

MA ẢNH KIẾM

Nguyên tác: [Khuyết danh]

MỤC LỤC

Hồi 1: Dương Thiệu Ân
Hồi 2: Xảo Tử Đồng Tiếu
Hồi 3: Đối mặt bạo kiếp
Hồi 4: Chính đạo thượng nhân hạ nhân lụy tình
Hồi 5: Chứng tích định nghiệp
Hồi 6: Bên bờ nô vực
Hồi 7: Hạ đẳng nhân, thượng đẳng nhân
Hồi 8: Dị tâm bất dung tình
Hồi 9: Hoang mộng dị tình
Hồi 10: Vọng ngôn hí Phi Yến trang
Hồi 11: Tà nhân chính đạo
Hồi 12: Sắc ngôn bản thân
Hồi 13: Bóng sắc tử thần
Hồi 14: Huyết môn
Hồi 15: Sắc tử
Hồi 16: Cuồng phong dị nộ
Hồi 17: Hành xử bí ẩn
Hồi 18: Bụi giang hồ, oán tha nhân
Hồi 19: Sát tử kiếm vương
Hồi 20: Bóng tình, oán tình
Hồi 21: Đường vào U Minh
Hồi 22: Ý tình Vô Minh
Hồi 23: Phán quyết tử thần
Hồi 24: Đối diện đối tâm
Hồi 25: Mẫu Đơn Chi Hoa
Hồi 26: Bầy tình mỹ kế
Hồi 27: Băng Phương Vũ
Hồi 28: Giáo trường dị đầu
Hồi 29: Bướm vờn hoa nở
Hồi 30: Tam nhân bất định nhân

Hồi 31: Ve sầu thoát xác
Hồi 32: Bóng tình sắc hận
Hồi 33: Mầm móng võ lâm
Hồi 34: Bóng tình sắc máu
Hồi 35: Bóng tối dĩ vãng
Hồi 36: Vuốt râu hùm vờn mặt rồng
Hồi 37: Bóng sắc võ lâm
Hồi 38: Đoạn tình
Hồi 39: Vị thâm tình
Hồi 40: Ảo tình mộng
Hồi 41: Ảo mộng giảng tình
Hồi 42: Hoạt sát
Hồi 43: Trên đỉnh Thiên Vân sơn
Hồi 44: Vương Nữ Ngọc Bích
Hồi 45: Ảo vọng sụp đổ
Hồi 46: Oán tình
Hồi 47: Gieo tình di nghiệp
Hồi 48: Phân định thực hư
Hồi 49: Tri diện tri âm
Hồi 50: Kiếm uy
Hồi 51: Võ lâm minh chủ

Dương Thiệu Ân

Trong màn mưa phùn của tiết trời lập xuân. Tiết trời của sự sinh sôi những mầm sống mới, nhưng chính bầu trời u ám lại khiến cho Dương Châu trở nên ảm đạm.

Dương Châu khoát lên đầu bầu trời ảm đạm, mặc dù vậy tại “Bách Hoa lâu” vẫn nhộn nhịp.

Tọa lạc ngay tại trung tâm Dương Châu phồn hoa đô hội. Bách Hoa lâu đúng là một mặt thu nhỏ của Dương Châu bởi sự nhộn nhịp của nó. Sự nhộn nhịp lúc nào cũng có ở Bách Hoa lâu cho dù thời tiết có xấu đến mấy. Tòa lâu với những mái vòm cong vút, những dãy hoa đăng mời chào khách thập phương. Hơn thế nữa, còn có những trang mỹ nữ, tợ những nàng tiên kiều diễm trong những bộ cánh đủ màu sắc tạo nên sự quyến rũ lạ thường mà không một vị khách nào có thể làm ngơ trước sức quyến rũ đó.

Trong màn mưa phùn đó, một thư sinh vận bạch y thả bước chậm rãi đến trước ngưỡng cửa đại sảnh Bách Hoa lâu. Y dừng bước ngay ngưỡng cửa, lấy tay phải phủi lớp bụi nước đóng trên hai bờ vai mình, rồi mới bước vào.

Nếu ở Bách Hoa lâu có những nàng kiều diễm đẹp như tranh vẽ thì thư sinh đúng là một trang mỹ nam tử với khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú. Dáng người thư nhả mà bất cứ một nữ nhân nào khi đối diện hẳn cũng phải mơ mình có một ý trung nhân như chàng.

Sự xuất hiện của thư sinh khiến những nàng kiều nữ xinh đẹp cũng phải chú nhãn nhìn đến. Rồi như thể từ thư sinh có một sức quyến rũ mời gọi, mà chẳng ai bảo ai, họ cùng bước đến nghinh đón.

Những nàng kiều nữ nhao nhao mời gọi thư sinh, nhưng đáp lại lời mời gọi đó, thư sinh chỉ ban phát cho họ ánh mắt gợi tình và nhu nhã. Y từ tốn nói:

- Tại hạ đến Bách Hoa lâu để tìm một người.

Những nàng kiều nữ vốn vã hỏi:

- Chàng tìm ai... Chàng tìm ai...

Điểm một nụ cười mỉm, thư sinh ôn nhu nói:

- Tại hạ mạo phạm tìm chủ nhân Bách Hoa lâu Hoạch Cang tôn giá.

- Chàng vào đây đi, để Thiên Thiên gọi Hoàng đại gia đến bồi tiếp chàng.

Thư sinh nhìn kỹ, điểm nụ cười mỉm, khẽ gật đầu rồi nói:

- Tại hạ làm phiền cô nương vậy.

Y nói rồi bước thẳng đến chiếc bàn đặt ngay gốc đại sảnh. Những nàng kiều nữ bầu quanh y.

Người đứng gần nhất ghé miệng vào tai y như thể muốn thả luồng hơi thở thơm tho của mình vào khứu giác thư sinh. Thư sinh thản nhiên tiếp nhận luồng hơi thở thơm tho của nàng.

Y từ tốn nói:

- Phiền cô nương cho tại hạ một cân rượu.

Nàng kiều nữ hồi hả đi lấy rượu cho y.

Ả kiều nữ đứng sau lưng, choàng tay qua cổ thư sinh. Nàng ta như thể muốn gác cằm lên vai y, thậm chí còn dán cả thân mình lên lưng gã.

Thư sinh như đã quá quen với những cảnh này trong những kỳ lâu, nên chấp nhận sự lả lơi của ả kiều nữ.

Ả kiều nữ nhỏ nhẽ nói:

- Công tử... sẽ ở lại với thiếp chứ.

Thư sinh nhìn ả điểm nụ cười rồi nói tiếp:

- Khi nào tại hạ gặp được Hoạch Cang tôn giá sẽ bồi tiếp cô nương.

Ả kiều nữ sáng mắt, rạng rỡ hẳn lên:

- Chàng không dối thiếp chứ.

Thư sinh ôn nhu nói:

- Tại hạ không biết nói dối.

Giọng nói của y nghe thật trầm và âm áp như rót mật vào tai ả kiều nữ. Chỉ nghe giọng nói của thư sinh thôi mà mặt nàng đã đỏ bừng e thẹn như những trang tiểu thư khuê các, đầu tiên gặp y trung nhân đã từng mơ tưởng trong giấc mộng.

- Hỷ Hỷ muốn biết tên của chàng.

Nụ cười mím lại hiện trên hai cánh môi gã. Nụ cười thật gợi tình, khiến cho những ả kiều nữ đang quay quanh phải ngẩn ngơ cả người. Tất nhiên người ngây ngất nhất tức là Hỷ Hỷ.

Như thể ban phát cho những nàng kiều nữ kia nụ cười đa cảm và đầy gợi tình đó, thư sinh mới nhường mảy nói với Hỷ Hỷ:

- Hỷ Hỷ cứ đặt cho ta một cái tên cũng không sao.

Hỷ Hỷ bẽn lẽn, lả lơi nguyệt thư sinh rồi nói:

- Hỷ Hỷ sẽ đặt tên cho chàng nghe.

- Tại hạ sẽ nhớ mãi cái tên mà Hỷ Hỷ cô nương ban tặng.

Hỷ Hỷ nguyệt thư sinh rồi nhỏ nhẹ nói:

- Hỷ Hỷ đặt cho chàng một cái tên...

Nàng ngập ngừng như thể suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Cái tên Tống Ngọc thư sinh.

Thư sinh mỉm cười nói:

- Cũng được... Nhưng tiếc một điều cái tên này tại hạ đã nghe thiên hạ nhắc đến nhiều rồi. Nếu tại hạ nhận, sợ rằng Tống Ngọc sẽ bảo tại hạ là người mạo danh sao. Tâm của tại hạ không thích bị người khác hiểu lầm mình là kẻ mạo danh.

Hỷ Hỷ nheo mắt:

- Vậy Hỷ Hỷ biết đặt cho chàng tên gì đây. Hỷ Hỷ không thể đặt tên cho chàng rồi.

- Vậy cô nương cứ gọi tại hạ là Dương Thiệu Ân.

- Dương Thiệu Ân...

Thư sinh gật đầu.

Hỷ Hỷ bá cứng lấy cổ thư sinh, dán chặt người mình vào lưng y. Nàng nhỏ nhẽ nói vào tai Thiệu Ân:

- Dương tướng công.

Thiệu Ân khẽ gật đầu.

Hỷ Hỷ nhỏ nhẽ nói tiếp:

- Khi nào xong chuyện với Hoạch tôn giá, chàng lên thư phòng với thiếp nhé.

- Ta không bao giờ từ chối lời thỉnh cầu của giai nhân.

Bầu rượu một cân được đem đến đặt trước mặt Dương Thiệu Ân. Cùng lúc đó Hoạch Cang cùng hai gã gia nhân từ cửa hậu bước lên chính sảnh. Hoạch Cang người tầm thước, lực lưỡng, đúng là một kẻ vai u thịt bắp. Chỉ thấy bộ tạng của Hoạch Cang thôi, bất cứ ai cũng phải e dè. Hoạch Cang đứng ngay cửa hậu quan sát gã thư sinh.

Hoạch Cang ra dấu cho những nàng kiều nữ lui bước. Thư sinh nhìn Hoạch Cang.

Hai người chạm mắt với nhau. Thư sinh điểm nụ cười mỉm thật là lời

cầu tình. Nụ cười của y khiến cho họ Hoạch buông một tiếng thở ra như thể vừa trút xong một gánh nặng.

Y cùng hai gã gia nhân bước đến trước mặt Dương Thiệu Ân. Hoạch Cang nhìn Dương Thiệu Ân nói:

- Công tử muốn gặp Hoạch mỗ.

Thiệu Ân lấy trong ống tay áo một cuộn giấy đặt lên bàn, rồi nhìn Hoạch Cang nói:

- Tại hạ thỉnh tôn giá mở ra xem.

Hoạch Cang cầm lấy cuộn giấy trải ra bàn. Đó là một bức họa vẽ chân dung Hoạch Cang với hàm râu quai nón xồm xoàm, bên dưới bức họa truyền thần là dòng chữ thảo: “Dị Thần Sát Hoạch Cang. Hắc đạo.”

Hoạch Cang nhìn Thiệu Ân:

- Công tử đã vẽ Hoạch mỗ.

Không trả lời thẳng vào câu hỏi của Hoạch Cang, Dương Thiệu Ân hỏi ngược lại y:

- Người trong bức họa này có phải là Dị Thần Sát Hoạch Cang tôn giá.

Hoạch Cang gật đầu:

- Đúng là Hoạch mỗ.

Dương Thiệu Ân ôm quyền nói:

- Tôn giá là một trong những đại cao thủ của võ lâm Hắc đạo.

- Không sai, hửn công tử định bán bức họa này cho Hoạch mỗ.

Thiệu Ân bùng bầu rượu, từ từ đứng lên. Y nhìn Hoạch Cang, ôn nhu nói:

- Tại hạ không bán mà sẽ tặng cho Hoạch tôn giá.

- Công tử tặng cho Hoạch mỗ à.

Thiệu Ân gật đầu.

Hoạch Cang dòm Thiệu Ân nói:

- Công tử tặng ta bức họa này, ta không biết lấy gì tặng lại cho công tử.

Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Tôn giá có một thứ tặng lại cho tại hạ... Một thứ mà tại hạ rất muốn tôn giá tặng.

Hoạch Cang cau mày:

- Công tử muốn ta tặng lại cái gì nào.

Thiệu Ân thản nhiên đáp lời:

- Cái mạng của tôn giá. Hoạch tôn giá tự kết liễu mình hay đợi tại hạ ra tay.

Nghe Thiệu Ân nói, bất giác Hoạch Cang thối lại nửa bộ. Y nhìn Thiệu Ân với hai luồng uy nhân xăm xoi và lạ lẫm.

Nụ cười mỉm lào lơi lại hiện trên miệng Thiệu Ân. Y vẫn giữ chất giọng thật ôn nhu từ tốn, chẳng có chút biểu lộ gì gọi là có hận có thù với họ Hoạch.

- Hoạch tôn giá có cần tại hạ giải thích vì sao tại hạ đến lấy mạng tôn giá không?

- Hoạch mỗ rất muốn biết.

- Chỉ có lý do duy nhất tại hạ giết tôn giá vì tôn giá là vị thần sát Hoạch Cang, người của Hắc đạo.

Hoạch Cang sa sầm mặt:

- Lý do đó mà công tử đến lấy mạng ta?

Thiệu Ân thản nhiên gật đầu:

- Mỗi một lý do đó thôi... Tại hạ là người của Bạch đạo, nên phải lấy mạng người của Hắc đạo. Đó là lý do duy nhất mà tại hạ đến tìm tôn giá.

Mặt Hoạch Cang sa sầm:

- Người chắc điên rồi... hay người muốn đi tìm cái chết mà dẫn thân vào Bách Hoa lâu vượt râu hùm Dị Thần Sát Hoạch Cang.

Hoạch Cang vừa nói vừa chỉ tay vào mặt Thiệu Ân:

- Lấy cái mạng chó của gã cho Hoạch mỗ.

Lệnh của Hoạch Cang phán ra, ngay lập tức hai gã gia nô Bách Hoa lâu lòn tay ra sau lưng rút khoái đao. Hai gã đó vừa rút được ngọn khoái đao thì cũng rống lên một tiếng:

- Ồi!

Cả hai chỉ rống lên một tiếng duy nhất, bỏ đốc đao ôm lấy tam tinh lão đảo rồi đổ sầm, nện mặt xuống đất.

Thủ pháp phóng ám tiễn của Thiệu Ân khiến Hoạch Cang giật mình. Y xuất thủ quá nhanh, nhanh đến độ Hoạch Cang gần như chẳng kịp phát hiện thủ pháp của Dương Thiệu Ân.

Hoạch Cang lùi lại một bộ.

Lúc này Dương Thiệu Ân mới dốc cân rượu đổ lên bức họa truyền thần của Hoạch Cang.

Rượu tràn lên bức họa làm lem chân dung của Hoạch Cang.

Thiệu Ân đổ xong tịnh rượu một cân làm nhòe bức họa của Hoạch Cang rồi nhìn y từ tốn nói:

- Tại hạ đã tiễn Hoạch tôn giá.

Hoạch Cang nghiêng răng, rít giọng nói:

- Người tiến ta hay ta tiến người.

Cùng với lời nói đó, Hoạch Cang vỗ luôn một chưởng công thẳng vào Dương Thiệu Ân.

Bằng một bộ pháp thần kỳ, Thiệu Ân vừa lách tránh chưởng công của đối phương, vừa vươn trảo thộp vào hõ khẩu. Chỉ hơi nhích người về phía sau nửa bộ, Dương Thiệu Ân kéo nhẹ Hoạch Cang về phía mình. Công huyệt đối thủ, chưa kịp biến chiêu thủ bộ thì bị Thiệu Ân kéo về phía trước, họ Hoạch chơi với không sao gượng lại được. Khi gã trụ được thân ảnh thì tam tinh đã bị chỉ pháp của Thiệu Ân điểm tới.

Chỉ pháp của Thiệu Ân chạm nhẹ vào tam tinh của Hoạch Cang liền dừng lại. Mặc dù chỉ chạm nhẹ vào tam tinh thôi, nhưng sát khí từ thân từ đầu ngọn chỉ vẫn khiến họ Hoạch rùn mình.

Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Ai sẽ tổng tiến ai?

Giọng nói của Dương Thiệu Ân rất ôn nhu từ tốn nhưng Hoạch Cang vẫn rợn cả người với cảm giác gay buốt cột sống. Y cứ thờ người ra không đáp lời Thiệu Ân.

Điểm nụ cười mỉm, Thiệu Ân nói:

- Tôn giá không trả lời được à.

Sắc diện Thiệu Ân đỏ rần. Mấy mươi năm ngang dọc giang hồ võ lâm với ngoại danh Dị Thần Sát, ngoại danh mà giới Hắc đạo ai cũng ngưỡng mộ nếu không muốn nói e dè, nay lại rơi vào tình cảnh này, hỏi sao Hoạch Cang không then cho được.

Hoạch Cang miễn cưỡng nói:

- Hoạch mỗ nghĩ... công tử hẳn còn lý do nào khác hơn lý do đã nói với Hoạch mỗ.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Chẳng có lý do nào khác hơn lý do đó cả.
- Chỉ vì Hoạch mỗ là người của Hắc đạo nên phải chết sao?
- Chỉ một lý do đó thôi. Không chỉ mình tôn giá chết mà còn nhiều người của Hắc đạo phải chết nữa. Hắc đạo là tiện nhân, một là chết hai là nô nhân cho Bạch đạo. Đó là ý của tạo hóa.
- Nô nhân... Nghĩa là Hoạch mỗ còn có cơ hội làm nô nhân.
- Tôn giá đã nhận ra lời nói của Thiệu An đúng rồi à?

Hoạch Cang méo xệch mặt, răng trên cắn vào môi dưới nhưng không thốt nửa lời.

Thiệu Ân tư tồn nói:

- Tôn giá đồng ý làm nô nhân chứ.

Hoạch Cang miễn cưỡng nói:

- Hoạch mỗ đã là bại tướng. Ta không còn sự lựa chọn nào. Công tử muốn xử ta thế nào cũng được.
- Vậy Thiệu An cho tôn giá một cơ hội sống, cơ hội làm nô nhân.

Vừa nói Thiệu An vừa điểm vào tinh huyết của Hoạch Cang. Bị điểm huyết vào Tinh huyết, Hoạch Cang buột miệng hỏi:

- Đã cho Hoạch mỗ làm nô nhân sao còn điểm huyết vào Hoạch mỗ.

Thiệu Ân mỉm cười từ tồn nói:

- Nô nhân khác với những con người bình thường chỗ nào.
- Hoạch mỗ không biết.
- Không biết thì Thiệu Ân sẽ nói cho tôn giá biết... Nô nhân khác với những người bình thường là bị đóng dấu... Cuộc đời của nô nhân mang hình dáng một con người, nhưng là con người động vật. Cuộc đời của một con chó e rằng hơn cuộc đời của nô nhân.

Thiệu Ân nói rồi, lấy luôn một khối ngọc để sẵn trong ngực áo. Hoạch Cang lò mắt nhìn.

- Người định làm gì Hoạch mỗ.

- Đóng dấu tôn giá.

- Vừa nói Thiệu Ân vừa vận công vào khối ngọc. Khối ngọc trên tay Thiệu Ân sáng hẳn lên.

Thấy khối ngọc tỏa sáng, Hoạch Cang biến sắc xanh ròn. Y lập bập nói:

- Dương đệ tử...

- Trở thành nô nhân cũng hơn là chết.

Lời còn đọng trên cửa miệng thì Thiệu Ân đóng khối ngọc vào ngay trán Hoạch Cang.

Một làn khói bốc lên ngay giữa trán họ Hoạch, cùng với tiếng rống của y, tiếng rống của họ Hoạch khiến những nàng kiều nữ tuôn chạy vào đại sảnh, nhưng tất cả đều thờ người ra nhìn cảnh tượng đó. Không màn đến những ả kiều nữ đang dõi mắt nhìn mình, Thiệu Ân rút khối ngọc lại, trả vào ngực áo. Trán Hoạch Cang đỏ ửng, hiện rõ hai chữ “Nô Nhân”.

Thiệu Ân nhìn Hoạch Cang:

- Kể từ bây giờ người không còn là Hoạch Cang nữa. Mà là nô nhân thứ nhất vĩnh dự cho người đó.

Trong khi Thiệu Ân nói thì Hoạch Cang cứ lò mắt nhìn y. Thiệu Ân mỉm cười, giải huyệt đạo cho Hoạch Cang.

Vừa được Thiệu Ân giải tịnh huyệt, Hoạch Cang rống lên:

- Ta giết người.

Lời vừa thốt ra, Hoạch Cang chồm tới Thiệu Ân, những tưởng như

muốn ăn tươi nuốt sống y bằng tất cả sự căm thù, căm phẫn của mình. Nhưng một ánh chớp nhoáng lên khi Thiệu Ân cắt hữu thủ thành một vòng cung lướt qua vồ Hoạch Cang.

Ánh chớp bạc biến mất thì Thiệu Ân chấp tay sau lưng, trong khi đó Hoạch Cang vẫn vươn song thủ tưởng chụp đến gã nhưng lại đứng phỗng ra như bị trời trồng.

Thiệu Ân nhìn Hoạch Cang:

- Ta đã nói rồi, đời nô nhân rẻ mạt lắm, còn thua một con chó.

Hoạch Cang cứ nhìn Thiệu Ân chăm chăm. Cục yết hầu chạy lên chạy xuống như y đang nuốt cái gì đó. Mỗi một lúc Hoạch Cang mới nói:

- Ta đứt đầu rồi ư?

Ý nói đứt câu thì máu trào ra quanh cổ y, máu phún lên đầy thủ cấp của y, trượt dần tới trước rồi rơi xuống sàn gạch Bách Hoa lâu.

- Bộp Thiệu Ân thản nhiên chứng kiến cái chết của họ Hoạch bằng vẻ mặt thật hoan hỷ.

Khuôn mặt khô ngô tuần tú của Dương Thiệu Ân chẳng biểu cảm một nét gì thương cảm cho người vừa chết bởi sát chiêu tử thần của y.

Những ả kiều nữ rú lên, ôm lấy mặt chẳng dám nhìn cảnh tượng đó.

Thiệu Ân thả bước đến bên Hỷ Hỷ. Hỷ Hỷ nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt thất thần.

Nàng gần như bủn rủn cả tứ chi khi tiếp nhận ánh mắt của Thiệu Ân rọi vào mình. Nụ cười mỉm gợi cảm lại hiện ra trên hai cánh môi mỏng của Thiệu Ân. Cũng vẫn nụ cười gợi cảm tình tứ đó, nhưng giờ đây Hỷ Hỷ lại có cái nhìn khác hẳn với lần trước.

Thấy vẻ mặt hồi hộp của nàng, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Nàng sợ tại hạ?

Hỷ Hỷ miễn cưỡng gật đầu:

- Hỷ Hỷ đang sợ.
- Việc làm của Thiệu Ân khiến nàng sợ.

Hỷ Hỷ gật đầu thừa nhận lời nói của Thiệu Ân.

Thiệu Ân nhướn mày ôn nhu nói:

- Nàng khác với Hoạch Cang. Hoạch Cang là người của Hắc đạo nên y phải trở thành nô nhân. Nếu y không muốn trở thành nô nhân thì y phải chết. Còn nàng là người bình thường. Thiệu Ân đâu làm gì nàng.

Nắm tay Hỷ Hỷ, Thiệu Ân nói tiếp:

- Nàng còn có ý bồi tiếp tại hạ không?

Hỷ Hỷ không đáp lời Thiệu Ân, mà lại gật đầu.

Tạo một nụ cười mỉm khích lệ Hỷ Hỷ, Thiệu Ân nắm tay nàng dìu đi. Y đưa Hỷ Hỷ về gian thư phòng của nàng, rồi đóng cửa lại. Thiệu Ân bế Hỷ Hỷ lên khỏi sàn gạch đưa đến đặt nằm dài trên tràng kỷ.

Thiệu Ân ngồi xuống bên Hỷ Hỷ. Y nhìn nàng hỏi:

- Nàng hết sợ chưa?
- Vẫn còn sợ.
- Thế thì đâu còn hứng thú để giao hoan với ta.

Nói rồi Thiệu Ân đứng lên, y nhìn Hỷ Hỷ rồi lấy một nén vàng đặt trên bụng nàng:

- Hy vọng lần sau nàng sẽ không sợ ta. Ngược lại với cái sợ nàng phải cho hoan hỷ với những gì ta đã làm.

Y điểm một nụ cười gợi tình như thể ban tặng cho Hỷ Hỷ rồi thả bước ra cửa. Thiệu Ân chưa kịp mở cửa thì Hỷ Hỷ đã nhồm lên gọi:

- Dương công tử.

Y dừng bước quay lại.

Hỷ Hỷ miễn cưỡng nói:

- Hỷ Hỷ không bồi tiếp công tử... Hỷ Hỷ xin trả lại nén vàng này cho người.

Thiệu Ân khoát tay:

- Nàng hãy giữ lấy. Ít ra thì ta và nàng đã bước vào thư phòng của nàng.

- Nhưng...

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Thiệu Ân nhướn lên:

- Không sao... Ta lại ghé đến đây lần sau mà... Cứ giữ lấy nén vàng đó xem như ta gởi cho nàng chờ cuộc tái ngộ lần sau.

Thiệu Ân nói xong mở cửa bước thẳng ra chẳng ngoái đầu nhìn lại. Hỷ Hỷ toan gọi y lần nữa, nhưng rồi lại thôi. Rồi thư phòng của Hỷ Hỷ, Thiệu Ân bước xuống gian đại sảnh.

Y nhìn lại xác Hoạch Cang và hai gã gia nhân Bách Hoa lâu:

- Tự ngươi đi tìm cái chết cho ngươi.

Y nói rồi ung dung quay bước đi thẳng ra ngoài Bách Hoa lâu, mặc nhiên với những ánh mắt của các nàng kiều nữ đang nhìn theo mình. Bầu trời Dương Châu vẫn khoát một màu xám xịt trong màn mưa phùn lất phất.

Hồi thứ hai

Xào Tử Đồng Tiếu

Hai người một già một trẻ dừng bước trước cửa Bách Hoa lâu, đã đóng cửa im ỉm.

Lá cờ tang treo trước cửa Bách Hoa lâu khiến cho lão già cau mày.

Lão già lẩm nhẩm nói:

- Chuyện gì đã xảy ra cho Hoạch lão đệ?

Thư sinh đi cạnh nhìn qua lão già:

- Thúc phụ! Trong Bách Hoa lâu đang có đại tang. Thúc phụ còn định vào làm gì?

- Đồng Tiếu! Người đừng có nghĩ càng đó nhé.

Thư sinh giả lả cười. Nụ cười trên miệng y thật ngộ nghĩnh, khi hiện ra làm khỏa lấp lòng người. Y chỉ lá cờ tang:

- Những nàng kiều nữ trong Bách Hoa lâu hẳn đang đội tang. Hay là Thúc phụ tìm kỹ lâu khác đi. Dương Châu đâu có thiếu kỹ viện.

Đồng Tiếu vừa nói vừa nhìn lão trượng.

Lão trượng gất gông nói:

- Ta không phải đến Bách Hoa lâu để tìm kiều nữ... Người nhớ điều này nhé.

Đồng Tiếu gật đầu:

- Thế mà con cứ ngỡ từng ấy tuổi rồi Thúc phụ vẫn còn nhã hứng như thuở còn là Đào Hoa Tặc ấy chứ.

Lão trượng lường Đồng Tiếu. Lão thở hắt ra rồi nói:

- Ta đã quên cái danh Đào Hoa Tặc đó rồi... người đừng nhắc lại làm chi nữa...

Lão nói rồi đi thẳng đến Bách Hoa lâu. Chẳng có ai ra mở cửa cho lão. Đồng Tiểu bước đến bên lão già nói:

- Thúc phụ... Chẳng có ai ra mở cửa đâu... Chúng ta đi nơi khác đi.

Lão già lầu bầu nói:

- Ta nói với người bao nhiêu lần rồi... Không phải ta đến Bách Hoa lâu để tìm kỹ nữ... mà đến để tìm Hoạch nhị thúc của người.

- Hoạch nhị thúc biết Thúc phụ đến chứ?

- Nếu biết thì lão Hoạch đã đoán ra rồi.

Lão già nói rồi lại gõ cửa nhưng chẳng có ai ra mở cửa. Lão buột miệng nói:

- Quái lạ thật... Bộ tất cả chết hết rồi sao.

Đồng Tiểu nói:

- Thúc phụ để cho con.

Đồng Tiểu vừa nói vừa thẳng chân đá thật mạnh vào cửa tòa kỹ lâu.

- Rầm.

Lão già tròn mắt nhìn gã:

- Người làm cái gì vậy.

- Có làm như vậy nhị thúc Hoạch Cang mới nghe.

- Người định phá tòa kỹ lâu của nhị thúc người đó à.

- Tiểu diệt chỉ đá vào cửa thôi chứ đâu có phá tòa kỹ lâu của nhị thúc.

Đồng Tiểu vừa nói dứt câu thì cửa dịch mở. Y nhìn lại lão già nói:

- Thúc phụ thấy không... Cách thức của con linh ứng hơn thúc phụ.

Lão trượng nhìn Đồng Tiếu:

- Ta nhức đầu với người mất.

Người mở cửa Bách Hoa lâu chẳng phải ai khác mà là Hỷ Hỷ. Nàng nhận ra ngay lão trượng đi cùng Đồng Tiếu.

- Đồng đại thúc...

Đồng Chư vuốt râu nhìn Hỷ Hỷ nói:

- Bách Hoa lâu đã có chuyện gì xảy ra vậy.

Vừa nói Đồng Chư vừa bước vào gian chính sảnh Bách Hoa lâu. Đập ngay vào mắt lão là xác của Hoạch Cang còn chưa được liệm vào áo quan.

- Hoạch Cang nhị đệ...

Đồng Chư hồi hải bước đến bên xác Hoạch Cang. Lão nhìn qua những ả kiều nữ đang đứng quanh xác Hoạch Cang, hỏi:

- Các người cho ta biết chuyện gì đã xảy ra.

Hỷ Hỷ thuật lại tất cả mọi chuyện vừa mới xảy đến cho Bách Hoa lâu. Nghe Hỷ Hỷ nói Đồng Chư liền mở tấm trùm xác Hoạch Cang. Lão nheo mày khi nhận ra dấu triệt với hai chữ “nô nhân” đóng trên trán họ Hoạch.

Đồng Chư lẩm nhẩm nói:

- Chuyện này xảy ra thật sao?

Lão buông tiếng thở dài rồi hỏi Hỷ Hỷ:

- Các người ở lại đây lo hậu sự cho nhị thúc.

Những nàng kỹ nữ gật đầu.

Đồng Chư nhìn lại Đồng Tiểu:

- Đồng Tiểu theo ta.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Thúc phụ... Chúng ta vừa mới đến Bách Hoa lâu... Giờ cũng đã khuya quá rồi... Vả lại...

Lão Đồng lắc đầu:

- Hây... Người đừng nói nhiều... Đi theo ta... Hay người muốn lưu lại Bách Hoa lâu.

Đồng Tiểu gượng nói:

- Thúc phụ hiểu ý con mà.

Đồng Tiểu chỉ xuống chân mình:

- Chân của con đã rã rời rồi.

Đồng Chư gất gỏng nói:

- Ai bảo người không học võ công.

Đồng Tiểu xụ mặt. Y lâu nhàu nói:

- Học ba thứ đó để làm gì.

Đồng Chư chỉ xác Hoạch Cang:

- Đồng tiểu tử... người nhìn Hoạch nhị thúc của người đó. Người trước đây là Dị Thần Sát, một trong những cao thủ Hắc đạo, tiếng tăm vang dội khắp trên giang hồ võ lâm. Thế mà bây giờ lại bị đóng trán nô nhân.

Đồng Chư trừng mắt nhìn Đồng Tiểu:

- Đồng tiểu tử... Người là niềm tin của thúc phụ... người lại chẳng ra làm sao cả.

Đồng Tiểu cúi mặt nhìn xuống:

- Thúc phụ lại chửi Đồng Tiểu rồi. Chửi ngay trước mặt những mỹ nhân này thì làm sao con có thể kế thừa đại danh Đào Hoa Tặc của thúc phụ.

Đồng Chư hừ nhạt rồi lại nhìn những nàng kiều nữ:

- Hỷ Hỷ... Ta tạm thời giao lại Bách Hoa lâu cho người chăm nom quán xuyến. Còn những người khác...

Lão buông tiếng thở dài:

- Ai ở lại thì ở. Còn như người nào không ở lại thì hãy về quê. Kể từ hôm nay Bách Hoa lâu sẽ đóng cửa.

Lão nói rồi bước lại bên Đồng Tiểu:

- Đồng tiểu tử, đi theo ta.

Chẳng cần nói thêm tiếng nào nữa, Đồng Chư nắm tay Đồng Tiểu hối hả quay bước bỏ đi một mạch rời Bách Hoa lâu. Đồng Tiểu đi bên cạnh Đồng Chư, mặt chăm vằm không thềm nói tiếng nào.

Đồng Chư dừng bước nhìn Đồng Tiểu:

- Người sao vậy?

Đồng Tiểu giả lả nói:

- Con có sao đâu... Sao thúc phụ không giao Bách Hoa lâu cho con. Đồng Tiểu làm chủ Bách Hoa lâu cũng được vậy.

- Giao Bách Hoa lâu cho người à?

Đồng Tiểu gật đầu nói:

- Thúc phụ yên tâm... Đồng Tiểu mà làm chủ nhân Bách Hoa lâu thì chẳng mấy chốc thúc phụ sẽ phát tài đại lộc à.

- Ta phát tài hay nhận một cái chết như nhị thúc Hoạch Cang của

người?

- Nhị thúc Hoạch Cang thì có thù có hận với người ta, chứ Đồng Tiểu có thù hận với ai đâu. Hay thúc phụ cứ bắt con rày đây mai đó, chẳng có chỗ nào dừng chân. Mười tám năm nay Đồng Tiểu đã đổi hết bao nhiêu đôi giày. Thúc phụ biết rồi đó.

- Nhờ có đôi vài chục đôi giày, rày đây mai đó mà hôm nay người còn đi bên cạnh ta.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Bây giờ thì Đồng Tiểu không muốn đi nữa rồi. Người ta nói an cư mới lập nghiệp.

Con có đâu cứ đi long nhong giống mãi giống Thúc phụ... Biết đến bao giờ an cư lập nghiệp.

Đồng Tiểu nắm tay Đồng Chư:

- Thúc phụ cứ để con quán xuyên tòa Bách Hoa lâu thay Nhị thúc vậy.

- Cái gì đến thì cứ đến. Tiểu tử không cần hỏi hả như vậy.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Bây giờ thúc phụ đưa con đi đâu?

- Dị Nhân cốc...

Đồng Chư gật đầu:

- Chúng ta sẽ đến đó Đồng Tiểu lắc đầu khoát tay:

- Không không... Đồng Tiểu không muốn đến đó đâu.

- Sao tiểu tử lại không muốn đến?

Đồng Tiểu nhăn nhó nói:

- Tại sao thúc phụ và Đồng Tiểu không lưu lại Bách Hoa lâu. Tòa lâu

đó vừa đẹp vừa đầy đủ tiện nghi cho con và thúc phụ. Có đâu lại đến Dị Nhân cốc. Nơi đó vừa buồn vừa gặp những người... Người chẳng ra người. Họ làm sao đó.

Lão Đồng gắt gỏng quát:

- Tiểu tử thú này...

Lão vừa quát vừa thộp trảo vào yết hầu Đồng Tiểu:

- Tiểu tử ngươi có đi không thì nói nào?

Đồng Tiểu giả lả cười rồi nói:

- Thúc phụ sai Đồng Tiểu đâu, thì Đồng Tiểu đi đó mà. Đồng Tiểu biết thúc phụ không muốn giết con đâu...

Đồng Chư nạt ngang, nói:

- Ai nói với ngươi ta không dám giết ngươi chứ?

Đồng Tiểu gượng nói:

- Nếu như Thúc phụ muốn giết con thì đã giết từ lâu rồi. Đâu đợi đến ngày Đồng Tiểu trưởng thành như hôm nay.

Đồng Chư buông tiếng thở dài rồi rút tay lại.

Đồng Tiểu nhìn Đồng Chư:

- Thúc phụ đâu nữa giết con phải không?

- Từ lúc còn ngang dọc giang hồ một người ta không thể giết được chính là ngươi.

- Con cũng biết vậy. Thúc phụ không giết Đồng Tiểu bởi Đồng Tiểu là người duy nhất kế thừa chức nghiệp Đào Hoa Tặc của thúc phụ.

Đồng Chư cau mày nhìn Đồng Tiểu. Lão khẽ buông tiếng thở dài, buông một câu nghe thật nhạt nhẽo:

- Thật là nghiệp chướng.

Đồng Tiểu gượng cười nói:

- Nếu thúc phụ không nghĩ con là sư đồ thì con có thể quay lại Bách Hoa lâu để không làm chướng mắt người.

Đồng Chư nạt ngang:

- Ta muốn người đến Dị Nhân cốc.

Nói rồi lão nắm tay Đồng Tiểu:

- Đi...

Lão vừa lôi Đồng Tiểu thì y chợt rống lên:

- Ôi cha... Không xong rồi.

Lão Đồng nhìn lại Đồng Tiểu:

- Cái gì không xong nào.

Đồng Tiểu chỉ vào bụng mình:

- Cái bụng của con.

- Cái bụng của người sao?

- Cái bụng của Đồng Tiểu hành hạ Đồng Tiểu, và sẽ hành hạ thúc phụ.

Đồng Chư cau mày:

- Người nói gì? Ta không hiểu.

Đồng Chư nói đến đây thì ngưng bật. Hai lỗ tai lão giòn giãt. Lão như nghe thấy điều gì bất thường, liền thò tay Đồng Tiểu kéo vào hộc tối.

Đồng Tiểu toan mở miệng nói thì Đồng Chư đã thò tay bịt miệng y lại. Đồng Tiểu tròn mắt chưa biết chuyện gì thì đã thấy xa xa có hai chiếc lông, cùng một cỗ kiện sơn son thiếp vàng do tám gã đại lực

khiêng.

Hai chiếc đèn lồng do hai nàng cung nữ cầm đi trước dẫn đường. Đoàn kiệu đi ngang qua trước mặt Đồng Chư và Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu liếc trộm Đồng Chư khi đoàn kiệu đi ngang qua. Y nhận ra ngay vẻ mặt trang trọng của Đồng Chư. Lão có vẻ căng thẳng cực độ.

Đoàn kiệu đi thẳng đến Bách Hoa lâu.

Đồng Chư nói:

- Chúng ta may mắn...

Đồng Tiếu nhìn Đồng Chư hỏi:

- Thúc phụ như biết người ngồi trong kiệu.

Đồng Chư buông một câu cụt ngủn:

- Biết.

- Thúc phụ sợ người đó.

Đồng Chư nhíu mày nhìn Đồng Tiếu:

- Sao ngươi biết ta sợ?

Đồng Tiếu gượng cười nói:

- Khi đoàn kiệu đi ngang qua, con thấy rõ những nét căng thẳng hiện lên trên mặt Thúc phụ. Phàm những người có nét mặt đó là những người đang sợ. Sao thúc phụ sợ y dữ vậy...

Bộ thúc phụ có thù có hận với y sao?

- Ta chẳng có thù có hận gì với y cả. Chẳng qua Hắc đạo và Bạch đạo không cùng đi chung một con đường.

- Không cùng đi chung một con đường? Thế thì hai cú làm hai đường mà đi có gì mà phải sợ nhỉ. Có một con đường mà hết bên kia dành rồi

lại bên này dành. Theo Đồng Tiểu cứ nhường quách đường đi cho họ... Giang hồ mênh mông, thiếu gì đường để đi.

- Người nói thế mà nghe được. Đúng là đầu hủ đậu, chẳng hiểu gì cả.

Đồng Tiểu mỉm cười nói:

- Thúc phụ biết vì Đồng Tiểu có cái đầu hủ đậu không. Mặc dù con là kẻ thông minh tuyệt đỉnh trên giang hồ. Nhưng vẫn có cái đầu hủ đậu.

Đồng Chư hất mặt gắt gỏng nói:

- Sao người không biết phát huy được sự thông minh của người.

- Tại sao ư? Bởi vì trong đầu con luôn có một câu hỏi: Song thân mình là ai? Mà câu trả lời thì ở trong đầu thúc phụ. Nên dần dần con biến thành đầu đậu hủ đó.

- Ta có biết cũng không nói cho người, ngoại trừ...

- Ngoại trừ gì?

- Ngoại trừ người phải là thiên hạ đệ nhất võ lâm, một kỳ tài của Hắc đạo.

- Hê... thì con đã là kỳ tài rồi đây.

- Tiểu tử mà là kỳ tài ư?

- Nếu con không là kỳ tài, sao lại luôn ở bên đại cao thủ Hắc đạo chứ. Có là kỳ tài mới đi cùng thúc phụ được phải không?

- Nói thế mà cũng nói. Nếu người là kỳ tài thì người không phải núp bóng tối này khi thấy cỗ kiệu kia đi qua.

- Hê... Thúc phụ nói Đồng Tiểu này nhút nhát ư? Con chẳng qua bị thúc phụ kéo vào bóng tối này thôi, chứ đâu có phải sợ người ngồi trong kiệu đó chứ. Nếu thúc phụ muốn, con sẽ chứng minh cho thúc phụ thấy. Đồng Tiểu này chẳng sợ ai cả... Chỉ cần...

Đồng Chư gay gắt nói:

- Người thử chứng minh người là người kỳ tài cho ta xem nào?
- Được... Thúc phụ sẽ phải khâm phục khẩu phục.

Nói dứt câu bất thành linh Đồng Tiểu bỏ chạy rượt theo đoàn người và kiệu. Hành động của Đồng Tiểu quá ư bất ngờ khiến Đồng Chư chẳng thể cản lại kịp. Lão toan thi triển khinh công đuổi theo nhưng Đồng Tiểu đã chạy xa rồi, nên phải trụ bộ nhãn mặt, lâu bầu nói:

- Tiểu tử thú! Ta cực khổ bao nhiêu năm tháng để rồi ngươi phải chết một cách vô lý quá. Ngươi đúng là kẻ có cái đầu hủ đậu. Tiểu tử, ngươi đúng là kẻ có cái đầu bã đậu.

Lão nói mà cứ đứng thừ ra, chỉ còn biết lấy mắt dõi theo Đồng Tiểu mà buông tiếng thở dài. Lão Đồng lâu nhàu nói:

- Ta biết làm sao bây giờ... biết làm sao bây giờ?

Trở lại Đồng Tiểu, chạy một mạch quay lại Bách Hoa lâu thì bắt kịp cỗ kiệu sơn son thếp vàng. Chớp thấy Đồng Tiểu chạy đến, hai ả cung nữ nhanh như cắt rút trường kiếm giấu trong đèn lồng. Cả hai đồng loạt xuất thủ. Hai đóa hoa kiếm chia làm hai đường thượng và hạ cực kỳ nhân chụp tới Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nghe tiếng kiếm khí thì hai mũi kiếm đã chạm vào trang phục của chàng.

Đồng Tiểu hét lên:

- Dừng tay...

Hai ả cung nữ liền dừng kiếm chiêu, nhưng vẫn đặt mũi kiếm vào tử huyệt của Đồng Tiểu. Nhìn hai ả cung nữ, Đồng Tiểu nặng một nụ cười giả lả. Mặc dù nụ cười của Đồng Tiểu thật giả lả nhưng vẫn tạo ra sự hoan hỷ khi nó đập vào mắt hai ả cung nữ đó.

Đồng Tiểu vừa cười vừa nói:

- Tại hạ chỉ là một thư sinh... Một thư sinh bình thường.

Ả cung nữ đứng bên phải nghiêm giọng nói:

- Người có ý gì sao lại rượt theo kiệu của chủ nhân?

Đồng Tiểu nói ngay:

- Tại hạ ngưỡng mộ... Ngưỡng mộ.

Vừa nói Đồng Tiểu nhìn về phía cỗ kiệu, ôm quyền nói:

- Tiểu sinh là Đồng Tiểu, từ lâu đã ngưỡng mộ Minh chủ. Nay vô tình biết Minh chủ ngồi trong kiệu này, tại hạ muốn đến bái kiến.

Giọng nói trầm trầm từ trong kiệu phát ra:

- Cho tiểu tử đó đến đây.

Hai ả cung nữ từ từ thu hồi kiếm, tra vào trong vỏ.

Đồng Tiểu nhìn họ, mỉm cười nói:

- Tại hạ những tưởng đầu nhị vị cô nương không biết mỗi tay chứ.

Nói rồi Đồng Tiểu đi thẳng đến trước rèm kiệu, ôm quyền xá, rồi nói:

- Tiểu sinh vô cùng hoan hỷ vì được Minh chủ cho diện kiến.

Rèm kiệu khẽ vén lên rồi sụp ngay xuống. Giọng nói trầm trầm cất lên:

- Tiểu tử, sao ngươi biết bốn tọa ngồi trong kiệu này.

Đồng Tiểu giả lả cười rồi nói:

- Tiểu sinh chẳng dám giấu... Tiểu sinh biết được Thượng tôn Minh chủ ngồi trong kiệu là nhờ cái lỗ mũi à.

Giọng nói kia liền lên tiếng khi nghe câu nói này của Đồng Tiểu:

- Lỗ mũi? Tiểu tử nói thế có ý gì?

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Cổ nhân có câu tiếng đồn xa, có mũi phải ngửi gần. Tiểu sinh biết được Thượng tôn Minh chủ ngồi trong kiệu vì lỗ mũi của tiểu sinh ngửi được thân uy của Thượng tôn Minh chủ.

- Thân uy mà cũng có mùi ư?

- Người khác không ngửi được, nhưng tiểu sinh ngửi được. Bởi lỗ mũi tiểu sinh đặc dị hơn người bình thường, và thứ hai nữa, tiểu sinh biết được Thượng tôn Minh chủ qua cái mùi của người bởi vì tiểu sinh lúc nào cũng ngưỡng mộ Thượng tôn Minh chủ... Và tâm niệm phải gặp Thượng tôn Minh chủ một lần...

- Tiểu tử đã gặp được bốn tọa rồi đó... Ngoài sự ngưỡng mộ ra, người có mục đích gì khác không?

- Tất nhiên đã ngưỡng mộ thì tiểu sinh cũng rất muốn được Thượng tôn Minh chủ ban tặng cho cái gì đó để có thể làm bằng chứng với các bằng hữu của mình. Tiểu sinh đã may mắn gặp được Thượng tôn Minh chủ và được Minh chủ ưu ái ban tặng kỷ vật.

- Thế tiểu tử muốn bốn tọa ban tặng cái gì nào?

- Tiểu sinh không dám đòi hỏi... Mà chỉ mong nhận được cái gì đó ở Minh chủ.

- Bốn tọa tặng cho người một chiêu thức võ công.

Đồng Tiểu lắc đầu nói:

- Không dám giầu Minh chủ... tiểu sinh không thích võ công à.

- Thế người muốn gì ở bốn tọa nào?

- Tiểu sinh chỉ xin một chỉ ngôn của Minh chủ.

- Người muốn bốn tọa giáo huấn gì?

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh kính thượng tôn Minh chủ chỉ giáo sự khác biệt giữa Hắc

đạo và Bạch đạo là chỗ nào ạ.

- Tại sao tiểu tử hỏi bốn tọa câu hỏi đó.

- Bởi vì tiểu sinh nghĩ Thượng tôn Minh chủ là người duy nhất có thể lý giải điều này, có thể nhìn ra sự khác biệt giữa Hắc đạo và Bạch đạo. Nên mới mạo muội xin Thượng tôn Minh chủ chỉ giáo.

- Tiểu tử cho mình là người của Hắc đạo hay Bạch đạo?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Tiểu sinh không biết mình là Hắc đạo hay Bạch đạo nữa.

- Bản thân ngươi, ngươi cũng không biết à?

- Tiểu sinh không biết nên mới mạo muội hỏi Thượng tôn Minh chủ để thẩm chứng xem mình là Hắc đạo hay Bạch đạo đây mà.

- Được... Bạch đạo là những con người quang minh lỗi lạc. Hiệp nghĩa quên mình. Còn Hắc đạo là những kẻ tiểu nhân, nham hiểm. Hành tung gian trá khó lường. Những kẻ đó chỉ làm người khi trở thành nô nhân cho Bạch đạo mà thôi.

Nghe câu nói này bất giác xương sống Đồng Tiểu gai lạnh.

Giọng nói của Minh chủ lại cất lên:

- Bốn tọa đã chỉ giáo cho ngươi rồi đó... Ngươi hãy xem mình là người của Bạch đạo hay Hắc đạo.

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Đã làm người thì ai cũng muốn mình là người quang minh chính đại, hiệp nghĩa quên mình. Lỗi mũi của tiểu sinh nghĩ không sai. Tiểu sinh nghĩ được mùi quang minh chính đại...

Có lẽ tiểu sinh là người của Bạch đạo.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích vì được Thượng tôn Minh chủ mở đường Bạch đạo cho tiểu sinh...

Đồng Tiểu ôm quyền xá:

- Lời vàng của Thượng tôn Minh chủ, tiểu sinh luôn ghi nhớ trong lòng... Để theo đường Bạch đạo mà Minh chủ đã chỉ giáo. Tiểu sinh cáo từ.

Đồng Tiểu nói rồi quay bước nhưng tiếng của Minh chủ đã cất lên:

- Đứng lại.

Đồng Tiểu dừng bước nhìn lại cổ kiệu:

- Thượng tôn Minh chủ còn chỉ giáo điều gì cho tiểu sinh nữa à?

- Lần sau tiểu tử đừng chặn kiệu bốn tọa nữa nghe. Nếu không cái lỗ mũi người sẽ không còn dính trên mặt người nữa đâu.

- Tiểu sinh sẽ không dám mạo phạm Thượng tôn Minh chủ một lần nữa. Nếu Minh chủ thấy hành động của tiểu sinh quá ư mạo phạm, tiểu sinh khấu đầu tạ tội, sẽ không có lần sau đâu ạ. Tiểu sinh xin Minh chủ tặng cho tiểu sinh vật gì đó của người để mỗi khi nhớ đến Minh chủ, tiểu sinh nghĩ vật đó là được rồi.

- Tiểu tử người quá tham lam đó.

- Với người mình ngưỡng mộ thì tham lam là một đức tính tốt à.

- Nói rất hay, biết làm vừa lòng kẻ khác.

Nói rồi từ trong kiệu, một lưỡi trủy thủ sáng ngời vụt lướt ra. Đồng Tiểu chỉ thấy ánh chớp sáng ngời thì ngọn trủy thủ đã ghim trên búi tóc rồi. Đồng Tiểu rút người lại.

- Tiểu sinh còn... còn sống chứ.

- Nhớ mà giữ lấy ngọn trủy thủ của bốn tọa.

Tám gã phu kiệu khiên chiếc kiệu đi thẳng đến trước cửa Bách Hoa

lâu.

Đồng Tiếu nhìn theo cổ kiệu sơn son thếp vàng một lúc rồi mới quay bước bỏ chạy. Y để mặt ngọn trủy thủ ghim trên búi tóc mình.

Quay lại chỗ Đồng Chư, Đồng Tiếu nhìn quanh không thấy lão đâu, liền lớn tiếng gọi:

- Thúc phụ...

Một tiếng động nhẹ sau lưng Đồng Tiếu. Đồng Chư như từ dưới đất chui lên. Với thuật Túc Hóa cốt, y có thể giấu thân trong bất cứ cái hốc nhỏ nhất nào. Lão bước đến bên Đồng Tiếu:

- Tiếu tử, cái đầu của ngươi sao ngu đến vậy.

Đồng Tiếu nhăn mặt:

- Có gì Thúc phụ cứ chửi Đồng Tiếu mãi thế.

Đồng Chư nhìn Đồng Tiếu từ đầu đến chân:

- Ngươi đã gặp người trong kiệu rồi chứ?

Đồng Tiếu lấy ngọn trủy thủ, đưa đến trước mặt Đồng Chư:

- Tất nhiên con đã gặp. Có gì đâu mà phải sợ chứ?

- Y không giết ngươi là may lắm rồi.

Đồng Tiếu giả lả cười rồi nói:

- Thương tôn Minh chủ không giết Đồng Tiếu còn tặng cho con ngọn trủy thủ này để kết mối giao hòa bằng hữu. Kể từ bây giờ Đồng Tiếu là xá đệ của Thượng tôn Minh chủ.

Lão Đồng trở mặt thật to nhìn Đồng Tiếu:

- Ngươi nói lại một lần nữa coi.

- Thúc phụ không tin thì xem ngọn trủy thủ này... Nó có đúng là của

Thượng tôn Minh chủ không?

Lão Đồng nhìn lại ngọn trủy thủ có chuôi nạm vàng, rồi gật đầu:

- Đúng là của Minh chủ võ lâm.

Đồng Tiểu xoa tay nói:

- Thúc phụ tin rồi chứ... Chính Thượng tôn Minh chủ cùng với Đồng Tiểu dùng ngọn dao này để cắt máu ăn thề, kết nghĩa bằng hữu...

Lão Đồng cau mày:

- Tiểu tử, sao ngươi có thể làm được chuyện đó.

Đồng Tiểu nhún vai:

- Có gì đâu mà khó chứ... Thượng tôn Minh chủ mặc dù là Bạch đạo nhưng cũng là con người. Còn Đồng Tiểu là kẻ thông minh kỳ tuyệt trên giang hồ. Hai người gặp nhau chẳng khác nào Bá Nha gặp được Tử Kỳ...

Nặng nụ cười xởi lởi, Đồng Tiểu nói tiếp:

- Nói không quá lời... Nếu như Đồng Tiểu không tự nhận mình là xá đệ thì Thượng tôn Minh chủ đã gọi mình là đại ca rồi.

Một lần nữa, đôi mắt của lão Đồng lại mở to hết cỡ những tưởng hai con ngươi sẽ lọt thỏm ra ngoài hốc mắt. Lão ngập ngừng hỏi:

- Ngươi nói sao? Ngươi và võ lâm Minh chủ kết tình huynh đệ... nếu như ngươi không tự nhận mình là xá đệ thì lão quỷ đó sẽ gọi ngươi bằng đại ca...

Đồng Tiểu thản nhiên gật đầu. Y thở hắt ra rồi nói:

- Tất nhiên rồi. Nhưng Đồng Tiểu đâu muốn mình là đại ca của Thượng tôn Minh chủ.

Dù sao thì thượng tôn Minh chủ cũng là người cao niên hơn Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu chắc lưỡi:

- Thúc phụ! Gặp Thượng tôn Minh chủ lần này, Đồng Tiểu thấy đắc lợi vô cùng.

- Đắc lợi gì nữa...

- Thượng tôn Minh chủ còn muốn truyền thụ võ công cho Đồng Tiểu, nhưng tính tình của Đồng Tiểu, Thúc phụ biết rồi... Con đâu có thích học võ công.

Thở hắt ra, Đồng Tiểu nói tiếp:

- Tội nghiệp cho Thượng tôn Minh chủ... Con không chịu học võ công của Thượng tôn Minh chủ đại ca, nên mặt Thượng tôn Minh chủ bỗng chốc trở nên ủ dột đến tội nghiệp... Hầy... Thậm chí Thượng tôn Minh chủ còn rơi lệ vì sự khước từ của Đồng Tiểu... Nhưng Đồng Tiểu chẳng biết phải làm sao bây giờ.

Lão Đồng đứng ngây mặt nhìn Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nhìn lão:

- Thúc phụ sao nhìn con dữ vậy?

Lão Đồng cau mày:

- Không biết ta có nghe lầm không? Hay có nên tin vào những lời của người nói không?

- Thúc phụ không tin vào lời của Đồng Tiểu à?

Đồng Tiểu lấy lại ngọn trủy thủ tra xuống ống giày mình rồi nói:

- Ngọn trủy thủ này là vật chứng cho lời của con. Còn nếu thúc phụ không tin thì cứ đi tìm Thượng tôn Minh chủ đại ca mà hỏi... Những lời Đồng Tiểu nói là hư hay thực...

Lão Đồng trở mặt nhìn Đồng Tiểu:

- Ta không thể nào hiểu nổi... Ta không thể nào hiểu nổi...

Đồng Tiểu nhìn lão mỉm cười rồi từ tốn nói:

- Thúc phụ... Thượng tôn Minh chủ giờ đã là đại ca của Đồng Tiểu rồi... Vậy người cũng gọi Thúc phụ là Bá bá phải không?

Lão Đồng cau mày:

- Người đừng nói càn. Thúc phụ của người chẳng dám gặp lão quý đó đâu.

- Thúc phụ không dám nhưng con thì gặp. Và rất là có uy với Thượng tôn Minh chủ. Điều thúc phụ không làm được thì Đồng Tiểu làm được. Vậy con có tài hơn thúc phụ rồi... Thúc phụ hãy nói cho Đồng Tiểu biết song đường của con là ai đi.

Lão Đồng nhìn Đồng Tiểu bằng ánh mắt khe khẽ rồi nói:

- Được! Xem như người là kẻ thông minh tuyệt đỉnh. Ta sẽ nói...

Đồng Tiểu vốn vã hỏi:

- Song đường của Đồng Tiểu là ai?

Nhìn Đồng Tiểu, lão Đồng nhạt nhẽo đáp lời:

- Song đường của Đồng Tiểu là những người nổi tiếng trên giang hồ võ lâm. Nổi tiếng hơn cả Thượng tôn Minh chủ ca ca của người nữa đó. Người chịu rồi chứ.

Đồng Tiểu trở mắt nhìn lão:

- Nói như thế mà cũng gọi là trả lời người ta. Thúc phụ đúng là tiểu nhân Hắc đạo mà. Biết mà không nói.

Lão Đồng bất ngờ thộp trảo vào yết hầu Đồng Tiểu bóp chặt lại. Đồng Tiểu há hốc miệng như cá bị chết ngộp. Đôi mắt Đồng Tiểu mở to nhìn lão Đồng trợn trừng. Hừ nhạt một tiếng, Đồng Chư nói:

- Cái họa nô nhân còn treo trên đầu người đó. Khi nào không còn cái họa đó ta sẽ nói cho người biết song đường của người.

Lão nói rồi buông trảo khỏi yết hầu Đồng Tiếu. Trảo thủ của lão Đồng vừa rút về thì Đồng Tiếu ho khùng khục. Y ho đến độ trào cả nước mắt ra khoe. Đồng Tiếu vừa ho vừa nói:

- Đồng Tiếu sẽ méc với Thượng tôn Minh chủ ca ca. Thúc phụ định giết chết Đồng Tiếu để buộc Thượng tôn Minh chủ ca ca chết theo Đồng Tiếu vì người đã lỡ thề độc, đồng sinh đồng tử với Đồng Tiếu.

Lão Đồng tròn xoe mắt nhìn Đồng Tiếu. Lão lại toan vươn trảo nhưng lại nghĩ sao rút trảo về.

- Người...

Đồng Tiếu nhìn Đồng Chư, ho khan một tiếng nữa rồi nói:

- Thúc phụ không sợ con là huynh đệ với Thượng tôn Minh chủ sao?

Lão Đồng thở hắt một tiếng rồi nói:

- Ta biết rồi.

- Biết thì mai mốt đây thúc phụ đừng xử con như vậy nữa. Kẻo Đồng Tiếu có mệnh hệ nào thì sợ...

Lão Đồng cướp lời Đồng Tiếu:

- Người sợ gì?

Nặng nụ cười giả lả, Đồng Tiếu nói:

- Đồng Tiếu chết không có gì ân hận, bởi Thúc phụ đã nuôi con bấy lâu nay. Con chỉ sợ Thượng tôn Minh chủ ca ca biết được con chết bởi tay Đồng thúc phụ thì chắc chắn ca ca sẽ không bỏ qua chuyện này... người sẽ truy sát... Vô tình Đồng Tiếu hại Đồng thúc phụ.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Đồng Tiếu không muốn điều đó xảy ra chút nào.

Đồng Chư mím hai cánh môi:

- Thôi được, ta không hành xử mạnh tay với tiểu tử nữa.

Lão nói rồi lặng lẽ bước đi.

Đồng Tiểu vội vã bước theo sau lưng lão Đồng. Lão Đồng dừng bước nhìn Đồng Tiểu:

- Tiểu tử, ngươi đã có Thượng tôn Minh chủ ca ca rồi. Ngươi còn định theo Đào Hoa Tặc này làm gì nữa.

- Hây... Cho dù Đồng Tiểu có Thượng tôn Minh chủ lão ca ca nhưng đâu thể bỏ thúc phụ được. Đồng Tiểu được thúc phụ nuôi dạy thì phải theo thúc phụ chứ... Đúng không nào?

Thở hắt ra một tiếng, lão Đồng nói:

- Ngươi có thể quay lại Bách Hoa lâu với ca ca của ngươi mà... còn theo ta thì phải đến Dị Nhân cốc.

- Đồng Tiểu vẫn thích theo thúc phụ hơn... Thúc phụ với con đã từng song hành ngược khắp giang hồ... Chẳng lẽ nay có cái mới lại quên thuở hàn vi với thúc phụ sao? Đồng Tiểu đâu phải là con người như vậy. Huống chi Thúc phụ tuổi cũng đã xế chiều, phải cần có Đồng Tiểu hầu hạ chứ, và con cũng muốn kế nghiệp cái danh Đào Hoa Tặc của thúc phụ.

Vuốt chòm râu đen mượt, lão Đồng nói:

- Ta tưởng đâu quên mất cái chết Hắc Hoa Đạo của mình rồi chứ.

Đôi mắt bạo kiếp

Dị Nhân cốc.

Nằm lọt thỏm trong thung lũng Mai Hoa Thung, chung quanh là những dãy núi bạt ngàn. Trong thung lũng Mai Hoa Thung quanh năm nhuộm những sắc màu rực rỡ của muôn ngàn cánh hoa rừng, nhưng hơn tất cả là màu vàng rực rỡ của mai. Tiết trời đang mùa xuân chồi nảy lộc, nên cả Mai Hoa Thung nhuộm màu vàng rực rỡ trông như một bức tranh thủy mặc vừa thơ mộng và quyến rũ ngây ngất, bất cứ người lữ khách nào đặt chân đến đó.

Trong thung lũng nhuộm sắc màu vàng đỏ, Dị Nhân cốc là những dãy nhà bằng thảo tranh, lọt thỏm trong những khu vườn hoa mai bạt ngàn. Chính những mái thảo xá điểm xuyên thêm cho Mai Hoa Thung vẻ thơ mộng và bình yên, và thoát tục.

Khi ánh tà dương hắt xuống nắng vàng nhạt lên Mai Hoa Thung, càng làm cho khung cảnh nơi đây thêm quyến rũ lạ thường. Chợt trong sự tĩnh lặng và thơ mộng đó, những tiếng kêu oanh oách của lũ chim trời cất lên. Rồi chúng vụt bay lên không trung như thể hốt hải, hoảng sợ. Sự tĩnh lặng của Mai Hoa Thung như thể bị phá tan bởi đàn chim trời nhón nháo trốn chạy cái gì vừa mới đến phá tan sự tĩnh lặng, yên bình của chốn hoang vu tiêu sơn.

Cái gì đã khiến cho lũ chim trời hốt hoảng, sợ hãi chạy trốn như thể nhận ra sự nguy hiểm rình mò chờ bắt lấy chúng. Nỗi sợ hãi của lũ chim rừng khởi phát từ một con người đang thả bước chậm rãi tiến vào Dị Nhân cốc. Kẻ đó chẳng phải ai khác mà chính là Dương Thiệu Ân. Trong bộ dạng thư sinh, nhàn du thanh lịch, chấp một tay sau lưng. Thiệu Ân thả bước chậm chậm theo con đường độc đạo duy nhất tiếng vào Dị Nhân cốc. Hai bên đường là những cánh mai vàng rực, như muốn thò ra níu lấy y. Sự xuất hiện của Thiệu Ân như một kẻ phá bình đối với không gian tĩnh lặng của Mai Hoa Thung, khiến lũ chim trời hốt hoảng lao lên bầu trời chiều để trốn chạy. Dương Thiệu Ân

đúng là kẻ xa lạ đối với sự tĩnh lặng vùng hoang sơn Mai Hoa Thung này.

Thiệu Ân thỉnh thoảng lại dừng bước, đảo mắt ngắm nhìn khung cảnh quyền rũ của vùng đất Dị Nhân cốc. Không gian như tranh vẽ kia như thể tác động đến tâm thức của Thiệu Ân, nên thỉnh thoảng y lại gật đầu, điểm một nụ cười mỉm gọi tình.

Tất nhiên Thiệu Ân biết trong những dãy mai vàng rực kia luôn có những ánh mắt dõi theo chân mình. Mặc dù biết nhưng Thiệu Ân vẫn thản nhiên như người không biết đến những ánh mắt lấp ló đó. Y dừng lại trước một tảng mai đại thụ. Ngắm những đóa hoa mai vàng rực, Thiệu Ân bẻ lấy một cành, rồi tiếp tục rảo bước đi.

Cầm theo nhánh mai vàng trên tay, Thiệu Ân đi thẳng một mạch đến tòa nhà bằng cây, được dựng ngay giữa thung lũng Mai Hoa Thung. Ngay trước tòa mộc lâu là tấm bia đá với những dòng chữ thảo sắc nét.

“Dị Nhân cốc.”

Thiệu Ân đứng trước tấm bia đá đó, điểm một nụ cười mỉm, nhắm đọc dòng chữ trên tấm bia, rồi ung dung tiến vào mộc lâu.

Dừng chân trước ngưỡng cửa mộc lâu, Thiệu Ân nhìn những con người ngồi trên những chiếc ghế đôn bằng danh mộc, được đánh bóng lên nước nổi vân.

Có hai mươi người tất cả, đang có mặt trong mộc lâu này.

Họ ngồi thành một hình vòng cung như thể đã có sự chuẩn bị bồi tiếp Dương Thiệu Ân.

Thiệu Ân bước qua ngưỡng cửa mộc lâu, tiến đến trước mặt hai mươi người đó, rồi ôm quyền từ tốn nói:

- Tại hạ là Dương Thiệu Ân... Đến Dị Nhân cốc để thỉnh giáo Cốc chủ Dị Nhân cốc Khâu Đại Nham.

Người ngồi ngay chính giữa có đôi mắt thò lơ. Hai con người lồi đến độ những tưởng chúng sẽ lọt ra ngoài, lên tiếng:

- Lão phu chính là Khấu Đại Nham, Cốc chủ Dị Nhân cốc.

Thiệu Ân nhìn Khấu Đại Nham:

- Tại hạ đã nhận ra tôn giá... Trên võ lâm giang hồ người có đôi mắt to nhất chính là Cốc chủ Khấu Đại Nham.

Nghe Thiệu Ân nói, Cốc chủ Khấu Đại Nham sa sầm mặt. Khi chân diện lão sa sầm, đôi thần nhãn xem chừng càng lộ hơn nữa. Khấu Đại Nham từ từ đứng lên rồi từ tốn nói:

- Lão Khấu chưa từng biết mặt công tử. Chẳng hay công tử đến Dị Nhân cốc có điều chi cần thỉnh giáo lão Khấu.

Thiệu Ân điềm nụ cười mỉm, lia mắt nhìn qua những người còn lại. Uy nhân của Thiệu Ân dừng lại rơi vào mỹ phụ ngồi bìa. Tiếp nhận ánh mắt của Thiệu Ân, bất giác đôi lưỡng quyền của mỹ phụ then thùng ửng hồng.

Thiệu Ân nhìn mỹ phụ, ôn nhu nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm, quý nương đây là Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh.

Vị Thanh ôn nhu đáp lời Thiệu Ân:

- Ngọc Diện Hồ Ly là bốn nương.

- Tiếng tăm của quý nương vang dội khắp võ lâm Hắc đạo... Thiệu Ân rất ngưỡng mộ quý nương.

Nói rồi Thiệu Ân ôm quyền xá Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh. Xá Triệu Vị Thanh rồi, Dương Thiệu Ân mới nhìn lại Cốc chủ Khấu Đại Nham.

Y ôm quyền nói:

- Trong Dịch Nhân cốc, Cốc chủ là người có chức phận cao thâm nhất. Còn ngoài võ lâm thì Cốc chủ được giới Hắc đạo đặt cho mỹ danh thiết diện vô tư... Người phán xử tất cả những mối hiềm khích xảy ra trong giới võ lâm Hắc đạo. Lời nói của Cốc chủ nặng tựa Thái Sơn, mà bất cứ nhân vật nào trong giới Hắc đạo cũng có thể đều nghe theo. Dương Thiệu Ân vô cùng ngưỡng mộ uy danh của Cốc chủ.

Khấu Đại Nhâm vuốt cằm rồi nói:

- Dương công tử nói quá cho lão phu rồi. Lão được chư vị bằng hữu nể mặt, chẳng qua vì có chút vô tư thôi. Biết phân định cái gì đúng cái gì sai thôi.

- Cốc chủ khiêm tốn, khiến cho Dương mỗ càng ngưỡng mộ hơn.

Thiệu Ân ôm quyền nói tiếp:

- Tại hạ lặn lội từ xa đến Dịch Nhân cốc... Cốc chủ không thể cho tại hạ một cái ghế ngồi để nghỉ chân ư?

- Khấu mỗ thất lễ với công tử.

Lão vỗ tay một tiếng.

Ngay lập tức hai người khiêng ngay một cái ghế bằng danh mộc tiến vào. Họ đi khập khiễng như thể người này phải dựa vào người kia mới khiêng nổi chiếc ghế đó. Đặt chiếc ghế bên cạnh Thiệu Ân, hai người đó lặng lẽ lui bước trở ra.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đa tạ Cốc chủ.

Nói rồi y thả nhiên ngồi xuống ghế, bắt chân chữ ngũ.

Khấu Đại Nhâm ngồi trở lại ghế của mình, rọi đôi mắt lồi vào mặt Dương Thiệu Ân.

Lão ve cằm, nghiêm giọng nói:

- Dương công tử có thể cho Khấu lão phu biết mục đích Dương công tử đến đây không?

- Nếu tại hạ giấu Cốc chủ thì sao phải đạo với người. Nếu giấu thì tại hạ chẳng đến đây làm gì?

- Thế công tử đến đây với mục đích gì?

Thiệu Ân ôm quyền nói:

- Trước tiên tại hạ muốn hỏi Cốc chủ, Mai Hoa Thung Dị Nhân cốc là vùng đất thế nào?

- Theo ý của công tử.

- Theo ý của tại hạ đây là vùng đất của tiên cảnh, hữu tình. Khó có cơ nơi nào trên cõi đất trung thổ sánh bằng. Một vùng đất như tranh vẽ, vừa đẹp vừa nên thơ, lại vừa rất bình yên.

Khấu Đại Nhâm gật đầu từ tốn đáp lời:

- Đa tạ công tử đã có lời khen. Khấu lão phu cũng có cùng một suy nghĩ như công tử.

Dương Thiệu Ân ôm quyền, khách sáo đáp lời Khấu Đại Nhâm:

- Đa tạ Cốc chủ đã có cùng suy nghĩ như tại hạ. Cảm kích... cảm kích.

Nghe câu nói khách sáo của Dương Thiệu Ân, Khấu Đại Nhâm cau mày. Lão đổi giọng có phần gay gắt nói:

- Dương đệ tử lặn lội từ xa đến Dị Nhân cốc không chỉ để hỏi lão Dị nhân Khấu Đại Nhâm này về những chuyện cảnh vật vảnh như vậy.

- Có những chuyện vảnh vảnh nhưng lại thuộc về suy nghĩ của tại hạ à. Thí dụ tại hạ muốn hỏi Khấu cốc chủ, vùng đất Mai Hoa Thung của Dị Nhân cốc này vừa đẹp vừa quyến rũ thơ mộng, vậy thì có nên để những kẻ Hắc đạo trú ngụ không?

Câu nói này của Thiệu Ân khiến cho đôi chân mày chỗi xể của Khấu

Đại Nhâm cau hẩn lại. Lão gần giọng nói:

- Công tử nói vậy có ý gì.

Thiệu Ân mỉm cười. Vẫn một nụ cười đôn hậu và gợi tình. Y từ tốn nói:

- Ý của tại hạ là không nên để cho vùng đất thơ mộng Mai Hoa Thung này nhem nhuốc bởi những con người hạ đẳng của giới Hắc đạo. Mai Hoa Thung vừa đẹp, vừa nên thơ thì không thể ở trong tay của những kẻ Hắc đạo, để nó mất đi vẻ đẹp vốn có của nó. Nó phải do những con người Bạch đạo thanh cao cai quản.

Khấu Đại Nhâm từ từ đứng lên. Đôi thần nhãn của lão đã lồi giờ muốn lồi hơn bởi tròng mắt nhìn Thiệu Ân. Lão cởi dây lụa buộc búi tóc, để tóc phủ xuống tận bên vai.

Khấu Đại Nhâm gần giọng nói:

- Công tử có ý đuổi lão Khấu ra khỏi Dị Nhân cốc?

Thiệu Ân lắc đầu khoát tay:

-Ồ không... Ý của tại hạ khác hẳn với ý của Cốc chủ.

- Thế ý của công tử thế nào?

Dương Thiệu Ân nhướn mày nói:

- Ý của tại hạ là muốn Cốc chủ và những người có mặt trong Dị Nhân cốc này trở lại đúng cương vị mà tạo hóa ban cho các vị. Đó là cuộc sống nô nhân. Cuộc sống của những con người hạ đẳng, chỉ biết phục tùng những người cao quý trong giới Bạch đạo.

Nghe Thiệu Ân thốt ra câu này, sắc diện Khấu Đại Nhâm đỏ bừng. Lão bộc lộ tất cả cơn giận dữ qua sắc diện của mình. Nhìn Khấu Đại Nhâm mà ngỡ rằng mắt lão đã đứng tròng.

Khấu Đại Nhâm nói:

- Dương công tử biết mình đang ở đâu không?

Thiệu Ân thân nhiên đáp lời lão Khấu:

- Tại hạ đang ở Mai Hoa Thung Dị Nhân cốc.

- Đúng rồi... Dương công tử đang ở Mai Hoa Thung Dị Nhân cốc. Thế còn người đang đối thoại với công tử?

- Cốc chủ Khấu Đại Nhâm, người được giới Hắc đạo ngưỡng mộ phong là Thiết Diện Vô Tư.

- Đúng... Lão Khấu này được bằng hữu Hắc đạo phong cho mỹ danh Thiết Diện Vô Tư.

Nên lời của lão Khấu thốt ra nặng tựa thái sơn. Bây giờ lão Khấu phán ngôn buộc Dương công tử phải rời ngay khỏi Dị Nhân cốc Mai Hoa Thung, không được bén mảng đến đâu nữa.

Nếu không thì Dương công tử phải nhận hậu quả chết người.

Thiệu Ân nhún vai lắc đầu:

- Cốc chủ đừng nóng giận như vậy, tại hạ đến Mai Hoa Thung Dị Nhân cốc lần này đã có chủ đích trước rồi. Chưa thực hiện xong chủ đích thì đâu có thể đi được. Cốc chủ có quyền chọn một trong hai điều. Một là trở thành nô nhân của giới Bạch đạo. Hai là chết.

Trở thành nô nhân thì mới có cơ hội được sống. Tại hạ nói rất thành tâm, hy vọng Cốc chủ sớm nhận ra sự thành tâm của dta này.

Lão Khấu tái mặt, danh giọng nói:

- Bỏn Cốc chủ chưa thấy kẻ nào nông cuồng tự cao tự đại như ngươi. Hẳn là người có ý tìm đến gây sự hiềm khích để chuốt lấy cái chết mà. Ngươi tưởng mình là người của Bạch đạo rồi muốn tìm người Hắc đạo phải nhất nhất tuân theo ý của ngươi sao.

Thiệu Ân thân nhiên nói:

- Tại hạ rất thích thú với lời nói này của Cốc chủ.
- Người sẽ chẳng còn chút hứng thú nào với lời nói của lão Khấu đâu.

Lão Khấu dồn nội lực vào song thủ, quát lớn:

- Tiểu tử, hãy đỡ chưởng của lão Khấu.

Hai đạo phách không chưởng với sức mạnh di sơn đảo hải được Khấu Đại Nhâm phác tán chia làm hai, thượng và hạ công thẳng Dương Thiệu Ân. Mặc dù thấy lão Khấu xuất chưởng tập kích mình nhưng Thiệu Ân chẳng một chút khấn trương, hay lo lắng gì, mà thậm chí vẫn bình yên tọa thị trên chiếc ngai. Khi hai đạo phách không chưởng gần chạm được đến y thì chỉ một cái điểm mũi giày, thân ảnh của Thiệu Ân cùng với chiếc ghế lướt lên cao ba trượng, để sóng chưởng của lão Khấu lướt qua dưới chân mình.

Vô hình trung đạo phách không chưởng của lão Khấu đánh trượt Thiệu Ân lại vồ thẳng vào hai gã thuộc hạ dưới trướng vừa mới bung ghế vào cho Thiệu Ân.

- Bình bình...

Hai gã đó hứng trọn hai đạo phách không chưởng của lão Khấu bị đẩy văng ra ngoài cửa tòa Mộc lâu, nằm duỗi dài chẳng thể nào gượng dậy được.

Thiệu Ân từ từ hạ chiếc ghế xuống chỗ cũ. Y nhìn lão Khấu từ tốn nói:

- Nội lực của Cốc chủ quả là lợi hại nhưng cho dù lợi hại cỡ nào thì Cốc chủ vẫn là người Hắc đạo. Đã là người Hắc đạo thì phải trở thành nô nhân.

Thiệu Ân đổi giọng khe khẽ:

- Đó là thiện ý. Bất cứ ai chống lại thiện ý đều phải nhận lấy cái chết.

Lời còn đọng trên cửa miệng, Thiệu Ân vũ nhẹ tay phải. Một ánh chớp bạc lướt nhanh không thể tưởng. Thánh ánh chớp bạc đó, Khấu

Đại Nhân không né tránh mà vươn tay thộp lấy.

Những tưởng đầu lão Khấu đã có thể thộp được ánh chớp bạc do Thiệu Ân phóng ra nhưng thật bất ngờ ánh chớp bạc vừa nằm gọn trong tay lão Khấu thì lão rống lên:

- Ôi...

Cùng với tiếng thốt đó là những giọt máu nhiều xuống từ thủ pháp của lão Khấu. Sắc diện tái nhợt tái nhợt, lão Khấu từ từ xòe bàn tay. Giữa lòng hữu thủ của lão là chiếc ám tiễn hình cánh sao đâm sâu vào, làm rách toát.

Mười chín người còn lại của Dị Nhân cốc đang ngồi vụt đứng lên. Thì ngay lập tức một làn mưa sa ám tiễn thoát ra chẳng khác nào màn lưới thiên la địa võng chụp tới họ.

Họ đều là những cao thủ Hắc đạo nhưng không một ai kịp né tránh màn mưa ám tiễn của dta. Những chiếc ám tiễn lạ một điều không lấy mạng những người đó mà chỉ ghim vào tĩnh huyết khiến tất cả đồng loạt đều bất động đứng phỗng ra như bị trời trồng.

Tất cả đứng trơ mắt nhìn Thiệu Ân đứng lên.

Lão Khấu lùi lại một bộ, trong khi Thiệu Ân thò tay vào ngực áo lấy khối ngọc triệt có khắc hai chữ nô nhân.

Y điểm nụ cười mỉm, nhìn Khấu Đại Nhân:

- Cốc chủ trước... hãy chọn lựa, làm nô nhân hay tiếp nhận cái chết đến với mình.

Thiệu Ân vừa nói vừa bước đến trước mặt lão Khấu. Buông thông hữu thủ theo thân mình. Lão Khấu rống lên:

- Chết thì chết... lão Khấu không thể làm nô nhân cho các ngươi.

Lão vừa nói dứt câu thì Thiệu Ân dựng một ngón chỉ lên trước mặt. Chỉ pháp của Thiệu Ân tỏa sắc xanh rờn. Y từ tốn nói:

- Các người hãy xem lão Cốc chủ Khấu Đại Nhâm chết như thế nào để quyết định sự lựa chọn của mình. Trở thành nô nhân hoặc là chết.

Thiệu Ân vừa nói vừa toan điểm ngón chỉ xanh ròn vào tam tinh lão Khấu. Bất kể đến sông chết, lão Khấu rống lên một tiếng, dụng tả thủ thi triển một thế trào cầm nả thủ thộp vào chân tâm của đối phương.

Thiệu Ân không thềm né tránh mà công chỉ pháp vào tam tinh của lão. Bóng sắc tử thân gần như đã ở ngay trên đầu lão Khấu thì đệ tử đột ngột xuất hiện. Y hét lớn:

- Dừng tay...

Bằng một thủ pháp cực kỳ nhanh, Dương Thiệu Ân vừa hóa giải chiêu công của mình, vừa chuyển tiếp điểm vào tịnh huyết của Khấu Đại Nhâm.

Lão Khấu hứng trọn lấy chỉ khí của Thiệu Ân, đứng thừ ra như tượng, mồ hôi xuất hạn ướt đầm mặt lão.

Dương Thiệu Ân từ từ quay mặt nhìn lại. Y chấp hữu thủ ra sau lưng nhìn Đồng Tiểu từ đầu tới chân, rồi ôn nhu nói:

- Người là ai?

Đồng Tiểu giả lả cười rồi nói:

- Đại ca không biết tiểu đệ nhưng tiểu đệ thì lại biết rất rành đại ca. Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì đại ca chính là gã thư sinh đã lấy mạng Hoạch Cang, chủ nhân Bách Hoa lâu.

- Người nói đúng đó. Người biết ta ư?

Đồng Tiểu vừa cười vừa nói:

- Nếu tiểu đệ không đến kịp thời chắc Dương đại ca sẽ giết sạch những dị nhân của Dị Nhân cốc rồi.

- Người muốn cứu họ nên cản tay tại hạ?

- Chẳng lẽ đại ca muốn giết họ lắm à?

- Đã là Hắc đạo thì chỉ có hai con đường để chọn. Một là chết, hai là phải làm nô nhân.

Ngươi là người của Hắc đạo?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Đại ca hiểu sai rồi. Đồng Tiểu là người của Bạch đạo.

- Tại hạ chưa từng biết ngươi.

- Đại ca tất là chưa biết Đồng Tiểu rồi. Bởi Đồng Tiểu là bậc kỳ tài thông minh có một không hai, chỉ đứng sau Thượng tôn Minh chủ. Chính vì đứng sau Thượng tôn Minh chủ nên tiểu đệ bị cái bóng của Minh chủ ca ca che mất.

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Chính vì cái bóng quá lớn của Thượng tôn Minh chủ mà chẳng còn ai nhận ra tiểu đệ cả.

Đôi chân mày của Thiệu Ân cau lại. Y gắt gỏng nói:

- Ngươi vừa nói gì vậy?

- Đại ca không hiểu à?

- Ta vừa nghe ngươi nói Minh chủ là ca ca của ngươi.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Đúng như vậy à. Thượng tôn Minh chủ không chỉ là ca ca mà còn là tri kỷ đồng sinh đồng tử nữa à.

Đồng Tiểu vừa nói vừa lấy ngón trỏ thủ đưa đến cho Thiệu Ân xem.

- Đại ca nhất định sẽ nhận ra ngón trỏ thủ này.

Nhìn ngón trỏ thủ, đôi chân mày Thiệu Ân cau lại. Y gằn giọng nói:

- Ở đâu các hạ có ngọn trủy thủ này.

- Thì còn ở đâu nữa, ngoài Thượng tôn Minh chủ ca ca tặng cho Đồng Tiểu để nhanh chân đến đây mà gặp Dương huynh.

Chân diện Thiệu Ân lộ nét nghi vấn:

- Minh chủ phái các hạ đến đây để gặp Thiệu Ân?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Nếu tiểu đệ chậm trễ thì chắc chắn kết cục sẽ bi thảm. Mà người tạo ra bi thảm hãn chính là Dương ca ca chứ không phải Đồng Tiểu tiểu đệ rồi.

Thiệu Ân cau mày rít giọng hỏi:

- Minh chủ phái các hạ đến nói gì với ta nào?

Đồng Tiểu gầy rồi nhu hòa nói:

- Minh chủ ca ca nói nhiều lắm. Nhưng tụ trung chỉ có một ý là tất cả người của Dị Nhân cốc đều là bằng hữu của Thượng tôn Minh chủ ca ca, nên Dương huynh không được làm hại đến họ.

Thiệu Ân càng cau mày khi nghe câu nói này của Đồng Tiểu. Y lắc đầu nói:

- Dương mỗ chưa từng nghe qua Hắc đạo bá nhân là bằng hữu của mình. Chuyện này nghe thật lạ tai.

Đồng Tiểu nhún vai nói:

- Dương huynh nghe lạ tai bởi vì Dương huynh lúc đó chưa gặp Đồng Tiểu. Còn bây giờ đã biết Đồng Tiểu rồi hãn chẳng còn gì lạ tai nữa. Tiểu đệ rất sẵn lòng giải trình cho huynh biết vì sao Minh chủ nói người của Dị Nhân cốc là bằng hữu của Minh chủ.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Ta muốn nghe lời giải trình này.

- Có gì đâu mà Dương huynh nói là giải trình này với giải trình nọ chứ.

Đồng Tiếu chỉ lão Khấu:

- Khấu cóc chủ lại Đại thúc của Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu lần lượt chỉ từng người:

- Người này là Ngọc Thoại nhị thúc, còn đây là tam thúc, tứ thúc, ngũ thúc...

Đồng Tiếu chỉ đến Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh:

- Còn đây là Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh cô cô của tiểu đệ. Dương đại ca có công nhận cô cô của tiểu đệ đẹp không. Ánh mắt của cô cô liếc đến ai thì gã đó phải say lòng đó.

Ánh mắt của cô cô vừa lảng lơ vừa gợi tình. Chỉ liếc qua thôi, ai bắt được cũng động lòng trắc ẩn.

Đồng Tiếu bước đến trước mặt Thiệu Ân, nói tiếp:

- Mặc dù là mỹ nhân nhưng ca ca nên biết cô cô Ngọc Diện Hồ Ly đấy nhé, nên phải tránh xa cô cô ra. Kẻo ca ca sẽ rớt vào bẫy tình của cô cô đó.

Thiệu Ân cướp lời Đồng Tiếu:

- Các hạ nói tiếp vì sao họ là bằng hữu của Minh chủ.

Đồng Tiếu nhún vai:

- Đến bây giờ mà ca ca cũng chưa hiểu ư? Đồng Tiếu là nghĩa đệ sinh tử với Thượng tôn Minh chủ. Những người này là thúc thúc và cô cô của Đồng Tiếu. Theo đúng nghĩa đạo thì Thượng tôn Minh chủ cũng phải gọi họ là Thúc thúc và cô cô... Nhưng vì chức phận của Minh chủ ca ca quá cao nên thôi không gọi theo lễ đạo đó được. Dương đại ca suy ra những người Dương đại ca định biến thành nô nhân là thù hay bạn nào?

Thiệu Ân buông tiếng thở dài:

- Minh chủ phái các hạ đến để cản tay ta?

- Không chỉ để cản tay Dương đại ca mà còn muốn bảo với Dương đại ca rằng Dị Nhân cốc là bằng hữu với Minh chủ. Nên Dương đại ca phải kính trọng không được vô lễ với những cao nhân ở Dị Nhân cốc. Nếu như Đồng Tiểu đến chậm một bước thì Dương ca ca đã giết họ, hoặc đóng dấu nô nhân vào trán họ. Điều đó làm sao ca ca gánh nổi nếu lọt đến tay Thượng tôn Minh chủ ca ca. Đồng Tiểu cũng có lỗi với Thượng tôn Minh chủ ca ca nữa.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài.

Thiệu Ân trả lại ngọn trủy thủ cho Đồng Tiểu. Y vừa trả ngọn trủy thủ vừa nói:

- Điều này quá ư lạ lùng đối với ta.

- Lạ thì ai mà chẳng lạ. Nhưng chắc chắn Minh chủ ca ca sẽ rất hoan hỷ khi Đồng Tiểu đến kịp để cản tay Dương ca ca không tạo nghiệp quả chết người này.

Dương Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu từ đầu đến chân. Y nheo mày nhỏ giọng nói:

- Được! Dương mỗ tạm tin người.

Thiệu Ân nói rồi quay bước.

Đồng Tiểu nói gót theo:

- Dương ca ca! Chúng ta đã là người nhà với nhau rồi. Huynh vội vã đi sớm vậy. Ở lại đây đối ẩm với tiểu đệ và những vị thúc thúc chứ.

Thiệu Ân dừng bước nhìn Đồng Tiểu:

- Ta sẽ quay lại khi gặp Minh chủ.

Nói dứt câu Dương Thiệu Ân thi triển ngay khinh công siêu phàm

bằng mình thoát đi.

Chỉ trong chớp mắt thân ảnh của y đã mất hút trên con đường dẫn ra ngoài Mai Hoa Thung.

Đồng Tiểu nhìn theo bóng Thiệu Ân, thở phào một tiếng.

Đồng Tiểu nhìn lại ngọn trủy thủ trên tay mình nghĩ thầm:

- Nếu không có ngọn trủy thủ này, chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra?

Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu thì những cao nhân của Dị Nhân cốc từ trong một tòa lầu cùng với Đồng Chư tuôn ra. Khấu Đại Nhâm vồn vã hỏi Đồng Tiểu:

- Đồng tiểu điệt! Ngươi là huynh đệ kết nghĩa với Minh chủ võ lâm sao?

Đồng Tiểu gượng cười nói:

- Ồ... Thì đó là thiện ý mà.

- Lão Minh chủ Chung Hảo Kiệt không biết hiền điệt là người Hắc đạo ư?

Đồng Tiểu nhăn mặt nói:

- Đồng Tiểu làm gì qua mặt được Thượng tôn Minh chủ. Tất nhiên là người biết Đồng Tiểu là người của Hắc đạo rồi, nhưng Thượng tôn Minh chủ kết tình huynh đệ đồng sinh đồng tử...

Khấu Đại Nhâm cau mày:

- Quá lạ lùng...

Đồng Tiểu cướp lời Khấu Đại Nhâm:

- Khấu đại thúc có gì lạ lùng đâu? Dù Hắc đạo hay Bạch đạo cũng là người võ lâm.

Huống chi Đồng Tiểu lại có duyên với Thượng tôn Minh chủ nữa...

Nhưng...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Khấu Đại Nhâm nói:

- Đồng hiền diệt nói nhưng là nhưng cái gì. Theo ta biết võ lâm Minh chủ có ý buộc tất cả giới võ lâm Hắc đạo chúng ta phải trở thành nô nhân cho giới võ lâm Bạch đạo.

Đồng Tiểu gật đầu. Chàng lâu bầu nói:

- Chẳng biết ai đặt ra cái lệ Bạch đạo và Hắc đạo để làm gì cơ chứ. Chia như vậy chỉ thêm rắc rối cho con người thôi. Cái gì là Bạch đạo, và cái gì là Hắc đạo nào. Chỗ nào phân biệt được điều này. Đồng Tiểu nói nhưng ở đây là có ý khác.

- Hiền diệt có ý gì?

Đồng Tiểu nhíu mày suy nghĩ rồi nói:

- Tiểu diệt hỏi thật Khấu đại thúc và các chư vị thúc thúc, kể cả cô cô Triệu Vị Thanh nữa.

Khấu Đại Nhâm ve cằm rồi gật đầu nói:

- Hiền diệt nói đi.

- Đồng Tiểu nói ra mong các thúc thúc và cô cô bỏ qua cho. Đồng Tiểu hỏi thật, cái gã Dương Thiệu Ân khi nãy có đánh lại các vị thúc thúc không?

Nghe Đồng Tiểu hỏi câu này, mặt người nào người nấy cũng đều sượng sùng với những nét bối rối.

Đồng Tiểu nhìn lướt qua mọi người, nhưng mày nói:

- Thấy vẻ mặt của thúc thúc, Đồng Tiểu đã nhận ra ngay mọi người đã bị y đánh bại phải không?

Khấu Đại Nhâm gật đầu:

- Võ công của gã họ Dương đó quá ư cao siêu. Đại thúc không phải là đối thủ của y.

Nói rồi Khấu Đại Nhâm buông tiếng thở dài. Sau khi buông tiếng thở dài, Khấu Đại Nhâm nói:

- Nếu y quay lại.

Đồng Tiểu cướp ngay lời của Khấu Đại Nhâm:

- Chữ “nhưng” của văn bối là cái ý này đây. Thật ra Minh chủ ca ca chỉ cho Đồng Tiểu một cơ hội duy nhất để cứu các thúc thúc và cô cô lần này thôi... Một khi gã họ Dương kia quay lại, Đồng Tiểu không thể cản tay được gã nữa.

Đồng Chư chen vào:

- Đồng hiền đệ không thể nói với Minh chủ được à?

- Đồng thúc phụ tưởng gặp Thượng tôn Minh chủ ca ca là dễ lắm vậy... Huống chi Thượng tôn Minh chủ còn... còn khẳng định với Đồng Tiểu, Hắc đạo và Bạch đạo không thể đi chung một đường. Và rất muốn Đồng Tiểu rời khỏi Hắc đạo đầu nhập Bạch đạo. Nhưng Đồng Tiểu không nỡ bỏ các vị thúc thúc nên từ chối...

Đồng Tiểu thở ra, chàng nhìn Khấu Đại Nhâm.

- Đại thúc, Hoạch Cang thúc thúc đã chết rồi. Đồng thúc phụ sẽ nói với đại thúc.

Nhưng theo ý của Đồng Tiểu thì bỏ quách Dị Nhân cóc cho gã họ Dương đó đi. Chúng ta tìm chốn khác nương thân cũng được. Tranh dành chi cái chỗ đất khỉ ho cò gáy này. Chỉ có được mỗi cái khung cảnh tráng lệ, nên thơ thôi.

Khấu Đại Nhâm thở ra, lắc đầu nói:

- Có bỏ Mai Hoa Thung Dị Nhân cóc, chúng ta cũng khó tìm ra một nơi nào để dừng bước trên chốn giang hồ.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Có gì mà không có... Giang hồ mệnh mông thiếu gì chỗ để nương thân.

Nhìn Đồng Tiếu, Khấu Đại Nhâm nói:

- Hiền điệt thì có mối quan hệ với Minh chủ, võ lâm Bạch đạo có thể không truy lùng ngươi. Người chúng ta thì e rằng khó qua được kiếp họa này.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Hây... các vị thúc thúc... Đồng Tiếu cho dù được Thượng tôn Minh chủ ưu ái. Nhưng nhất định không bỏ các thúc thúc và cô cô đâu. Các thúc thúc và cô cô đi đâu, Đồng Tiếu sẽ theo đó.

Khấu Đại Nhâm nhìn sang Đồng Chư:

- Lão Đồng nghĩ sao?

- Khấu huynh, có lẽ chúng ta không rời khỏi Dị Nhân cốc.

Ngạc Thoại bước đi khập khiễng đến bên Khấu Đại Nhâm và Đồng Chư, ôn nhu nói:

- Khấu đại ca, Đồng Chư ca ca, chúng ta là những con người dị dạng. Chúng ta sẽ đi đâu để không bị giới võ lâm Bạch đạo phát hiện?

Y buông một tiếng thở ra, rồi nói tiếp:

- Theo ý Ngạc lão đệ. Chúng ta cứ lưu lại đây quyết một trận sống mái với giới võ lâm Bạch đạo để giữ Mai Hoa Thung Dị Nhân cốc. Chúng ta không thể cứ cúi đầu nhẫn nhục được nữa.

Đồng Tiếu khoát tay:

- Không được... Không được. Ngạc thúc thúc nói vậy nghe sao được. Chỉ mỗi mình gã Dương Thiệu Ân thôi đã có thể khống chế bao nhiêu người, huống chi Đồng Tiếu biết trong trường Thượng tôn Minh chủ

ca ca còn biết bao nhiêu người nữa. Người nào cũng có võ công cao đến gấp năm gấp mười Dương Thiệu Ân.

Ngọc Thoại nhìn Đồng Tiếu:

- Biết như vậy rồi, nhưng Đồng hiền điệt bảo chúng ta phải làm sao đây. Tất cả chúng ta đều là Dị Nhân rất dễ bị phát hiện.
- Thà là dễ bị phát hiện còn hơn chường mặt ra cho người ta thấy.

Đồng Tiếu nhìn lại Khấu Đại Nhâm:

- Khấu đại thúc... Đồng Tiếu... Khấu đại thúc... Đồng Tiếu nghĩ có một cách duy nhất để tránh họa nô nhân này, đó là đi trốn à.
- Biết như thế rồi, nhưng trốn ở đâu.

Đồng Tiếu gãi đầu:

- Trốn ở đâu thì sao Đồng Tiếu biết được. Nhưng có một người biết.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh lên tiếng:

- Người nói ai biết chỗ trốn nào?

Đồng Tiếu chỉ Đồng Chư:

- Còn ai nữa ngoài thúc phụ của Đồng Tiếu. Với kinh nghiệm ngang dọc giang hồ, thúc phụ tất biết chỗ nào kín để trốn Thượng tôn Minh chủ ca ca và gã họ Dương kia.

Đồng Chư nhìn Đồng Tiếu:

- Ta biết như vậy, nhưng chẳng lẽ chúng ta chỉ biết trốn thôi sao?

Lão buông tiếng thở dài nhìn qua Khấu Đại Nhâm:

- Khấu huynh, lão Đồng đến huynh lần này để mong thỉnh cầu huynh hiệu triệu giới võ lâm Hắc đạo... để có thể đường hoàng ngang nhiên đối đầu giới Bạch đạo.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Hây... Thúc phụ, chuyện đó để tính sau. Còn bây giờ, trước tiên là bảo toàn lực lượng trước đã. Đợi thúc phụ hợp lực được mọi người thì e rằng Dị Nhân cóc đã tan tành thành bình địa. Thân chất thành từng đồng đó. Việc gì trước mắt thì hãy làm trước, việc gì sau thì sẽ lo sau...

Khấu Đại Nhâm gật đầu:

- Đồng hiền điệt nói đúng.

Lão nhìn lại Đồng Chư:

- Đồng lão đệ, việc của lão đệ chúng ta sẽ bàn sau, nhưng trước tiên chúng ta có một việc phải làm lúc này là dời Dị Nhân cóc càng sớm càng tốt. Nếu Dương Thiệu Ân quay lại, chúng ta còn ở đây e rằng... Tất cả sẽ gặp đại họa diệt thân.

Đồng Chư nói:

- Khấu đại ca, chúng ta đã có Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Thúc phụ, Đồng Tiểu chỉ xin được một lần thôi. Đâu có lần thứ hai.

Đồng Tiểu vừa nói vừa nhủ thầm:

- “Đồng thúc phụ chẳng biết gì cả, trong tình huống khó xử, Đồng Tiểu chỉ nói bừa. Bây giờ gã họ Dương đó quay lại không chừng kéo theo Minh chủ thì mạng của Đồng Tiểu cùng khó giữ được chứ nói là xin cho các vị thúc thúc.”

Ý nghĩ đó lướt qua, Đồng Tiểu nói với Khấu Đại Nhâm:

- Khấu đại thúc, không bàn nữa. Nước xa không chữa được lửa gần. Chúng ta phải cứu mình thôi, để cứu mình thì chỉ có một cách duy nhất là đi trốn.

Chàng gãi đầu nói:

- Không phải trốn mà phải gọi là hành tung xuất quỷ nhập thần. Hành tung có xuất quỷ nhập thần thì đối phương mới chẳng thể nào tìm được cách đối phó.

Nhìn lại Đồng Chư, Đồng Tiểu nói tiếp:

- Thúc phụ, Đồng Tiểu nói đúng chứ.

Lão Đồng hừ nhạt rồi nói:

- Miệng lưỡi của người thì lúc nào cũng nói được. Chỉ có một thứ, người chẳng bao giờ làm được. Đó là thụ học võ công.

Đồng Tiểu nhìn Đồng Chư gượng cười. Chàng nghĩ thầm:

- “Nếu học võ công của các vị thúc thúc... Nếu không không nhờ đến cái miệng giao hoạt của Đồng Tiểu thì e rằng giờ này tất cả đã là nô nhân của Dương Thiệu Ân rồi.”

Chính đạo thượng nhân hạ nhân lụy tình

Dương Thiệu Ân đã uống đến cân rượu thứ ba nhưng y vẫn không làm sao quên được tràn tiếu ngạo của Chung Hảo Kiệt Minh chủ, khi y thuật lại những chuyện xảy ra tại Dị Nhân cốc. Thiệu Ân nhìn vào chén rượu bung trên tay mình. Y như thể thấy khuôn mặt hóm hỉnh của Đồng Tiếu ngay trong chén rượu. Sự tưởng tượng khiến cho mặt Thiệu Ân sa sầm với cảm giác bức bối, khó chịu.

Y bâng quơ nói:

- Đúng là hạng tiểu nhân bỉ ổi độc nhất vô nhị trên đời này. Sao tên tiểu tử đó lại có thể tuông ra những lời dối trá mà không biết ngượng miệng.

Thiệu Ân dốc chén rượu trút hết vào miệng mình. Rượu không khóa lấy được nỗi bức bối vốn dĩ đã có trong tâm thức sau khi Chung Hảo Kiệt Minh chủ thăm chứng nhân cách của Đồng Tiếu.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài, như thể vừa mới bị một cú lừa mà Đồng Tiếu biến y thành một gã hề. Nỗi muộn phiền kia còn dâng ngập trong tâm thức của Thiệu Ân thì lại nghe một giọng nói sang sảng cất lên ngay ngưỡng cửa tử điếm:

- Ai là Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân.

Người thốt ra câu nói đó là một hán nhân trung niên với bộ mặt đầy sẹo, trông thật gớm ghiếc. Chỉ nhìn thấy bộ mặt của người đó thôi thì bất cứ ai cũng phải e dè, bởi những vết sẹo trên mặt gã chứng minh y là một con người xem trò chém giết như một trò đùa.

Thiệu Ân nhìn hán nhân trung niên. Như thể có một sức hút mãnh liệt toát ra từ khuôn mặt khô ngô tuần tú của Thiệu Ân nên gã hán nhân trung niên dời ánh mắt sáng ngời rơi vào mặt y.

Khuôn mặt thanh lâm, tuần tú của Thiệu Ân không cần y tự xưng

nhưng hán nhân trung niên đã nhận ra y là ai. Gã liền đánh giọng nói:

- Người là Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân?

Thiệu Ân không đáp lời mà bung bầu rượu chuốc vào chén. Chuốc đầy chén rượu, y mới bung lên.

Hán nhân trung niên gằn giọng nói:

- Thiệu Ân, người biết ai đang đứng trước mặt người chứ?

Thiệu Ân không cần nhìn gã mà thản nhiên buông một câu thật vô nghĩa:

- Tiểu nhân hạ đẳng.

Nghe Thiệu Ân thốt ra câu nói đó, hán nhân trung niên rít giọng nói:

- Người nói ai là tiểu nhân hạ đẳng. Loạn Dao Hồn Cù Bá Đạo này ư?

Hừ nhạt một tiếng, Cù Bá Đạo nói tiếp:

- Cả giới võ lâm Bạch đạo sợ người, nhưng Cù mỗ thì không, Cù mỗ tự tìm người đây... Tìm người để lấy cái mạng của người đó. Nếu người có bản lĩnh, hãy đấu với Cù mỗ trăm chiêu xem kẻ nào là tiểu nhân hạ đẳng. Thiệu Ân cau mày, bung chén rượu đầy, từ từ đứng lên.

Cù Bá Đạo nhìn Thiệu Ân, lòn tay ra sau lưng rút ngọn khoái đao rồi lớn tiếng nói:

- Người nhận lời chứ?

Thiệu Ân nhướng mày. Nụ cười giả lả nhưng không thiếu nét gợi tình hiện lên hai cánh môi mỏng. Y từ tốn nói:

- Cù các hạ tự cho mình là đệ nhất cao thủ Hắc đạo?

- Cù mỗ dám tự hào điều đó.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Ngưỡng mộ... Ngưỡng mộ...

Cù Bá Đạo nạt ngang:

- Ta chỉ muốn người đấu với ta thôi, chứ không cần sự ngưỡng mộ.

Thiệu Ân mỉm cười nói:

- Nếu các hạ đỡ được chén rượu này của tại hạ, tại hạ rất sẵn lòng giao thủ trăm chiêu với các hạ, thậm chí còn bái các hạ nữa đó.

- Chén rượu của người có cái gì mà ghê gớm thế.

- Các hạ muốn thấy ư?

- Cho ta thấy đi.

Lời còn đọng trên cửa miệng Cù Bá Đạo thì chén rượu cũng thoát ra khỏi tay Thiệu Ân.

Chén rượu đầy lướt đi không nhanh như thể nó muốn giữ lại số rượu trong chén không cho trào ra.

Chén rượu lướt đi đủ cho Bá Đạo thấy Thiệu Ân muốn dùng chén rượu đó công trực tiếp vào mặt gã. Không thèm tránh né, Cù Bá Đạo dựng khoai đao chém xả vào chén rượu.

- Chát...

Lưỡi khoai đao của họ Cù chém đứt đôi chén rượu làm hai. Cù Bá Đạo chưa kịp thu đao về thì rống lên một tiếng thật lớn. Y loạng choạng thối bộ.

Tất cả người trong tử điểm không ai có thể tin vào mắt mình.

Khi kịp nhận ra hai nửa mảnh chén rượu đã ghim vào mắt Cù Bá Đạo. Nếu tả đúng hai con người của họ Cù biến thành hai chén rượu đầy.

- Keng...

Ngọn khoai đao tuột khỏi tay họ Cù rơi xuống sàn gạch tử điểm tạo

ra thứ âm thanh khô khốc nghe thật chói tai. Y buông đao, quờ quạng nói:

- Mắt của ta đâu rồi? Sao lại như thế này?

Thiệu Ân buông tiếng thở dài từ tốn nói:

- Giờ thì Cù các hạ không thể nào giao thủ với tại hạ rồi. Thậm chí không đáng làm nô nhân nữa.

Vừa nói Thiệu Ân vừa chậm rãi bước ra cửa. Tất cả mọi người trong tử điểm đều ngồi thừ ra như thể hóa thành tượng. Khi Thiệu Ân đi ngang qua họ, Cù Bá Đạo ôm lấy chân Thiệu Ân. Y gào lên:

- Trả lại cho ta đôi mắt... Trả lại ta đôi mắt.

Thiệu Ân gỡ tay Cù Bá Đạo ra khỏi chân mình. Y dùng chân đẩy Cù Bá Đạo ra xa rồi nói:

- Đừng chạm vào tại hạ để nhuộm sự nhơ nhuốc qua tại hạ.

Nói rồi gã quay bước thẳng ra cửa tử điểm mặc nhiên để cho Cù Bá Đạo với sự tàn phế hành hạ.

Rời tử điểm, Thiệu Ân chấp tay sau lưng chậm rãi thả bước đi. Cù Bá Đạo đã nhận lãnh sự bức bối của Thiệu Ân giáng vào, nhưng cho dù trút sự bức bối đó vào Cù Bá Đạo nhưng trong tâm Thiệu Ân vẫn âm ỉ ngọn lửa uất hận lạ thường và lại càng nghĩ đến Đồng Tiểu.

Bất giác Thiệu Ân dừng bước. Y dừng bước vì cảm nhận có ánh mắt nào đang dõi theo từng bước chân của mình. Y điểm một nụ cười mỉm rồi lại tiếp tục bước đi. Chẳng khác nào một gã công tử nhân du, một tay chấp sau lưng, Thiệu Ân ung dung quay lại biệt trang của mình.

Nhìn phong thái ung dung tự tại của Thiệu Ân, chẳng ai ngờ được y vừa mới giáng họa xuống cho Cù Bá Đạo.

Bước vào tiền sảnh tòa biệt trang, Thiệu Ân vẫn không quay lưng lại. Y nhìn lên tấm hoành y có dòng chữ “Thượng Tôn Chính Đạo”. Vẫn không quay mặt nhìn lại, Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Đại sư đến đây tìm văn bối có điều chi chỉ giáo không?

Cùng với lời nói của Thiệu Ân thì một vị cao tăng Thiếu Lâm đội mũ rộng vành từ ngoài cửa bước vào. Vị cao tăng lột bỏ chiếc mũ rộng vành rồi chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Nghe câu Phật hiệu đó rồi, Thiệu Ân mới từ từ quay mặt nhìn lại. Vị cao tăng Thiếu Lâm trang trọng nói:

- Dương thiếu hiệp đã biết lão nạp là người xuất gia.

Thiệu Ân bước đến trước mặt vị cao tăng Thiếu Lâm ôn nhu nói:

- Bước chân của những kẻ xuất gia nhất là những cao tăng Thiếu Lâm khác hẳn với những bước chân của người ngoài chốn trần tục. Những bước chân của đại sư tạo nên trong thính nhĩ của Thiệu Ân sự khoan thai, nhẹ nhàng của kẻ thoát tục.

- A di đà Phật... Lão nạp phải một phen ngạc nhiên vì sự tinh tường của Dương thiếu hiệp. Lão nạp bái phục kỳ tài võ lâm.

Vừa nói vị cao tăng Thiếu Lâm vừa ôm quyền xá.

Thiệu Ân vội khoát tay cản lại.

- Đại sư đừng làm thế, tại hạ chỉ là phận hậu bối so với đại sư.

- A di đà Phật! Thiện tai! Thiện tai!

Tay lần chuỗi hạt, vị cao tăng võ lâm nói tiếp:

- Lão nạp là Tuệ Thông, thừa phật dụ của Phương trượng Chỉ Thiện đến gặp Dương thiếu hiệp.

Thiệu Ân ôm quyền từ tốn nói:

- Đại sư Chí Thiện phái Tuệ Thông đại sư gặp văn bối có điều chi cần chỉ giáo.

- A di đà Phật! Bần tăng không dám buông lời chỉ giáo Dương thiếu hiệp mà chỉ muốn đàm đạo với thiếu hiệp thôi.

- Thiếu Lâm có điều gì muốn đàm đạo với văn bối.

- A di đà Phật! Thời gian vừa qua giới Hắc đạo luôn rơi vào những tình huống căng thẳng. Hết người này chết đến người kia chết. Mà người gây ra tình huống căng thẳng đó chính là Dương thiếu hiệp. Bần tăng thừa phật dụ của Phương trượng Chí Thiện đến thỉnh cầu Dương thiếu hiệp dừng ngay những việc làm đa sát.

Thiệu Ân cau mày. Y suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Văn bối mạo phạm hỏi đại sư một câu.

- A di đà Phật! Dương thí chủ cứ hỏi.

Thiệu Ân chấp tay sau lưng nghiêm giọng nói:

- Phương trượng đại sư Chí Thiện và các cao tăng trên Tung sơn Thiếu Lâm cho rằng những việc làm của văn bối là sai sao?

- A di đà Phật! Sai hay không thì Dương thiếu hiệp tự suy ngẫm sẽ biết. Còn bần tăng không dám nói việc làm này sai, việc làm kia đúng.

- Đại sư không nói được à?

- Bần tăng tin vào sự thông tuệ của thiếu hiệp có thể phân định việc gì đúng, việc gì sai.

Thiệu Ân nhếch môi cười mim, rồi chỉ bức hoành phi:

- Đại sư nhìn xem, dòng chữ trên bức hoành phi kia là dòng chữ gì.

Tuệ Thông đại sư nhìn lên bức hoành phi:

- Thượng tôn chính đạo.

Thiệu Ân gật đầu, ôn nhu nói:

- Đại sư, chính tại hạ vì thượng tôn chính đạo mà hành sự. Nên tại hạ

xét việc làm của mình hoàn toàn đúng với chính đạo chân lý làm người.

- A di đà Phật! Thế thiếu hiệp có thể cho lão nạp biết chính đạo là gì không?

- Chính đạo luôn thuộc về Bạch đạo.

- Còn Hắc đạo là vô nghĩa, vô đạo, vô chính ư?

- Tất cả bọn người theo Hắc đạo, theo tiểu sinh, là hạng vô nhân, tiểu nhân, cần phải đưa bọn chúng về với chỗ đứng của chúng trong cõi đời này. Tại hạ muốn đưa chúng quay lại đúng thân phận của chúng, là hạng người hạ đẳng, nô nhân.

- A di đà Phật! Đó là ý của Dương thiếu hiệp?

- Vâng, đó là ý của Dương Thiệu Ân.

- A di đà Phật! Thế thiếu hiệp có nghĩ người Hắc đạo hay Bạch đạo cũng đều là người không? Đã là con người đều như nhau cả. Tất cả chúng sinh đều bị trầm luân trong vòng sinh tử luân hồi. Nên có người tốt và người xấu, chứ không thể phân biệt được Hắc đạo hay Bạch đạo.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Đó là ý của phật môn. Trong cửa phật có thể vì sự từ bi hỷ xả mà không phân biệt được trắng hay đen. Còn tại hạ là người trần tục, tất phải biết cái gì là trắng cái gì là đen.

Làm con người thì cũng có người này người nọ. Chỉ có những con người trong Bạch đạo mới là thượng nhân, còn kẻ trong Hắc đạo chỉ có thể là hạ nhân. Võ lâm chính vì không có sự phân biệt này nên bấy lâu nay luôn xảy ra những cuộc tranh đoạt giữa Hắc đạo và Bạch đạo.

Không phân biệt đâu là người thượng đẳng, đâu là người hạ đẳng, nên mới để cho Hắc đạo sánh bước cùng với Bạch đạo. Thậm chí có những lúc bọn Hắc đạo ma đầu khuấy động võ lâm, làm chủ giang hồ.

Hôm nay thì không, Thiệu Ân sẽ thượng tôn chính đạo, buộc tất cả người Hắc đạo phải quay lại đúng chỗ đứng của họ là những hạ nhân hoặc là những nô nhân không hơn không kém.

Nghe Thiệu Ân thốt ra câu này, Tuệ Thông buông tiếng thở dài, niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Chờ cho vị cao tăng niệm dứt câu Phật hiệu, Dương Thiệu Ân mới ôm quyền nói:

- Tại hạ nói vậy không sai chứ? Trong ánh mắt tại hạ, Thiếu Lâm tự là người cao nhân thượng đẳng trong cõi đời này.

- A di đà Phật! Chư vị tăng huynh ở Thiếu Lâm tự không bao giờ nghĩ mình là thượng nhân trong cuộc đời này.

- Vậy đại sư có điều gì chỉ giáo cho tại hạ?

Tuệ Thông đại sư nhìn Dương Thiệu Ân, tay lần chuỗi bồ đề, ôn nhu nói:

- Theo ý của bản tăng, Bạch đạo và Hắc đạo cũng như tay mặt và tay trái. Mất một cánh tay thì kẻ đó là người tàn phế... hay nói cách nào đó bản tay cũng như bề mặt và bề trái. Một bản tay mất đi một mặt thì chẳng còn là bản tay nữa.

Tuệ Thông đại sư ôm quyền:

- Thiếu hiệp là đóa kỳ hoa vạn cổ chí kim không thấy được trong võ lâm nên bản tăng thỉnh cầu thiếu hiệp hiểu sâu câu nói này của bản tăng.

- Ý đại sư muốn Thiếu An phải hiểu như thế nào?

- Tất cả đều là chúng sinh trong cõi phù dung luân hồi này.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Tại hạ không thể chấp nhận người hạ đẳng Hắc đạo sánh bước ngang với Dương Thiệu Ân. Tất cả bọn Hắc đạo trong võ lâm phải quay lại đúng chỗ của họ.

Buông tiếng thở dài, Tuệ Thông đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Thiếu hiệp đã nói vậy rồi, bản tăng chẳng còn gì để đàm đạo với thiếu hiệp.

Tuệ Thông đại sư nhìn vào mắt Thiệu Ân:

- Phật môn có câu “hãy tránh xa sát nghiệp”, bất cứ ai tạo sát nghiệp không bao giờ đạt được sự thanh thản của tâm hồn. Sát nghiệp chỉ tạo ra những hậu quả tối tăm cho mình và cho con người.

- Thiệu Ân sẽ nhớ câu giáo huấn này của đại sư.

- A di đà Phật...

Tuệ Thông đại sư ôm quyền:

- Lão tăng cáo từ. Dương thiếu hiệp bảo trọng. Một bước đi sai ngàn đời ân hận.

Nói dứt câu, Tuệ Thông đại sư đội lại chiếc mũ rộng vành rồi bước đi thẳng ra cửa.

Thiệu Ân cau mày khi thấy sàn gạch để lại những dấu chân Tuệ Thông đại sư.

Tuệ Thông đại sư ra khỏi cửa tiền sảnh, Thiệu Ân mới nhìn lại bức hoành phi có dòng chữ “Thượng Tôn Chính Đạo.” Đôi chân mày của y nhíu lại. Thiệu Ân nhẩm nói:

- Ta thượng tôn chính đạo mà sai ư?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Không, việc làm ta không sai. Hôm nay Thiệu Ân thượng tôn chính đạo, ngày mai mọi người có quyền phán xét Thiệu Ân. Còn hiện tại

không ai có quyền phán xét Dương Thiệu Ân.

Lời nói đó còn đọng trong tâm tưởng Dương Thiệu Ân, một nữ nhân đội mũ rộng vành có rèm che mặt bước vào. Sự xuất hiện của nữ nhân vận hắc y dạ hành kéo theo một làn xạ hương khóa lấp khắp gian đại sảnh biệt trang.

Thiệu Ân quay mặt nhìn lại.

Nữ lang không cởi bỏ chiếc nón rộng vành mà chỉ giữ nhẹ đôi ngọc thủ ra sau lưng. Một luồng nhu khí phát ra từ hai ống tay áo của nữ lang, đóng cửa đại sảnh lại.

Thiệu Ân thản nhiên trước hành động của nữ lang.

Nữ lang nhỏ nhẹ nói:

- Dương công tử không hỏi ta là ai hay sao?
- Điều đó tại hạ cảm thấy quá dư thừa. Tại sao tại hạ phải hỏi cô nương là ai khi cô nương đã biết tại hạ.

Điểm một nụ cười mỉm gợi tình, Thiệu Ân nói tiếp:

- Điều mà tại hạ muốn hỏi, là hỏi cô nương tìm đến đây có mục đích gì?

Nữ lang thả bước uyển chuyển tiến đến trước mặt Thiệu Ân. Nàng dừng chân ngay trước mặt y, rồi nhỏ nhẹ nói:

- Công tử đoán xem, ta tìm đến công tử với mục đích gì?

Thiệu Ân nhún vai:

- Tại hạ không có thói quen tò mò đi tìm suy nghĩ của người khác.
- Dương công tử có tin trên đời này có một nữ nhân, chỉ vừa diện kiến công tử, đã tơ tưởng suốt năm canh không.

Đôi chân mày của Thiệu Ân thoát nhú lại.

- Cổ nhân có câu nam nữ thọ thọ bất tương thân. Nhưng cũng có những câu: con người không tự kìm chế được tình cảm khởi phát từ con tim mình.

Y điểm nụ cười mỉm:

- Người đó hẳn là cô nương.

Nữ lang gật đầu:

- Đúng, ta không kìm chế được sự khởi phát rung động của con tim nên mới tìm đến Dương công tử.

Thiệu Ân khoanh tay trước ngực:

- Giờ thì ta đã có thể hiểu được mục đích của nàng.

- Mục đích của ta là gì?

- Đi tìm tiếng nói của con tim. Nhưng đó chỉ là tiếng nói của trái tim nàng thôi. Còn sự đáp lại còn chờ trái tim Thiệu Ân sẽ thốt ra lời nói nào.

Buông một tiếng thở dài, Thiệu Ân nhướn mày nói tiếp:

- Rất tiếc ta lại không biết được phía sau tấm rèm là sắc hoa như thế nào?

- Đôi khi người ta cũng nên giấu chân diện của mình.

Thiệu Ân khẽ gật đầu:

- Sự bí ẩn luôn làm cho tại hạ có sự phấn khích.

- Mong rằng đó là sự thật mà ta nghe.

- Lúc nào tại hạ cũng nói ra sự thật của lòng mình. Chẳng có gì giấu diếm một người đi tìm tình yêu nơi mình cả. Thế cô nương tìm đến Thiệu Ân cho Thiệu Ân cái gì nào.

Nữ lang chỉ vào ngực mình:

- Cho tất cả.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhướng lên:

- Cho tất cả?

Nữ lang gật đầu.

Thiệu Ân hỏi:

- Cô nương sẽ không đòi hỏi gì sao?

Nàng lắc đầu:

- Không...

Thiệu Ân chấp tay sau lưng rồi nói:

- Tại hạ có được điểm phúc như thế nào đây?

- Điểm phúc đó như thế nào còn tùy thuộc vào sự tiếp nhận của Dương công tử.

- Thiệu Ân rất sẵn lòng nhận sự ban tặng của người khác. Chẳng còn ai chối bỏ trái cấm mà người ta trao cho mình. Nhưng ở đây e rằng không tiện. Thiệu Ân có chỗ thanh tịnh hơn để chiêm nghiệm trái cấm mà cô nương ban tặng.

Nhìn nữ lang, Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Cô nương đồng ý đến nơi đó chứ?

Nàng gật đầu.

Thiệu Ân dẫn nữ lang đến gian thượng phòng của mình. Trong gian thượng phòng đó, tất cả vật dụng đều bằng bạc. Trên kệ có những tịnh rượu nổi tiếng trung thổ, được niêm kín.

Ngay giữ gian phòng là một hồ nước bằng đá hoa cương được đánh nhẵn mặt, lên nước bóng ngời. Trong hồ đã có nước và một lớp hoa tươi phủ lên mặt.

Phía đối diện với hồ nước là chiếc tràng kỷ với hai cái gương đồng đặt hai bên. Chỉ bước vào gian thượng phòng này thôi đã cảm nhận được sự khoan khoái lạ thường. Sự khoan khoái mà bất cứ ai cũng hình ra những khoái lạc trần tục khi quay về với bản năng của mình.

Thiệu Ân lấy một tịnh rượu mở nắp, dốc lên miệng tu luôn một hơi dài rồi nói với nữ lang.

- Cô nương tìm đến Thiệu Ân, tất có sự tự tin ở bản thân mình.

Nàng gật đầu:

- Tôi tin sẽ không làm Dương công tử thất vọng.

- Tại hạ nghĩ mình sẽ không thất vọng.

Y nói rồi điểm nụ cười mỉm gợi tình khích lệ nàng. Nữ lang như được nụ cười gợi tình của Dương Thiệu Ân khích lệ, mà từ từ kéo ống tay áo lên. Hũu thủ của nàng chìa ra trước mặt Thiệu Ân. Một cánh tay với làn da trắng nõn, thanh mảnh. Một cánh tay với tất cả những đường nét thật hoàn hảo.

Thiệu Ân khẽ gật đầu nói:

- Cánh tay của cô nương thật đẹp.

- Một cánh tay đẹp chưa hẳn là một thân hình đẹp.

Thiệu Ân gật đầu:

- Đúng! Chỉ một cánh tay thôi chưa thể nói được tất cả vẻ đẹp của mỹ nữ. Đã là một mỹ nữ thì tất cả đều phải hoàn thiện, hoàn mỹ.

Nàng quay lưng lại với Thiệu Ân, bộ hắc y từ từ trượt qua vai nàng.

Một bờ vai thon thả, đầy đặn và gợi mời.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Huynh thấy thế nào.

- Rất hợp nhãn tại hạ. Một bờ vai tuyệt mỹ. Tại hạ nhìn bờ vai của cô nương thôi đã có thể hình dung ra những gì còn lại được giấu sau những mảnh lụa vô nghĩa kia.

Lớp lụa đen lại trực tiếp qua khỏi vai nàng để phơi tấm lưng trần trắng nõn với đường cong ngay giữa. Một đường cong mà bất cứ hoa nhân nào cũng muốn chiêm ngưỡng để có thể phác họa thành nét đẹp cho bức tranh của riêng mình.

Lớp lụa đen dừng lại ngay vùng tiểu yêu để cho Thiệu Ân có thể thấy rõ tất cả sự gợi cảm của bờ lưng thon thả, gợi tình.

Nụ cười mím lại hiện lên hai cánh môi của Dương Thiệu Ân. Y buột miệng nói:

- Đẹp lắm.

Lời nói Thiệu Ân như khích lệ nữ lang, khiến cho tất cả trang phục của nàng trôi tuột xuống dưới hai gót chân. Một thể pháp cân đối đầy đặn.

Một thể pháp ngồn ngộn sức sống biểu lộ qua từng đường cong hoàn mỹ, chỉ có thể vì thể pháp đó như một bức tranh được khắc tạo ra bởi đôi tay chăm chút của tạo hóa.

Vòng tiểu yêu của nàng kết hợp với đôi môi căng tròn tạo nên một sức quyến rũ mà bất cứ nam nhân nào cũng phải thèm khát khi bắt gặp nó. Một khi đã thèm khát thì phải chiếm hữu. Chiếm hữu bằng sự chinh phục của bản thân mình.

Thiệu Ân lấy tịnh rượu tu luôn một ngụm dài rồi đặt xuống bàn.

Nữ nhân nói:

- Công tử nghĩ sao?

Thiệu Ân im lặng bước đến sau lưng nàng. Dùng một ngón chỉ, đặt nhẹ vào gáy của nữ lang. Y từ từ vuốt ngón chỉ đó chạy dọc theo xương sống nàng rồi dừng lại trên chiếc tiểu yêu nhỏ nhắn. Lớp da ốc

li ti nở rộ khắp thể pháp của nữ lang. Lốp da ốc biểu lộ những xúc cảm do Thiệu Ân mang đến thông qua ngón chỉ của y.

Thiệu Ân nhỏ nhẹ nói:

- Ta rất thích những nữ nhân như nàng. Có lẽ trái cấm của nàng hẳn là vừa ngon vừa ngọt mà bất cứ nam nhân nào cũng đều tơ tưởng.

Vừa nói Thiệu Ân vừa vuốt ve đôi môi căng tròn của nữ lang. Y đưa lần bàn tay lên vai nữ lang rồi từ từ quay nàng lại đối mặt với mình. Nếu không có chiếc mũ rộng vành và rèm phủ che mặt thì nàng đã là một mỹ nữ lỏa lồ đứng ngay trước mặt Thiệu Ân. Chỉ có chiếc mũ và tấm rèm phủ che chân diện nàng chia cắt cánh mắt không rơi đến chân diện mà thôi.

Thiệu Ân cũng chẳng màng đến chuyện phải xem chân diện của nữ lang như thế nào.

Nàng đã tự tìm đến gã, đã tự thoát y phơi tằm thân lỏa lồ ra trước mắt y thì rất tự tin vào nhan sắc của mình. Chỉ chiêm nghiệm phần thể pháp của nàng thôi, nó đã tạo ra một sức quyến rũ mê hoặc lòng người, nói chi đến khuôn mặt.

Nữ lang nhỏ nhẹ nói:

- Trái cấm đã thuộc về chàng.

- Trái cấm đã thuộc về Thiệu Ân.

Nữ lang gật đầu. Thiệu Ân rọi mắt xuống đôi nhũ hoa tròn trịa và cân đối, rồi đi lần xuống bên dưới. Bất giác y thối bộ lại hai bước, từ tốn nói:

- Thiệu Ân thích một trái cấm tròn trịa.

- Trái cấm tròn trịa là trái cấm như thế nào?

- Một sự tròn vẹn, nàng đã có một thể pháp tuyệt vời, tất phải có một khuôn mặt tuyệt vời. Hãy cho ta chiêm ngưỡng dung nhan mà hãy còn là điều bí ẩn đối với ta.

Nữ lang lưỡng lự rồi nói:

- Khi thấy dung nhan này... Ta sợ...
- Đừng nghĩ ta sẽ e dè với khuôn mặt của xú nữ.
- Không, ta không sợ mình là một xú nữ.
- Thế nàng sợ điều gì?

Nữ lang im lặng, rồi như thể không kèm chế được sự thôi thúc của Thiệu Ân mà đưa tay lên vịn vào vành môi. Nữ lang buông tiếng thở dài nói:

- Dương công tử sẽ không quá ngạc nhiên.
- Tà ngạc nhiên vì có sự quen biết với nàng.
- Ta sợ một điều khác.

Nàng nói dứt câu liền giở chiếc mũ rộng vành có rèm phủ. Chân diện của Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh đập vào mắt Thiệu Ân. Nàng nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt say đắm.

Bất giác Thiệu Ân phá lên cười khanh khách.

Nghe Thiệu Ân cười, Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh đỏ mặt thẹn thùng. Nàng miễn cưỡng nói:

- Sao chàng cười.

Thiệu Ân nhìn thẳng vào mắt Triệu Vị Thanh:

- Nàng định dùng mỹ nhân kế với ta sao?

Vị Thanh lắc đầu:

- Không, Vị Thanh đến tìm Thiệu Ân không có một mưu kế gì cả. Đến bằng sự thốn thức của trái tim mình.

Thiệu Ân nhướng mày nhìn Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh:

- Chẳng có mưu kế gì cả ư?

- Vị Thanh nói thật. Vị Thanh đã yêu chàng.

Thiệu Ân với bầu rượu tu một ngum dài rồi đặt bầu rượu xuống bàn. Y nhìn lại Ngọc Diện Hồ Ly, ôn nhu nói:

- Nàng đúng là đẹp lắm. Nàng đúng là một nữ nhân mà Thiệu Ân rất thích đó. Một nữ nhân có đầy sức quyến rũ, có cả sự gợi cảm và có tất cả những gì để khiến trong lòng ta phải xao động, háo hức, và đòi hỏi nhưng...

Thiệu Ân bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Vị Thanh miễn cưỡng nói:

- Nhưng sao?

- Nhưng rất tiếc Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh là người của Hắc đạo. Trong tâm của Thiệu Ân, người Hắc đạo chỉ có thể là hạng người hạ đẳng, nô nhân. Đã là người hạ đẳng nô nhân thì sao có thể giao tình với Dương Thiệu Ân được chứ.

Vị Thanh đỏ mặt khi nghe Thiệu Ân thốt ra câu này, nàng miễn cưỡng nói:

- Vị Thanh có là người Hắc đạo thì cũng là con người. Sao lại xem Vị Thanh như hạng người hạ đẳng.

Thiệu Ân cau mày:

- Hạ đẳng nô nhân thì sao là con người, có thể là một con người nhưng không phải là người.

Thiệu Ân nói rồi thò tay vào ngực áo lấy miếng ngọc triệt có khắc hai chữ nô nhân. Y ngấm miếng ngọc triệt, từ tốn nói:

- Nàng đã tìm đến Thiệu Ân, tất đã quyết định sự lựa chọn của mình. Điều đó rất tốt cho nàng. Nàng sẽ là nô nhân trong biệt trang của Dương Thiệu Ân.

Ngọc Diện Hồ Ly biến sắc. Nàng hồi hộp nói:

- Thiệu Ân không nghĩ ta tìm đến với Thiệu Ân vì tình sao?

Nhìn lại Ngọc Diện Hồ Ly, Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Đó là ý nghĩ của nàng. Còn trong tâm tưởng của ta thì Ngọc Diện Hồ Ly vẫn là hạ nhân, nô nhân. Mà hạ nhân Hắc đạo làm sao có tình với Thiệu Ân được, bởi vì ta là thượng nhân Bạch đạo. Hắc đạo và Bạch đạo chỉ có một mối quan hệ duy nhất, chủ nhân và nô nhân.

Thiệu Ân nói rồi bước đến toan ấn ngọc triệt nô nhân vào trán Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh. Ngọc Diện Hồ Ly luống cuống toan phản kháng lại nhưng Thiệu Ân đã nhanh tay hơn điểm vào tĩnh huyết của nàng.

Triệu Vị Thanh biến sắc, hồi hải nói:

- Vị Thanh chấp nhân chết chứ không biến thành nô nhân.

- Hãy nhận lấy thân phận của mình.

Y vừa nói vừa toan ấn dấu ngọc triệt nô nhân vào tam tinh Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh.

Một giọng nói sang sảng cất lên ngay cửa thượng phòng.

- Dừng tay...

Thiệu Ân rút ngay ngọc triệt về khi nghe giọng nói đó.

Y nhìn lại cửa thượng phòng.

Giọng nói sang sảng kia cất lên, trong khi Thiệu Ân lại biểu lộ tất cả sự thuần phục tôn kính của mình.

- Triệu cô nương có thể thoát xác thành bướm. Đó là đặc ân cho những ai biết tìm đến chính đạo võ lâm.

Chứng tích định nghiệp

Đồng Tiểu nằm duỗi dài trên thảm cỏ xanh mượt, gác tay lên trán ngẩng nhìn bầu trời xanh thẳm với những tảng mây bông bênh trôi trên cao.

Những tảng mây, Đồng Tiểu tưởng tượng ra đủ những hình nhân trong tâm trí mình.

Lão Đồng với khinh thuật siêu phàm đã lướt đến ngay trên đầu Đồng Tiểu nhưng y vẫn không nhận ra sự xuất hiện của lão mà ngâm nga hát:

“Hữu sở tư, nãi tai hại hải Nam Hà dụng ván vi quân. Song châu đại mạo trâm, dụng ngọc thiêu liêu chi. Văn quan hữu tha tâm lạp tạp thôi thiêu chi. Thôi thiêu chi, đương phong đương kỳ khôi. Tùng kim dĩ vãng, vật phục tương tư. Tương tư dữ quân tuyệt.”

(Nghĩa: “Người yêu tôi, ở lại phía Nam biển lớn lớn, cần chi hỏi tặng gì cho chàng. Em sẽ tặng cây trâm đôi mối, có hai hạt châu. Và dùng râu ngọc mạ bá buộc nó. Nhưng khi nghe tin chàng hai lòng, em đã bẻ gãy và đốt bỏ. Rồi tung mớ tro cho bay theo gió. Từ nay trở đi không còn nhớ nhau. Chuyện nhớ nhau xem như đứt khoát với chàng.”)

Lão Đồng vuốt râu càu nhàu nói:

- Tiểu tử, ngươi ca cái con khỉ gì thế... Ngươi đã yêu rồi sao?

Đồng Tiểu vội vã ngồi lên. Y giả lả cười rồi đưa tay chỉ lên những tảng mây trôi:

- Thúc phụ... con thấy...

Đồng Chư nhìn theo tay Đồng Tiểu:

- Ngươi thấy gì trên những đám mây đó?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Tại thúc phụ không thấy thôi chứ, người thông minh tuyệt thế như con mới thấy...

Thúc phụ nhìn kỹ đi...

Lão Đồng nhìn theo tay của Đồng Tiểu:

- Ta có thấy gì đâu.

- Nó tan mất rồi.

Lão Đồng nhìn sững Đồng Tiểu hỏi:

- Người nói cái gì tan?

- Một đôi uyên ương vừa mới chia lìa.

Lão Đồng nheo mày:

- Người có điên không vậy? Người thấy cái gì trên trời mà như kẻ thất thần, thất sắc vậy. Cái gì là đôi uyên ương?

Đồng Tiểu cười giả lả:

- Thì khi nãy có một tảng mây tụ hình giống như một đôi trai gái yêu nhau, nhưng phải chia tay nhau đấy mà. Bây giờ thì nó lại ra hình thù khác.

Lão Đồng vuốt râu nhìn Đồng Tiểu, lắc đầu nói:

- Người cùng mọi người trốn đến Quỷ cốc này chỉ nhằm để nằm ỳ ra thả hồn theo những tảng mây mà mơ mà mộng, mà ca mà hát sao?

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Thì con đang suy nghĩ đó mà.

Lão Đồng hừ nhạt:

- Suy nghĩ? Thế còn bí kíp Tục Hóa Cốt mà ta trao cho người luyện thì người có suy nghĩ không?

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Con suy nghĩ rất nhiều về tuyệt hảo công phu của thúc phụ...

- Thế người đã luyện tới đâu rồi?

- Đúng ra thì con có thể luyện thành tuyệt hảo công phu của thúc phụ... Nhưng...

Nhưng Lão Đồng gắt giọng nói:

- Vì những đám mây kia chứ gì?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Không, không... vì còn phải suy nghĩ nên chưa luyện thành đó thôi.

- Người nói gì? Vì người suy nghĩ nên chưa luyện thành công phu Tục Hóa Cốt.

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Đúng như thúc phụ nói ạ.

Lão Đồng lau bầu nói:

- Tục Hóa Cốt có gì để người suy nghĩ.

Đồng Tiểu ve cằm, nheo mày nói:

- Khi luyện Tục Hóa Cốt của thúc phụ con mới phát hiện ra công phu của thúc phụ cao minh khó có công phu nào sánh bằng, nên con phải suy nghĩ. Càng suy nghĩ con càng nghiệm ra tuyệt hảo công phu Tục Hóa Cốt của thúc phụ ảo diệu phi thường, mênh mông như biển đông, mà người luyện công chẳng khác nào đi trong biển cả mênh mông, không biết bến bờ nào sẽ đến... Nếu không khéo kẻ hành giả sớm bị chết hụt trong biển cả mênh mông ảo diệu đó.

Lão Đồng cướp lời Đồng Tiểu:

- Rồi sao nữa. Phải chăng chính vì sợ chết chìm trong biển cả mênh mông của Tục Hóa Cốt mà người không dám luyện.

Đồng Tiểu ôm quyền xá:

- Thúc phụ dạy rất đúng. Chỉ còn sợ bơi trong biển cả mênh mông Tục Hóa Cốt rất dễ bị chết chìm nên con tạm thời gác lại không luyện mà chỉ suy nghĩ về tuyệt quả công phu của thúc phụ thôi.

Lão Đồng lườm Đồng Tiểu:

- Tiểu tử, người còn gì để nói không?

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Con chỉ hiểu như thế thôi à.

Lão Đồng trừng mắt nhìn Đồng Tiểu:

- Tiểu tử nghe ta nói đây, người có tin ta sẽ cắt lưỡi người không? Cái lưỡi giao hoạt nói gì cũng được. Muốn nói là nói, người tưởng ta không biết cố tật làm biếng của người à?

Người không chịu luyện công phu nên bày vẽ ra biển đông biển tây, để rồi người chết chìm.

Người tăng bốc ta để không luyện võ công chứ gì?

Đồng Tiểu nhăn mặt, ngập ngừng nói:

- Thúc phục, xin đừng hiểu lầm con. Con nói thật đó, con càng nghiên cứu càng thấy mình lạc vào dòng.

Lão Đồng quát lớn:

- Thôi, tiểu tử đừng nói càn nữa. Ta không muốn nghe người nói đâu. Người đã thấy rồi đó, gã Dương Thiệu Ân kia cũng chỉ hơn người có một vài tuổi thôi nhưng võ công của y lại xuất quỷ nhập thần, kinh thiên động địa. Chỉ một mình gã đuổi các vị đại thúc nhị thúc và cô

cô, từng người ra khỏi Dị Nhân cốc Mai Hoa Thung, phải lánh nạn đến Quỷ cốc Hắc Mộc nhai này. Người có được một phần của gã không? Hay người chỉ biết nằm dài ra bãi cỏ thả hồn theo những đám mây.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Thúc phụ, có võ công rồi thì được gì ạ?

Lão Đồng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Có võ công thì được gì à? Trong khi Dương Thiệu Ân ngang dọc giang hồ hành xử bằng hữu và các vị thúc thúc của người bắt làm nô nhân. Còn người thì cứ thả hồn dung dung theo những đám mây. Người có đáng là niềm hy vọng của mọi người không?

Đồng Tiểu cúi đầu nhìn xuống.

Chàng lí nhí nói:

- Con đâu có muốn tranh đoạt với người ta.

Lão Đồng thở dài rồi nói:

- Tiểu tử, người nghe cho rõ đây. Cho dù người không muốn tranh đoạt với Dương Thiệu Ân, nhưng ít ra người cũng phải lo đến chư vị thúc thúc của người có nỗi lo như thế nào. Chẳng lẽ người muốn tất cả chư thúc thúc lẫn bản thân người đều trở thành nô nhân cho giới Bạch đạo sao? Người thích làm nô nhân lắm à?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Thúc phụ, tất nhiên con không muốn làm nô nhân rồi.

- Không muốn làm nô nhân sao người lại bàng quan như vậy. Trao cho người bí kíp Tục Hóa Cốt, người nằm phơi ra thảm cỏ, ngắm nhìn những tảng mây bông bênh trôi trên trời, ngâm nga hát. Chừng nào người mới luyện thành bí kíp Tục Hóa Cốt của ta chứ?

Đồng Tiểu xụ mặt, gượng nói:

- Trước sau gì con cũng luyện thành.

Đồng Chư hừ nhạt nói:

- Trước sau gì cũng luyện thành. Thế ngươi không muốn biết lai lịch và thân phận của ngươi, cũng như tung tích của cha mẹ ngươi à?

Đồng Tiểu nghe lão Đồng nói điều này liền phản kích hăn lên, vồn vã hỏi:

- Thúc phụ, tất nhiên con muốn biết lai lịch và tung tích của song thân chứ... Nếu con không muốn biết thì hóa ra mình chẳng có cội có nguồn sao?

- Muốn biết mà ngươi lại chảnh mắng như vậy. Sao ngươi không tự hỏi vì lý do gì mà ta không thổ lộ thân phận của ngươi cho ngươi biết. Không nói đến song thân ngươi suốt bao năm qua.

Đồng Tiểu nhìn Đồng Chư, chàng cúi mặt nhìn xuống, nhỏ giọng nói:

- Con có lỗi... Nhất định con sẽ luyện thành võ công của thúc phụ.

Lão Đồng thở hắt ra rồi nói:

- Tiểu tử, ta đã hội kiến với Khấu đại thúc của ngươi rồi. Ta sẽ nói rõ lai lịch và thân phận của ngươi.

Đồng Tiểu phản kích hăn lên, rồi không kiềm chế được ôm chầm lão Đồng:

- Thúc phụ, thúc phụ nói thật chứ? Thúc phụ sẽ nói cho con biết thân phận và lai lịch của con?

Lão Đồng gật đầu:

- Ta sẽ nói.

Đồng Tiểu ôm xiết bờ vai của lão Đồng. Lão quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi làm cái trò gì thế?

- Con thương thúc phụ quá à...

Lão Đồng gỡ tay Đồng Tiểu ra, và nhìn y nói:

- Tiểu tử, ngươi đừng quá phân khích như thế. Chưa hẳn ngươi biết được thân phận và lai lịch của ngươi rồi là điều đại hạnh đâu.

- Con biết, nhưng dù sao thì con cũng có gốc, có nguồn chứ không phải một kẻ từ trên trời rơi xuống hay từ dưới đất chui lên.

Lão Đồng hừ nhạt rồi nói:

- Đi theo ta.

Lão Đồng đưa Đồng Tiểu đi về gian thảo xá. Trong đó Khấu Đại Nhâm đã ngồi chờ sẵn. Lão Đồng bước đến bên, nói nhỏ vào tai lão Khấu.

Nhìn Lão Đồng, Đồng Tiểu nghĩ thầm:

- “Chẳng biết Đồng thúc phụ còn giở trò gì nữa đây?”

Sau khi hội ý với Khấu Đại Nhâm rồi, lão Đồng mới nhìn lại Đồng Tiểu:

- Tiểu tử, hôm nay chính Khấu đại thúc sẽ nói rõ thân phận của ngươi cho ngươi biết, nhưng trước khi ta nói, ngươi phải thực hiện hai việc.

Đồng Tiểu quỳ sụp xuống, rồi nói:

- Khấu đại thúc, Đồng thúc phụ, con sẵn sàng làm tất cả mọi việc mà thúc phụ và đại thúc chỉ giáo. Chỉ mong đại thúc cho con biết lai lịch và thân phận của con.

Khấu Đại Nhâm nhìn Đồng Tiểu:

- Đồng hiền đệ, chúng ta không biết hôm nay sống, nhưng ngày mai có còn sống hay không, hay lại trở thành nô nhân của giới Bạch đạo, nên quyết định nói rõ tất cả cho ngươi biết sự thật về ngươi. Nhưng trước khi nói ra điều đó, ngươi phải làm hai việc. Thứ nhất ngươi phải

luyện thành...

Khấu Đại Nham nhìn sang lão Đồng.

Lão Đồng trang trọng nói:

- Người phải luyện thành Tục Hóa Cốt của ta.

Đồng Tiểu nhìn lên lão Đồng:

- Con hứa sẽ luyện thành.

Lão Đồng khoát tay:

- Không phải hứa mà phải luyện thành.

- Vâng, con sẽ luyện thành Tục Hóa Cốt của thúc phụ.

Lão Đồng hỏi:

- Điều thứ hai người phải luyện thành Tuyệt kỹ khinh công Vạn Thể di bộ của Khấu đại thúc.

Đồng Tiểu gật đầu, háo hức nói:

- Chỉ cần Đồng thúc phụ và Khấu đại thúc chỉ giáo, con sẽ tự thành ngay.

Lão Đồng cau mày:

- Ta nói nghiêm túc chứ không phải dùng lời xảo ngôn, đa ngôn như người đâu. Bao nhiêu lâu nay chỉ mỗi một tuyệt công Tục Hóa Cốt, người cũng không tự thành. Nay luyện một lúc hai tuyệt đỉnh công phu của ta và Khấu đại thúc... biết bao giờ người mới tự thành chứ. Nếu như người không tự thành thì đừng bao giờ nói đến chuyện Khấu đại thúc sẽ thối lộ lai lịch của người.

Đồng Tiểu sụp lạy lão Đồng và lão Khấu rồi khẩn thiết nói:

- Khấu đại thúc, Đồng thúc phụ, con hứa chỉ trong một ngày sẽ luyện thành hai tuyệt công đó.

Lão Đồng gắt giọng nói:

- Trong một ngày ngươi sẽ luyện thành ư?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Con hứa mà.

- Tiểu tử có định dùng xảo ngôn để che mắt ta và Khấu đại thúc của ngươi không vậy?

Đồng Tiểu chỉ vào ngực mình:

- Lần này, con nói bằng tâm của mình, bằng tất cả sự thành bái đối với Đồng thúc phụ và Khấu đại thúc. Nam tử hán đại trượng phu xuất ngôn cửu đỉnh. Nếu con nuốt lời...

Khấu Đại Nham khoát tay:

- Hiền đệ, ta không cần con thề độc mà muốn con thực hiện tất cả lời nói đó bằng nhuệ khí của mình, bằng tất cả nghị lực và tinh thần của con.

Đồng Tiểu đứng lên:

- Con hứa.

Lão Đồng lừ mắt:

- Lần này thì ngươi không được lừa gạt ta và Khấu đại thúc ngươi đó.

- Con đã quyết định thì sẽ làm được. Thúc phụ và Khấu đại thúc hãy tin con.

Khấu Đại Nham nhìn Đồng Tiểu nói:

- Ta tin lời hiền đệ.

Hai người bắt đầu truyền thụ những công phu đặc ý nhất của mình cho Đồng Tiểu. Lần này thì ngay cả lão Đồng cũng không ngờ Đồng Tiểu lại chí tâm rèn luyện võ công như vậy.

Cả Khấu Đại Nham lại càng bất ngờ hơn khi nhận ra Đồng Tiểu tăng tiến gần như ngoài sức tưởng tượng của lão. Chỉ trong một ngày tiếp thụ hai môn công phu Tục Hóa Cốt và Vạn Tượng di bộ, nhưng khi bước qua ngày thứ hai, khi ánh bình minh vừa ló dạng thì Đồng Tiểu đã có thể thi triển được cả hai môn công phu đó. Mặc dù chưa thể nói chàng thi triển Vạn Tượng di bộ và Tục Hóa Cốt được như Khấu Đại Nham và Đồng Chư, nhưng sự thành tựu của Đồng Tiểu có thể nói là một kỳ tích khiến cho hai người phải vô cùng ngạc nhiên, nếu không muốn nói là sững sờ.

Đồng Tiểu thi triển Vạn Tượng di bộ vùn vụt lướt qua một khu bãi tre dày đặc mà khi quay lại trên trang phục của chàng chỉ bị có hai vết xước, điều đó khiến Khấu Đại Nham buột miệng nói:

- Hiền đệ, hôm nay đại thúc mới tin con là đóa kỳ hoa của giới võ lâm Hắc đạo.

Đồng Tiểu vừa thở vừa ôm quyền nói:

- Đa tạ Khấu đại thúc đã khen ngợi.

Lão Đồng nói:

- Đến lượt ta muốn thấy ngươi thi triển Tục Hóa Cốt.

Lão nói rồi chỉ vào khóm tre bít rịt, chỉ có duy nhất một cái lỗ nhỏ bằng một chậu hoa:

- Hãy chui qua chỗ đó đi.

Đồng Tiểu nhìn chiếc lỗ, rồi vận công, thể pháp của chàng như mềm hẳn ra. Chàng chui qua cái lỗ chỉ to hơn một gang tay mà chẳng khó khăn gì.

Nhìn Đồng Tiểu thi triển Tục Hóa Cốt những tưởng đâu chàng chẳng có xương cốt gì.

Lão Đồng reo lên:

- Có thể chứ, sao hôm nay ngươi có thể giỏi như vậy. Ngươi giỏi hơn

ta tưởng, tiểu tử quả là kỳ tài... kỳ tài...

Đồng Tiểu quay trở lại. Mồ hôi trên mặt chàng còn đang nhễ nhại bởi vận dụng quá nhiều nội lực để thi triển hai tuyệt công của lão Đồng và lão Khấu.

Ôm quyền xá lão Đồng và lão Khấu, Đồng Tiểu nói:

- Khấu đại thúc, Đồng thúc phụ, con đã làm tròn lời nói của mình... giờ con muốn biết thân phận và lai lịch của mình.

Lão Đồng vuốt râu.

Đồng Tiểu nhìn lão Đồng miễn cưỡng nói:

- Thúc phụ, là thúc phụ đã hứa với con là... Con nghĩ lần này thúc phụ sẽ không giấu lai lịch của con nữa.

Lão Đồng chau mày hất mặt nói:

- Hê... Đồng Tiểu này... Ta hỏi sao hôm nay ngươi giỏi như vậy chứ?

Đồng Tiểu gượng cười, dùng tay áo quạt mồ hôi ướt đầm mặt rồi nói:

- Dạ, vì con muốn thúc phụ và đại thúc vui vẻ. Đại thúc và thúc phụ vui vẻ sẽ cho con biết lai lịch của con, và song thân con hiện đang ở đâu?

Nhìn sang lão Đồng, rồi mới quay lại đối nhãn với Đồng Tiểu, Khấu Đại Nhâm từ tốn nói:

- Hiền đệ, con muốn biết lắm à?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Khấu đại thúc, bấy lâu nay con luôn nghĩ đến điều đó. Cũng như hôm nay bằng tất cả ý chí và nghị lực của mình, con đã vượt qua hai thử thách mà trong tâm con không bao giờ nghĩ tới chỉ nhằm một mục đích duy nhất là muốn biết song thân là ai. Họ đang ở đâu?

Khấu Đại Nham buông tiếng thở dài:

- Hiền diệt theo ta.

Khấu Đại Nham dẫn Đồng Tiếu quay lại gian nhà tranh. Lão chỉ chiếc đôn rồi nói:

- Con hãy ngồi xuống đây.

Đồng Tiếu lưỡng lự ngồi xuống.

Nhìn Đồng Tiếu, Khấu Đại Nham vuốt râu, đôi mắt lồi của lão gần như không chớp, chỉ chăm chăm rọi vào Đồng Tiếu. Một hồi lâu, lão thở ra rồi nói:

- Thời gian qua mau quá, cuối cùng rồi con cũng trưởng thành. Con đã trưởng thành nên cái điều con cần biết phải được biết. Ta không thể giấu được con nữa, nhưng con phải hứa với ta rằng, dù biết được sự thật này thì con cũng phải luôn lượng sức mình trước khi quyết định hành động làm bất cứ việc gì.

- Khấu đại thúc, con hứa.

Khấu Đại Nham mỉm cười, nhìn Đồng Tiếu. Từ trước đến nay, lần đầu tiên Đồng Tiếu mới thấy được nụ cười trên môi Khấu Đại Nham. Vốn bình nhật hàng ngày, chàng không bao giờ thấy lão cười, cho dù đó là một nụ cười mỉm. Chính vì thiếu hẳn nụ cười nên mặt lão cứ trở ra và càng lạnh băng hơn với đôi mắt thồi lồi.

Khấu Đại Nham tăng hắng như thể lấy giọng rồi nói:

- Đồng hiền diệt, trong võ lâm giang hồ trước đây chia làm hai đạo, Hắc đạo và Bạch đạo. Người thuộc Hắc đạo bị liệt vào những bá nhân gian ác thấp hèn. Còn Bạch đạo là những chính nhân quân tử. Có sự phân chia đó bởi vì Hắc đạo có những môn võ công tàn độc, còn Bạch đạo thì tự cho võ công của họ là chính.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Khấu đại thúc, con lại nghĩ khác.

Khấu Đại Nham nhìn Đồng Tiếu nói:

- Con nghĩ thế nào?

- Con nghĩ chẳng có Hắc đạo hay Bạch đạo gì cả, cũng chẳng có thứ võ công nào là võ công Hắc đạo hay võ công Bạch đạo. Mỗi một võ công có đặc thù và uy lực riêng của nó.

Nhưng môn v nào cũng chỉ để bảo vệ mình, để hành hiệp cứu người. Và bất cứ môn võ công nào cũng có thể giết người.

Khấu Đại Nham gật đầu:

- Đó cũng là ý nghĩ của cha mẹ con. Nhưng giới võ lâm thì đâu có nghĩ vậy. Họ phân chia một cách hồ đồ. Thế mới có Hắc đạo và Bạch đạo.

Lão Khấu vuốt râu và nói tiếp:

- Lúc cha mẹ con sinh thời, Bạch đạo và Hắc đạo đều có thực lực ngang nhau. Bên Hắc đạo thì có Môn chủ Hắc đạo Thiên Diện Ma Tôn Hà Chuẩn. Và chính Thiên Diện Ma Tôn là ngoại tổ của con.

Đồng Tiểu tròn mắt hỏi:

- Ngoại tổ của con là Hắc đạo Thiên Diện Ma Tôn?

Khấu Đại Nham gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Vậy còn bên Bạch đạo là ai?

- Bạch đạo có Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ.

Vuốt râu, Khấu Đại Nham từ tốn nói tiếp:

- Môn chủ Thiên Diện Ma Tôn Hà Chuẩn và Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ đều là những anh hùng cái thế, võ công hai người đạt đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh do đó được giới võ lâm suy tôn một người là Minh chủ Hắc đạo, còn người kia là Minh chủ Bạch đạo, nhưng tự biết họ cân tài, cân sức với nhau nên không hề chạm trán với

nhau.

Đồng Tiểu xoa tay:

- Khẩu đại thúc, thế thì tốt quá.
- Nếu cứ như thế thì võ lâm luôn bình lặng. Hắc đạo một đường, Bạch đạo một đường, chẳng ai đụng đến ai. Nhưng rồi một ngày kia, Môn chủ Hắc đạo Thiên Diện Ma Tôn và Thiên Can Thần Chỉ bất ngờ hẹn quyết đấu với nhau. Nguyên cớ vì sao thì không một người nào biết.

Đồng Tiểu cau mày:

- Cả võ lâm Hắc đạo và Bạch đạo mà không ai biết nguyên cớ ư?
- Chuyện can qua này thuộc về những tiền nhân, những người như ta làm sao xen vào được. Lúc bấy giờ ta cũng chẳng có chức phận gì trong Hắc đạo cả.

Khẩu Đại Nham buông tiếng thở ra:

- Phận ai nấy giữ mà.

Đồng Tiểu nói:

- Vậy ngoại tổ Thiên Diện Ma Tôn và Thiên Can Thần Chỉ, ai thắng ai?
- Cho đến bây giờ cũng không ai biết người nào thắng, bởi cuộc phó hội hai người hoàn toàn giữ bí mật. Không một người nào biết được và ai thắng thì cũng chẳng ai biết. Nhưng cuộc hội kiến giữa Môn chủ và Thiên Can Thần Chỉ trở thành một bí mật trong chốn võ lâm giang hồ, chẳng người nào phát hiện ra được.

Lão Khẩu bung lấy bầu rượu tu một ngụm, rồi nói tiếp:

- Trước khi Môn chủ rời đại đường Hắc đạo đi phó hội với Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ đã trao toàn bộ quyền chương Hắc đạo cho Bạch Diện Tiên Cô Hà Tịnh Cơ.

Đồng Tiểu nói:

- Khẩu đại thúc, Bạch Diện Tiên Cơ Hà Tịnh Cơ phải chăng là mẫu thân của con?

Khẩu Đại Nham gật đầu:

- Không sai. Bạch Diện Tiên Cơ chính là mẫu thân của hiền điệt, còn phụ thân của hiền điệt là Giang Hồ Kỳ Hiệp Lâm Chí Khanh, là sư đồ mà Thiên Can Thân Chỉ Thượng Quan Kỳ ái mộ nhất.

Đồng Tiểu cau mày:

- Sao lạ vậy?

- Hiền điệt nói lạ là sao?

- Phụ thân là sư đồ ái mộ của Thượng Quan Kỳ lão tiên bởi sao lại có thể là tướng công của Bạch Diện Tiên Cơ mẫu thân?

- Đây mới là câu chuyện chính. Thiên Can Thân Chỉ Thượng Quan Kỳ trao lại Môn chủ Bạch đạo cho Giang Hồ Kỳ Hiệp Lâm Chí Khanh. Sau khi lão đi phó hội với Môn chủ Hà Chuẩn thì Lâm Chí Khanh tạm thời chấp chương chức vị Minh chủ Bạch đạo.

Buông một tiếng thở dài, Khẩu Đại Nham nói tiếp:

- Phụ thân và mẫu thân của hiền điệt, một người là Hắc đạo Thánh Cô, còn người kia là chấp chương Minh chủ Bạch đạo, nhưng khi gặp nhau lại nảy sinh tình cảm. Hai người quyết định thành thân để hòa hợp Hắc Bạch nhị đạo.

Đồng Tiểu xuýt xoa:

- Khẩu đại thúc, điều đó tốt quá rồi.

Khẩu Đại Nham lắc đầu:

- Chẳng tốt chút nào.

Đồng Tiểu nhướn mày:

- Hòa hợp hai phái Hắc Bạch là tốt quá, sao lại chẳng tốt. Chẳng tốt là làm sao chứ?

Khấu Đại Nham vuốt râu, tọng thêm một ngụm rượu rồi nói:

- Cuộc tình của song thân hiền điệt vốn là hai người có ý tốt nhưng vô tình phạm vào đại giới quy của Bạch đạo lẫn Hắc đạo. Thánh Cô và Lâm đại hiệp bị trục ra khỏi giang hồ.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Vậy cũng được, song thân của con được thanh thản vui vẻ không vướng bận chuyện thị phi.

- Nói như hiền điệt thì dễ quá. Ai cũng có thể gác kiếm rút lui giang hồ. Nhưng không như hiền điệt nghĩ đâu, mặc dù bị trục ra khỏi võ lâm nhưng cả Thánh Cô và Lâm đại hiệp vẫn là người của võ lâm. Lại còn phân biệt như những kẻ phản bội lại bằng hữu. Một ngày kia Thánh Cô bắt hiền điệt đến trao cho lão Đồng.

Khấu Đại Nham ngân ngữ nhìn chàng:

- Ta nói ra điều này để hiền điệt hiểu, Đồng Chư trước đây là Đào Hoa Tặc. Mặc dù mang cái danh là Đào Hoa Tặc, nhưng trong tâm ý chỉ tôn thờ có một người.

Đồng Tiểu nói:

- Đại thúc không nói ra thì con cũng có thể đoán được. Thúc phụ nhất định tôn thờ mẫu thân rồi.

- Sao hiền điệt biết?

- Bởi khi thúc phụ dặn con bốn ba giang hồ thì đã biểu lộ điều đó. Có lúc người rất thương con nhưng đôi khi lại nhìn con như chiếc gia trong mắt.

- Tình yêu là như vậy đó, Thánh Cô biết Đồng Chư yêu mình nên mới trao hiền điệt lại cho y. Người cũng dặn khi nào hiền điệt trưởng thành thì trao lại cho hiền điệt vật này.

- Mẫu thân có để lại kỷ vật cho con ư?
- Tất nhiên phải có kỷ vật cho hiền điệt chứ?

Lão Khấu quay chiếc bàn một vòng, một chiếc hộc bí mật lộ ra. Lão lấy trong hộc đó ra một chiếc tráp, rồi mở tráp, đặt lên bàn. Khấu Đại Nham nói tiếp:

- Trong tráp có cái gì thì đại thúc không biết.

Đồng Tiểu tròn mắt:

- Đại thúc giữ chiếc tráp bấy lâu này mà không biết có cái gì trong đó à?
- Thánh Cô di ngôn chỉ có hiền điệt mới mở tráp.

Đồng Tiểu sững sốt nhìn Khấu Đại Nham. Chàng nghĩ thầm:

- “Nếu mình là Khấu đại thúc thì hẳn đã mở ra xem trong tráp có gì rồi.”

Khấu Đại Nham ôn nhu nói tiếp:

- Thánh Cô giao hiền điệt cho Đồng Chư rồi ra đi. Từ đó chẳng biết người nơi nào.
- Phụ thân con có biết mẫu thân đi đâu không?
- Ngay cả Giang Hồ Kỳ Hiệp Lâm Chí Khanh cũng mất tích cùng với mẫu thân. Đại thúc không nghe giới võ lâm Bạch đạo nhắc đến người.

Đồng Tiểu cau mày:

- Lạ thật. Hết ngoại tổ và Thiên Can Thần Chỉ mất tích, giờ lại đến mẫu thân và phụ thân mất tích. Các người đó đi đâu nhỉ?
- Nếu chỉ có thể thôi thì không nói làm gì. Nhưng có chuyện đáng phải nói là giới Bạch đạo nổi lên một cao thủ kỳ tuyệt, người đó là Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Khi Chung Hảo Kiệt trở thành Minh chủ Bạch đạo thì kể từ đó Bạch đạo lần lượt dần Hắc đạo và sau cùng biến Hắc

đạo thành những kẻ hạ nhân. Sự thể ngày hôm nay thì hiền điệt đã biết rồi đó.

Lão buông tiếng thở dài:

- Đại thúc sợ rằng Minh chủ Bạch đạo Chung Hảo Kiệt sẽ tìm ra tung tích của hiền điệt nên mới bàn với lão Đồng, dẫn hiền điệt lang bạt giang hồ, hầu tránh tai mắt của Minh chủ Bạch đạo. Cho nên hôm nay hiền điệt đã trưởng thành, đại thúc mới nói tất cả cho hiền điệt biết. Có biết thân phận mình rồi, hiền điệt cũng phải che giấu. Một khi thân phận của hiền điệt đến tai võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt, đại thúc nghĩ lão chẳng để yên cho hiền điệt đâu. Vậy làm bất cứ việc gì, hiền điệt cũng phải suy tính lợi hại.

Đồng Tiểu gượng cười nói:

- Đại thúc quá lo cho con rồi, dù sao con cũng là huynh đệ đồng sinh đồng tử với Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Lão Khấu vuốt râu, lắc đầu:

- Hiền điệt đừng nói với ta những lời nói đó. Thật ra những gì hiền điệt nói với Dương Thiệu Ân tại Dị Nhân cốc mà ta đã nghe chẳng qua đó chỉ là những xảo ngôn thôi. Ta chỉ thắc mắc một điều, tại sao trong tay hiền điệt lại có ngọn trủy thủ của Minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Đồng Tiểu sượng mặt. Chàng giả lả cười. Mặc dù giả lả cười nhưng nụ cười của chàng cũng rất tươi, tạo ra sự hoan hỷ cho người đối diện.

Đồng Tiểu vừa cười vừa nói:

- Nói cách nào đó thì con là kẻ thông minh nhất trên đời.

Khấu Đại Nham buông tiếng thở dài rồi nói:

- Hẳn hiền điệt đã đoán ra vì sao ta và Đồng Chư phải khổ luyện tuyệt công Vạn Tượng di bộ và Tục Hóa Cốt chứ?

Đồng Tiểu gượng cười, khẽ gật đầu:

- Con hiểu.

- Hiểu như thế nào?

Đồng Tiểu xoa trán mình:

- Nếu con đoán không lầm, đại thúc và thúc phụ truyền hai tuyệt đại công đó cho con cốt để con chạy trốn nếu lỡ chạm mặt với Thượng tôn Minh chủ và Dương Thiệu Ân.

Khẩu Đại Nham gật đầu:

- Hiền đệ đã hiểu ý của đại thúc rồi đó.

Lão nhìn Đồng Tiểu:

- Hiền đệ không thể trở thành nô nhân cho giới Bạch đạo, nhất là nô nhân cho Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt.

- Con biết vì sao đại thúc có ý đó rồi. Phải chăng con là giọt máu kết hợp giữa Hắc đạo và Bạch đạo, là hậu nhân của Môn chủ Hà Chuẩn và đại đồ đệ của Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ?

Khẩu Đại Nham vuốt râu gật đầu, ôn nhu nói:

- Hiền đệ phải là võ lâm Minh chủ. Có là võ lâm Minh chủ thì mới có thể cởi cái họa kiếp cho những kẻ khổ hạnh trong giới Hắc đạo.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Đại thúc đã kỳ vọng vào con, nhất định con sẽ không phụ lòng đại thúc. Không chỉ con là võ lâm Minh chủ, còn phải tìm ra những uẩn khúc của tiền nhân và song thân.

Lão Khẩu cau mày:

- Hiền đệ nói có quá lời không?

Đồng Tiểu bẽn lễn nói:

- Thì... thì cứ nói, còn làm tới đâu thì con cố làm tới đó, nhưng con sẽ

không biến thành nô nhân đâu.

Khẩu Đại Nham gật đầu:

- Đại thúc cầu mong con đừng biến thành nô nhân là được rồi.
- Nhất định con sẽ không là nô nhân.

Lão Khấu vuốt râu rồi nói:

- Cái gì cần nói, ta đã nói tất cả với hiền đệ. Hiền đệ đã lớn khôn, đủ trí thông minh để suy xét trước khi làm bất cứ việc gì. Có một điều con nên nhớ, hiền đệ là người của Hắc đạo, lại là giọt máu của Thánh Cô. Trong mắt Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt, hiền đệ là người hạ đẳng. Nếu y bắt được hiền đệ chẳng khác nào bắt được kẻ thù cho nên hiền đệ cần phải che đậy hành tung của mình.

Đồng Tiểu ôm quyền gật đầu nói:

- Con sẽ ghi nhớ lời huấn ngôn này của đại thúc.

Khẩu Đại Nham cầm chiếc tráp đặt vào tay chàng:

- Vật này là của hiền đệ. Hiền đệ hãy giữ lấy.

Nhận lấy chiếc tráp, Đồng Tiểu quỳ xuống sụp lạy.

Khẩu Đại Nham đỡ Đồng Tiểu lên từ tốn nói:

- Cuối cùng thì hiền đệ cũng phải biết tất cả thôi mà.

Khẩu Đại Nham nói đến đây bất ngờ quay ngoắc ra cửa:

- Ai...

Lão và Đồng Tiểu bước ra ngoài thảo xá thì gặp Đồng Chư.

Lão Khấu nói:

- Đồng lão đệ có thấy ai vừa mới ở đây không?

Đồng Chư lắc đầu:

- Đệ nào thấy người nào?

Lão Khấu nhìn xuống đất, lão cau mày khi thấy dấu chân để lại trên mặt đất. Lão buông tiếng thở dài nhìn Đồng Tiểu:

- Kể từ hôm nay, hiền điệt phải tự bảo trọng lấy mình.

Nghe giọng trang trọng của Khấu Đại Nham, ngay cả Đồng Chư cũng phải lo lắng. Lão nhìn qua Đồng Tiểu:

- Tiểu tử nghe đại thúc của ngươi nói rồi chứ. Ngươi đừng thả hồn theo những táng mây nữa mà có thể vong mạng hoặc trở thành nô nhân bất cứ lúc nào. Ngươi đừng có nói mình là tiểu đệ đồng sinh đồng tử của võ lâm Minh chủ đó.

Lão vừa nói dứt câu thì Ngọc Thoại hồi hả cùng Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh bước vào.

Ngọc Thoại nói:

- Khấu đại ca, người của võ lâm Bạch đạo lại kéo đến Quỷ cốc Hắc Mộc nhai.

Khấu Đại Nham nheo mày nói:

- Sao võ lâm Bạch đạo lại phát hiện ra chúng ta nhanh như vậy?

Đồng Tiểu lên tiếng:

- Họ phát hiện ra chúng ta thì chúng ta lại bôn tẩu thôi.

Chàng nhìn Đồng Chư:

- Thúc phụ, bao nhiêu năm xuôi ngược giang hồ, chắc hẳn thúc phụ sẽ tìm được chốn dung thân.

Đồng Chư nghiêm mặt nói:

- Khấu đại ca, chúng ta một trận sinh tử với chúng.

Khấu Đại Nham buông tiếng thở dài:

- Đồng lão đệ, hãy để ta ra tiếp Dương Thiệu Ân. Ta chấp nhận chết để các người được sống trong Quỷ cốc Hắc Mộc nhai.

Ngọc Diện Hồ Ly nói:

- Khấu đại ca, không chỉ có Dương Thiệu Ân mà còn có cả Minh chủ Chung Hảo Kiệt đến đây nữa.

Lão Khấu lộ vẻ khản trương rồi nói với Ngọc Diện Hồ Ly:

- Triệu muội, Đồng lão đệ, ta giao Đồng Tiểu cho hai người tìm cách ly khai khỏi Quỷ cốc Hắc Mộc nhai này. Tất cả mọi chuyện ở đây hãy để ta giải quyết.

Đồng Chư lưỡng lự:

- Khấu đại ca...

Khấu Đại Nham thở ra nói:

- Tạm thời cứ như thế đi, chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh nhỏ nhẹ nói:

- Khấu đại ca, hãy để Đồng Tiểu đi cùng với muội được rồi. Còn Đồng ca ở lại cùng với đại ca lo cho những người của Dị Nhân cốc.

Đồng Chư nhìn Khấu Đại Nham nói:

- Đại ca, Triệu muội nói như thế cũng đúng. Đệ không nên theo Đồng Tiểu, dù sao thì y cũng đã lớn rồi.

Khấu Đại Nham suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vậy cũng được.

Lão nhìn lại Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh:

- Triệu muội, bảo hộ cho Đồng Tiểu. Nếu Bạch đạo có Dương Thiệu

Ân thì Hắc đạo chúng ta chỉ còn kỳ vọng mỗi Đồng Tiểu thôi.

- Muội biết, đại ca yên tâm. Muội sẽ luôn để mắt đến Đồng Tiểu.

Lão Khấu vuốt râu rồi nói:

- Được, đại ca tin vào muội.

Khấu Đại Nham nhìn lại Đồng Chư và Ngọc Thoại.

Đồng Chư và Ngọc Thoại đồng lên tiếng:

- Đồng sinh, đồng tử.

Nhìn ba vị thúc thúc, Đồng Tiểu không kiềm được lòng. Chàng nói:

- Thúc phụ, đại thúc, nhị thúc... cho hiền điệt đi với.

Khấu Đại Nham nhìn lại Đồng Tiểu trang trọng nói:

- Nếu nghĩ đến các vị đại thúc, hiền điệt nên nghĩ đến thân phận của mình.

Nói rồi lão cương quyết nói với Đồng Chư và Ngọc Thoại:

- Chúng ta đi.

Ngọc Thoại nhìn Vị Thanh:

- Muội bảo trọng.

Vị Thanh khẽ gật đầu:

- Nhị ca yên tâm. Bảo trọng.

Hồi thứ sáu

Bên bờ nô vực

Ngọc Diện Hồ Ly chỉ chiếc tráp trên tay Đồng Tiếu:

- Trên tay ngươi là cái gì thế?
- À... báu vật của mẫu thân trao lại đấy mà.

Vừa nói Đồng Tiếu vừa mở nắp chiếc tráp. Bên trong là một xâu chuỗi có mặt được đục bằng cẩm thạch lên nước nổi những đường vân óng ả.

Đồng Tiếu ngắm xâu chuỗi rồi tự đeo vào cổ mình.

Ngọc Diện Hồ Ly nói:

- Phải mẫu thân ngươi là Thánh Cô?

Đồng Tiếu gật đầu:

- Cô cô nói đúng rồi.

Đồng Tiếu buông tiếng thở ra nhìn về phía trước nói:

- Cô cô, chúng ta phải làm sao?
- Thế ngươi tính làm sao?

Đồng Tiếu nheo mày:

- Thực tâm tiểu diệt không muốn bỏ các vị thúc thúc trong lúc này. Chẳng lẽ thấy biến lại bỏ chạy thì đâu phải là anh hùng hảo hán. Nhưng...

Ngọc Diện Hồ Ly cướp lời chàng:

- Nhưng sao?

- Nếu tiểu diệt không nghe lời đại thúc, sợ rằng đại thúc...

Đồng Tiểu chưa kịp nói hết câu thì bất thành linh Ngọc Diện Hồ Ly điễm vào tịnh huyết chàng.

Đồng Tiểu tròn mắt nhìn Ngọc Diện Hồ Ly:

- Cô cô, sao lại điễm huyết tiểu diệt.

- Ta có điều khó xử của ta.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Cô cô có điều khó xử à? Khó xử sao lại điễm huyết tiểu diệt. Hành động của cô cô khó hiểu quá.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh buông tiếng thở dài rồi nói:

- Đồng Tiểu, ngươi và Thượng tôn Minh chủ là huynh đệ đồng sinh đồng tử, nên Thượng tôn Minh chủ muốn gặp ngươi.

Đôi chân mày Đồng Tiểu nhíu lại. Chàng nhìn Triệu Vị Thanh rồi miễn cưỡng nói:

- Cô cô nói vậy có ý gì nào? Tiểu diệt không hiểu, phải chăng...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Ngọc Diện Hồ Ly nhìn chàng từ tốn nói:

- Đồng Tiểu, nếu như cô cô trao ngươi cho Thượng tôn Minh chủ, ngươi có giận cô cô không?

Đồng Tiểu ngây người, một lúc sau chàng mới nói:

- Cô cô định trao tiểu diệt cho Thượng tôn Minh chủ ư?

Ngọc Diện Hồ Ly gật đầu:

- Đúng là ta có ý đó.

Đồng Tiểu trang trọng nói:

- Tại sao cô cô có ý đó?

Ngọc Diện Hồ Ly đỏ mặt. Mãi một lúc mới nói:

- Ta có điều khó xử.

- Điều khó xử của cô cô phải chăng là không muốn những vị thúc thúc phải trở thành nô nhân cho giới Bạch đạo, nhất là nô nhân cho Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt?

Ngọc Diện Hồ Ly lưỡng lự rồi gật đầu:

- Đúng như vậy.

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Vậy cô cô hãy giải huyết cho tiểu diệt đi?

- Giải huyết rồi, ngươi sẽ bỏ chạy.

Đồng Tiểu mở to mắt hết cỡ nhìn Ngọc Diện Hồ Ly:

- Cô cô sợ tiểu diệt bỏ chạy sao?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Nếu cô cô nghĩ vậy là sai rồi. Không, tiểu diệt không bỏ chạy đâu. Tiểu diệt chỉ sợ một điều...

- Ngươi sợ điều gì?

- Cho dù cô cô có trao tiểu diệt cho Thượng tôn Minh chủ thì các vị thúc thúc cũng khó tránh được họa nô nhân.

Ngọc Diện Hồ Ly lắc đầu:

- Thượng tôn Minh chủ cần ngươi hơn là cần những huynh đệ của ta.

- Nghĩa là Thượng tôn Minh chủ có tiểu diệt rồi tất sẽ không buộc

những vị thúc thúc làm nô nhân?

Ngọc Diện Hồ Ly gật đầu:

- Ta nghĩ như vậy.

- Cô cô nghĩ như vậy sao còn chưa giải huyết cho tiểu diệt, để tiểu diệt đến tham kiến Thượng tôn Minh chủ.

- Người không nói hai lời chứ?

Đồng Tiểu cau mày nói:

- Cô cô đừng mất thời gian nữa, tiểu diệt không có ý bỏ đi đâu.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh nhìn vào mắt Đồng Tiểu.

Vừa được giải huyết, Đồng Tiểu nói:

- Chúng ta đi!

Triệu Vị Thanh lạnh lùng hỏi:

- Đi đâu?

- Còn đi đâu ngoài mỗi một lời duy nhất là gặp Thượng tôn Minh chủ. Hay cô cô sợ tiểu diệt bất ngờ bỏ chạy? Cô cô đừng nghĩ đến điều đó có được không?

- Ta không nghĩ đến điều đó. Nhưng...

- Nhưng sao?

- Người là kẻ xảo hoạt khó lường.

Mặt Đồng Tiểu sa sầm:

- Ai nói với cô cô tiểu diệt là kẻ xảo hoạt khó lường.

- Dương Thiệu Ân và Thượng tôn Minh chủ.

Đồng Tiểu cau mày:

- Cô cô đã gặp hai người này?

Ngọc Diện Hồ Ly im lặng.

Đồng Tiểu nói:

- Cô cô im lặng, tất đã thừa nhận.

- Ta thừa nhận đã thừa nhận đã gặp Dương Thiệu Ân và Thượng tôn Minh chủ.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh nhìn Đồng Tiểu:

- Ta có điều khó nói với người.

- Đã là con người thì ai cũng có những điều khó nói với người khác. Nhưng tiểu diệt có thể đoán được ý của cô cô. Chúng ta đi.

Đồng Tiểu đi trước, Ngọc Diện Hồ Ly đi sau như thể canh giữ không cho chàng có cơ hội bỏ trốn.

Đồng Tiểu chợt dừng bước hỏi Ngọc Diện Hồ Ly:

- Cô cô quyết định trao tiểu diệt cho Dương Thiệu Ân và Thượng tôn Minh chủ, vậy cô cô có nghĩ đến sự phản nộ của Khấu đại thúc và thúc phục cũng như những người khác không?

Ngọc Diện Hồ Ly buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Ta thà phụ bá nhân còn hơn để bá nhân phụ ta.

- Bá nhân là ai? Cô cô phụ ai, và ai phụ cô cô?

Triệu Vị Thanh nhìn chàng rồi nói:

- Ta thà phụ Khấu Đại Nham và những người bằng hữu trong Hắc đạo chỉ để có được một người.

- Ai? Thượng tôn Minh chủ chẳng?

- Dương Thiệu Ân.

Đồng Tiểu lỏ mắt nhìn Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh, chàng ngáp ngừng nói:

- Bá nhân phụ cô cô là Dương Thiệu Ân?

Triệu Vị Thanh cắn răng vào môi dưới, khẽ gật đầu.

Đồng Tiểu buột miệng nói:

- Quái thật, cô cô sợ Dương Thiệu Ân phụ cô cô? Phụ là sao? Chẳng lẽ hai người...

Đồng Tiểu xoa trán nhìn chăm chăm vào Ngọc Diện Hồ Ly:

- Giờ thì tiểu diệt có thể đoán vì sao Thượng tôn Minh chủ và Dương Thiệu Ân lại phát hiện ra chỗ ẩn náu của các vị thúc thúc sớm như vậy. Nhất định kẻ thổ lộ Quý cốc Hắc Mộc nhai cho Thượng tôn Minh chủ biết chính là cô cô.

Triệu Vị Thanh im lặng không đáp lời nào.

Đồng Tiểu gằn giọng nói:

- Cô cô, tiểu diệt nói có đúng không?

Ngọc Diện Hồ Ly thở ra rồi gật đầu:

- Chính ta đã thổ lộ ra chỗ ẩn náu của Dị Nhân cốc.

- Cô cô bỏ tất cả tình bằng hữu kết nghĩa trong Dị Nhân cốc vì một người, người đó là Dương Thiệu Ân?

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh mím chặt hai cánh môi, nhìn Đồng Tiểu:

- Ta biết mình có lỗi.

- Biết mình có lỗi, khi đã làm rồi, cô cô mới tự nhận lỗi về mình. Cô cô tưởng tượng xem, chỉ vì Dương Thiệu Ân mà cô cô giao tất cả những sinh mạng bằng hữu mình cho y?

Đồng Tiểu thở hắt ra rồi nói:

- Nếu như tất cả mọi người đều chết bởi tay sát chiêu của Dương Thiệu Ân. Lời nói nhận lỗi và trách bản thân mình của cô cô có ý nghĩa gì không?

Chàng lắc đầu thở ra rồi nói tiếp:

- Tiểu diệt những tướng đầu cô cô giao tiểu diệt cho Thượng tôn Minh chủ và Dương Thiệu Ân với mục đích bảo đảm sự tồn sinh của các vị thúc thúc, nhưng xem chừng cô cô không có ý đó. Cô cô giao tiểu diệt cho Thượng tôn Minh chủ và Dương Thiệu Ân, hẳn cũng vì một người. Người đó chính là Dương Thiệu Ân?

Chân diện của Ngọc Diện Hồ Ly sượng sùng, miễn cưỡng nói:

- Ta đã là người của Bạch đạo.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Cô cô là người của Bạch đạo mặc kệ cô cô, tiểu diệt thấy ghét cô cô rồi. Cô cô đúng là con tắc kè bông luôn biến đổi màu để chu toàn cho bản thân mình.

Ngọc Diện Hồ Ly tròn mắt nhìn Đồng Tiểu:

- Người...

- Đừng bao giờ cho tiểu diệt thấy mặt cô cô nữa.

Đồng Tiểu nói rồi liền cảm nhận ngay trong tâm thức mình bùng khởi phát một cơn cuồng nộ không sao kiềm chế được. Chàng rít giọng nói:

- Tự Đồng Tiểu này đi nộp mạng cho Thượng tôn Minh chủ và Dương Thiệu Ân. Không cần đến cô cô nữa.

Nói rồi Đồng Tiểu thi triển luôn Vạn Tượng di bộ vùn vụt bỏ đi. Ngọc Diện Hồ Ly hét hoảng thét lên:

- Hê, tiểu tử ngươi đừng bỏ trốn.

Đồng Tiểu không dừng bước nhưng lên tiếng đáp lại lời Ngọc Diện Hồ Ly:

- Ta không bỏ trốn đâu mà cô cô sợ. Cô cô rán mà lo cho bá nhân của cô cô.

Mặc dù Đồng Tiểu chỉ mới tụ thành Vạn Tượng di bộ, nhưng trong lúc không kèm chế được cơn phần uất khi phát hiện ra sự phản bội của Ngọc Diện Hồ Ly, chàng thi triển tuyệt công cực kỳ huyền ảo. Lời của chàng vọng đến thính nhĩ của Ngọc Diện Hồ Ly thì thân ảnh đã mất hút rồi.

Ngọc Diện Hồ Ly những tưởng Đồng Tiểu bỏ trốn mà dậm chân, trách mình:

- Ta dại quá, để người sống rồi.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh có biết đâu Đồng Tiểu đâu có ý bỏ chạy giữ mạng mình. Chàng thi triển Vạn Tượng di bộ lướt vút qua hàng cao thủ Bạch đạo đang đứng áng ngữ trước cửa thảo sảnh mà lao vào trong.

Vừa lao vào thảo sảnh, Đồng Tiểu vừa thét:

- Đồng Tiểu tiểu sinh có điều muốn nói... Đồng Tiểu tiểu sinh có điều muốn nói.

Trong thảo sảnh, Dương Thiệu Ân toan ấn ngọc triệt nô nhân vào trán Khấu Đại Nham, nghe tiếng Đồng Tiểu liền dừng tay lại.

Tất cả những người của Dị Nhân cốc đều bị điểm huyết đứng ngây ra như tượng khi thấy Đồng Tiểu lao vào. Khấu Đại Nham lẫn Đồng Chư và mọi người khác nhả mặt lộ vẻ thất vọng cực kỳ.

Thượng tôn Minh chủ đang ngồi trên chiếc đôn cũng đứng lên khi thấy Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu bước thẳng đến trước mặt Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt, ôm quyền xá:

- Lần thứ hai tiểu sinh tham kiến tôn giá.

Chung Hảo Kiệt chấp tay sau lưng. Lão chưa kịp nói thì Đồng Tiểu nhìn sang Dương Thiệu Ân, toét miệng cười giả lả:

- Dương đại ca, tiểu đệ có điều muốn nói ra, nhưng trước khi tiểu đệ chưa nói ra điều này thì Dương đại ca khoan đóng nô nhân ngọc triệt vào trán của Khấu đại thúc.

Đồng Tiểu nói rồi giả lả cười nhìn lại Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Chàng ôm quyền xá:

- Tiểu sinh và Thượng tôn Minh chủ là hai kẻ hữu duyên.

Chung Hảo Kiệt từ từ ngồi xuống rồi nói:

- Triệu Vị Thanh cô nương đưa người đến gặp bốn tọa à?

- Đó là ý của cô cô, và cũng là ý của Thượng tôn Minh chủ. Nhưng nếu Minh chủ tin vào cô cô có thể dẫn tiểu sinh tới thì làm rồi. Tiểu sinh có thể đi bất cứ lúc nào, cô cô không cần được chân tiểu sinh đâu. Tiểu sinh tự đến đó.

Đồng Tiểu ve cằm ôn nhu nói:

- Tiểu sinh đến không phải để cầu xin Minh chủ tha cho những vị thúc thúc của tiểu sinh đâu.

Minh chủ Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Trước đây bốn tọa tưởng ngươi là người ngưỡng mộ bốn tọa nên tặng cho mi một ngọn trủy thủ. Nay bốn tọa biết ngươi là một hạ nhân thì lời nói của ngươi không đáng cho bốn tọa để tai đến.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu cười khẩy rồi nói:

- Tiểu tử đừng nói càn rằng bốn tọa là đại ca của ngươi đó nhé. Ngôn phong của ngươi trơ trẽn đến độ bốn tọa nực cười.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Khi gặp Thượng tôn Minh chủ trước Bách Hoa lâu tại Dương Châu, Minh chủ ngồi trong kiệu phủ rèm. Tiểu sinh không thấy nhân dạng lẫn dung mạo của người, nên nghĩ Minh chủ tuổi tác cũng chỉ đáng là đại ca của tiểu sinh nên tiểu sinh gọi người là đại ca.

Nay...

- Nay thì sao?

- Nay tiểu sinh nhận ra dung mạo và nhân dạng của người tuổi hắc đáng bậc trưởng tôn của tiểu sinh, nên không dám gọi là đại ca nữa mà mạo phạm gọi người là thúc thúc, bá bá, hay lão nhân gia cũng được. Minh chủ không cho là tiểu sinh mạo phạm chứ?

Chung Hảo Kiệt từ tốn đứng lên, chỉ tay vào mặt Đồng Tiếu:

- Vọng ngôn, hồn lảo, ai là thúc thúc, bá bá của người?

Đồng Tiếu thản nhiên chỉ Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt:

- Ngoài Minh chủ ra thì còn ai?

Chân diện Chung Hảo Kiệt sa sầm:

- Người...

Đồng Tiếu ngơ mặt, ngây ngô trông thật nực cười. Chàng khoát tay nói:

- Thượng tôn Minh chủ thúc thúc, bá bá, lão nhân gia đừng giận tiểu sinh. Nếu Thượng tôn Minh chủ cho lời nói của tiểu sinh là mạo phạm đến người, tiểu sinh chỉ thỉnh cầu Minh chủ hãy cho tiểu sinh một cách xưng hô cho đúng đạo chính nghĩa làm người.

Sắc diện của Chung Hảo Kiệt đỏ rần. Lão cứ ngậm miệng chẳng thể nào thốt thành lời.

Đồng Tiếu ôm quyền kính cẩn nói:

- Tiểu sinh thỉnh cầu Minh chủ, hay Minh chủ buộc tiểu sinh phải hô

đồ hồn lảo gọi Minh chủ là...

Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Chung Hảo Kiệt. Lão trừng mắt nhìn Đồng Tiểu:

- Im...

- Tiểu sinh không dám nói nữa.

Chung Hảo Kiệt từ từ ngồi xuống.

Lão nhìn Đồng Tiểu trang trọng nói:

- Người đến cầu xin bồn tọa tha cho bọn Dị Nhân cốc này?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Tiểu sinh không dám đến cầu xin bồn tọa.

Nghe chàng thốt câu này, mọi người chỉ muốn cười phì. Chung Hảo Kiệt cau mày nói:

- Người nói cái gì thế?

Đồng Tiểu ôm quyền xá, thành kính nói:

- Tiểu sinh nói tiểu sinh không dám cầu xin bồn tọa.

Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Người nói kiểu gì thế?

Đồng Tiểu nhìn lên Chung Hảo Kiệt:

- Bồn tọa không nghe tiểu sinh nói à?

Chung Hảo Kiệt bật cười thành tiếng. Lão vừa cười vừa nhìn Đồng Tiểu:

- Tiểu tử gọi ta là bồn tọa à?

- Dạ tiểu sinh nghĩ xưng hô thế mới tỏ lộ được sự thành kính với bậc

trưởng tôn của mình.

- Người ngay ngô hay đang xảo ngôn với ta đó?

- Tiểu sinh không dám xảo ngôn với bốn tọa.

Chung Hảo Kiệt nheo mày:

- Đủ rồi, người chỉ có thể gọi ta là...

Chung Hảo Kiệt nheo mày, rồi bất giác chân diện lão lộ vẻ lúng túng và bối rối. Lão miễn cưỡng nói:

- Gọi ta là Minh chủ được rồi.

Đồng Tiểu nói ngay:

- Tiểu sinh xin tham kiến Minh chủ.

Nghe chàng nói mà Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt cũng chẳng có chút gì phẫn khích, ngược lại còn buông tiếng thở dài lắc đầu. Lão trang trọng nói:

- Tiểu tử tìm đến bốn Minh chủ có mục đích gì? Đừng nói với ta là người sẽ van xin cho bọn Dị Nhân cóc được tự do. Ngay cả bản thân người cũng không có đặc ân của ta đâu.

- Tiểu sinh chưa làm được gì cho Minh chủ, đâu dám đòi hỏi đặc ân. Huống chi tiểu sinh biết mình là hạng người hạ nhân hơn hẳn những vị thúc thúc nữa. Nhưng tiểu sinh có điều muốn nói ra. Điều muốn nói ra đó chỉ có thể thổ lộ với một mình Minh chủ mà thôi.

- Ta đang ở đây, người cứ nói.

Đồng Tiểu nhìn lên, ôm quyền trình trọng nói:

- Không dám giấu Minh chủ, tiểu sinh là giọt máu duy nhất của Thánh Cô Hắc đạo Hà Tĩnh Cô và Giang Hồ Kỳ Hiệp Lâm Chí Khanh. Gã tiểu tử mà Minh chủ rất muốn bắt đó.

Chung Hảo Kiệt nhìn chăm chăm Đồng Tiểu:

- Tiểu tử biết như thế sao dẫn xác đến đây.

- Tiểu sinh dẫn xác đến chỉ vì những vị thúc thúc của mình thôi. Minh chủ phái cô cô đến bắt tiểu sinh, chứng tỏ Minh chủ cần tiểu sinh, bởi vì tiểu sinh là người hạ đẳng nhất trong những người hạ đẳng. Nhưng cô cô đã không làm được chuyện đó mà chính tiểu sinh mò đến gặp Minh chủ. Bấy nhiêu đó Minh chủ cũng đã chứng nhận lòng thành bái của tiểu sinh rồi. Tiểu sinh không trốn mà lại tự nạp mình chứng tỏ tiểu sinh luôn ngưỡng mộ uy nghi Thượng tôn chính đạo của Minh chủ.

- Nói thế nghe được, thế ngươi không sợ bọn Minh chủ giết ngươi ư? Hoặc biến ngươi thành nô nhân ư?

Đồng Tiểu thò ngón tay trở vào mũi, khời lấy một cục mũi, vẽ trên hai ngón tay. Hành động của chàng khiến Chung Hảo Kiệt cau mày:

- Ngươi làm cái trò gì thế?

- Tiểu sinh rất xúc động khi nghe Minh chủ nói câu này.

- Ngươi xúc động là sao?

- Xúc động bởi vì muốn nói ra điều mình sắp nói.

- Nghe ngươi nói mà bọn Minh chủ tò mò muốn nghe đó.

Đồng Tiểu ôm quyền ngẩng nhìn lên, khịt mũi rồi nói:

- Minh chủ đã cho tiểu sinh gọi người bằng Minh chủ, tất đã có ý chấp nhận tiểu sinh vào hạng người của người. Nay Minh chủ giết tiểu sinh chẳng khác nào vung dao chém đạo chính nghĩa, huống chi tiểu sinh ở hàng hậu nhân của người. Làm vậy Minh chủ không áy náy sao?

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Tiểu sinh biết tâm trạng của Minh chủ chẳng muốn giết tiểu sinh đâu. Ai nỡ lấy mạng người ngưỡng mộ mình, dù tiểu sinh là người hạ đẳng, nhưng lại là người ngưỡng mộ Minh chủ nhất.

Chung Hảo Kiệt phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử ngươi nói hay lắm. Thế bọn tọ không giết ngươi nhưng lại buộc ngươi làm nô nhân. Ngươi đồng ý không?

- Minh chủ bảo tiểu sinh như thế nào, tiểu sinh sẽ làm như vậy. Nhưng tiểu sinh làm tất cả chỉ mong Minh chủ đừng giết những vị thúc thúc của tiểu sinh, hay bắt họ làm nô nhân cho người.

Chung Hảo Kiệt suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Bọn tọ đồng ý.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh đa tạ lòng độ lượng của Minh chủ.

Chàng vừa nói dứt câu thì Khấu Đại Nham thét lên:

- Đồng Tiểu, ta thà chết, tất cả mọi người thà chết, ngay cả người cũng thà chết chứ nhất định không được làm nô nhân cho Chung Hảo Kiệt.

Đồng Tiểu cau mày nhìn Khấu Đại Nham. Buông tiếng thở dài, chàng nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ đã nói rồi, sao còn không thả những vị thúc thúc.

- Bọn tọ còn chờ sự quyết định của ngươi.

- Nhất ngôn cửu đỉnh...

Chung Hảo Kiệt gật đầu.

Đồng Tiểu bước ngay đến bên Dương Thiệu Ân giật phắt lấy ngọn triệt ấn. Thấy chàng giật đồ trên tay mình, Dương Thiệu Ân và tất cả mọi người của Dị Nhân cốc đều biến sắc xuất hạn mồ hôi.

Đồng Chư phải lên tiếng:

- Đồng Tiểu, ngươi đừng làm vậy.

Đồng Tiểu nhìn Đồng Chư, rồi quay lại trước mặt Chung Hảo Kiệt, từ tốn nói:

- Minh chủ suy nghĩ chưa?
- Hãy làm điều người vừa nói đi.
- Tiểu sinh rất sẵn lòng thực hiện điều mình vừa nói, nhưng chỉ sợ cho Minh chủ thôi.
- Ta sợ gì?

Đồng Tiểu thở hắt ra, rồi nói:

- Tiểu sinh vốn dĩ là người ngưỡng mộ Minh chủ nhất trong những người ngưỡng mộ, thậm chí còn được Minh chủ ban thưởng cho ngọn trủy thủ, lúc nào cũng đeo bên mình, khư khư lấy như giữ báu vật vô giá, hay giữ chính đôi con người của mình. Nay bỗng dưng trên đầu tiểu sinh xuất hiện hai chữ “nô nhân”. Tất nhiên chuyện này sẽ lan truyền khắp thiên hạ.

Mà tiểu sinh thì đã nói với mọi người rằng Thượng tôn Minh chủ là đại ca đồng sinh đồng tử, giờ còn lại là người dưới trướng của Minh chủ...

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Tiểu sinh hồng biết thiên hạ sẽ nghĩ gì, không chừng họ lại nói những kẻ ngưỡng mộ Minh chủ đều là nô nhân... Thậm chí họ còn xâm xì nghĩa đệ của Minh chủ là nô nhân, không chừng thân phận của Minh chủ cũng là nô nhân.

Chung Hảo Kiệt đứng phắt lên:

- Tiểu tử... người...

Đồng Tiểu ôm quyền cúi đầu thành kính nói:

- Tiểu sinh hồ đồ giải trình cho Minh chủ định liệu. Còn điều thứ hai tiểu sinh muốn nói... và hôm nay phải nói tất cả ra mà thôi. Hiện thời

tiểu sinh đang giữ bí mật, cực kỳ có lợi cho Minh chủ. Đó là bí mật về... về...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Chung Hảo Kiệt.

Chàng nhận ra ánh mắt của Chung Hảo Kiệt sáng lên. Lão buột miệng nói:

- Về điều gì?

- Bí mật sợi dây của mẫu thân gởi gắm trao lại cho tiểu sinh, chỉ được trao lại cho tiểu sinh mà thôi, thậm chí phải chờ tiểu sinh trưởng thành mới trao.

Khẩu Đại Nham biến sắc, xanh ròn. Lão nhìn Đồng Tiểu vẻ hần học những tưởng muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Đồng Tiểu trịnh trọng lấy sợi dây chuyền có mặt ngọc thạch cho Chung Hảo Kiệt xem.

Nhận sợi dây chuyền có mặt cẩm thạch, Chung Hảo Kiệt nói:

- Đó là bí mật gì?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Điều này khó nói, rất khó nói...

- Tại sao khó nói...

- Vì đây là điều khó nói, mà chỉ nói ra khi Minh chủ thực hiện lời nói của mình.

Chung Hảo Kiệt đứng lên, nhìn Đồng Tiểu:

- Tiểu tử thú, bản tọa biết ý của ngươi rồi. Được, bản tọa cho ngươi cơ hội thực hiện sự báo đáp ân nghĩa đối với bọn Dị Nhân tộc này. Bản tọa sẽ không đặt chúng vào kiếp nô nhân để đòi lấy bí mật của tiểu tử.

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Tiểu sinh đa tạ lòng độ lượng của Minh chủ.
- Tiểu tử mừng vội mừng, bọn Dị Nhân cốc sẽ không làm nô nhân nhưng phải lưu lại Quỷ cốc Hắc Mộc nhai này... đến khi nào người giao cho bí mật của sợi dây có mặt đá cẩm thạch này.
- Minh chủ sợ tiểu sinh bỏ trốn?
- Trung thổ không có chỗ dừng chân cho người nếu người bỏ trốn.
- Tiểu sinh biết điều đó mà. Nếu bỏ trốn tiểu sinh đã bỏ trốn rồi.

Chung Hảo Kiệt bước đến trước mặt Đồng Tiểu:

- Đi theo ta.

Lão cùng Đồng Tiểu ung dung rời tòa thảo sảnh. Tất cả những người của Dị Nhân cốc đều dõi theo từng bước chân của Đồng Tiểu và Chung Hảo Kiệt. Khóe mắt của Khấu Đại Nham xuất hiện hai dòng lệ. Lão tắc nghẹn nhưng không thể thốt thành lời, và cũng chẳng làm gì được trong tình cảnh bị điểm huyết.

Hạ đẳng nhân, thượng đẳng nhân

Đồng Tiểu ngồi trên ghế xà ích, giữ dây cương. Dương Thiệu Ân và Chung Hảo Kiệt đang đứng dưới đất. Chung Hảo Kiệt nói:

- Giờ bốn tọa gọi người bằng họ Đồng hay họ Lâm?

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Tiểu sinh quen với họ Đồng rồi. Minh chủ cứ gọi tiểu sinh là Đồng hiền điệt.

Đôi chân mày của Chung Hảo Kiệt chau lại với vẻ mặt bất nhẫn:

- Người không thể là hiền điệt được.

- Thì là Đồng huynh đệ.

Chung Hảo Kiệt sa sầm mặt:

- Người là huynh đệ của bốn tọa?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Không, không... tiểu sinh đâu dám cho mình có phúc phần đó.

Chung Hảo Kiệt hừ nhạt một tiếng.

Đồng Tiểu nhìn lão, rồi ôm quyền nói:

- Minh chủ muốn gọi tiểu sinh là gì cũng được.

- Bốn tọa sẽ gọi người là Đồng nô.

Đồng Tiểu cau mày:

- Đồng nô? Đồng nô có ý gì?

- Nô nhân họ Đồng.

- Nếu nô nhận thì trên trán phải có dấu triệt nô nhân.

Đồng Tiểu xoa trán mình:

- Tiểu sinh đâu có dấu triệt đó, sao gọi là Đồng nô? Hay tiểu sinh đóng lại dấu triệt lên trán để khi đi đến đâu ai cũng biết tiểu sinh là nô nhân của Minh chủ.

Chung Hảo Kiệt thở hắt ra một tiếng.

Đồng Tiểu mỉm cười nói tiếp:

- Nếu có dấu triệt trên trán tiểu sinh, sợ rằng đi đến gặp lão tiên sinh... Vạn Kiến Sư Giang Hoài... Tiên sinh lại chẳng buồn tiếp tiểu sinh.

Nói rồi Đồng Tiểu gượng cười nói:

- Minh chủ cứ gọi tiểu sinh là Đồng Tiểu cho rồi.

- Được, ta sẽ gọi ngươi là Đồng Tiểu.

Chung Hảo Kiệt nhìn Đồng Tiểu nói tiếp:

- Ngươi nhớ những gì ta nói chứ, nhớ những gì ngươi phải làm rồi chứ?

Đồng Tiểu gượng cười, nói:

- Tiểu sinh muốn quên cũng không được, muốn trốn cũng không xong, bởi những vị thúc thúc đang ở trong tay Minh chủ.

- Tiểu tử nói thế đủ rồi.

Lão nhìn sang Dương Thiệu Ân:

- Ân nhi sẽ giám sát hành động của ngươi đó.

Đồng Tiểu nhìn lại Dương Thiệu Ân.

Hai người đối mặt nhìn nhau, Đồng Tiểu giả lả nói:

- Được đi cùng với Dương đại ca, tiểu đệ vô cùng hoan hỷ.

Dương Thiệu Ân điểm nụ cười mỉm:

- Ta hy vọng ngươi luôn nhớ Dương mỗ là người giám sát ngươi.

- Tiểu đệ không bao giờ quên.

Thiệu Ân điểm mũi giày lướt lên ngồi cạnh Đồng Tiểu. Y ôm quyền nói với Chung Hảo Kiệt:

- Nghĩa phụ bảo trọng.

Chung Hảo Kiệt gật đầu:

- Ân nhi bảo trọng, nghĩa phụ sẽ theo dõi từng bước đi của con.

- Ân nhi sẽ không làm nghĩa phụ thất vọng đâu.

Chung Hảo Kiệt gật đầu:

- Đi đi...

Đồng Tiểu chân chừ chưa vội giật dây cương.

Chung Hảo Kiệt chau mày nhìn Đồng Tiểu:

- Ngươi còn chờ gì nữa?

Đồng Tiểu gãi đầu nói:

- Nghe Dương đại ca và Minh chủ từ biệt nhau, tiểu sinh cảm thấy xúc động quá, nhưng chẳng biết lấy ai từ biệt.

Chàng khép dây cương vào hai chân mình rồi ôm quyền hướng về phía Chung Hảo Kiệt.

Chàng chưa kịp nói thì Chung Hảo Kiệt xua tay:

- Không cần, bốn tọa không cần ngươi thốt ra những lời nói như Ân nhi.

- O...

Đồng Tiểu mở to mắt hết cỡ nhìn Chung Hảo Kiệt rồi gượng nói:

- Tiểu sinh đâu có đăng phúc phần như Dương đại ca đây có đăng một người nghĩa phụ uy danh lừng lẫy như Minh chủ.

Thở hắt ra một tiếng, Đồng Tiểu nói tiếp:

- Tiểu sinh chỉ muốn nhờ Minh chủ nhấn gởi lời của tiểu sinh đến các vị thúc thúc Dị Nhân cốc, nhấn các thúc thúc bảo trọng.

Mặt Chung Hảo Kiệt sa sầm:

- Bồn tọa không nhấn lời của tiểu tử.

- Một lời nói cũng nhấn không được. Thôi vậy, Minh chủ thay những vị thúc thúc từ biệt tiểu sinh vậy.

Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Bồn tọa cũng không thể thay thế những gã đó được. Bồn tọa không phải là hạng người hạ đẳng.

- Chuyện nhỏ như thế mà xem ra cũng khó trong giới võ lâm.

Đồng Tiểu nhìn lên trời, nói:

- Từ biệt mây nhé, mây bảo trọng. Ta cũng bảo trọng. Nhấn gởi dùm ta.

Nói rồi Đồng Tiểu giật dây cương cho đôi tuần mã khởi nước kiệu. Nhưng đôi song mã kéo cỗ xe chạy đến ngưỡng cửa tam quan tòa Tổng đàn võ lâm Bạch đạo thì Đồng Tiểu bỗng ghìm cương lại.

Dương Thiệu Ân cau mày hỏi:

- Sao ngươi lại ghìm cương ngựa?

- Tiểu đệ còn có chuyện này chưa kịp nói với Minh chủ.

Nói rồi chẳng đợi Dương Thiệu Ân trả lời, Đồng Tiểu nhảy ngay xuống đất, chạy lại trước mặt Chung Hảo Kiệt. Mặt lão lộ vẻ bất nhẫn, gắt giọng nói:

- Sao ngươi còn quay lại làm gì?

Đồng Tiểu cười hâu bao chìa ra:

- Minh chủ, chẳng lẽ Minh chủ phái tiểu sinh đi làm chuyện lớn với cái hâu bao trống rỗng sao?

Chung Hảo Kiệt thở hắt ra lắc đầu:

- Sao tiểu tử ngươi chọn rộn như vậy chứ?

- Nếu không chọn rộn thì không có ngân lượng, tiểu sinh biết lấy cái gì và uống trên đường đây.

- Tất cả đã chuẩn bị cho Thiệu Ân rồi, tiểu tử không cần phải lo.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Đó là phận Minh chủ lo cho Dương đại ca. Giữa đường Dương đại ca lại giở chứng thượng nhân, không chịu đi cùng với tiểu sinh... Tiểu sinh biết lấy cái gì mà dùng ạ?

Chung Hảo Kiệt chỉ còn biết lắc đầu khi phải miễn cưỡng nghe những lời nói ngây ngô của Đồng Tiểu. Lão miễn cưỡng cười hâu bao, đổ vào tay Đồng Tiểu tất cả mười hạt ngọc dạ minh châu.

- Giữ lấy mà dùng.

Đồng Tiểu gãi đầu.

Chung Hảo Kiệt nhú mày:

- Tiểu tử còn đòi gì nữa?

- Ngọc dễ rơi rớt, Minh chủ không cho tiểu sinh luôn chiếc hâu bao của người để đựng ngọc à?

- Có đồ vật của ta người lại...

- Có Dương đại ca đi cạnh, tiểu sinh nào dám hồ đồ nữa ạ. Chẳng qua tiểu sinh ngoa ngôn xảo ngữ với những vị thúc thúc cùng để tôn vinh Minh chủ thôi.

- Tiểu tử đúng là miệng lưỡi.

Lão nói rồi đặt chiếc hâu bao vào tay Đồng Tiếu:

- Giữ lấy.

Nói xong, Chung Hảo Kiệt quay bước đi thẳng vào trong tòa đại đường võ lâm. Đồng Tiếu ôm quyền xá từ phía sau lưng lão:

- Minh chủ bảo trọng.

Chờ cho Chung Hảo Kiệt khuất dạng hẳn vào trong tòa Tổng đàn võ lâm, Đồng Tiếu mới quay lại cỗ xe. Bước lên xe, cầm lấy dây cương, chàng nhìn sang Dương Thiệu Ân:

- Dương đại ca không chờ lâu chứ?

Dương Thiệu Ân nhìn lại Đồng Tiếu, điềm nụ cười mỉm nói:

- Ta không phải là đại ca của người.

- Không là đại ca vậy là Dương huynh.

Vừa nói Đồng Tiếu vừa giật dây cương cho đôi tuần mã kéo cỗ xe rời tòa Tổng đàn võ lâm Bạch đạo.

Dương Thiệu Ân nói:

- Ta cũng không phải huynh đệ với người.

- Thế người là gì của tại hạ nào?

- Người là người hạ đẳng nhất trong những hạng người hạ đẳng.

Đồng Tiếu cướp lời Thiệu Ân:

- Còn người là giống người thượng đẳng nhất trong giống người thượng đẳng.

Mặt Dương Thiệu Ân sa sầm. Y gắt giọng:

- Người nên khéo giữ mồm giữ miệng.
- Khéo giữ mồm, giữ miệng là sao?
- Biết giữ ngôn phong kẻ trên người dưới.

Đồng Tiểu quệt mũi rồi nói:

- Thì tại hạ có nói gì đâu. Chỉ muốn xác lập quan hệ giữa tại hạ với Dương các hạ cho dễ xưng hô đấy mà. Còn tại hạ biết mình là hạ nhân thấp kém, nhưng hạ nhân thấp kém vẫn có ngôn phong riêng của hạ nhân thấp kém. Nếu buộc tại hạ phải nói giống như... như...

Đồng Tiểu nhìn Dương Thiệu Ân giả lả cười:

- Gọi bằng gì nhỉ?

Thiệu Ân nghiêm mặt nhìn Đồng Tiểu:

- Ngọc diện sát tử Dương Thiệu Ân.
- Hây... đó là mỹ danh của người... Còn trong mối quan hệ với tại hạ kia. Chẳng lẽ cứ phải gọi là Thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân, hay giống người thượng đẳng.

Thiệu Ân sa sầm mặt:

- Im, gọi ta bằng các hạ được rồi.
- Khó quá.
- Khó là sao?
- Sao lại không khó chứ. Các hạ nghĩ sâu một chút sẽ thấy cái khó đó ngay.

Đồng Tiểu quệt mũi, chắc lưỡi nói:

- Có lẽ Thượng đẳng nhân ít suy nghĩ nên không thấy khó, còn Hạ đẳng nhân thì luôn suy nghĩ nên lúc nào cũng thấy khó.

- Nói cho ta biết khó chỗ nào.

- Bỏn Hạ đẳng nhân xin được giải trình cho giống người Thượng đẳng nhân biết à?

Nghe Đồng Tiểu thốt ra câu này, trên mặt Dương Thiệu Ân tắt lịm nụ cười mỉm lúc nào cũng nở trên hai cánh môi. Y cau mày nói:

- Ta không thích nghe những lời nói như thế này.

- Ồ... không muốn nghe cũng được. Này nhé, hai từ “các hạ” và “túc hạ” thường dành cho những người ngang hàng với nhau. Nếu tại hạ gọi Thượng đẳng nhân là các hạ, hóa ra tự đánh đồng mình với Thượng đẳng nhân. Vô tình tại hạ lại gieo tiền lệ bất nhất đánh đồng giống người Hạ đẳng nhân với Dương huynh sao. Vô tình tại hạ bất kính với Minh chủ và giống người Thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân à?

Dương Thiệu Ân cau gắt nạt ngang:

- Người nói như thế đủ rồi.

Đồng Tiểu nhìn Thiệu Ân:

- Tại hạ nói thế có gì sai không ạ?

- Người không thể đánh đồng Bạch đạo và Hắc đạo được.

- Tại hạ biết ý của...

Đồng Tiểu lại bỏ lửng câu nói giữa chừng. Y nhìn về phía trước lâu bầu như thể nói với chính mình:

- Đại ca cũng không được, Dương huynh cũng không tốt, các hạ càng không xong, gọi tục danh thì bất kính.

Đồng Tiểu chắc lưỡi:

- Biết gọi bằng gì đâu? Hay cứ phải im như thóc khi bên cạnh có một người ngồi chung xe.

Thở hắt ra một tiếng, Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Im lặng thì hay hơn.

- Đồng Tiểu này im lặng hóa thành tượng... Không được, tượng thì là tượng, người thì là người. Người đâu thể thành tượng được.

Thiệu Ân đỏ mặt, gay gắt nói:

- Người gọi ta bằng gì cũng được.

Đồng Tiểu nhú mày điểm nụ cười mỉm:

- Vậy Đồng Tiểu này gọi người là giống người Thượng đẳng nhân né.

Chân diện Thiệu Ân như thể chảy dài xuống. Nét tuấn tú khôi ngô được thay bằng sắc nét tàn nhẫn và lạnh lùng:

- Người còn câu gì để nói không?

Đồng Tiểu gượng cười:

- Thượng đẳng nhân không muốn cười?

Hừ nhạt một tiếng, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Thượng đẳng nhân nghe được đó.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Thế thì được rồi.

Đồng Tiểu vừa nói vừa trao dây cương vào tay Dương Thiệu Ân.

Thiệu Ân trừng mắt nhìn Đồng Tiểu:

- Người cầm cương hay ta cầm cương?

Đồng Tiểu giả lả nói:

- Ai cầm cương cũng được mà. Đã ngồi chung một xe rồi thì Hạ đẳng nhân hay Thượng đẳng nhân cũng chường một xuống. Thượng đẳng nhân đừng có lười biếng.

- Người...

Đồng Tiểu khoát tay:

- Hê... Minh chủ thượng tôn phái Thượng đẳng nhân giám sát Đồng Tiểu này chứ đâu có lệnh cho Đồng Tiểu này hầu hạ Thượng đẳng nhân.

Thiệu Ân thở hắt ra rồi miễn cưỡng cầm lấy dây cương.

Đồng Tiểu vén rèm xe nhìn vào trong. Chàng nhận ra ba vò rượu được niêm cẩn thận.

Thuận tay y với lấy một vò. Chưa kịp khui nắp thì Thiệu Ân giật lấy vò rượu trên tay y, trừng mắt nói:

- Rượu của ta người không được uống.

- Thì ra rượu của Thượng đẳng nhân, Hạ đẳng nhân không được uống. Nếu không uống thì...

Đồng Tiểu nhìn về phía trước làu bàu:

- Không cho uống thì Hạ đẳng nhân đành phải nhịn thêm vậy.

- Người không muốn nhịn cũng phải nhịn.

Đồng Tiểu gượng cười. Chàng dựa lưng vào thành khoang xe, ngẩng mặt nhìn lên trời rồi lấy giọng lớn tiếng hát:

“Thu phong tiểu tiểu sâu sát nhân. Xuân diệt sâu nhập diệt sâu, tọa trung hạ nhân, thùy bất hoài lệnh ngã bạch đầu. Hồ địa dã tiêu phong, thọ mộc hà tu tu. Ly gia nhật xu viễn, y đới nhật xu hoán. Tâm tư bất

năng ngôn, trường trung xa luân.”

(Chuyển dịch: “Gió thu rì rào buồn não người. Ra cũng buồn vào cũng buồn. Trong bạn có ai không buồn đâu? Khoe tóc tôi bạc. Đất hồ nhiều bão táp. Cây cối cũng héo khô, xa nhà ngày càng xa. Dải áo ngày càng rộng. Nỗi lòng không nói được. Tâm trạng rối mù như bánh xe quay.”)

Đồng Tiểu hát rồi, bất giác thét lớn lồng lộng:

- A... a... a...

Tiếng thét của Đồng Tiểu khiến Thiệu Ân phải giật mình. Y nhìn sang Đồng Tiểu gắt gỏng nói:

- Đồng nô...

Nghe Thiệu Ân gọi mình là Đồng nô, Đồng Tiểu càng lấy hơi thét lớn hơn:

- A... a... a...

Thiệu Ân vỗ vai Đồng Tiểu:

- Người làm sao vậy?

Đồng Tiểu nhìn lại Thiệu Ân:

- Thượng đẳng nhân không biết đây thôi. Khi Hạ đẳng nhân Đồng Tiểu này buồn thì hay hát, hát rồi thì phải là làng bởi vì thiếu rượu. Không có rượu Hạ đẳng nhân lại hát và lại rống lên như thê để vơi đi nỗi buồn bực trong lòng.

Đồng Tiểu nói dứt câu lại rống cổ thét:

- A... a... a...

Thiệu Ân nhăn mặt:

- Thôi thôi... đủ rồi... đủ rồi...

Thiệu Ân vừa nói vừa bê vò rượu đặt vào tay Đồng Tiếu, lầu bầu nói:

- Rượu đây, người đừng hát nữa.

Đồng Tiếu ôm lấy bầu rượu:

- Đa tạ Thượng đẳng nhân. Đa tạ Thượng đẳng nhân.

Thiệu Ân thở hắt ra một tiếng, gắt gỏng nói:

- Lỗ tai ta không thích tiếng hát và tiếng thét của người.

- Hạ đẳng nhân có rượu rồi sẽ không hát không la nữa.

Nói dứt câu Đồng Tiếu mở nắp vò rượu, dựa lưng vào vách khoang xe uống.

Kể từ đó chàng không nói gì đến Thiệu Ân mà cứ ôm vò rượu uống hết hơi này đến hơi khác, đến khi vò rượu ba cân cạn nhách liền quẳng xuống vệ đường, dựa lưng vào thành khoang xe, ngẩng mặt nhìn trời cao thăm thẳm. Chẳng mấy chốc những tiếng ngáy pho pho phát ra từ cửa miệng của Đồng Tiếu.

Nghe tiếng ngáy của Đồng Tiếu, Dương Thiệu Ân miễn cưỡng nhìn lại chàng.

Y thở hắt ra một tiếng, vỗ vai Đồng Tiếu nói:

- Đồng Tiếu, người ngủ đó à?

Mặc cho Dương Thiệu Ân vỗ vai mình, Đồng Tiếu vẫn không có một phản ứng gì.

Dương Thiệu Ân cau mày, nhăn mặt khi thấy hai bên mép Đồng Tiếu rỉ hai hàng nước bọt. Đã vậy Đồng Tiếu còn dựa đầu vào vai y.

Dương Thiệu Ân đẩy Đồng Tiếu ra nhưng rồi gã lại dựa đầu vào vai y như cũ.

Thiệu Ân bất nhẫn rít giọng cay độc:

- Trên đời này có bao nhiêu gã Hắc đạo hạ nhân như ngươi. Ta thề sau chuyến đi này sẽ giết sạch chẳng chừa một tên nào.

Dị tâm bất dung tình

Đồng Tiểu vươn vai dụi mắt, ngồi thẳng lên. Chàng không thấy Thiệu Ân ngồi bên. Còn cỗ xe thì dừng ngay ngã ba đường. Bóng tà dương đang lặn dần xuống.

Đồng Tiểu nhìn quanh nhưng không thấy Thiệu Ân, liền lớn tiếng gọi:

- Thượng đẳng nhân... Thượng đẳng nhân...

Gọi đến lần thứ hai thì Thiệu Ân từ một táng cây đại thụ bước ra.

Nụ cười giả lả lại hiện trên hai cánh môi của Đồng Tiểu.

Thiệu Ân bước đến bên cỗ xe song mã nhìn Đồng Tiểu:

- Lần sau ngươi nên uống ít rượu một chút.

Đồng Tiểu nhướn mày nói:

- Rượu của huynh... À quên... rượu của Thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân ngon quá nên Hạ đẳng nhân uống mới lẫn kênh ra ngủ như vậy. Hẳn là chúng ta đã đi xa rồi nhỉ.

Thiệu Ân bước lên ngồi bên Đồng Tiểu. Y nhìn Đồng Tiểu nói:

- Đi đường nào?

Đồng Tiểu nhướn mày:

- Thượng đẳng nhân không biết à?

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Nếu ta biết thì đã khiến ngựa đi rồi.

- Thượng tôn Minh chủ, nghĩa phụ của Thượng đẳng nhân không nói cho Thượng đẳng nhân đi đường nào ư?

Nghe Đồng Tiểu thốt ra những lời như thế này, chẳng thể nào Thiệu Ân mỉm cười nổi.

Y buông tiếng thở ra rồi nói:

- Nghĩa phụ chỉ phái ta theo giám sát người thôi.
- Hóa ra là vậy.

Hừ nhạt một tiếng, Thiệu Ân đánh giọng nói:

- Nói cho ta biết đi đường nào?

Đồng Tiểu quệt mũi rồi bất ngờ nhảy xuống đất. Đứng dưới đất chàng nhìn lên Dương Thiệu Ân. Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Sao người lại xuống đất?

Đồng Tiểu giả lả cười nói:

- Hạ đẳng nhân trước khi đi chọn đường của Thượng đẳng nhân trước đã.

- Người nói vậy là nghĩa gì?

- Nói thế mà Thượng đẳng nhân cũng không biết nữa? Nếu không đi đường của Thượng đẳng nhân vừa mới đi thì bụng của Hạ đẳng nhân vỡ ra mất. Nếu để cho nó vỡ ra thì Thượng đẳng nhân người không được đâu.

Nói rồi Đồng Tiểu bỏ chạy một mạch về phía táng cây đại thụ bên đường, Dương Thiệu Ân đỏ mặt, quay đi nơi khác. Y lâu lâu nói:

- Đúng là dê tiện.

Một lúc sau Đồng Tiểu từ trong táng cây đại thụ quay trở ra, vừa đi vừa xoa bụng.

Chàng bước lên ngồi vào chỗ của mình, cầm lấy dây cương, rồi nhìn sang Dương Thiệu Ân, vừa cười vừa nói:

- Con đường đi của Thượng đẳng nhân đúng là thoải mái vô cùng.

Mặt Thiệu Ân đỏ bừng lên. Y bất giác vươn trảo thộp lấy yết hầu Đồng Tiểu:

- Người có tin ta giết người không?

Dương Thiệu Ân mất hẳn vẻ lịch lãm của mình mà thay vào đó là sự cáu gắt đến tàn nhẫn. Y thốt ra câu nói bằng chất giọng gay gắt, chỉ nghe thôi xương sống đã gai buốt, lạnh người.

Đồng Tiểu rung mình, ngập ngừng nói:

- Tại hạ đã làm gì mà Thượng đẳng nhân bỗng dưng nổi giận như vậy?

Thiệu Ân rút trảo công lại, buông tiếng thở dài nói:

- Ta không muốn nghe những lời nói nhơ nhuốc của người nữa. Người nên nhớ, lúc này ta đang giám sát người, và toàn bộ Dị Nhân cốc hiện nằm trong tay nghĩa phụ ta. Sinh mạng của bọn hạ nhân đó sống chết tùy thuộc vào người đó.

Đồng Tiểu từ từ giật dây cương cho đôi tuấn mã rẽ sang trái. Vừa điều khiển đôi tuấn mã, Đồng Tiểu vừa nói:

- Xem chừng Hạ đẳng nhân và Thượng đẳng nhân không thể hòa hợp với nhau được.

Chàng buông tiếp một tiếng thở dài, rồi nhìn sang Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Nếu như Thượng đẳng nhân không thể hòa hợp được với Hạ đẳng nhân, Hạ đẳng nhân này có thể đi một mình mà không cần đến sự giám sát của Thượng đẳng nhân.

Thiệu Ân nạt ngang:

- Hồ đồ, chức nghiệp của ta là phải theo người như hình với bóng.

- Vậy ư?

- Đó là chỉ ngôn của Thượng tôn Minh chủ nghĩa phụ.

Đồng Tiểu quệt mũi, nghiêm giọng nói:

- Giám sát thì đành phải chấp nhận sự hòa hợp chẳng muốn có này, nhưng không biết người có chấp nhận không?

Nói rồi, Đồng Tiểu chú nhãn nhìn về phía trước.

Thiệu Ân hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

- Quyết định đi đâu là quyền của Hạ đẳng nhân.

Thiệu Ân quay lại không đáp lời Đồng Tiểu.

Thiệu Ân cảm nhận như có cái gì đã đang thay đổi trong Đồng Tiểu. Chất giọng ngây ngô đã được thay bằng chất giọng nhạt nhẽo lạnh lùng. Chính sự thay đổi đó khiến y phải tò mò nhìn Đồng Tiểu.

Thiệu Ân thở ra:

- Ta nghĩ giữa ta và ngươi nên có một khoảng cách.

- Khoảng cách phân chia hạ nhân và thượng nhân.

Thiệu Ân gật đầu:

- Ta muốn có khoảng cách đó.

- Còn tại hạ thì chẳng muốn có khoảng cách đó chút nào. Nhưng thế nào giữa Hạ đẳng nhân Đồng Tiểu và Thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân cũng có khoảng cách mà.

Nói rồi chàng giật mạnh dây cương cho đôi tuần mã chuyển sang nước đại rầm rập phi trên quang lộ. Khi mặt trời xế bóng thì hai người đến trấn Cừ Châu.

Đồng Tiểu dừng xe trước một khách điểm khá khang trang. Chàng bước xuống xe nhìn Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Hạ đẳng nhân sẽ nghỉ đêm ở đây. A... Hạ đẳng nhân nói cho Thượng đẳng nhân biết, khách điểm dành cho những kẻ hạ đẳng như Đồng Tiểu này thôi, nên rất ô uế. Nếu Thượng đẳng nhân không ngại thì cùng Hạ đẳng nhân lưu trong khách điểm. Bằng như ngại thì ngồi ngoài này.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu. Y bước xuống xe.

Vừa đặt chân xuống đất, y nói:

- Dương mõ không phải là gã xà ích giữ xe ngựa cho người.

Đồng Tiểu nhướn mày:

- Tùy Thượng đẳng nhân vậy.

Nói rồi Đồng Tiểu đi thẳng một mạch vào trong khách điểm. Chờ cho Đồng Tiểu khuất dạng hẳn rồi, Dương Thiệu Ân mới thả bước chậm rãi theo sau chàng.

Đồng Tiểu thấy Thiệu Ân bước qua cửa nhưng vờ như không thấy. Thiệu Ân nhìn chàng có vẻ lưỡng lự, rồi quyết định bước đến bàn Đồng Tiểu.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Ta ngồi chung với người được chứ?

Nhìn Thiệu Ân, Đồng Tiểu ôn nhu đáp lời:

- Mời, có đủ chỗ cho Thượng đẳng nhân ngồi mà.

Nói rồi miệng Đồng Tiểu điểm nụ cười giả lả.

Đồng Tiểu bung chén rượu tự uống, không màng đến Thiệu Ân.

Thiệu Ân ngoắc gã điểm chủ:

- Một vò rượu năm cân.

Gã điểm chủ hỏi hủ bùng rượu bày ra bàn. Thiệu Ân chúc rượu vào chén uống luôn một lúc ba chén.

Chờ Thiệu Ân uống xong đặt chén xuống bàn, Đồng Tiếu mới nói:

- Thượng đẳng nhân uống rượu của Hạ đẳng nhân thấy thế nào?

- Rượu thì không phân biệt hạ đẳng hay thượng đẳng...

Đồng Tiếu lắc đầu nói:

- Nói như thế sai rồi, người ta có thể phân biệt rượu ngon hay không ngon, hảo tửu hay không hảo tửu, danh tửu hay là rượu tầm thường, nhưng không phân biệt con người là hạ nhân hay thượng nhân mới đúng.

Chàng nói rồi bùng chén rượu của mình uống cạn. Đặt chén rượu xuống bàn, Đồng Tiếu đứng lên nhìn qua những bàn có thực khách đang ngồi uống, lớn tiếng nói:

- Chư vị bằng hữu huynh đệ, chúng ta cho Đồng Tiếu này hỏi một câu không?

Mọi con mắt thực khách đều đổ dồn đến Đồng Tiếu.

Chàng nói:

- Nếu chư vị trả lời đúng, tại hạ xin mạn phép thết đãi chư vị huynh đệ tất cả rượu có trong khách điểm này.

Mọi người nhao nhao hân lên.

Bàn đối diện một gã hán ngân gầy như cây tre miếu đứng lên, ôm quyền hướng về phía Đồng Tiếu nói:

- Công tử có điều chi muốn hỏi à?

Đồng Tiếu ôm quyền nói:

- Tại hạ chỉ hỏi huynh đài một câu thôi. Trên cõi nhân sinh này, người ta phân biệt con người bằng gì?

- Ô... thì chỉ phân biệt qua hình dạng thôi. Người này khác người kia ở mắt, mũi và miệng, dáng đi dáng đứng. Nếu không thì cũng khác tên và họ.

- Nếu có hai người giống nhau như đúc, như hai giọt nước thì phân biệt bằng cách nào?

- Ô... cái này...

Gã lắc đầu:

- Tại hạ không biết.

Mặt của Đồng Tiểu nhú lại, nhăn nhó:

- Có thể mà các hạ cũng không biết. Vậy ở đây có ai trả lời dùm tại hạ không ạ?

Từ ngoài cửa một thiếu nữ trạc mười tám đôi mươi vận võ phục bước vào:

- Công tử có cần hỏi đến Thục A Di này không?

Đồng Tiểu nặn nụ cười giả lả rồi nói:

- Ai trả lời câu hỏi này, tại hạ cũng đều muốn nghe.

- Vậy để ta trả lời cho công tử vậy!

- Tại hạ rất sẵn sàng lắng tai nghe cô nương nói.

- Nếu có hai người giống nhau như hai giọt nước thì chỉ có thể phân biệt họ qua tính cách, người tốt và kẻ xấu thôi.

Đồng Tiểu ôm quyền xá:

- Đa tạ cô nương đã chỉ giáo. Lời chỉ giáo của cô nương đúng là lời vàng thước ngọc, giải tỏa những thắc mắc cho tại hạ. Nhân đây tại hạ

xin được bồi đáp lại cho cô nương và chur vị bằng hữu ở đây số rượu tại khách điếm này.

Đồng Tiểu ngoắc gã tiểu nhị.

Gã tiểu nhị bước đến, chàng nói:

- Tại hạ phiên điếm chủ bưng hết rượu trong khách điếm ra đãi cho chur vị bằng hữu và vị cô nương kia.

Gã điếm chủ phân khách hãnh lên. Lão khum người nói:

- Tiểu nhân làm ngay... làm ngay...

Gã dợm bước đi thì Đồng Tiểu níu lại, gã liền hỏi:

- Công tử còn sai khiến gì tiểu nhân không ạ?

- Tại hạ không dám sai khiến gì điếm chủ hết mà chỉ nói điếm chủ đừng tự xem mình là tiểu nhân trước tại hạ. Đã là người thì ai cũng ngang như nhau cả.

- Dạ dạ, tôi sẽ ghi nhớ lời nói này.

Rượu được bày ra, mọi người đua nhau uống.

Thiệu Ân không màng đến những gì Đồng Tiểu làm, mà cứ ngồi lăm lì uống rượu như người bàng quan.

Thục Á Di bưng chén rượu bước qua bàn Đồng Tiểu. Nàng neho đôi mày vòng nguyệt nhìn Thiệu Ân. Nàng nhìn cứ như bị khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của họ Dương hút lấy đôi thu nhãn gần như không chớp. Đồng Tiểu tò mò nhìn nàng.

Chàng tăng hăng.

Nghe tiếng tăng hăng của Đồng Tiểu, Thục Á Di mới nhìn lại. Nàng điếm nụ cười mỉm.

Đồng Tiểu giả lả cười với nàng.

Thục Á Di nhìn lại Dương Thiệu Ân rồi nói:

- Dương huynh, không nhận ra Thục muội này sao?

Dương Thiệu Ân ngẩng lên nhìn nàng. Nụ cười mỉm gợi tình hiện lên hai cánh môi của y.

Thục Á Di nói:

- Huynh đến Phi Yến trang của muội một lần, không nhớ sao?

Thiệu Ân nhìn nàng một lúc rồi nói:

- Tại hạ nhớ ra rồi. Thì ra là Thục tiểu thư.

Đồng Tiểu nói:

- Thì ra Thục cô nương và...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng một lúc mới nhìn Thục Á Di hỏi:

- Tại hạ mạo phạm hỏi cô nương thuộc người nào?

Á Di sững sờ:

- Công tử nói vậy là có ý gì?

- Ở... tại hạ chỉ tò mò nói.

Thiệu Ân lên tiếng nói:

- Phi Yến trang của Thục Tùng Nhân Trang chủ là thiên hạ đệ nhất trang. Tiếng tăm lẫy lừng trong giới Bạch đạo, người nên kính trọng tiểu thư một chút.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tại hạ đã biết tiểu thư là người nào rồi. Hai người có thể hòa hợp với nhau, tại hạ mời tiểu thư.

Đồng Tiểu nhường ghế cho nàng.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu rồi quay lại Thục Á Di:

- Thục tiểu thư, lâu nay tại hạ không ghé Phi Yến trang để hỏi thăm lão Trang chủ. Thất lễ vô cùng, không biết bọn Hắc đạo ở Cửu Châu như thế nào rồi?

Thục Á Di phản kích nói:

- Dương huynh, tất cả bọn Hắc đạo ở Cửu Châu đều đã bị phụ thân muội thu phục rồi.

Dương Thiệu Ân ôm quyền:

- Tiếng tăm của Phi Yến trang chủ lẫy lừng võ lâm, tại hạ ngưỡng mộ vô cùng. Có dịp tại hạ sẽ đến viếng thăm Trang chủ.

Đồng Tiểu chen vào:

- Hây, nhân dịp này Thượng đẳng nhân nên ghé thăm Phi Yến trang chủ cũng được mà.

Đằng nào thì chúng ta cũng phải đến Phi Yến trang thôi.

Thiệu Ân nhìn sang Đồng Tiểu:

- Ta không nói với ngươi.

Đồng Tiểu gượng cười nói:

- Vậy Đồng Tiểu này xin cáo từ.

Chàng rời bàn của mình nhưng vẫn nghe Thục Á Di nói với Dương Thiệu Ân:

- Dương huynh, sao Đồng công tử lại gọi huynh là Thượng đẳng nhân.

Thiệu Ân lắc đầu, gượng cười nói:

- Hắn nói năng lung tung, tiểu thư đừng nghe những gì hắn nói.

- Chư vị bằng hữu, ở đây ai là Hạ đẳng nhân thì Đồng Tiểu này sẽ khoản đãi tất cả. Còn ai không phải là Hạ đẳng nhân thì Đồng Tiểu này... xin tự uống một mình. Và cũng tự tính kim lượng một mình mà thôi.

Thực khách trong tửu điểm nhao nhao hẫ lên tự cho mình là Hạ đẳng nhân.

Thế là cả một bàn đồ ăn thức uống được bày ra, tạo nên cảnh nhốn nháo thật nực cười.

Uống vào lời ra, gã hán nhân như cây tre miếu nóc cả một bầu rượu rồi đứng lên nói:

- Cái gì Thượng đẳng nhân với Hạ đẳng nhân.

Nhìn lại Thiệu Ân, chỉ vào y, gã hán nhân nói:

- Gã tự cho mình là Thượng đẳng nhân à? Gã có khùng không vậy?

Đồng Tiểu nói:

- Huynh nói nhỏ nhỏ, kéo đến tai Dương đại ca.

Gã vỗ ngực mình:

- Đến tai gã thì đã sao nào, gã không biết Cửu Châu này có Nhâm Đạt Hoa công tử à?

Nhâm Đạt Hoa hất mặt nói:

- Tiểu huynh đệ biết gã đụng đến Nhâm Đạt Hoa là đụng đến ai không. Đụng đến Nhâm Đạt Hoa là đụng đến huyện lệnh Cửu Châu đó.

Đồng Tiểu gãi đầu:

- À hóa ra Nhâm huynh là trưởng tôn của huyện lệnh đại nhân.

Nhâm Đạt Hoa gật đầu:

- Đúng.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Hạnh ngộ... Hạnh ngộ...

Nhâm Đạt Hoa khẽ gật đầu:

- Tiểu huynh đệ, để ta qua nói với gã cuồng tâm đó, gã nên biết thân phận của gã.

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Mời Nhâm huynh.

Nhâm Đạt Hoa sửa lại trang phục bước qua bàn Thiệu Ân và Thục Á Di.

Họ Nhâm nhìn Thục Á Di:

- Thục cô nương nhớ tại hạ chứ?

Á Di ôn nhu nói:

- Ta biết công tử, và huyện lệnh đại nhân thường hay sang biệt trang của lão nhân gia.

- Thế còn gã ngồi chung với cô nương là ai vậy? Y là ai mà dám tự cho mình là Thượng đẳng nhân?

Nhâm Đạt Hoa vừa nói vừa vỗ vai Dương Thiệu Ân:

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Lời còn đọng trên môi Nhâm Đạt Hoa thì tay gã bị gạt qua bên, Thiệu Ân đứng phắt dậy, điểm chỉ pháp vào tam tinh gã. Gã mở to hai con ngươi, rùng mình một cái, mồ hôi xuất hạn bởi tiếp nhận ánh mắt sát trùng của Thiệu Ân.

Thiệu Ân nhặt nhẹo nói:

- Nhâm công tử có tin tam tinh của mình sẽ thủng không?

Câu nói này của Thiệu Ân khiến Nhâm Đạt Hoa rung mình. Gã lắp bắp nói:

- Người biết ta là huyện lệnh của Cửu Châu chứ?

- Nếu cha công tử là một cao thủ Hắc đạo thì người chẳng thể nói được câu đó đâu.

Thục Á Di nói:

- Dương huynh, tha cho Nhâm công tử đi.

Thiệu Ân nhặt nhẹo nói với Nhâm Đạt Hoa:

- Người nên biết giữ phận mình. Nếu người chẳng biết phân định rõ trắng đen thì người sẽ chết bởi tay ta đó.

Nói dứt câu, tả thủ của Thiệu Ân vỗ nhẹ vào vùng hạ đẳng của họ Nhâm.

Nhâm Đạt Hoa thối liền ba bộ, mắt trừng trừng, khụp hấn người xuống. Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Người mới thoát một cái chết đó.

Nhâm Đạt Hoa xét nét rồi lui nhanh ra khỏi khách điểm. Theo sau chân Nhâm Đạt Hoa, bọn thực khách lần lượt bỏ đi, cuối cùng chỉ còn lại mỗi một mình Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu bung chén rượu hướng về phía Thục Á Di:

- Tại hạ mời tiểu thư.

Thiệu Ân lên t nói với Á Di:

- Thục tiểu thư, y là người của Hắc đạo.

Nghe Thiệu Ân nói, Đồng Tiểu chau mày rồi phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:

- Thục cô nương, tại hạ là người của Hắc đạo, vậy cô nương có uống với tại hạ chén rượu này không?

Á Di lặc đầu nói:

- Bỏn cô nương không uống rượu với những nhân vật Hắc đạo.

- Tại sao vậy?

- Hắc đạo và Bạch đạo không thể chung một đường.

Đồng Tiểu đứng lên:

- Thế mà khi nãy tại hạ cứ tưởng đâu Thục cô nương biết phân định con người chứ?

Chàng cười khẩy rồi nói:

- Thục cô nương không uống, tại hạ đành uống một mình vậy. Xem chừng nữ nhân Bạch đạo cũng khó gần gũi được.

Nói rồi chàng dốc chén rượu uống cạn, thản nhiên ngồi xuống độc ẩm một mình, chẳng màng đến Á Di và Thiệu Ân.

Một lão trượng từ ngoài cửa bước vào. Lão chống gậy bước đến bàn Đồng Tiểu, chìa cái muống đến trước mặt chàng:

- Thượng nhân, làm ơn cho lão...

Đồng Tiểu nhìn lão từ từ đứng lên. Chàng nắm lấy bàn tay có sáu ngón của lão già:

- Lục Chỉ... bá bá có nhận ra Đồng Tiểu này không? Đồng Tiểu đây này.

Nhướng đôi chân mày bạc phéch, mắt lem nhem, lão trượng nghiêng mắt nhìn Đồng Tiểu.

Lão lè nhè nói:

- Phải... phải Đồng tiểu tử thường đi chung với Đào Hoa Tặc Đồng

Chư không?

- Chính hiền điệt đây.

Chàng vừa nói dứt câu thì chớp thấy Thiệu Ân đứng lên.

Đồng Tiếu lách bộ đứng che lão trượng.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Lục Chỉ Thần Thâu Quảng Ngụ.

Vừa nói Thiệu Ân vừa quay mặt lại nhìn, bất giác y và Đồng Tiếu đối nhãn nhau.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Đồng Tiếu, tránh ra bên.

- Tránh ra để làm gì?

- Ta phải đóng triệt nô nhân lên trán lão.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Ta không cho ngươi làm điều đó.

Thiệu Ân lững thững bước đến trước mặt Đồng Tiếu:

- Ngươi tránh ra không?

Đồng Tiếu gượng cười, giả lả nói:

- Ngươi không thấy Quảng bá bá như thế nào ư? Người đã là gì và phải sống như thế nào à?

- Ta không cần đến cuộc sống lão.

Thiệu Ân nhếch môi cười mỉm, trong khi mồ hôi lại vã ra trán Đồng Tiếu.

Những giọt mồ hôi trên trán Đồng Tiếu đập vào mắt Thiệu Ân, khiến

y lộ vẻ đắc ý.

Y đặt tay vào ngực áo toan lấy ngọc triệt.

Đồng Tiểu chờ cho tay Thiệu Ân vừa lần vào ngực áo mới bất ngờ rút ngón trỏ thủ dẫu dưới ống giầy chích vào yết hầu y.

Đôi thân nhân của Đồng Tiểu như đóng đinh vào mắt Thiệu Ân.

Thiệu Ân nhếch môi nói:

- Người dám đâm ngón trỏ thủ đó vào yết hầu ta không?
- Có thể lắm đó. Còn người thì không dám giết Đồng Tiểu này rồi, bởi người lấy mạng ta thì đâu có ai tìm ra được bí mật sợi dây chuyền ngọc thạch này.
- Ta lấy mạng người bất cứ lúc nào cũng được. Giết người còn dễ hơn lấy đồ trong ngực áo đó.

Đồng Tiểu nghiêm giọng:

- Vậy sao người không ra tay đi, đầu Đồng Tiểu này cũng sẽ rơi xuống như Hoạch thúc thúc, nhưng trước khi ta chết thì ngón trỏ thủ này chắc chắn kịp xuyên vào yết hầu người bằng tất cả nghị lực của ta.

Câu nói này của Đồng Tiểu khiến mặt của Thiệu Ân bất giác sa sầm với những nét căng thẳng.

Đồng Tiểu thở ra chậm rãi nói:

- Sao người có thể tha tội cho một gã Nhâm Đạt Hoa công tử vừa kiêu căng, vừa lỗ bịch, nhưng lại không thể bỏ qua cho một lão trượng tuổi tác xé chiều.
- Lão là Hắc đạo...

Đồng Tiểu rít giọng nói:

- Người chán nghe ta hát, ta thét thì ngược lại ta rất chán ngán giọng nói và ngôn phong của người. Hai chúng ta cùng chết nhé.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Đừng làm chuyện hồ đồ. Trong tay ngươi còn có những sinh mạng của bọn người Dị Nhân cốc.

Răng trên của Đồng Tiểu cắn vào môi dưới đến rịn máu. Những âm thanh ken két phát ra từ cửa miệng chàng:

- Thiệu Ân, ngươi có đồng ý để cho Quảng bá bá của ta bình yên sống nốt những ngày còn lại không?

Thiệu Ân lưỡng lự rồi gật đầu:

- Thôi được, ta đồng ý với ngươi.

Thở hắt ra một tiếng, Đồng Tiểu nói với lão Lục Chỉ Thần Thâu Quảng Ngụ:

- Bá bá, đừng nên để gã này thấy mặt người nữa.

Lục Chỉ Thần Thâu khẽ gật đầu.

Đồng Tiểu từ từ rút ngọn trủy thủ lại, nhưng vẫn đứng án ngữ trước Lục Chỉ Thần Thâu.

Hai người đối nhãn nhìn nhau một lúc, Thiệu Ân mới quay bước trở lại.

Buông một tiếng thở dài như thể vừa trút xong một gánh nặng trên vai mình, Đồng Tiểu vội vã lấy ra một hạt dạ minh châu đặt vào tay Lục Chỉ Thần Thâu.

Chàng dẫn lão ra tận cửa khách điếm rồi nói:

- Bá bá, hãy tìm chốn nào đó thanh bình mà ẩn tích mai danh.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn chàng.

Đồng Tiểu hồi thúc lão:

- Bá bá đi đi.

Lục Chi Thần Thâu rớm nước mắt.

Lão lấp bắp nói:

- Hiền điệt bảo trọng. Nếu có cơ hội hiền điệt hãy đến ngôi cổ miếu thần hoàng ngoại trấn Cửu Châu.
- Tiểu điệt sẽ đến đó.

Đồng Tiểu chờ lão Quảng Ngụ đi hẳn rồi mới quay vào trong khách điếm. Chàng bước đến bên bàn của Thiệu Ân và Thục Á Di. Nhìn hai người Đồng Tiểu từ tốn nói:

- Nếu như Đồng Tiểu này có làm điều chi sơ xuất, mong Thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân và Thục Á Di cô nương bỏ qua cho.

Thiệu Ân nhìn lên Đồng Tiểu bằng thứ ánh mắt chẳng có chút thiện cảm gì.

Y từ tốn nói:

- Ta chẳng quan tâm đến ngươi. Có một điều duy nhất ta nói cho ngươi biết, ngươi làm bất cứ điều gì cũng nên nhớ rằng Dương mỗ là người giám sát ngươi và có quyền sai khiến ngươi.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tại hạ sẽ ghi nhớ điều này.

Nói rồi, hai cánh môi Đồng Tiểu điểm một nụ cười mỉm. Nụ cười của chàng trông thật thóm hình nhưng không thiếu nét giả lả. Nheo mắt với Thục Á Di, Đồng Tiểu nói:

- Tại hạ ngang dọc khắp giang hồ ngay từ lúc tóc còn để chỏm, nhưng chưa bao giờ thấy người nào xinh đẹp như Thục tiểu thư. Tiểu thư đúng là một mỹ nữ nhan sắc vẹn toàn.

Nghe Đồng Tiểu buông lời khen tặng mình, sắc diện của Á Di ửng hồng e thẹn. Nàng giả lả đáp lời Đồng Tiểu:

- Ta không đáng như lời công tử nói đâu.

- Hây... Tiểu thư khách sáo với tại hạ rồi. Tại hạ nói thật đấy mà.

Chàng cười khẩy rồi nói tiếp:

- Phàm là Thượng đẳng nhân thì ai cũng đẹp cả.

Chỏi tay lên mặt bàn, Đồng Tiểu nhìn qua Thiệu Ân:

- Ví như những huynh đệ lúc nãy. Họ đều là Thượng đẳng nhân nên Đồng Tiểu này mới phải bồi tiếp người ta. Thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân có đồng ý với tại hạ không?

Thiệu Ân nhếch môi cười mỉm rồi nói:

- Phận của người phải như vậy.

- Tại hạ luôn biết phận của mình, nên cố làm hết phận của một Hạ đẳng nhân. Duy có một điều Hạ đẳng nhân không làm được.

Thiệu Ân cau mày hỏi:

- Điều gì?

- Hạ đẳng nhân Đồng Tiểu này không bao giờ mất ngân lượng cho Thượng đẳng nhân ở khách điểm này, Dương Thiệu Ân Thượng đẳng nhân phải tính toán dùm tại hạ à.

- Ta không nệ hà những tiểu tiết như người.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Cảm kích... cảm kích...

Nhìn lại Thục Á Di, Đồng Tiểu nói:

- Hạ đẳng nhân Đồng Tiểu không dám quấy rầy nhị vị. Xin cáo lui ra ngoài.

Chàng nói dứt câu liền quay bước đi thẳng ra cửa. Chợt Đồng Tiểu

dừng chân ngay ngưỡng cửa khách điểm, quay lại nói với Thiệu Ân:

- Thượng đẳng nhân nhớ thanh toán mọi phí tổn cho lão điểm chủ đây nhé.

Thiệu Ân cau mày khoát tay.

Đồng Tiểu cười khẩy rồi đi thẳng ra ngoài cỗ xe song mã.

Hoang mộng dị tình

- Đồng công tử là ai vậy?

Thiệu Ân nhìn Thục Á Di nói:

- Một gã công tử thuộc giới Hắc đạo, được đặc ân của nghĩa phụ.
- Y là người của Hắc đạo à. Đã là người của Hắc đạo sao hắn lại đi chung với huynh?
- Y được may mắn hơn những gã Hắc đạo khác.

Nàng nhìn Thiệu Ân mỉm cười rồi nói:

- Hình như Dương huynh không thích y lắm.
- Bất cứ một gã Hắc đạo nào cũng đều không có trong tầm mắt của Thiệu Ân này.
- Phụ thân của muội cũng thường nói như huynh.
- Phi Yến trang chủ là người được giới võ lâm Bạch đạo ngưỡng mộ vì cả tính cương trực và hào phóng của người.
- Dương huynh ngưỡng mộ phụ thân của muội?

Thiệu Ân gật đầu:

- Rất ngưỡng mộ. Những người như Trang chủ ta đều rất ngưỡng mộ. Ở Trang chủ có sự phân định rõ ràng Hắc đạo và Bạch đạo.

Thục Á Di nhìn Thiệu Ân, từ tốn nói:

- Phụ thân được Dương huynh ngưỡng mộ, muội vô cùng hoan hỷ. Nhưng...

Nàng lưỡng lự rồi nói:

- Nhưng có lúc, muội thấy phụ thân không thể đánh mất chính đạo của mình. Người trở nên tàn nhẫn đến lạnh lùng.

Thiệu Ân nhướn mày nhìn nàng:

- Tàn nhẫn lạnh lùng là sao?

- O... thì nhiều khi muội thấy phụ thân quá ư tàn bạo với những nô nhân Hắc đạo trong Phi Yến trang.

Thiệu Ân nhìn nàng điềm nụ cười mỉm. Y nhún vai nói:

- Hành động của Phi Yến trang chủ khiến muội áy náy.

Nàng gật đầu:

- Thỉnh thoảng muội cũng áy náy khi tận mắt chứng kiến lão nhân gia hành hình những nô nhân Hắc đạo.

Thiệu Ân dốc chén rượu uống cạn rồi nhìn Á Di nói:

- Muội không phải áy náy làm gì. Tất cả bọn nô nhân Hắc đạo đều đáng bị trừng phạt cả. Đó là sự phân định giữa Hắc đạo và Bạch đạo.

- Nhưng dù sao họ cũng là con người như chúng ta.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Muội đừng xem chúng là con người như chúng ta. Nếu độ lượng thì muội chỉ nên xem chúng như những nô nhân thấp hèn. Nhìn chúng bằng ánh mắt đó đã là may mắn cho bọn chúng rồi.

Thiệu Ân nhìn Á Di nói tiếp:

- Ngày mai, huynh sẽ đến tham kiến Phi Yến trang chủ.

Thục Á Di nhìn Thiệu Ân:

- Huynh nói đến thì phải đến đó.

- Nhất định huynh sẽ đến mà.

- Muội sẽ báo với lão nhân gia chuẩn bị nghênh tiếp Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân, sát tinh của bọn ma đạo.

Thiệu Ân nhướng đôi chân mày lưỡi kiếm. Nhân diện khô ngoảnh tuần của Thiệu Ân đập vào mắt Á Di. Nàng bẽn lễn nói:

- Phụ thân thế nào cũng mở dạ yến khoảng dãi Dương huynh.
- Dương Thiệu Ân này không muốn làm phiền Phi Yến trang chủ đâu.
- Sao huynh lại nói vậy? Huynh ghé thăm Phi Yến trang là điều vinh hạnh cho Phi Yến trang mà.
- Muội về nhớ cho huynh gửi lời chúc vãn an đến lão Trang chủ.
- Muội sẽ nói, nhưng huynh phải nhớ đến đó.

Thiệu Ân gật đầu:

Thiệu Ân tiễn Á Di ra đến tận cửa khách điếm. Thiệu Ân nói:

- Muội bảo trọng.
- Huynh không cần phải lo. Bây giờ chúng ta có thể đi đêm về tắt cũng không sao. Bởi tất cả bọn ma đạo đều đã bị Bạch đạo khắc chế cả rồi.
- Huynh thích sự an bình của những ngày này.

Nàng liếc Thiệu Ân bằng ánh mắt gợi tình rồi nói:

- Muội sẽ đón huynh.
- Huynh sẽ đến.

Thục Á Di đi rồi, Thiệu Ân mới thả bước đến bên cỗ xe. Y không thấy Đồng Tiếu ngồi trên ghế xà ích liền lên tiếng:

- Đồng Tiếu...

Đồng Tiếu vén rèm thò đầu ra:

- Sao lại ra đây?
- Người hỏi ta câu ngớ ngẩn như thế à?
- Tại hạ những tưởng đâu Thượng đẳng nhân cùng với Á Di cô nương ở trong khách điểm đó suốt đêm chứ?
- Nam nữ thọ thọ bất thân.

Thiệu Ân vừa dứt lời thì Đồng Tiểu buông luôn một câu:

- Mỡ dăng tới miệng mèo mà còn bày đặc chê.

Nghe Đồng Tiểu thốt ra câu này, mặt Thiệu Ân nóng bừng lên. Y miễn cưỡng nói:

- Cách sống của bọn hạ nhân Hắc đạo đúng như người nghĩ. Còn những người thuộc giới Bạch đạo không như người tưởng đâu.
- Thế ư... Nếu không có cách sống của bọn hạ nhân Hắc đạo, e rằng hồng có Bạch đạo thượng nhân đâu. Còn nếu như Thượng đẳng nhân nói Bạch đạo là những con người khí khái.

Hê... nếu như Thượng đẳng nhân nghe được những lời Nhâm Đạt Hoa nói với Hạ đẳng nhân Đồng Tiểu này thì sẽ nóng rần cả mặt đó.

Đồng Tiểu quệt mũi rồi phủ rèm xuống. Vừa phủ rèm Đồng Tiểu vừa nói:

- Trong khoang xe này rất chật chội, Thượng đẳng nhân mà vào trong này với Hạ đẳng nhân coi chừng lây cái mùi của Hạ đẳng nhân đó. Với lại khi Hạ đẳng nhân ngủ thì thường trung tiện... mùi đó càng khó ngửi lắm.
- Dương mõ không bao giờ ngủ chung với người.

Đồng Tiểu vén rèm:

- Đa tạ... đa tạ... mùi của Hạ đẳng nhân không sao ngửi được như mùi của Thượng đẳng nhân đâu.

Đồng Tiểu nói đến đây thì lão điểm chủ hồi hả bước ra.

Đồng Tiểu mỉm cười nói:

- Hê... Thượng đẳng nhân đã trao ngân lượng chưa mà lão hồi hả chạy ra kia.

Thiệu Ân cau mày sa sầm mặt.

Lão điểm chủ hồi hả bước đến, ôm quyền khom người trước mặt Thiệu Ân:

- Dương công tử, tiểu nhân đã chuẩn bị gian phòng thượng khách cho công tử. Mời công tử...

Thiệu Ân khẽ gật đầu:

- Tại hạ đa tạ điểm chủ.

- Thượng đẳng nhân đi đến đâu cũng có người hậu dịch, ai mà không thích nhỉ. Hê, lão có lòng thì đem cho tại hạ vài vò rượu ngon và ít thức ăn nóng nhé.

Lão điểm chủ rồi rít nói:

- Lão sẽ đem ra ngay.

- Tại hạ chờ lão điểm chủ.

Lão nhìn lại Thiệu Ân:

- Mời Dương công tử.

Thiệu Ân được lão điểm chủ đưa đến một gian phòng thượng khách cách biệt hẳn với tòa khách điểm của lão.

Lão nhìn Thiệu Ân:

- Dương công tử, có người đang chờ công tử trong phòng.

- Ai chờ ta?

- Lão cũng không biết.

Thiệu Ân nhìn lão điểm chủ:

- Được rồi, Dương mỗ sẽ biết người đó là ai thôi.

- Có cần gì công tử cứ sai bảo tiểu nhân.

Thiệu Ân khẽ gật đầu.

Chờ lão điểm chủ đi rồi, Thiệu Ân mới mở cửa bước vào. Vừa bước vào căn phòng, đập ngay vào mắt Thiệu Ân là tấm kim bài lệnh chủ của Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Dội mắt nhìn về phía tròng kỷ, phía sau tấm rèm lụa màu hồng, Thiệu Ân thấy bóng người nằm duỗi dài trên đó.

Y tự hỏi thầm:

- “Ai nằm sau tấm rèm kia? Chẳng lẽ nghĩa phụ theo chân mình?”

Vừa nghĩ Thiệu Ân vừa thả bước đến trước tấm rèm. Y chợt đứng như pho tượng nhìn vào tấm rèm lụa màu hồng. Một dáng nữ nhân quen thuộc nằm sau đó.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Minh chủ phái cô đến đây đưa tin gì cho tại hạ?

Cánh tay nõn nà thò ra từ từ vén tấm rèm lụa lên, nữ nhân cố ý làm từ từ để Thiệu Ân có thể nhìn thấy đôi chân trần thon thả, và cân đối của nàng.

Thiệu Ân cau mày vì khi tấm rèm được vén lên hẳn rồi, khuôn mặt là lời nhưng lại rất xinh đẹp của Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh đập vào mắt y.

Y nhìn Triệu Vị Thanh thấy nàng mặc mỗi chiếc ngoại y mỏng tanh, có thể nhìn xuyên qua để thấy những đường cong của cơ thể.

Thiệu Ân sượng sùng, phải quay mặt chỗ khác né tránh.

Y đánh giọng nói:

- Sao lại là nàng?

Vị Thanh nhỏ nhẹ ôn nhu nói:

- Thiếp và chàng đã là người cùng một con đường rồi, sao chàng còn tránh mặt thiếp?

Thiệu Ân lắc đầu nói:

- Ai nói ta và nàng chung một con đường.

- Thiếp giờ đã là người của Minh chủ, đã là người của Bạch đạo rồi. Đâu còn là người của Hắc đạo nữa.

Thiệu Ân buông tiếng thở ra, rồi nói:

- Trong mắt của Dương Thiệu Ân này, Ngọc Diện Hồ Ly vẫn là người của Hắc đạo, cho dù nàng có được nghĩa phụ thân nạp vào Bạch đạo, thì trong nàng vẫn có dòng máu Hắc đạo găm ghiết và đáng kinh tởm.

Triệu Vị Thanh chỗi tay từ từ ngồi lên:

- Chàng quá cố chấp rồi. Nếu thiếp là người của Hắc đạo thì sao được Minh chủ ban cho lệnh bài của người để thỏa mãn ước nguyện của mình.

Thiệu Ân thở ra, rồi nói:

- Nghĩa phụ trao cho nàng tám lệnh bài Minh chủ, phải nàng đến để truyền đạt điều gì với Dương mô?

Triệu Vị Thanh thả chân xuống tràng kỷ, đôi chân ủa nàng như thể xé tấm ngoại y ra làm hai để phơi vùng đùi non trắng nõn. Vị Thanh ôn nhu nói:

- Minh chủ chẳng truyền đạt gì với chàng cả.

- Nghĩa phụ không truyền đạt gì với ta ư?

- Không!

- Không? Vậy thì ta cáo từ.

Nói rồi, Thiệu Ân sai bước về phía cửa nhưng Triệu Vị Thanh đã đứng lên, gắt giọng nói:

- Đứng lại.

Thiệu Ân dừng bước, gay gắt nói:

- Nàng đừng quên trong mắt ta nàng vẫn là người Hắc đạo, cho dù nàng có được nghĩa phụ thâm nạp thì ta vẫn không quên nàng là người Hắc đạo.

Nói dứt câu Thiệu Ân lại toan bước, nhưng Ngọc Diện Hồ Ly đã nhanh hơn, lướt qua mặt, dang tay chặn ngay trước cửa căn phòng. Thân thể nàng như phôi ra trước mặt Thiệu Ân.

Thân thể nàng không thể nói là xấu được, mà ngược lại ngồn ngộn sức quyến rũ gợi tình.

Từ khuôn mặt, đến vùng thượng đẳng có đôi nhũ hoa tròn căng, vùng tiểu yêu nhỏ nhắn phối hợp với đôi chân thon dài, tất cả tạo nên một sức quyến rũ lạ thường. Nhưng đối với Thiệu Ân, y lại hết sức dừng dưng với những đường nét đầy sức quyến rũ dục tình đó.

Mặt Dương Thiệu Ân như đánh hấn lại. Y gằn giọng nói:

- Nàng muốn gì?

Từ từ thả tay xuống, buông lỏng theo thân mình, nhưng mắt vẫn đắm đắm nhìn vào Thiệu Ân, Triệu Vị Thanh như thể muốn nuốt chửng nhân dạng của họ Dương vào đôi thu nhãn của mình.

Nàng ôn nhu nói:

- Minh chủ nói với thiếp bất kể người nào là ai, miễn là người của Bạch đạo, nếu thấy tám lĩnh bài của Minh chủ thì xem như thấy người và phải tuân theo những chỉ ngôn của người giữ tám lĩnh bài đó.

Chàng đã thấy tấm lệnh bài Minh chủ, chẳng lẽ lại muốn chống lại ý của Minh chủ ư?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Tại hạ không bao giờ có ý chống lại nghĩa phụ.
- Thế sao chàng lại vội vã bỏ đi khi nghe thiếp nói.

Thiệu Ân đánh giọng:

- Tại hạ đã hỏi nàng rồi. Nghĩa phụ có khẩu lệnh gì sai khiến tại hạ không?
- Nghĩa phụ Minh chủ của chàng không có khẩu dụ, nhưng thiếp thì có.

Thiệu Ân nạt ngang:

- Không thể được, nàng muốn ra khẩu dụ chỉ huân cho tại hạ à?

Y cười khẩy:

- Điều đó không thể được. Trong con mắt của ta, nàng vẫn là ma đầu Hắc đạo.

Triệu Vị Thanh thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Thiếp là người đang giữ lệnh bài của Minh chủ.

Thiệu Ân miễn cưỡng hỏi:

- Tại sao nàng lại có tấm lệnh bài Minh chủ của nghĩa phụ.
- Chính tay Minh chủ trao cho thiếp.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta quá đỗi bất ngờ.

Triệu Vị Thanh mỉm cười:

- Bất ngờ và thậm chí ngạc nhiên, nhưng chàng có chống lại lệnh của kim bài này không?

Thiệu Ân im lặng.

Triệu Vị Thanh bước lại cầm lấy tám lĩnh bài Minh chủ đưa đến trước mặt Thiệu Ân:

- Thiệu Ân, nếu như nhà ngươi không chống lại kim bài lĩnh của Minh chủ thì hãy nghe ta truyền khẩu dụ.

- Thiệu Ân ta sẵn sàng nghe khẩu dụ của Minh chủ.

Vị Thanh mỉm cười nói:

- Dương Thiệu Ân, nghe khẩu dụ của Minh chủ đây.

- Thiệu Ân đang lắng nghe.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Triệu Vị Thanh nghiêm giọng nói:

- Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh yêu Dương Thiệu Ân, si tình và say đắm phong thái cũng như dung mạo của Dương Thiệu Ân, nên đã lập ra những chiến tích mà những người khác không làm được. Nay Minh chủ muốn Thiệu Ân đáp lại tình của Triệu Vị Thanh.

Triệu Vị Thanh sẽ là hôn thê của Dương Thiệu Ân.

Thiệu Ân lắc đầu nói:

- Không được...

Vị Thanh gắt giọng nói:

- Chàng cãi lại kim bài lĩnh Minh chủ ư?

Thiệu Ân bối rối nói:

- Ta không dám chống lại lệnh của Minh chủ.

- Thế sao chàng lại dám chống lại ý của thiếp?

Thiệu Ân bậm hai cánh môi im lặng không đáp lời nàng. Y buông tiếng thở dài, nhỏ giọng nói:

- Ta không dám chống lại lệnh của nàng, nhưng con đường diệt trừ Hắc đạo, Thượng tôn chính đạo buộc tất cả những người thuộc Hắc đạo phải quay lại đúng chỗ của chúng trong cõi nhân sinh này còn dài. Chức nghiệp của ta chưa hoàn thành, do đó ta không muốn lập thê tử để gây vướng bận.

Y buông tiếng thở ra rồi nói tiếp:

- Ngoài kia còn một gã Hắc đạo ngang nhiên, ung dung tự tại trong cõi đời này, ta đâu thể vì bản thân mình.

Nghe Thiệu Ân thốt ra câu nói này bằng chất giọng thật nhu hòa và có phần khuất phục, Triệu Vị Thanh liền điểm nụ cười mỉm, trả tấm kim bài lệnh của Minh chủ vào giá gỗ đặt trên bàn rồi ôn nhu nói:

- Thiếp không làm khó cho chàng đâu, và cũng không hề bắt chàng phải xem thiếp là vị hôn thê.

Nàng bước đến trước mặt Thiệu Ân, ngẩng đầu nhìn y, và nói tiếp:

- Thiếp chỉ mong muốn mỗi một điều, chàng hãy đối xử tốt với thiếp là được rồi.

Thiệu Ân im lặng.

Hai người đối nhãn nhìn nhau, nếu ánh mắt của Triệu Vị Thanh long lanh gợi tình bao nhiêu thì đôi thần nhãn của Thiệu Ân khô hoảnh bấy nhiêu.

Khác hẳn với vẻ bình nhợt hàng ngày, Thiệu Ân có khuôn mặt đa tình, gọi mời, cuốn hút nữ nhân thì bây giờ là những nét lạnh lùng, nhạt nhẽo đến bất ngờ, y như đã trở nên băng giá.

Y không đáp lời của Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh mà cứ đứng trơ ra như một pho tượng trước sức cảm dỗ và sự quyến rũ toát ra từ

thể pháp nàng.

Triệu Vị Thanh nhìn Dương Thiệu Ân gần như không chớp mắt. Nàng từ từ trút cả ngoại y của mình. Chiếc ngoại y bằng lụa mỏng còn lại duy nhất từ trên người nàng từ từ trôi tuột xuống sàn gạch.

Thân thể của nàng trong một trạng thái đầy phấn khích, tuôn trào nhựa sống dục tình, và chẳng còn mảnh vải nào trên người, lại được tôn tạo lên bằng ánh sáng từ hai ngọn đèn hắt vào. Thế nhưng Thiệu Ân vẫn đứng đung bất động.

Vòng tay của Triệu Vị Thanh vòng qua bá lầy cổ Thiệu Ân. Nàng vồn vã nói:

- Thiếp yêu chàng... Thiếp yêu chàng nhiều lắm... Thiếp có thể làm tất cả mọi việc vì chàng.

Nghe Ngọc Diện Hồ Ly nói những lời đó, nhưng Thiệu Ân vẫn như pho tượng vô tri vô cảm mặc nhiên với thực tại đang diễn ra chung quanh mình. Y thần nhiên một cách vô tình.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh cũng không màng đến điều đó. Nàng kiễng chân dùng hai cánh môi mọng ướm tình lần tìm đến đôi môi của Thiệu Ân.

Đôi ngọc thủ của Vị Thanh bá cứng lấy cổ y. Mười ngón tay bầu chặt vào lưng họ Dương. Nàng ngấu nghiến đôi cánh môi của gã như thể muốn hòa nhập môi mình vào miệng y. Nàng muốn đôi cánh môi là một, vòng thể pháp thì sẽ phủ lên người, tan ra và hòa nhập vào thân thể của Thiệu Ân.

Toàn thân Triệu Vị Thanh tỏa ra hơi nóng hầm hập, hơi nóng của dục tình, hơi nóng của sự háo hức mà nàng muốn có được. Chỉ mới hôn Dương Thiệu Ân mà Vị Thanh đã cảm thấy được niềm khoái cảm ngọt lịm khóa lấp toàn bộ tâm trí nàng.

Nàng nhả hai cánh môi của Thiệu Ân, áp đầu vào ngực y:

- Dương huynh, thiếp yêu chàng... yêu chàng nhiều lắm. Ngay từ buổi

đầu chàng đến Dị Nhân cốc... thiếp đã yêu chàng, yêu bằng tất cả trái tim của mình.

Nàng vừa nói vừa kéo Thiệu Ân đến tròng kỷ.

Thiệu Ân chẳng khác nào một xác chết vô hồn vô cảm chịu theo những đòi hỏi của Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh.

Nàng vòng tay bá cứng lấy cổ Thiệu Ân, rồi tự lột bỏ y phục cho y. Thiệu Ân vẫn đứng trơ ra như pho tượng, mặc nhiên với những gì Vị Thanh làm.

Thế pháp của Thiệu Ân cuối cùng rồi cũng chẳng khác gì Vị Thanh.

Nàng nhìn thế pháp y với tất cả sự ngưỡng mộ, mà không sao thốt ra thành lời.

Nàng bá cứng lấy cổ Thiệu Ân, rồi tự ngã người nằm xuống tròng kỷ kéo theo y ngã sấp lên người nàng. Mười ngón tay của Vị Thanh bấu vào lưng Thiệu Ân. Nàng bấu thật chặt như thể muốn xé y thành nhiều mảnh trong sự kích động tột cùng của mình.

Môi nàng lần tìm mọi góc ngách trên khuôn mặt khô ngô tuần tú của Thiệu Ân, bất kể với ánh mắt vô hồn, vô cảm của y. Vị Thanh vẫn cuồng nhiệt, mơ hồ nói:

- Chàng là của thiếp... Thiếp muốn có chàng. Chàng hãy ban cho thiếp sự ngọt ngào của chàng đi. Thiếp muốn trao cho chàng tất cả. Thiếp sẽ là nô nhân của chàng... Chết vì chàng, sống cũng vì chàng.

Nàng vừa nói vừa bấu chặt những ngón tay vào lưng Thiệu Ân. Thế pháp nàng phả ra những luồng hơi nóng hầm hập lan cả qua thế pháp Thiệu Ân.

Vị Thanh ưỡng người lên thều thào nói trong hơi thở:

- Chàng hãy cho thiếp... Chàng hãy cho thiếp đi.

Hai hàm răng Thiệu Ân bất giác nghiền lại:

- Ta hận nàng.

Vị Thanh đầu còn nghe được lời nói của Thiệu Ân nữa khi lời nói đó thốt ra thì nàng cũng rơi tọt vào vùng khoái cảm ngọt ngào mà thể pháp đang đòi hỏi. Nàng chẳng khác nào một chiếc vỏ kiềm đầy đục tình, giữ chặt lấy cái gì ở trong đó rồi bật ra những tiếng rên đầy cảm xúc đục tình.

Vọng ngôn hí Phi Yến trang

Đồng Tiểu xoa cằm mình bởi cảm giác ngứa ngáy. Chàng kịp nhận ra những sợi râu bắt đầu chớm mọc.

Đồng Tiểu gãi đầu, làu bàu nói:

- Một đêm thôi... chỉ một đêm trần trọc, mình đã già rồi ư?

Vừa nói Đồng Tiểu vừa vén rèm. Chàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy Thiệu Ân đã ngồi trên ghế xà ích tự bao giờ. Ánh dương quang chói hắt xuống khiến Đồng Tiểu lòa mắt, phải dùng tay che lại. Chàng nhăn mặt nhìn Thiệu Ân:

- Hê... Thượng đẳng nhân làm gì thức giấc sớm quá vậy. Đường chúng ta đi còn dài.

Người đừng dậy sớm mà hao tổn sức khỏe đó.

Thiệu Ân vẫn im lặng không đáp lời Đồng Tiểu.

Chui ra ngồi xuống cạnh Thiệu Ân, Đồng Tiểu cau mày nhận ra vẻ mặt Thiệu Ân có nét tự lự, lạ lùng. Chàng giả lả cười nói:

- Thượng đẳng nhân, đêm qua trong khách điểm, Thượng đẳng nhân không ngủ được à?

Buông tiếng thở dài, Thiệu Ân nói:

- Đừng gọi ta bằng Thượng đẳng nhân nữa.

Đồng Tiểu nhướn mày với vẻ ngạc nhiên. Chàng nhìn Thiệu Ân như nhìn một quái nhân vừa mới từ trên trời rơi xuống hay từ dưới đất chui lên. Đồng Tiểu gượng cười nói:

- Một đêm đã có sự thay đổi à? Không gọi ngươi bằng Thượng đẳng nhân thì biết gọi bằng gì đây.

- Gọi gì cũng được.

Thốt ra câu nói đó, khuôn mặt của Thiệu Ân trông thật trầm mặc, như rơi vào cõi hư vô nào đó. Trông y như thể vừa bước ra từ một cơn ác mộng.

Đồng Tiểu ve cằm nói:

- Lạ quá! Vậy Đồng Tiểu gọi là Dương huynh được chứ? Dù sao thì cũng lớn tuổi hơn Đồng Tiểu mà.

Thiệu Ân gật đầu:

- Được! Cứ gọi ta là Dương huynh.

Đồng Tiểu dùng ngón tay khuê mép trái mép trái tim mình như thể vừa có một con ruồi đậu vào.

Chàng giả lả nói:

- Đêm qua huynh ngủ ngon chứ?

- Không!

Thiệu Ân vừa nói vừa giật dây cương. Đôi tuấn mã chậm rãi kéo cỗ xe chạy về phía trước.

Đồng Tiểu nói:

- Ngủ trong khách điếm có giường có chăn sao lại ngủ không ngon. Bộ Dương huynh còn giận Đồng Tiểu à?

- Ta ngủ không ngon. Người chỉ biết thế được rồi.

Đồng Tiểu vỗ vai Thiệu Ân.

Thiệu Ân nói:

- Người muốn nói gì?

Đồng Tiểu giả lả cười rồi nói:

- Dương huynh nhìn Đồng Tiểu xem.

Thiệu Ân miễn cưỡng quay sang nhìn Đồng Tiểu.

Đôi chân mày Đồng Tiểu nhướng lên.

- Dương huynh thấy có gì lạ không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không thấy điều gì lạ cả!

- Tại huynh không quan sát kỹ mà thôi!

- Vậy người muốn ta nhìn thấy gì nào?

Đồng Tiểu dùng tay ve cằm và vùng nhân trung của mình rồi nói:

- Đồng Tiểu mọc râu rồi.

- Nam nhân thì phải mọc râu chứ có gì là lạ. Người không có râu mới là điều lạ lùng.

- Hôm nay huynh nói rất hay. Cổ nhân nói nam tu nữ nhũ. Nam nhân thì phải có râu, nữ nhân thì nhứt định phải có...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng, nặn nụ cười cầu tình rồi nói:

- Nữ nhân thì phải có vú.

Thiệu Ân nhìn qua chàng:

- Bọn Hắc đạo các người ngôn phong thô thiển quá.

Đồng Tiểu nhướng mày đáp lời Thiệu Ân:

- Hây... Đồng Tiểu có cái tật nghĩ sao thì nói vậy thôi. Có râu thì nói có râu. Có vú thì nói có vú... Chẳng lẽ người Bạch đạo lại có cách nói khác...

Bật ra tiếng cười khàn khặc, Đồng Tiểu nói tiếp:

- Dương huynh là người Bạch đạo. Vậy ngôn phong của người Bạch đạo thì thế nào, Dương huynh có thể cho Đồng Tiểu biết không?

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Giới Bạch đạo không có cách nói xúc ngôn và hồ đồ như bọn Hắc đạo.

- Vậy ư? Huynh thử thí dụ cho đệ biết được không?

Thiệu Ân nhìn qua Đồng Tiểu:

- Thí dụ gì nào?

Đồng Tiểu chỉ vào mắt mình:

- Thế mắt của nữ nhân gọi bằng gì nào?

- Thu nhân.

Đồng Tiểu chỉ vào miệng:

- Hai cánh môi.

- Đôi cánh hoa.

Đồng Tiểu chỉ vào ngực:

- Còn vú?

- Đôi gò bồng đảo.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Vậy là Đồng Tiểu đã biết rồi. Nếu như gặp lại Thục Á Di tiểu thư Phi Yến trang, Đồng Tiểu sẽ tả cô ta giống như ngôn phong của giới Bạch đạo.

Thiệu Ân cau mày:

- Người tả như thế nào?

Đồng Tiểu xoa cằm rồi nói:

- Thục tiểu thư có đôi thu nhãn long lạnh, ướt át. Và luôn có gió mùa thu. Những chiếc lá thu vàng trong thu nhãn của tiểu thư. Thu nhãn của tiểu thư thật là đẹp. Ngoài thu nhãn ra cô nương có đôi cánh hoa sắc sỡ sắc màu trên mặt. Ôi đôi cánh hoa nở to như muốn che cả mặt tiểu thư...

Thiệu Ân khoát tay:

- Đủ rồi... Đủ rồi...

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Dương huynh nghe được chứ?

- Ta nghe người nói ra câu nói đó không chừng Thục Á Di cắt lưỡi người luôn đó.

- Hê... Đồng Tiểu đâu có sợ điều đó xảy ra.

- Tại sao không sợ?

- Bởi sau lưng Đồng Tiểu đã có lá bùa hộ mạng của Minh chủ rồi.

- Minh chủ quá xa không cứu kịp người đâu.

Đồng Tiểu nhún vai:

- Uy danh của Minh chủ lẫy lừng khắp võ lâm, ai dám đụng đến Đồng Tiểu chứ?

- Người đừng quên mình là người của giới Hắc đạo. Đặc ân của người không có nhiều đâu.

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Dương huynh không nói, Đồng Tiểu cứ ngỡ mình là người Bạch đạo. Thậm chí còn tưởng mình là chí cốt với Minh chủ nữa.

Thiệu Ân cau mày:

- Giữ miệng! Người có thể mất mạng bởi cái miệng của mình đó.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Dương huynh đừng nói

- Người không tin lời ta nói à?

- Không phải Đồng Tiểu không tin nhưng Dương huynh nói sai rồi.

- Ta nói sai gì?

Đồng Tiểu ve cằm rồi nói:

- Dương huynh phải nói như thế này mới đúng. Đồng Tiểu! Người có thể mất mạng bởi hai cánh hoa của người đó.

Đồng Tiểu thốt dứt câu thì Thiệu Ân nhướn mày nhìn gã. Rồi như không dần được, gã phá lên cười khanh khách. Gã vừa cười vừa nói:

- Hai cánh hoa... Người nói ta không thể nhìn được.

Đồng Tiểu vẫn bình nhiên, chẳng biểu lộ gì. Chờ cho Thiệu Ân cười xong rồi, Đồng Tiểu mới nói:

- Đồng Tiểu dùng ngôn phong của giới Bạch đạo sao huynh cười.

- Người dùng câu nói đó không đúng chỗ chút nào.

Thiệu Ân lại phá lên cười.

Đồng Tiểu bất giác cũng phá lên cười theo y. Nghe Đồng Tiểu cười, Thiệu Ân cắt ngang tràng tiếu ngạo của mình nhìn sang Đồng Tiểu:

- Có gì mà người cười.

- Thấy Dương huynh vui vẻ cười nên Đồng Tiểu cười theo đó mà.

Chân diện Thiệu Ân nghiêm hằm lại.

Y thở ra một tiếng bâng quơ nói:

- Hắc đạo có được mấy người như Đồng Tiểu?
- Chỉ có một mà thôi
- Chỉ có một thôi à?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Chỉ có một thôi. Đồng Tiểu cũng tiếc. Sao trước đây mẫu thân Thánh Cô không chịu cho ra vài chục gã Đồng Tiểu. Bây giờ thì đây đã có nhiều bào huynh bào đệ. Chứ đâu phải một mình như thế này. Buồn chết đi được.

Nụ cười mím lại hiện trên hai cánh môi của Thiệu Ân.

Y hỏi:

- Người thích như thế à?
- Ai mà không thích có đông huynh đệ chứ?

Đồng Tiểu nhìn sang Thiệu Ân:

- Đồng Tiểu hỏi thật Dương huynh một điều nhé.
- Hỏi đi.
- Sao huynh lại căm thù giới Hắc đạo như vậy?

Thiệu Ân nghiêm mặt nhìn về phía trước. Y im lặng không trả lời Đồng Tiểu, bất giác liên tưởng đến những việc xảy ra với Triệu Vị Thanh.

Cảm giác tởm lợm bất giác trào lên miệng Thiệu Ân. Y cảm nhận thân mình đã có cái gì thật như nhức phủ kín khắp cả người. Chỉ cảm giác đó thôi, Thiệu Ân bất giác rùng mình.

Thấy Thiệu Ân rùng mình, Đồng Tiểu cau mày.

Thiệu Ân miễn cưỡng nói:

- Ta có sự phân định Hắc đạo, Bạch đạo. Vì sao ta hận Hắc đạo ư? Bởi vì ta là người của Bạch đạo.

- Chỉ có thể thôi à?

- Chỉ có thể thôi.

- Huynh lạ quá. Nếu huynh là người của Hắc đạo thì huynh sẽ hận Bạch đạo chứ?

Thiệu Ân nhìn sang Đồng Tiểu:

- Ta không bao giờ là người của Hắc đạo. Vĩnh viễn không bao giờ.

- Không khóa lấy được khoảng cách giữa Hắc đạo và Bạch đạo.

- Với ta thì không.

Đồng Tiểu ve cằm:

- Vậy sao? Đồng Tiểu và Dương huynh lại ngồi chung tên một cỗ xe.

Chàng chỉ xuống ghế:

- Không xa nhau lắm.

- Sự bắt buộc.

Thốt ra lời nói này, Thiệu Ân lại liên tưởng đến cảnh hồi đêm. Y bất giác buông tiếng thở dài.

Phi Yến thiên trang hiện ra trước mắt hai người. Đồng Tiểu giật dây cương cho đôi tuấn mã phi nhanh hơn. Chàng dừng cỗ xe trước cửa Phi Yến trang.

Trang chủ Phi Yến thiên trang Thục Tùng Nhẫn và Thục Á Di đã đón ngay ngoài ngôi tam quan. Từ ngôi tam quan dẫn đến tòa đại sảnh Phi Yến thiên trang là hai hàng gia nhân Phi Yến trang. Người nào cũng nai nịch gọn gàng, đứng thành hai hàng dọc tạo thành một hành lang đón Dương Thiệu Ân.

Đồng Tiểu nhìn sang Dương Thiệu Ân, nhỏ giọng nói:

- Xem chừng Phi Yến trang chủ rất trọng Dương huynh. Chỉ nhìn qua Đồng Tiểu có cảm tưởng lão Trang chủ đang nghinh tiếp hiền tể của mình vậy?

Thiệu Ân nheo mày:

- Người đừng nói càn có được không?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Được được... Đồng Tiểu sẽ cố giữ hai cánh hoa của mình.

Thiệu Ân chực bật cười thành tiếng bởi câu nói của Đồng Tiểu nhưng rồi nén lại kịp.

Y và Đồng Tiểu bước xuống đất. Hai người tiến đến trước mặt Phi Yến trang chủ. Lão có dáng người oai vệ, tầm thường, cùng hàm râu quai nón trông rất kiêu hãnh và cao ngạo.

Dương Thiệu Ân ôm quyền xá:

- Thiệu Ân bái kiến Trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn ôm quyền đáp lễ:

- Không dám nhận... Không dám nhận... Ngọc Diện Tử Sát ghé qua trang viện của lão phu đã là điều vinh hạnh cho lão phu rồi.

- Thiệu Ân có việc đi qua phải ghé đến tham kiến Trang chủ.

Đồng Tiểu nhìn lão, chàng ôm quyền xá, toan mở miệng thì Thục Tùng Nhẫn khoát tay nói:

- Bỏn Trang chủ đã biết người là ai. Không cần người đa lễ.

Đồng Tiểu sững sờ.

Chàng từ từ thả tay xuống, gượng cười nói:

- Đồng Tiểu quên... mình là ai.

Chàng vừa nói vừa liếc qua Thục A Di, lâu bà nói:

- Thu nhận như hai cánh hoa, tiểu yêu, và vùng... xấu ời là xấu.

Thục Tùng Nhẫn nói với Dương Thiệu Ân:

- Lão phu mời Dương thiếu hiệp.

- Mời Trang chủ.

Hai người song hành bước qua ngôi tam quan. Đồng Tiểu dợm bước theo thì bị hai gã gia nhân cản lại.

Đồng Tiểu tròn mắt:

- Cái gì thế này?

Gã gia nhân có bộ mặt rở gằn giọng nói:

- Ngươi là Hắc đạo, không được đi cùng với Trang chủ và Dương thiếu hiệp.

Gã chỉ tàu ngựa:

- Chỗ của ngươi ngoài kia kia.

Đồng Tiểu nhún vai nói:

- À... Hóa ra Phi Yến trang chủ chỉ tiếp Dương huynh thôi. Còn Đồng Tiểu thì là hạng hạ nhân Hắc đạo nên không muốn tiếp chứ gì?

Đồng Tiểu ve cằm:

- Cũng được... Hắc đạo và Bạch đạo thường không chung một con đường. Không tiếp cũng không sao.

Trong khi Đồng Tiểu nói thì Thiệu Ân và Thục Tùng Nhẫn dừng bước. Tùng Nhẫn từ tốn nói:

- Dương thiếu hiệp biết qui giới của Minh chủ. Lão phu làm theo qui giới của Thượng tôn Minh chủ.

- Tại hạ không dám trách Trang chủ.

Nói rồi hai người dợm đi tiếp thì Đồng Tiểu lên tiếng nói:

- Dương huynh...

Thiệu Ân nhìn lại chàng.

Đồng Tiểu rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi nói:

- Dương huynh, Thục trang chủ là chính nhân quân tử Bạch đạo, nên không muốn tiếp Đồng Tiểu. Có lẽ Trang chủ sợ thân phận của Đồng Tiểu làm ô uế Phi Yến thiên trang. Vậy Dương huynh cứ lưu lại Phi Yến thiên trang bồi tiếp Trang chủ. Còn Đồng Tiểu thì tiếp tục đi hết đoạn đường còn lại của mình nhé.

Đồng Tiểu nói rồi ôm quyền xá:

- Chúc Dương huynh vui vẻ.

Thiệu Ân bối rối nói:

- Đồng Tiểu, ngươi không được đi một mình.

- Vậy Dương huynh đi cùng với Đồng Tiểu chứ?

Thục Tùng Nhẫn nhìn Đồng Tiểu miễn cưỡng nói:

- Đồng tiểu tử, không phải bọn Trang chủ không tiếp ngươi. Nhưng vì Hắc đạo, Bạch đạo khác nhau. Nên phiền ngươi xuống dưới tàu ngựa chờ Dương thiếu hiệp.

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Đa tạ thịnh tâm của Thục trang chủ.

Nghe Đồng Tiểu thốt ra câu nói này, Thiệu Ân thở phào nhẹ nhõm.

Thục Tùng Nhẫn mỉm cười, vuốt hàm râu quai nón rồi nói tiếp:

- Người cứ xuống tàu ngựa nghỉ ngơi. Bồn Trang chủ sẽ cho người dọn bữa ăn cho người.

Đồng Tiểu ve cầm, nhướn mày nói:

- Đa tạ Trang chủ có lòng chiếu có đến Hạ đẳng nhân Đồng Tiểu. Nhưng rất tiếc Đồng Tiểu không thể chấp nhận sự sắp xếp của Trang chủ.

Chàng vỗ vào túi gấm đeo bên hông:

- Hạ đẳng nhân Đồng Tiểu có rất nhiều ngân lượng. Nên muốn lưu lại Cửu Châu thì có thể tìm đến khách điếm hoặc kỹ lâu lớn nhất Cửu Châu này. Còn như Trang chủ muốn lưu Đồng Tiểu lại thì...

Đồng Tiểu giả lả cười rồi nói tiếp:

- Đồng Tiểu xin nói thật với Trang chủ. Đồng Tiểu thích lưu lại trong tòa chính lâu của Trang chủ thôi. Hoặc nếu Trang chủ sợ Đồng Tiểu với thân phận Hạ đẳng nhân sẽ làm ô uế tòa chính lâu của Phi Yến trang thì ở đây còn một chỗ có thể Đồng Tiểu lưu lại được.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu:

- Người thích chỗ nào ngoài tòa chính lâu mà bồn Trang chủ dùng để bồi tiếp Dương thiếu hiệp.

Đồng Tiểu ve cầm, diễm nụ cười mỉm cầu tình. Nụ cười của chàng mặc dù giả lả nhưng vẫn có sức hút kỳ quặc thu lấy ánh mắt của Thục Á Di.

Đồng Tiểu ve cầm nói:

- Nói ra nếu không đúng, Trang chủ miễn thứ cho tiểu sinh.

- Cứ nói, chỉ cần người không vào chính lâu là được rồi.

- Dạ, tiểu sinh sẽ không vào chính lâu lưu ngụ mà chỉ cần ngụ ở khuê

phòng của Thục tiểu thư thôi à.

Thục Á Di đỏ mặt, nóng bừng. Nàng vừa then vừa mắc cỡ đến độ như khối than hồng vừa áp vào chân diện mình.

Ngay cả Phi Yến trang chủ Thục Tùng Nhẫn cũng đỏ rần cả mặt.

Lão muốn nói nhưng cổ họng cứ như nghẹn lại.

Đồng Tiểu ôm quyền nói tiếp:

- Tiểu sinh sẽ ngụ tại khuê phòng của Thục Á Di tiểu thư. Trên chính lầu thì Trang chủ tiên sinh tiếp Dương huynh. Còn dưới khuê phòng thì Thục tiểu thư tiếp tiểu sinh. Như thế huề, chẳng ai hơn ai. Trang chủ cũng bận và tiểu thư cũng bận. Mỗi người tiếp một người.

Đồng Tiểu nhìn lại Thục Á Di:

- Thục tiểu thư đồng ý chứ ạ? Tại hạ hứa sẽ không làm gì tiểu thư đâu. Mã còn sẽ đối xử tốt với tiểu thư như Đồng Tiểu đối xử với những nàng kiều nữ ở Bách Hoa lầu.

Đồng Tiểu vừa thốt dứt câu thì Phi Yến trang chủ Thục Tùng Nhẫn gào lên:

- Bỏn Trang chủ giết người.

Lão vừa nói dứt, toan phát tác phách không chương tập kích Đồng Tiểu, nhưng Thiệu Ân đã kịp cản lại:

- Trang chủ...

Thục Tùng Nhẫn thở hồng hộc:

- Dương thiếu hiệp... gã tiểu tử...

Thiệu Ân buông tiếng thở dài:

- Trang chủ bớt giận. Đồng Tiểu hiện đang giữ trọng trách của Minh chủ. Lấy mạng y thì lấy lúc nào cũng được nhưng lúc này thì không được. Ngôn phong của giới Hắc đạo thường như vậy. Trang chủ đừng

bận tâm, hãy bỏ qua. Một ngày nói đó y phải trả lại những uất hờn hôm nay cho Trang chủ.

Lão Thục nghiêng răng thở ra rồi từ từ dịu lại:

- Lão phu nghe theo lời của Dương thiếu hiệp.

Thiệu Ân nhìn lại Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nhìn lại Thiệu Ân:

- Nếu không được như vậy, Đồng Tiểu sẽ rời Cửu Châu đi một mình.

Thiệu Ân gượng cười:

- Đồng Tiểu, chúng ta đã đến Phi Yến thiên trang rồi, chẳng lẽ lại phụ lòng Trang chủ đã chuẩn bị chu đáo tiếp chúng ta sao. Nếu như người muốn cùng Thiệu Ân và Thục trang chủ vào chính sảnh Phi Yến thiên trang thì cũng được. Trang chủ đâu có khách khí gì sợ thân phận người làm ô uế chính lâu của người.

- Đó là Dương huynh nói, còn Thục trang chủ thì đâu có nói gì. Nhìn bộ mặt của Thục trang chủ là đủ biết không tiếp Đồng Tiểu rồi.

Thiệu Ân nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Trang chủ...

Lão Thục lườm Đồng Tiểu miễn cưỡng nói:

- Đồng tiểu tử, bốn Trang chủ sẽ tiếp ngươi.

Đồng Tiểu đẩy hai gã gia nhân qua một bên rồi ung dung bước qua ngôi tam quan tiến đến trước mặt Thục Tùng Nhẫn và Thiệu Ân. Chàng nhướn mày nói:

- Nhìn bộ mặt Trang chủ, tiểu sinh chẳng có chút hứng thú nào rồi... Nhưng vì Dương huynh mà phải lưu lại Phi Yến thiên trang của Trang chủ đó.

Đồng Tiểu bất giác vỗ vai Thục Tùng Nhẫn.

Lão đỏ mặt sừng sùng.

Đồng Tiểu nói:

- Trang chủ, cười lên đi nào.

Hai cánh mũi của Phi Yến thiên trang chủ những tưởng phát ra lửa khi nghe câu nói này của Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu mỉm cười, rồi chấp tay sau lưng, ung dung bỏ đi trước, mặc nhiên với ánh mắt hăm hực của Phi Yến thiên trang chủ và Thiệu Ân dõi theo sau lưng chàng.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhìn sang Thục Tùng Nhẫn nói:

- Thục trang chủ, lúc này...

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu quai nón, từ tốn nói:

- Bỏn Trang chủ biết sự khó xử của Dương thiếu hiệp. Nhưng sau này nếu có cơ hội, Dương thiếu hiệp hãy dẫn tên tiểu tử Đồng Tiểu xác xược về Phi Yến thiên trang. Đích thân bỏn Trang chủ sẽ hành xử gã. Hắn phải chịu tất cả mọi cực hình tra khảo đau đớn nhất mới thỏa mãn sự phẫn nộ hôm nay của bỏn Trang chủ.

Thiệu Ân gật đầu:

- Vãn bối hứa. Nếu có cơ hội sẽ đích thân dẫn đầu hắn về giao cho Thục trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu, cười mỉm rồi nói:

- Lời của Dương thiếu hiệp như gáo nước mát làm dịu lửa giận trong tâm tưởng của lão phu.

- Trang chủ vì Thiệu Ân phải chịu đựng sự hỗn xược, xác láo của Đồng Tiểu, tại hạ áy náy vô cùng.

Thục Tùng Nhẫn, Trang chủ Phi Yến thiên trang cười giả lả rồi gượng nói:

- Không sao, không sao. Bồn Trang chủ biết Dương thiếu hiệp còn phải chịu đựng nhiều hơn cả ta nữa kìa.

Thục Á Di xen vào:

- Thục Á Di không bỏ qua sự xúc xiểm của Đồng Tiểu đầu, nhất định Thục Á Di sẽ trừng trị gã.

Nàng nói rồi nhìn qua Thiệu Ân.

Thiệu Ân mỉm cười. Nụ cười gợi tình trên khuôn mặt khôi ngô anh tuấn của Thiệu Ân khiến Á Di phải bẽn lễn, thẹn thùng. Thiệu Ân từ tốn nói:

- Ai cũng muốn trừng trị tiểu tử Đồng Tiểu cả. Nhưng không phải lúc này.

Á Di nói:

- Á Di phải buộc gã rơi nước mắt.

Thục Tùng Nhẫn nhìn Thiệu Ân:

- Á Di đã quyết định rồi, không ai cản được đâu. Á Di là người như vậy đó.

Lão giả giả cười rồi nói:

- Hãy bỏ qua tên tiểu tử thúi Đồng Tiểu đó đi... Mời thiếu hiệp.

Hai người lại tiến bước song hành về phía tòa chính lâu Phi Yến trang.

Thiệu Ân vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Chẳng biết Đồng Tiểu được nghĩa phụ giao chức nghiệp gì mà lại được đặc ân không bị đóng dấu triệt nô nhân.

Tà nhân chính đạo

Phi Yến trang chủ Thục Tùng Nhẫn bung chén rượu, nói với Dương Thiệu Ân:

- Dương thiếu hiệp, lão phu mời.

Thiệu Ân bung chén nói:

- Mời Trang chủ!

Hai người không màng đến sự có mặt của Đồng Tiểu, cho dù chàng ngồi chung với họ trên đại sảnh chính lâu. Mỗi người ngồi riêng một bàn, nhưng xem ra Đồng Tiểu như người thừa chẳng ai nhìn tới. Chàng như thể bị cách ly ra khỏi những người chung quanh mình.

Mặc dù vậy thỉnh thoảng Đồng Tiểu lại nhận được ánh mắt liếc trộm của Thục Á Di.

Đồng Tiểu cũng không màng đến thức ăn lẫn rượu để trên bàn mình. Chống tay tựa cằm, Đồng Tiểu cứ lấy mắt nhìn xuống những đĩa thức ăn và bầu rượu, nhưng chẳng hề đụng đến.

Trông Đồng Tiểu như một người chán nản, ngán ngẫm trước những đĩa thức ăn và bầu hảo tửu. Chính thái độ của Đồng Tiểu khiến Thục Tùng Nhẫn phải bất nhẫn.

Lão uống rượu với Thiệu Ân một tuần rượu rồi mà vẫn không thấy Đồng Tiểu có biểu hiện gì. Chàng ngồi bên mâm thức ăn mà như thả hồn đi đâu đó, còn cái xác thì ở lại với vẻ tư lự, thờ ơ.

Thục Á Di nhìn Thục Tùng Nhẫn và Thiệu Ân rồi quay sang Đồng Tiểu.

Nàng thở hắt ra, rồi từ tốn nói:

- Đồng công tử...

Như thể người giật mình tỉnh giấc, Đồng Tiểu vỗ nhẹ vào má mình. Chàng nhìn Á Di giả lả cười:

- Tiểu thư muốn nói gì ạ?

Á Di điểm nụ cười rồi nói:

- Công tử thả hồn đi đâu vậy mà cứ ngồi thừ ra chẳng màng gì đến thức ăn và rượu.

Hay công tử sợ trong rượu và thức ăn của Phi Yến thiên trang có độc. Phàm những nhân vật Hắc đạo hay có sự hoài nghi, có phải như vậy không?

Đồng Tiểu khoát tay:

- Tiểu thư hiểu lầm tại hạ rồi. Thu nhân của tiểu thư không nhìn thấy tại hạ, và hai cánh hoa của tiểu thư nói cũng không đúng ý tại hạ.

Nghe Đồng Tiểu thốt ra câu nói này, Thiệu Ân buộc đặt chén rượu xuống bàn, nhìn sang Đồng Tiểu ôn nhu nói:

- Đồng Tiểu, ta nghĩ Thục trang chủ lấy lệ thượng khách mà tiếp ta và người. Người không nên để Trang chủ thất vọng về phong thái của mình.

- Dương huynh dạy rất đúng. Đồng Tiểu sẽ không để Trang chủ đây thất vọng về mình nên mới dụng ngôn phong của giới Bạch đạo với Thục tiểu thư.

Đôi chân mày của Thiệu Ân nhíu lại. Y buông tiếng thở ra:

- Chúng ta không nên làm mất thêm hòa khí nữa.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Đồng Tiểu sẽ theo chỉ ngôn của Dương huynh.

Đồng Tiểu nhìn lại Á Di:

- Tiểu thư, tại hạ quả thật không hề nghi trong rượu và thức ăn của Phi

Yến thiên trang có độc đầu. Trang chủ có lá gan to cỡ nào cũng không dám hạ độc tại hạ. Vì lúc này tại hạ còn đang giữ trọng trách của Thượng tôn Minh chủ. Nếu Trang chủ hạ độc, chẳng may Đồng Tiểu chết thì có ai gánh nổi trách nhiệm mà Đồng Tiểu đang gánh đầu.

Á Di gượng cười:

- Thế sao công tử lại không uống, không ăn.
- Tại hạ là khách của Phi Yến thiên trang, muốn ăn, muốn uống thì ít ra cũng phải có một lời mời. Tại hạ những tưởng đầu Trang chủ bày thức ăn rượu thịt ra để tại hạ ngắm và ngửi thôi, nên không dám đụng đũa.

Á Di nhướn mày nói:

- Công tử khách sáo quá. Đã bày ra là đã mời công tử rồi.

Đồng Tiểu chỉ vào lỗ tai mình:

- Tại hạ chẳng nghe ai mời cả.

Á Di thở ra, bung chén rượu của nàng, mời:

- Á Di mời công tử được không?

Đồng Tiểu tự chuốc rượu vào chén, rồi bung lên:

- Cung kính không bằng tuân lệnh, tiểu thư đã mời tại hạ thì sao tại hạ từ chối được. Chỉ sợ Trang chủ không đồng tình thôi.

Thục Tùng Nhẫn nhìn Đồng Tiểu:

- Người được Á Di mời rượu đã là một đặc ân may mắn lắm rồi. Uống nhanh lên đi rồi bốn Trang chủ còn cho người xem chỗ ở của bọn nô nhân Hắc đạo.

Đồng Tiểu cau mày nhưng rồi gượng cười. Chàng nhìn Thục Á Di:

- Mời tiểu thư.

- Mời.

Á Di dốc chén rượu uống cạn.

Chờ Á Di đặt chén xuống, Đồng Tiểu mới đổ chén rượu vào miệng mình. Hai má Đồng Tiểu phùng lên, mắt trợn trừng.

Thiệu Ân nhăn mặt:

- Người làm sao vậy?

Đồng Tiểu không trả lời Thiệu Ân mà cứ phùng má trợn mắt rồi những âm thanh sùng sục phát ra từ cổ họng chàng.

Thục Tùng Nhẫn sa sầm mặt:

- Đồng tiểu quý, người làm cái gì thế?

Đồng Tiểu ra dấu mang ngay cái ống nhỏ đến.

Thục Tùng Nhẫn gay gắt nói:

- Rượu của bốn Trang chủ đâu có độc mà người đòi nhỏ ra.

Đồng Tiểu khoát tay không nói mà lại ra dấu đem ống nhỏ cho chàng.

Á Di vỗ tay. Một ả a hoàn bước vào.

Á Di nói:

- Đưa ống nhỏ cho Đồng công tử.

Ả a hoàn đem ống nhỏ vào đặt xuống bên Đồng Tiểu. Chàng phun số rượu ngậm trong miệng vào ống nhỏ. Thuận tay với lấy vò rượu tu một họng đầy rồi lại nhỏ ra. Chẳng mấy chốc vò rượu cạn sạch chẳng còn lấy một giọt, trong khi ống nhỏ thì lại đầy vụn.

Đồng Tiểu thở hắt ra một tiếng rồi nói với Thục Tùng Nhẫn:

- Tại hạ đã dùng xong vò rượu của Trang chủ ban tặng.

Tùng Nhẫn đánh mặt gằn giọng:

- Người làm vậy có ý gì?

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu:

- Người có ý gì?

Đồng Tiểu vuốt cổ mình, ôm quyền nói với Thiệu Ân:

- Dương huynh đã dạy Đồng Tiểu phải giữ phong thái để Trang chủ không thất vọng.

Á Di cau mày:

- Đó là phong thái của Đồng Tiểu công tử sao?

- Tại hạ kính trọng Thục trang chủ và Á Di tiểu thư. Nếu không thì đã nhổ tất cả rượu ra sàn chính lâu rồi đó.

- Người làm vậy gọi là kính trọng sao?

- Đồng Tiểu biết làm vậy là không phải, nhưng có giải thích Thục trang chủ, Á Di tiểu thư và Dương huynh đây mới thấy được sự kính trọng của Đồng Tiểu.

Thục Tùng Nhẫn gắt giọng nói:

- Tại sao làm như vậy người lại nói là kính trọng ta.

Đồng Tiểu ôm quyền đứng lên, từ tốn nói:

- Trang chủ! Tại hạ thú thật rượu của Trang chủ ban cho tại hạ uống không được, nhưng vì là rượu ban của Trang chủ nên buộc tại hạ phải uống mà không bỏ được.

Chàng thở hắt ra rồi nói:

- Trang chủ còn nhớ câu chuyện của Khuất Nguyên trầm mình xuống dòng Mịch La không?

Thục Tùng Nhẫn cau mày:

- Chuyện của Khuất Nguyên có can hệ gì đến chuyện người phun rượu đâu?

- Ấy... Tại hạ phun rượu ra mà không nuốt, có liên quan đến Khuất Nguyên đó.

Thục Tùng Nhẫn đứng lên:

- Đồng tiểu tử, nếu người giải trình có lý, bọn Trang chủ sẽ ban thưởng cho người trăm nén vàng ròng, nếu không có lý... người hãy tự móc một con người của người đi.

Đồng Tiểu chớp mắt:

- Trăm nén vàng đổi một con người của Đồng Tiểu... Ít quá.

Chàng nhìn Á Di:

- Một con thu nhân của Á Di tiểu thư đổi bao nhiêu nén vàng ròng.

Á Di đỏ mặt.

Thục Tùng Nhẫn gay gắt nói:

- Người chê ít, bọn Trang chủ cho thêm trăm nén nữa.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Cũng tạm được. Mong Trang chủ giữ lời.

- Quân tử đại trượng phu như bọn Trang chủ không biết nuốt lời như bọn Hắc đạo các người.

- Ở đây mà cứ Hắc đạo với Bạch đạo. Mệt quá!

Thục Tùng Nhẫn hỏi thúc Đồng Tiểu:

- Đồng tiểu quý, giải trình đi. Giải không được thì hãy tự móc mắt mình.

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Trước khi văn bồi giải thích, vậy Trang chủ có biết truyền thuyết về Khuất Nguyên tể tướng nước Sở không?

Thục Tùng Nhẫn sượng sùng nói:

- Ta chỉ biết Khuất Nguyên trầm mình xuống dòng Mạc La thôi.

- Trước khi trầm mình, Khuất Nguyên có để lại sớ từ như một lời chân tình của Khuất thừa tướng.

Á Di nhìn sững Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nhướn mày nói:

- Trang chủ đừng cho văn bồi là một con mọt sách đấy nhé.

- Bỏn Trang chủ không nghĩ người là một kẻ có kiến văn đâu. Phàm đã là Hắc đạo thì sao có kiến văn uyên bác được chứ.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Hây, Trang chủ cứ nghĩ thế mãi. Hắc đạo cũng có người biết đọc sách cũng như Bạch đạo có người chẳng biết tí chữ nào, mà chỉ mỗi giỏi một chuyện thượng cẳng tay hạ cẳng chân.

Thục Tùng Nhẫn đỏ mặt:

- Người đừng hóng nữa, nói thẳng vào chuyện đi. Nếu không thông thì cứ móc mắt mình ra. Chứ đừng có quanh co dài dòng.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Văn bồi nói ngay đây mà. Trước khi Khuất Nguyên trầm mình có để lại sớ từ. Nhưng trong sớ từ nổi tiếng với mỗi một câu trần tình của lão thừa tướng, đó là...

Đồng Tiểu ngưng lời, lấy giọng rồi nói tiếp:

- “Thế nhân giai trọc ngã độc thanh, thế nhân giai túy, ngã độc tỉnh.”

Có lẽ Khuất Nguyên thừa tưởng tự cho mình là người thanh bạch, thanh cao nên mới nhảy ùm xuống dòng Mịch La mà chết đuối, hoặc làm mồi cho cá.

Thục Tùng Nhẫn cướp lời Đồng Tiểu:

- Chuyện đó có can hệ gì đến chuyện người phun rượu.
- Trang chủ nóng quá! Đồng Tiểu chưa giải trình hết mà. Nhưng trước khi Đồng Tiểu giải trình phần sau, mong Trang chủ cho Đồng Tiểu thấy số kim lượng mà Thục trang chủ đã nói.
- Người đừng lo, ta không nói hai lời.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Tất nhiên Đồng Tiểu biết Trang chủ không nói hai lời rồi, nhưng vốn dĩ là người của Hắc đạo thì hay hoài nghi giống như Thục tiểu thư nói. Do đó thấy còn hơn là không thấy à.

Á Di nói:

- Thế công tử biết giữ lời không?
- Tất nhiên rồi, Đồng Tiểu sẽ nhượng một con mắt thật to để tiểu thư dùng hai ngón tay móc ra.

Đồng Tiểu bất giác nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương huynh, ngón tay của nữ nhân, ngôn phong Bạch đạo gọi là gì?

Thiệu Ân nhăn mặt, lắc đầu:

- Ta không can hệ vào chuyện này.
- Vậy cũng được.

Đồng Tiểu nhìn lại Thục Á Di:

- Tiểu thư cho tại hạ thấy ngân lượng đi.

Thục Á Di vỗ tay rồi phán lệnh:

- Dem hai trăm thỏi kim lượng ra đây.

Bốn gã gia nhân lực lưỡng, khiêng bốn chiếc mâm vàng rỗng bước ra, đặt bốn cái mâm đó ngay trên sàn gạch chính lầu.

Á Di đứng lên, bước đến bên bốn mâm vàng:

- Đồng công tử, vàng có rồi đó.

Thục Tùng Nhẫn mỉm cười:

- Người đã được thấy vàng rồi.

Đồng Tiểu rời bàn bước đến nhặt lấy một thỏi vàng, đưa lên mũi ngửi.

Chàng nhìn lại Thiệu Ân:

- Đồi với người Hắc đạo như Đồng Tiểu thì vàng lúc nào cũng có mùi thơm.

Á Di nói ngay theo sau khi Đồng Tiểu vừa dứt lời:

- Với Á Di, con mắt của Đồng công tử thơm hơn.

- Xem ra tiểu thư quá căm thù Đồng Tiểu rồi đó. Chẳng biết vì sao tiểu thư căm thù Đồng Tiểu như vậy?

- Vì sao ư? Đồng công tử tự mình có thể nghiệm ra mà.

- Phải chăng Đồng Tiểu đã mạo phạm, đòi lưu ngụ ở khuê phòng của tiểu thư? Đó chỉ là một lời nói thôi, mà tiểu thư để bụng căm hận Đồng Tiểu ư?

- Rất căm hận. Người đã thốt ra câu nói đó là bất nhã trước mặt Dương huynh.

Đồng Tiểu tròn mắt nhìn nàng:

- Vì Dương huynh?

- Đúng!

Chàng phá lên cười, rồi lại nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh nghe Á Di tiểu thư nói không? Chỉ vì có Dương huynh mà nàng ấy căm hận Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu chắc lưỡi:

- Ái cha! Xem ra Dương huynh có số đào hoa vô cùng.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Đồng Tiểu! Ta không can hệ vào chuyện này.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Được rồi! Được rồi! Huynh sẽ không can hệ vào chuyện này.

Chàng nhìn lại Thục Tùng Nhân:

- Thục trang chủ, tiểu sinh giải trình tiếp đây.

- Nói đi.

- Trang chủ đừng quá gấp, con mắt của tiểu sinh vẫn còn nguyên đây nè.

- Đừng quanh co nữa.

- Vâng vâng, tiểu sinh không dám quanh co. Thế này nhé, người đời sau khi nghe chuyện của Khuất Nguyên có tìm đến dòng Mịch La. Và có người để lại câu nói: “Nước sông tưởng sạch ra rửa mặt, nước sông tưởng dơ ra rửa chân. Cớ gì lại làm như Khuất Nguyên.”

- Cũng không liên can gì đến chuyện người phun rượu.

- Hê, lần này thì có liên quan rồi đó.

- Nói cho ta nghe thử xem.

Đồng Tiểu mỉm cười nói:

- Khi tiểu sinh vừa bung chén rượu thì Dương huynh nói với tiểu sinh rằng tiểu sinh không được làm cho Trang chủ thất vọng vì người đã lấy lễ thượng khách mời tiểu sinh và Dương huynh.

- Ta có nghe câu nói này!

Đồng Tiểu bung chén lên, chuốc rượu vào, rồi bất ngờ nhổ luôn một bãi nước bọt vào trong chén rượu. Chàng dang chén rượu hai tay trao cho Thục Tùng Nhẫn.

Thục Tùng Nhẫn quắc mắt, gằn giọng:

- Ta không uống chén rượu dơ bẩn đó, đổ đi.

Đồng Tiểu ôm quyền xá:

- Tuân lệnh Trang chủ.

Chàng nói rồi đổ chén rượu xuống sàn gạch sành lầu. Vừa đổ chén rượu Đồng Tiểu vừa nói:

- Rượu dơ thì phải đổ nó đi. Như vậy mới phải.

Trả chén rượu lại chỗ cũ, Đồng Tiểu nhìn Thục trang chủ:

- Rượu của Trang chủ mời tiểu sinh cũng dơ như vậy, nhưng tiểu sinh không đổ nó vì làm vậy sẽ thất kính với Trang chủ. Nên tiểu sinh sức nhớ đến câu nói người đời sau dành cho Khuất thừa tướng, nước sông Tương sạch ta ra rửa mặt, nước sông Tương dơ thì ta rửa chân. Tiểu sinh thậm đôi ngược lại: “Rượu ngon thì ta uống, rượu dơ thì sáng mà súc miệng” đó mà.

Thục Tùng Nhẫn từ từ đứng lên:

- Tiểu tử, ngươi đã xúc phạm nói rượu của bản Trang chủ dơ. Ngươi hãy nói cho ta biết dơ chỗ nào.

Đồng Tiểu xoa tay:

- Có ngay... Có ngay...

Chàng bung ngay bầu rượu của mình, vừa đi vừa lắc, rồi nói với Thục Tùng Nhân:

- Trang chủ xòe tay ra dùm cho tiểu sinh à.

Thục Tùng Nhân xòe tay ra, Đồng Tiểu dốc bầu rượu trút lên tay lão.

Rượu trào ra và ngay lập tức có xác một con ruồi nằm ngay giữa lòng bàn tay của họ Thục.

Mặt lão sững ra, đỏ rần:

- Ồ...

Đồng Tiểu cười khẩy rồi nói:

- Trong rượu của Trang chủ có một con ruồi. Thế là dơ hay là sạch ạ.

- Ngươi...

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Cái gì cũng có nguyên nhân cả. Tiểu sinh đã giải trình rồi. Hẳn Trang chủ không có gì để nói chứ?

Sắc diện Tùng Nhân đỏ rần:

- Tại sao trong bầu rượu có một con ruồi?

- Vậy mà Trang chủ cũng hỏi. Có con ruồi bởi vì rượu của Phi Yến thiên trang không được sạch.

Chàng lại nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh, Đồng Tiểu không làm mất mặt Dương huynh chứ?

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu khẽ lắc đầu.

Chàng nhìn lại Thục Á Di:

- Lời giải trình của tại hạ, Thục tiểu thư mãi nguyện chứ? Hẳn không còn gì để móc mắt tại hạ.

Thục Á Di buông tiếng thở dài.

Nàng quay lại ngồi vào chỗ cũ:

- Quá đáng thật.

Đồng Tiểu chỉ số kim lượng:

- Giờ thì số kim lượng này thuộc về tại hạ.

- Công tử cứ giữ lấy.

- Đa tạ tiểu thư.

Đồng Tiểu quay lại chỗ ngồi của mình. Mọi người đều đổ dồn mắt nhìn vào chàng.

Đồng Tiểu đưa hữu thủ lên trước mặt giữ một cái. Năm sáu xác ruồi trong ống tay áo của chàng rơi ra phủ đầy mặt bàn. Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Ruồi trong Phi Yến thiên trang nhiều quá.

Nghe chàng nói câu này, sắc diện của Thục trang chủ và Thục Á Di càng đỏ hơn. Cả hai những tưởng bị hứng trọn hai gáo nước sôi tát thẳng vào mặt.

Á Di nhìn Đồng Tiểu nghĩ thầm:

- Người sẽ phải trả giá cho chuyện này.

* * *

Những con người gầy gò trơ xương lần lượt đi qua trước mặt Đồng Tiểu, Thiệu Ân và Thục Tùng Nhân. Trên lưng họ là những khối đá nặng chịch, những tảng xương sống có thể gãy ra bất cứ lúc nào bởi sức nặng của những tảng đá đó. Ngoài khối đá trên lưng, trên thân hình của những người đó hẳn những dấu roi tím bầm.

Thục Tùng Nhẫn chấp tay sau lưng nói với Thiệu Ân nhưng lại muốn cho Đồng Tiếu nghe:

- Dương thiếu hiệp, trong những tảng đá này là những sợi chỉ kim lượng mà bọn nô nhân Hắc đạo phải đào từ dưới địa đạo mang đến đây. Sau đó sẽ có bọn khác lấy những sợi chỉ vàng trong những khối đá này cho bọn Trang chủ.

Y vuốt râu:

- Với số kim lượng mà Đồng Tiếu vừa lấy của lão phu thì bọn nô nhân này phải làm cực khổ thêm một con trăng nữa mới có thể đem lại đủ số mà lão phu vừa mất đi.

Một gã nô nhân như thể lực tàn sức kiệt, té quỵ xuống. Ngay lập tức một trận mây da nện xuống người gã.

Chứng kiến cảnh đó, Đồng Tiếu phải nhắm mắt lại.

Chàng thở hắt ra một tiếng, rồi quát lớn:

- Dừng tay...

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiếu:

- Đồng Tiếu, đây là địa phận của Phi Yến thiên trang. Bọn nô nhân Hắc đạo này là của Phi Yến trang chủ. Người muốn làm gì thì làm. Người đừng xen vào.

Mặc cho Thiệu Ân nói, Đồng Tiếu vẫn chạy đến giật phắt ngọn roi của gã gia nhân Phi Yến thiên trang. Chàng quát mắt nói:

- Người không nghe ta nói à?

Gã gia nhân nhìn chàng.

Đồng Tiếu thở dài rồi nói:

- Người không thấy người này đã kiệt sức rồi sao?

- Hắn là nô nhân thì có can hệ gì với người chứ?

Đồng Tiểu mím môi:

- Đề bốn thiếu gia nói chuyện với Trang chủ các người. Nhưng trước khi ta chưa nói gì thì người không được hành hạ người này.

- Người đi mà nói với chủ nhân.

Đồng Tiểu lườm gã đó rồi quay lại chiếc lồng có Thục Tùng Nhẫn và Thiệu Ân. Chàng bước đến trước mặt Tùng Nhẫn, ôm quyền nhỏ nhẹ nói:

- Trang chủ là người quan minh lỗi lạc, rộng lượng bao dung, nên tiểu sinh mới có lời đề nghị này.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu rồi nói:

- Đồng công tử nói xem, bốn Trang chủ nghe có lọt lỗ tai không.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh đã lấy của Trang chủ hai trăm nén vàng ròng, giờ tiểu sinh mong Trang chủ nhận lại.

- Công tử chắc có điều kiện với lão phu.

- Tiểu sinh không dám nói là điều kiện, mà chỉ thỉnh cầu.

- Thế công tử thỉnh cầu ta điều gì nào?

- Tiểu sinh muốn dùng hai trăm nén kim lượng đó chuộc những nô nhân sức kiệt lực tàn.

Chàng nói dứt lời, Thục Tùng Nhẫn phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:

- Đồng công tử không tiếc số kim lượng mình đang có à?

Giả lả cười, Đồng Tiểu nói:

- Tiểu sinh còn có nhiều kim lượng hơn thế nữa. Nên không cần số kim lượng nhỏ nhoi đó. Với lại hai trăm nén kim lượng kia tiểu sinh

lấy từ trong tay Trang chủ, thì nay trả lại cũng đâu có gì. Với lại tiểu sinh biết Trang chủ cũng không cần đến những nô nhân Hắc đạo sức tàn lực kiệt.

Thục Tùng Nhẫn nhìn chàng. Lão vuốt râu rồi nói:

- Sao Đồng công tử không để dành số kim lượng đó, để phòng xa một khi mình trở thành nô nhân.

- Hây... Tiểu sinh có rất nhiều kim lượng. Với lại tiểu sinh rất khó trở thành nô nhân vì sau lưng tiểu sinh có Thượng tôn Minh chủ và Dương huynh đây.

Thiệu Ân chen vào:

- Người hãy tự lo cho mình sau này... Đừng nghĩ đến ta.

- Đồng Tiểu chỉ nói thế thôi chứ đâu dám nhờ đến Dương huynh.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu gật đầu:

- Thôi được, nể mặt Dương thiếu hiệp, ta đồng ý.

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Tiểu sinh cảm kích sự độ lượng của Trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu nói:

- Ta đồng ý với công tử nhưng có một người sức càn lực tàn ta muốn giữ lại.

- Trang chủ muốn giữ lại ai?

- Cái gã mà công tử vừa mới cứu khỏi trận roi da đó.

- Người như vậy mà Trang chủ để lại làm gì?

- Công tử không biết đấy thôi. Trước khi trở thành nô nhân bị phế bỏ võ công, thì hắn đã từng là Tàn Hồn kiếm khách.

- Tàn Hồn kiếm khách?

Thục Tùng Nhẫn gật đầu:

- Đúng, hần là Tàn Hồn kiếm khách Châu Thứ Vân.

Đồng Tiểu miễn cưỡng nói:

- Trước đây người đó là Tàn Hồn kiếm khách, nay thì đã là phế nhân rồi, Trang chủ cần gì đến y nữa.

Nhìn sang gã gia nhân, Tùng Nhẫn nói:

- Đưa gã lại đây.

Hai gã gia nhân xóc nách Tàn Hồn kiếm khách Châu Thứ Vân lôi xềnh xệch đến trước mặt Thục Tùng Nhẫn.

Châu Thứ Vân chỏi tay cổ gượng ngẩng đầu lên nhìn Thục Tùng Nhẫn.

Tàn Hồn kiếm khách Châu Thứ Vân nhìn Thục Tùng Nhẫn bằng hai luồng uy nhân hùng hực, sắc mặt căm thù và uất hận. Y gằn giọng nói:

- Thục lão tặc, lão có hành hạ thể xác, dày dọ như thế nào thì Châu mỡ cũng không phục. Các người tự nhận mình là chính nhân quân tử, nhưng lòng dạ như nhuốc, tham lam.

Châu Thứ Vân cười khẩy, cổ gượng đứng lên:

- Hôm nay Châu mỡ có thể chết nhưng ngày mai... cũng đến lượt các người thôi.

Thục Tùng Nhẫn gằn giọng nói:

- Đưa hần đến đây.

Hai gã gia nhân Phi Yến thiên trang xóc Tàn Hồn kiếm khách kéo đến trước mặt Thục Tùng Nhẫn.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu nói:

- Châu Thứ Vân, Đồng công tử đây là người con của Thánh Cô Tiên Tử và Lâm Chi Khanh đó.

Thứ Vân nhìn Đồng Tiểu:

- Có đúng như vậy không?

- Chính tiểu sinh.

- Đồng công tử, mọi người đều kỳ vọng vào công tử. Sao công tử lại ở đây. Có lý nào công tử đã trở thành nô nhân rồi ư?

- Không bao giờ.

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu nói:

- Hôm nay gã chưa trở thành nô nhân của bốn Trang chủ, nhưng ngày trở thành nô nhân của gã cũng không còn lâu đâu.

Châu Thứ Vân nhìn sang Thục Tùng Nhẫn:

- Bạch đạo các ngươi có làm gì cũng không khuất phục được chúng ta đâu. Ta tin vào một ngày nào đó... Một ngày nào đó.

- Ngươi vẫn tin ư?

Vừa nói Thục Tùng Nhẫn vừa tung một quả đấm thôi sơn đánh thẳng vào yết hầu của Châu Thứ Vân.

Hưng trọn một thoi quyền chí mạng của Phi Yến trang chủ Thục Tùng Nhẫn, yết hầu của Tàn Hồn kiếm khách Châu Thứ Vân vỡ toan ra ngay trước mắt Đồng Tiểu. Đầu Thứ Vân giật ngược ra sau, rồi đổ nhào xuống đất.

Đồng Tiểu chết lặng như thể biến thành pho tượng. Mãi một lúc chàng mới thét lên:

- Thục trang chủ...

Vừa thét Đồng Tiểu vừa toan áp vào lão, nhưng Thiệu Ân đã nhanh hơn, vươn trảo thộp lấy yết hầu Đồng Tiểu:

- Người không được mạo phạm Trang chủ.

Đồng Tiểu thở hồng hộc, rồi từ từ dịu lại. Chàng nhếch miệng gượng cười, vừa gỡ trảo công của Thiệu Ân ra khỏi yết hầu mình, vừa nói:

- Thực trang chủ hành xử lấy mạng một người sức cùng lực cạn như Tàn Hồn kiếm khách thì đâu có phải là anh hùng hảo hán.

Thực Tùng Nhẫn vuốt râu nói:

- Đồng công tử biết vì sao bốn Trang chủ giết hãn không?

Đồng Tiểu buột miệng hỏi:

- Vì sao?

Thực Tùng Nhẫn phủi hai tay vào nhau. Lão vừa phủi vừa nói:

- Trước kia Tàn Hồn kiếm khách là một cao thủ lấy lòng trong giới Hắc đạo. Nếu không muốn nói giới Hắc đạo có y chẳng khác nào hổ thêm cánh. Y cũng là người kè cận với Thánh Cô Tiên Tử, mẫu thân của Đồng công tử, nhưng nay thì không.

Lão vuốt râu nhếch hai cánh môi nở nụ cười đắc ý nhìn Đồng Tiểu:

- Hôm nay y không phải là Tàn Hồn kiếm khách mà trở thành một con ruồi.

Thực Tùng Nhẫn nói dứt câu phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của lão chẳng khác nào những mũi giáo vô hình đâm vào tim vào óc của Đồng Tiểu.

Nghe Thực Tùng Nhẫn cười mà chân diện Đồng Tiểu biến sắc, nhột nhột khó coi. Đôi song thủ run lên bần bật.

Chàng nhủ thầm:

- “Ta rất tiếc trước đây không chịu luyện võ công.”

Đồng Tiểu bước đến bên cái xác của Tàn Hồn kiếm khách Châu Thứ Vân.

Thiệu Ân lẫn Thục Tùng Nhẫn chăm chăm nhìn vào Đồng Tiểu. Hai người cùng một ý tưởng trong đầu:

- “Đồng Tiểu làm gì với cái xác đó.”

Ý niệm kia còn đọng trong đầu họ, thì Đồng Tiểu cúi xuống bế xác Tàn Hồn kiếm khách Châu Thứ Vân, thả bước bỏ đi.

Thục Tùng Nhẫn lớn tiếng nói:

- Đồng tiểu tử, ngươi tính làm gì với cái xác đó?

Đồng Tiểu dừng bước nhặt nhẻ đáp lời Phi Yến thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn:

- Ta đi tìm phận sự của một người sống đối với một người chết.

- Ý của ngươi là lo cho gã họ Châu này có một nấm mồ chứ gì?

- Đúng.

Thục Tùng Nhẫn gằn giọng nói:

- Ngươi không có quyền. Hắn là nô nhân thì xác của hắn phải làm thức ăn cho quạ và kền kền thôi. Tất cả bọn nô nhân đều không ai có một nấm mồ nào cả.

Nghe Thục Tùng Nhẫn nói dứt câu, Đồng Tiểu tiếp tục ôm xác Châu Thứ Vân đi. Hành động phản kháng của chàng khiến lão Thục bất nhẫn, quát lớn:

- Tiểu tử muốn chết ư?

Đồng Tiểu vừa thả bước đi vừa nói:

- Lão Trang chủ có quyền giết Đồng Tiểu nhưng không có quyền ngăn cản ta làm phận sự của kẻ hậu bối đối với bậc trưởng tôn.

- Người...

Thục Tùng Nhẫn thốt ra một chữ “người” đó, toan lắc vai xông đến sau lưng Đồng Tiếu, nhưng Thiệu Ân kịp giữ lão lại.

Thục Tùng Nhẫn miễn cưỡng nhìn qua Thiệu Ân:

- Dương thiếu hiệp...

Thiệu Ân nhỏ giọng từ tốn nói:

- Trang chủ, người chết rồi cũng nên có một nắm mồ.

- Dương thiếu hiệp vị nể gã tiểu tử đó nhiều quá rồi.

- Ngay cả nghĩa phụ của Thiệu Ân cũng còn để cho Đồng Tiếu được tự do mà chưa biên y thành nô nhân.

Thục Tùng Nhẫn thở ra, neho mày nhìn Đồng Tiếu. Lão lâu bầu nói:

- Bồn Trang chủ hận tên tiểu tử thú này. Bồn Trang chủ hận mình không có quyền đày đoạ hấn.

- Thời điểm này không phải là lúc để Trang chủ trút hận vào Đồng Tiếu, xét cho cùng, Đồng Tiếu vẫn có cái quyền của một người sống lo cho người chết.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Nghĩa tử là nghĩa tận... Thiệu Ân mong Trang chủ hãy chịu y một lần.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu, gượng nói:

- Nếu không nể Dương thiếu hiệp, bồn Trang chủ không để chuyện này xảy ra đâu. Lão phu nghĩ cũng lạ thật... Hấn Minh chủ đã biết tên tiểu tử này là con của Thánh Cô Tiên Tử rồi mà vẫn để cho hấn ung dung tự tại... Tự cho mình có những cái quyền năng với gói Bạch đạo của chúng ta.

- Nghi vấn của Trang chủ chỉ có mỗi một mình nghĩa phụ trả lời được

mà thôi.

Thiệu Ân nhìn lại Đồng Tiểu đang đi xa dần, khẽ lắc đầu rồi mới quay bước rời khu vực thuộc Phi Yến thiên trang.

Lão Thục miễn cưỡng bước theo y.

Lão vừa đi vừa nghĩ thầm:

- “Hắn gã tiểu tử này đang giữ một thứ gì đó mới được đặc ân của Minh chủ.”

Sắc ngôn bản thân

Ngồi trên tràng kỷ với vẻ mặt tư lự, Đồng Tiểu hình dung lại những sự việc xảy ra, những gì mình đã chứng kiến, mà tự trách thầm:

- “Ta sao lại là một kẻ vô dụng. Nếu trước đây cha mẹ mình làm được những chuyện lớn không để cho những cuộc tàn sát giữa hai phái Hắc đạo và Bạch đạo xảy ra, thì nay mình chẳng làm được gì.”

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài, lắc đầu ngao ngán. Chàng buột miệng trách mình:

- Ta phải làm gì đây nhỉ?

Có tiếng gõ cửa.

Nhìn ra cửa, Đồng Tiểu nhủ thầm:

- Ai đến đây?

Vừa nói chàng vừa đứng lên, bước ra mở cửa.

Vừa mở cửa, Đồng Tiểu đứng thừ ra như pho tượng bởi một mũi kiếm sắc và nhọn đã đâm vào yết hầu chàng.

Người đâm kiếm vào yết hầu Đồng Tiểu chẳng ai khác chính là Thục Á Di.

Đồng Tiểu thối bộ lùi vào trong. Á Di vẫn đâm mũi kiếm vào tử huyệt Đồng Tiểu, bước theo chàng. Nàng hát tả thủ đóng sập cửa phòng lại.

Á Di nghiêm giọng nói:

- Đồng Tiểu công tử biết thời khắc gì đến rồi chứ?

Đồng Tiểu gượng cười, từ tốn nói:

- Tiểu thư định lấy mạng tại hạ à?

Á Di gật đầu:

- Không sai! Ta sẽ giết ngươi.

- Tiểu thư có ý lấy mạng tại hạ phải chăng vì hai trăm lạng kim lượng. Nếu đúng vì hai trăm lạng kim lượng thì tiểu thư thu kiếm lại đi. Đồng Tiểu đã trả lại toàn bộ cho phụ thân của tiểu thư rồi.

Á Di lắc đầu:

- Ta giết ngươi không phải vì hai trăm lạng, mà là vì ngươi đã sỉ nhục ta.

- Tại hạ chưa từng sỉ nhục cô nương.

- Không ư? Đồng công tử đòi lưu ngụ trong khuê phòng của Á Di... Đó không phải là sỉ nhục à?

- Thế sao tiểu thư không nghĩ Thục trang chủ đã sỉ nhục tại hạ trước. Buộc tại hạ phải lưu ngụ tại tàu ngựa. Hãn lão Trang chủ có ý xem tại hạ giống như trâu ngựa ư?

- Đó là ý của cha ta, ta không can dự đến.

Nụ cười mỉm hiện trên hai cánh môi của Đồng Tiểu. Chàng ôn nhu nói:

- Ngay cả Thục trang chủ phụ thân của tiểu thư cũng rất muốn lấy mạng Đồng Tiểu đó.

Chàng nhún vai:

- Thục trang chủ rất muốn, nhưng lại không dám. Bởi vì sau lưng tại hạ còn có Thượng tôn Minh chủ. Nếu tại hạ chết bởi tay Thục trang chủ, e rằng Thục trang chủ gánh không nổi đâu. Phụ thân của tiểu thư còn gánh không nổi thì sao tiểu thư có thể gánh nổi được.

- Nói như thế Đồng công tử nghĩ rằng Á Di này không dám lấy mạng

công tử sao?

Giọng nói của nàng khe khẽ đến độ Đồng Tiểu phải giật mình, chàng buột miệng nói:

- Tiểu thư không sợ nhưng còn phụ thân của tiểu thư, Phi Yến trang chủ Thục Tùng Nhân.

- Lão nhân gia không liên quan đến chuyện này.

- Nói thế thì sai rồi. Không chừng chuyện tiểu thư làm lại gây ra họa cho Thục trang chủ.

Á Di hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Ta làm ta chịu.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Đúng là tiểu thư làm tiểu thư chịu, nhưng Thục trang chủ có làm đâu mà vẫn phải chịu đại họa này. Nếu tại hạ mất mạng bởi kiếm chiêu của tiểu thư thì nhất định Thượng tôn Minh chủ sẽ trút cơn thịnh nộ lên Thục trang chủ.

Á Di cau mày:

- Tại sao lại trút giận lên đầu phụ thân ta được?

- Có thể mà tiểu thư còn hỏi tại hạ nữa. Trang chủ là phụ thân của tiểu thư. Cha mà không biết dạy con thì tất nhiên phải bị trừng trị rồi.

Đồng Tiểu mỉm cười, ôn nhu nói:

- Thôi tiểu thư hãy tra kiếm vào vỏ đi. Đây chưa phải là thời khắc tiểu thư lấy được mạng của Đồng Tiểu đâu.

Lời còn đọng trên môi của Đồng Tiểu, bất thành linh Thục Á Di đâm thẳng mũi kiếm đến trước. Đồng Tiểu không ngờ Á Di lại có hành động đó. Chàng chỉ kịp phản xạ theo bản năng của mình, vô tình lại đụng đến thuật vận tướng di bộ của Khấu Đại Nhâm.

Mặc dù Đồng Tiếu phản xạ cực nhanh nhưng vẫn bị mũi kiếm cắt qua vai.

Đồng Tiếu thốt lên:

- Ôi cha...

Máu tuôn ra ướt đầm một bên áo của Đồng Tiếu.

Đâm hụt chệch một nhát kiếm, Á Di rít giọng nói:

- Hôm nay bốn cô nương quyết lấy mạng ngươi.

Nàng vừa nói vừa chém một nhát kiếm chí mạng vào cổ Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu không ngờ Á Di lại có sự phản nộ như vậy. Chàng kịp ngã người ra sau để né tránh nhát kiếm. Như đang đuổi giết một kẻ thù bất cộng đái thiên, Á Di phát động kiếm chiêu vùn vụt, không ngừng cung kích Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu buộc phải dụng đến thuật “Vạn Tượng di bộ”. Thân pháp của chàng nhanh nhẹn, Á Di công hụt, chém vào các vật dụng trong thư phòng, phát ra những tiếng kêu loảng xoảng.

Vốn chưa có kinh nghiệm giao thủ lần nào, Đồng Tiếu mặc dù dụng “Vạn Tượng di bộ”, nhưng cũng không khỏi lúng túng trước những sát chiêu của Thục Á Di.

Tuy tránh được hai mươi chiêu kiếm của Á Di, nhưng Đồng Tiếu vẫn bị dồn ép về phía tràng kỷ. Bất thành linh chàng vấp phải tấm rèm dưới chân mà trượt chân.

Đồng Tiếu ngã ngửa trên tràng kỷ.

Á Di mím môi vung kiếm toan chém sả xuống chàng. Bóng sắc tử thần gần như đã hiện ra ngay trong đầu Đồng Tiếu.

Chàng nhắm mắt nhắm mũi, vung tay vung chân như thể muốn đỡ lấy lưỡi kiếm đó.

Những tưởng đầu lưỡi kiếm của Á Di chém thẳng xuống đầu Đồng Tiểu, nhưng nói chỉ dừng qua khỏi đầu chàng thì dừng lại.

Á Di đứng thẳng ra như pho tượng bị chôn chân dưới đất.

Đồng Tiểu nhắm mắt chờ mãi nhưng chẳng thấy lưỡi kiếm hạ xuống, liền từ từ mở mắt ra. Chàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy Á Di đứng trong tư thế lăm lăm, mặt đỏ bừng, còn mũi giày của chàng thì đang điểm nhẹ vào vùng thượng đẳng của nàng.

Đồng Tiểu ngập ngừng nói:

- Tại hạ chết... tiểu thư và Thục trang chủ không gánh được đâu.

Á Di đánh giọng nói:

- Đồng tặc, mau giải huyết cho bốn cô nương. Nếu không ta sẽ nói với Dương đại ca.

Đồng Tiểu nhướng mày nhìn nàng:

- Tiểu thư bị điểm huyết à? Ai điểm huyết tiểu thư?

- Chính ngươi.

- Tại hạ?

Đồng Tiểu vừa nói vừa từ từ rút chân lại, rồi ngồi lên nhìn sững nàng:

- Tại hạ điểm huyết tiểu thư hồi nào?

- Ngươi đã có dụng ý dùng mũi chân điểm huyết ta.

Đồng Tiểu rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi từ từ thở ra. Chàng nhìn xuống chân mình. Vừa chắt lưỡi, Đồng Tiểu vừa đưa chân phải lên vuốt ve nói:

- Sao ta thương bàn chân của ta quá. Ngươi thật là thông minh. Nếu như không có ngươi thì bốn thiếu gia đã tán mạng bởi sát chiêu của ả tiểu thư hung tợn này rồi.

Đồng Tiểu nói rồi đứng lên. Chàng chấp tay sau lưng nhìn Thục Á Di:

- Tiểu thư vừa nói gì nhỉ?... Tiểu thư sẽ mách với Dương Thiệu Ân huynh để huynh ấy xử tại hạ à?

- Dương huynh sẽ không tha hành động vô lễ của ngươi với Á Di đâu.

Chàng nhướn cao đôi chân mày lưỡi kiếm:

- Thế ư?

Thở hắt ra một cái, Đồng Tiểu nói:

- Thục tiểu thư, nếu tại hạ không có được sự may mắn như thể có cao nhân giúp đỡ thì hẳn giờ hồn đã chu du cõi a tỹ, gặp diêm vương lão nhân gia rồi. Lúc đó tại hạ chỉ còn biết mách với Diêm vương lão nhân gia rằng tại hạ vừa mới bị chết oan uổng trong tay một ả tiểu thư đồng đánh và hung tợn.

Đồng Tiểu hừ nhạt một tiếng, vỗ nhẹ vào má nàng:

- Sao tiểu thư xinh đẹp thế này mà ác thế chứ. Đúng là cha nào con nấy. Lần đầu gặp tiểu thư tại khách điếm, nghe tiểu thư nói, tại hạ những tưởng tiểu thư là người tốt. Hóa ra lại là kẻ xấu xa, với tâm địa hung tàn.

Đồng Tiểu chắt lưỡi:

- Tiếc... tiếc thật.

Nghe Đồng Tiểu nói, sắc diện Á Di đỏ rần như bị tạt nước sôi vào ngay chính diện.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Ngươi xúc phạm ta, Dương huynh sẽ không tha thứ cho ngươi đâu.

Đồng Tiểu nhướn mày:

- Ý... tiểu thư mang Thiệu Ân ra hù dọa Đồng Tiểu đó à?

Chàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Được, tiểu thư không cần phải ngong ngóng. Tại hạ sẽ gọi Thiệu Ân đến ngay. Gọi Thiệu Ân đến cho y biết...

Đồng Tiểu giả lả cười.

Thấy nụ cười bí hiểm trên miệng chàng, Á Di buột miệng hỏi:

- Biết gì?

- Biết gì ư?... Nam nữ thọ thọ bất tương thân, thế mà tiểu thư ngang nhiên xông vào thư phòng của tại hạ... Có ý gì chứ?

- Ta chỉ muốn giết ngươi thôi.

- Đồng Tiểu nghĩ tiểu thư có ý khác.

Đồng Tiểu vừa nói vừa giật dây lụa thắt lưng của nàng.

Á Di biến sắc:

- Ngươi...

Chẳng thềm màng đến Á Di, Đồng Tiểu lột nốt ngoại y của nàng. Trên người Á Di chỉ còn chiếc yếm hồng nhạt. Nàng chửi bới:

- Đồng Tiểu... dâm tặc... Ngươi định làm gì?

- Tiểu thư sẽ biết ngay đây mà.

Chàng vừa nói vừa quệt máu trên bờ vai mình trét vào mặt Thục Á Di.

Nàng trừng mắt mở to hết cỡ nhìn Đồng Tiểu:

- Ngươi...

Thục Á Di lấy hơi thét lớn:

- Cứu người... Cứu người.

Những tưởng đâu Đồng Tiểu sẽ bịt miệng nàng, nhưng không ngờ

chàng cũng thét theo nàng:

- Cứu người... Cứu người... Cứu người...

Á Di chung hửng, ngậm miệng lại, nhìn Đồng Tiểu tiến gần như muốn lôi hai con người ra khỏi hốc mắt. Nàng không sao hiểu được hành động của Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu tiếp tục gào:

- Cứu người... Cứu người...

Thiệu Ân xông vào.

Y đứng ngậy người ra nhìn cảnh tượng trong thư phòng của Đồng Tiểu mà chẳng hiểu chuyện gì cả.

Đồng Tiểu ôm lấy bờ vai đang rỉ máu của mình.

Á Di nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh, cứu muội...

Đồng Tiểu cũng nói theo nàng:

- Dương huynh, cứu Đồng Tiểu...

Thiệu Ân cau mày:

- Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?

Á Di chưa kịp lên tiếng thì Đồng Tiểu chỉ nàng lắc đầu nói:

- Không thể nào tưởng tượng được... Không thể nào tưởng tượng được... Trời sập Đồng Tiểu cũng không nghĩ ra Thục tiểu thư lá ngọc cành vàng lại xông vào thư phòng của tiểu đệ... toan... toan...

Đồng Tiểu bỏ lưng câu nói giữa chừng nhìn Thiệu Ân.

Mặt Đồng Tiểu mếu máo trông thật nực cười. Chàng vừa mếu vừa nói:

- Dương huynh biết không?... Nàng ấy toan... toan cướp đoạt cái... cái trong trắng nam nhân của Đồng Tiểu.

Nghe Đồng Tiểu thốt ra câu này, mặt Á Di đỏ bừng. Nàng những tưởng như vừa hứng trọn một gáo nước sôi vào mặt mình. Nàng muốn nói nhưng cổ họng như có khối than hồng chặn ngang, chẳng thể nào thốt được thành lời.

Á Di gào lên:

- Người...

Đồng Tiểu nạt ngang:

- Im...

Á Di chưng hửng bởi câu nói này mà bất giác ngậm miệng im lặng như nghe lệnh phán của bề trên.

Đồng Tiểu nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương huynh, chúng ta phải rời khỏi Phi Yến thiên trang càng nhanh càng tốt. Đồng Tiểu không tin được nơi đây lại ô uế như thế này... Nàng ta xông vào phòng Đồng Tiểu... buộc Đồng Tiểu phải trao cho nàng sự trong trắng nam nhân của mình. Á nói theo Hắc đạo là nàng ta định cưỡng dâm Đồng Tiểu đó.

Á Di há hốc miệng. Lệ trào rơi khóe mắt nàng.

Đồng Tiểu thấy Á Di khóc, vội nói:

- Ta nói không đúng sao nàng còn khóc. Nàng biết nam nữ thọ thọ bất thân, thế mà nửa đêm xông vào phòng, bắt ta phải cởi y phục, còn nàng lại ngang nhiên cởi bỏ dây lụa thắt lưng, và lột cả ngoại y của mình.

Á Di bặm môi, nắc nhen:

- Người...

Đồng Tiểu tròn mắt:

- Còn người với ngỗng gì nữa. Bỏn thiếu gia đạo lý luân thường, thế là nàg cho ta một kiếm chí mạng.

- Người...

Dương Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhìn Đồng Tiểu:

- Đồng Tiểu, có đúng như vậy không?

- Huynh còn hỏi nữa? Thư phòng này của Thục trang chủ sắp cho Đồng Tiểu. Chứ có phải thư phòng của ả đâu.

Đồng Tiểu chỉ Thục Á Di, lắc đầu chặt lưỡi.

Thục trang chủ từ ngoài bước vào. Lão cau mày nói:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Thục trang chủ, lần sau nếu như Trang chủ có nhã ý muốn làm nhạc gia của Đồng Tiểu thì cũng nên dùng cách khác. Tỷ như trải thảm đỏ từ ngoài ngôi tam quan vào để đón Đồng Tiểu. Chứ đừng có làm những chuyện bất ngờ như thế này, Đồng Tiểu ngại lắm.

- Bất ngờ gì?

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Thì... Thì...

Thục Tùng Nhẫn nhìn lại Á Di:

- Á Di... sao lại thế này?

Nàng bật khóc:

- Cha cứu con với.

Thục Tùng Nhẫn cách không giải huyết cho nàng.

Vừa được giải huyết, Á Di thét lên:

- Ta giết ngươi...

Nghe Thục Á Di thốt ra câu nói đó, Đồng Tiểu lòn tay ra sau lưng Thiệu Ân. Trường kiếm của nàng chém sả tới thì Thiệu Ân dùng hai ngón chỉ kẹp lại.

Y nhìn thẳng vào mắt Thục Á Di:

- Tiểu thư không nên làm như vậy?

Mặt Á Di đỏ bừng và lộ đầy sát khí. Nàng gằn giọng nói:

- Dương huynh tin hấn?

Đồng Tiểu nói:

- Chuyện sờ sờ ra như vậy, còn gì mà không tin chứ?

Câu nói này của Đồng Tiểu càng khiến cho Á Di sượng sùng hơn. Nàng nhìn Thiệu Ân, miễn cưỡng nói:

- Dương huynh tin lời của hấn không?

Thiệu Ân im lặng.

Á Di bật khóc:

- Huynh tin hấn!

Thiệu Ân vẫn không đáp lời nàng.

Sự im lặng của Thiệu Ân chẳng khác nào một gáo nước lạnh xối vào mặt Á Di. Nàng bậm hai cánh môi, lệ trào ra khóe mắt, rồi vụt bỏ chạy ra khỏi thư phòng của Đồng Tiểu.

- Đồng tiểu tử, ngươi làm gì Á Di?

- Trang chủ đi mà hỏi nàng. Tại hạ có nói ra thì Trang chủ cũng không tin. Mà tin làm sao được khi tại hạ nghi ngờ Trang chủ có nhúng tay vào chuyện này.

- Chuyện gì?

- Thì chuyện Trang chủ muốn làm nhạc gia của Đồng Tiểu đó mà.

Đồng Tiểu nặn nụ cười giả lả.

Sắc diện Thục Tùng Nhẫn đỏ rần:

- Hắc đạo hạ nhân như ngươi...

Đồng Tiểu khoát tay:

- Hắc đạo hạ nhân thế mà có vị tiểu thư Bạch đạo thượng nhân mò tới phòng đó.

Thục Tùng Nhẫn rít lên:

- Ngươi...

- Đồng Tiểu không nói sai đâu. Chuyện gì thì Trang chủ thấy rồi đó.

Mặt Thục Tùng Nhẫn sượng sùng. Lão nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt vừa then vừa giận, miễn cưỡng nói:

- Dương thiếu hiệp.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài, từ tốn nói:

- Vết thương trên bờ vai của Đồng Tiểu rất nặng. Trang chủ, Thiệu Ân còn có chút phận bảo vệ cho hắn.

Thục Tùng Nhẫn vuốt hàm râu quai nón:

- Lão phu biết...

Lão nói rồi nhìn Đồng Tiểu bằng ánh mắt căm phẫn như thể cảnh báo chàng một lời sát tử, mới chịu dời bước khỏi thư phòng của chàng.

Lão Thục đi rồi, Thiệu Ân nhìn lại Đồng Tiếu:

- Đồng Tiếu, chuyện xảy ra có đúng như vậy không?

Đồng Tiếu gãi đầu, xoa trán, giả lả nói:

- Dương huynh, thật hư thế nào đều do bản thân mình thôi. Huynh muốn nghĩ đây là thật cũng được, hư cũng chẳng sao. Tất cả do mình.

Đồng Tiếu gãi đầu:

- Duy chỉ có một điều rất thực, Đồng Tiếu muốn nói với huynh.

- Ta đang nghe.

Đồng Tiếu giả lả cười rồi nói:

- Chúng ta phải rời khỏi Phi Yến thiên trang càng sớm càng tốt.

- Tại sao?

- Đồng Tiếu sợ.

- Sợ cái gì? Phải chăng ngươi sợ Thục Á Di. Mà sợ một người tương tự một người rồi làm càng.

- Huynh hẳn không muốn Đồng Tiếu chết trước khi để cái bí mật kia cho Thượng tôn Minh chủ?

Thiệu Ân nhìn thẳng vào mắt Đồng Tiếu. Y muốn hỏi đó là bí mật gì nhưng rồi lắc đầu xua đi ý tưởng đó.

Đồng Tiếu như đoán được suy nghĩ của Thiệu Ân, liền nói:

- Huynh chắc chắn không muốn Đồng Tiếu chết bất đắc kỳ tử phải không?

- Đúng!

- Thế thì chúng ta mau lên đường thôi.

- Trước khi ta muốn biết thực hư câu chuyện vừa rồi.

Đồng Tiểu tròn mắt:

- Thật tâm Dương huynh muốn biết ư?

Thiệu Ân gật đầu.

Đồng Tiểu mỉm cười, lột chiếc áo đẫm máu của mình:

- Huynh băng bó cho Đồng Tiểu, Đồng Tiểu sẽ nói thực hư câu chuyện vừa rồi.

- Người đặt yêu sách với ta? Hay người thích ta?

- Dương huynh cũng có cái hay hay, nên Đồng Tiểu thích huynh chăm sóc cho mình.

- Bất cứ chuyện gì trên đời này người cũng đều có thể nói được ư?

- Nói vậy là nói quá cho Đồng Tiểu rồi. Cũng tùy chuyện mà nói chứ.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu, nụ cười sởi lởi hiện lên miệng y. Thiệu Ân nói:

- Người cũng có những cái hay hay.

Thiệu Ân băng bó xong vết thương cho Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu toan lấy chiếc áo đẫm máu mặc vào thì Thiệu Ân khoát tay:

- Ta có một bộ hành trang phụ của mình. Người có thể lấy nó mà dùng.

- Dương huynh không sợ Đồng Tiểu là hạ nhân sao?

Thiệu Ân im lặng.

Đồng Tiểu nhìn Thiệu Ân giả lả nói:

- Được vận trang phục của Dương huynh, Đồng Tiểu rất hãnh diện với mọi người.

Đồng Tiểu đặt tay lên vai Thiệu Ân, liền bị y hất ra:

- Người đừng đụng vào ta.

- À... Đồng Tiểu quên.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Chuyện khi nãy là thực hay là hư?

Nhướng đôi chân mày lưỡi kiếm, Đồng Tiểu nói:

- Đồng Tiểu đã nói với Dương huynh rồi. Thật hư thế nào là do mình, nhưng có một điều rất thật... chắc chắn rất thật. Tiểu đệ sợ Dương huynh không để tâm đến thôi.

- Chuyện gì?

- Ở... Đồng Tiểu có thể khẳng định với Dương huynh rằng Thục tiểu thư có tình với huynh.

Đồng Tiểu nói xong phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nhìn Thiệu Ân nói tiếp:

- Mà cũng đúng thôi. Với dung mạo khôi ngô tuấn tú, phong thái của một Dương thiếu hiệp, lại là nghĩa tử của Thượng tôn Minh chủ thì vị tiểu thư nào mà không có tình với Dương Thiệu Ân. Nếu như Đồng Tiểu là nữ nhân thì cũng khó kềm lòng với một trang hảo hán anh hùng như Dương huynh.

Thiệu Ân cau mày, lắc đầu:

- Người đừng nói càng.

Đồng Tiểu ve cằm, từ tốn nói:

- Phàm kẻ trong cuộc thì không thấy nhưng người ngoài cuộc thì thấy rõ lắm. Thục Á Di tiểu thư cũng đẹp, rất xứng với Dương huynh. Nếu

huynh chê thì nhường cho đệ nhé.

Thiệu Ân nheo mày:

- Không được.

- Không được là sao? Huynh không tiếp nhận Thục tiểu thư thì để cho Đồng Tiểu.

Chẳng lẽ huynh định gom hết về mình à? Hầy... Dù huynh có là mỹ nam tử, có là người được trời ban cho cái số đào hoa thì cũng không thể gom hết nữ nhân trên thế gian này về cho mình được. Một con dê chúa thì cũng chỉ có một đàn đực cái chứ đâu thể nào làm chúa tất cả những con dê cái trên thế gian này.

Thiệu Ân lỏ mắt nhìn Đồng Tiểu:

- Người nói cái gì thế? Người ám chỉ ta là...

Đồng Tiểu khoát tay:

- Không không... Đồng Tiểu chỉ thí dụ vậy thôi chứ đâu có ám chỉ huynh.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhìn Đồng Tiểu khẽ lắc đầu. Y ôn nhu nói:

- Ta nói không được ở đây là vì...

- Đồng Tiểu là Hắc đạo còn Thục Á Di tiểu thư là Bạch đạo.

Thiệu Ân gật đầu.

Đồng Tiểu nhún vai mỉm cười:

- Có lẽ vậy! Cho dù Đồng Tiểu có là Bạch đạo cũng không dám tiếp nhận tình cảm của ả tiểu thư đó.

Chàng ôm quyền nói:

- Hậu sinh khả ố... Xin nhường lại cho tiên sinh khả úy.

Thiệu Ân thở ra:

- Phải chi người cũng là người của Bạch đạo.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Không không... Mẫu thân đã cho Đồng Tiểu là người của Hắc đạo thì mãi mãi là người của Hắc đạo. Nếu muốn làm người của Bạch đạo thì chỉ cần làm mỗi một việc duy nhất.

- Sẽ làm việc gì?

- Hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo lại làm một. Cũng như nam và nữ hợp nhất làm một mới tạo ra con người đó mà.

Thiệu Ân nhìn sững Đồng Tiểu:

- Người có ý hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo ư?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Có ý đo nhưng sợ làm không nổi. Ngày trước mẫu thân là Hắc đạo, còn phụ thân là Bạch đạo. Hắc đạo và Bạch đạo hợp nhất tạo ra Đồng Tiểu ngày hôm nay.

Thiệu Ân bật cười:

- Đó là chuyện của mẫu thân và phụ thân người, còn người sẽ làm gì hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo.

Đồng Tiểu nhìn Thiệu Ân:

- Cứ làm được chức vị Minh chủ võ lâm thì làm được thôi.

- Người có sợ câu nói này đến tai nghĩa phụ của ta không?

- Bây giờ thì không... nhưng mai mốt thì sợ.

- Tại sao?

- Dương huynh đi hỏi Thượng tôn Minh chủ thì sẽ biết thôi.

Nghe câu nói này, Thiệu Ân chỉ còn biết lắc đầu. Y từ tốn nói:

- Chút ta sẽ lên đường ngay bây giờ.
- Dương huynh cũng sợ Thục Á Di à.
- Ta không thể nói mãi với người được.

Nói rồi Thiệu Ân quay bước ra khỏi phòng Đồng Tiếu. Đồng Tiếu tiễn Thiệu Ân đến trước cửa phòng rồi nói:

- Dương huynh... hay huynh đứng canh cửa cho Đồng Tiếu, để Đồng Tiếu sửa soạn hành trang rồi lên đường.
- Cái gì canh cửa.
- Thì sợ chuyện vừa rồi xảy ra.

Đồng Tiếu vờ rùn mình:

- Đồng Tiếu sợ lắm.

Thiệu Ân lắc đầu nói:

- Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu. Còn người nói người sợ thì ta nghe ngược lại.

Diêm Vương lão nhân gia sợ người thì có. Lão sợ người chui xuống à tỳ lại phải đôi phó với cái lưỡi không xương của người.

Đồng Tiếu phá lên cười sảng sặc. Vừa cười Đồng Tiếu vừa nói:

- Đúng rồi! Diêm vương lão nhân gia phải sợ Đồng Tiếu. Chỉ khi nào Diêm vương lão nhân gia sợ thì Đồng Tiếu mới có cơ hội tồn tại trên cõi đời này để cùng bầu bạn với Dương huynh trong những chuyến đi xa.

Thiệu Ân mỉm cười ôn nhu nói:

- Ta chưa nói hết, người đã dắt ý rồi. Diêm vương lão nhân gia thì có thể sợ cái lưỡi của người thật, nhưng phán quan và hắc bạch vô

thường thì lại không sợ mà còn thích người nữa đó.

Nói rồi Thiệu Ân quay bước bỏ đi.

Đồng Tiểu nhìn theo sau lưng Thiệu Ân. Chẳng biết chàng có cảm tình với Thiệu Ân hay không, nhưng rõ ràng từ trong sâu thẳm của mình lại có sự cảm nhận rất gắn bó với Dương Thiệu Ân.

Bóng sắc tử thần

Đồng Tiểu gần như chết lặng người. Tay cầm dây cương run lên bần bật, sắc diện xanh rờn khi thấy hai bên đường là những cây thập tự. Trên những cây thập tự đó là những xác nô nhân của Phi Yến thiên trang gầy còm, bị treo lủng lẳng. Cái xác nào cũng bị cắt lưỡi, mắt lồi hẳn ra ngoài, chứng tỏ trước khi chết họ phải nhận một sự đau đớn tột cùng.

Mồ hôi rịn ra trán đệt tử trong khi chân diện của Thiệu Ân lại rất dửng dưng thờ ơ. Đồng Tiểu không dẫn được cơn phần nô càng lúc càng tràn ngập lên đầu mình. Chàng bất giác rống lên:

- A... a... a...

Nghe tiếng rống của Đồng Tiểu, Thiệu Ân nhìn sang:

- Người điên à?

Đồng Tiểu nhìn Thiệu Ân:

- Huynh thấy gì rồi chứ?

- Ta không có đui.

- Lão tặc Thục Tùng Nhẫn tàn bạo như vậy đó... Lão đã lấy hai trăm lạng kim lượng để rồi...

Thiệu Ân khoát tay:

- Người nên tự trách người thì hơn. Người không thấy tất cả những nô nhân Hắc đạo chết mà đều bị cắt lưỡi sao.

- Ta thấy.

- Họ chết bởi cái lưỡi của người đó.

Đồng Tiểu rít giọng, gần từng tiếng:

- Tại sao Thục lão tặc đó không cắt lưỡi Đồng Tiểu mà lại dồn sự phần nộ của lão lên những con người không còn khả năng tự vệ...

Chàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Bạch đạo các người tàn nhẫn và bỉ ổi, nếu như không muốn nói đến hai chữ dê tiện và nhút nhát.

Thiệu Ân cau mày:

- Người nói vậy là miệt thị Dương Thiệu Ân và nghĩa phụ?

- O... Đồng Tiểu chỉ nói lão Thục thôi. Lão có đủ bản lĩnh để thỏa mãn sự căm phẫn sao không dồn vào Đồng Tiểu. Giận cá chém thớt là hành động của bọn tiểu nhân bỉ ổi, và dê tiện nhút nhát.

Thiệu Ân im lặng không đáp lời chàng.

Đồng Tiểu thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Dương huynh có thể thờ ơ nhưng ta thì không.

- Tại sao ta lại phải quan tâm đến những nô nhân của Phi Yến thiên trang.

Nghe Thiệu Ân thốt ra câu nói này, Đồng Tiểu bất nhẫn nạt ngang:

- Thế mà cũng nói là anh hùng hảo hán... Cũng gọi là Dương thiếu hiệp.

Đồng Tiểu nói rồi ghìm dây cương, cho ngựa dừng vó. Chàng quăng dây cương qua tay Thiệu Ân, toan nhảy xuống đất, nhưng Thiệu Ân giữ tay Đồng Tiểu lại.

- Người định làm gì?

- Quay lại Phi Yến thiên trang

- Để làm gì? Hỏi tội Thục trang chủ à?

Đồng Tiểu bối rối.

Thiệu Ân mỉm cười nói:

- Võ công của ngươi quá ư xoàng xĩnh. Với một Thục Á Di còn có thể tặng cho ngươi một vết chém. Ngươi tìm Thục trang chủ để nộp mạng à?

Nghe Thiệu Ân thốt ra câu này, chân diện Đồng Tiếu sa sầm hẳn lại.

Chàng miễn cưỡng nói:

- Ngươi mặc nhiên với chuyện này ư?

Thiệu Ân cười mỉm nói:

- Ngươi đừng quên ta là người của Bạch đạo.

Buông tiếng thở dài, Đồng Tiếu nói:

- Đồng Tiếu quên điều này.

Nhìn thẳng vào mắt Thiệu Ân, ánh mắt của Đồng Tiếu vừa khe khắc vừa biểu lộ sự căm phẫn.

- Đồng Tiếu hỏi Dương huynh.

- Cứ hỏi

- Lão Trang chủ Thục Tùng Nhẫn làm như vậy đúng hay sai?

Thiệu Ân im lặng.

Đồng Tiếu gằn giọng nói:

- Lão đã sai. Đồng Tiếu có thể vờ đi phần nào sự phẫn nộ của mình khi nghe được lời nói này của Dương huynh.

Đồng Tiếu với tay lấy vò rượu, rồi nói:

- Hạ đẳng nhân uống rượu của Thượng đẳng nhân được chứ?

- Ngươi cứ tự nhiên.

Đồng Tiếu mở nắp vò rượu tu ừng ực.

Thiệu Ân giăng vò rượu lại:

- Người định bắt ta điều khiển ngựa à? Người biết chỗ đến còn ta thì không.

Đồng Tiếu đẩy nắp vò rượu, đặt xuống dưới chân mình. Chàng nhìn Thiệu Ân nói:

- Nếu một ngày nào đó, Hắc đạo làm chủ võ lâm, và tiếp tục tạo ra những bi cảnh giống như ngày hôm nay. Dương huynh sẽ như thế nào?

Thiệu Ân im lặng suy nghĩ rồi nhìn lại Đồng Tiếu:

- Có lẽ ta cũng giống như người.

- Thế tại sao Dương huynh không ngăn cản những bi cảnh hôm nay.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Hôm nay ta là người Bạch đạo, và sẽ không để cho Hắc đạo có cơ hội làm chủ võ lâm.

- Nếu có suy nghĩ đó thì Dương huynh hãy mau xuống tay giết Đồng Tiếu đi.

- Chưa phải lúc.

Đồng Tiếu buông tiếng thở dài rồi nói:

- Nói vậy thì lúc nào trong tâm tưởng Dương huynh cũng nghĩ đến thời khắc sẽ xuống tay lấy mạng Đồng Tiếu.

Thiệu Ân im lặng.

Đồng Tiếu nhìn gã, giật dây cương khiến cho đôi tuần mã trở nước kiệu chậm rãi kéo cổ xe đi. Vừa điều khiển đôi tuần mã, Đồng Tiếu vừa nói:

- Dương huynh, hãy nhớ lời Đồng Tiểu nói với huynh hôm nay.

- Người muốn nói gì?

- Chỉ có Dương huynh mới có thể lấy được mạng của Đồng Tiểu. Bằng như không làm được chuyện đó thì Đồng Tiểu sẽ trở thành võ lâm Minh chủ.

Thiệu Ân cau mày. Y muốn phản bác lại những lời nói của Đồng Tiểu, nhưng rồi lại im lặng không nói. Ngôn phong của Đồng Tiểu không làm cho y phần nộ, mà ngược lại khơi dậy cái gì đó trong tâm tưởng y. Một thứ tình cảm mơ hồ mà y không thể nói ra bằng lời được.

Có tiếng ngựa hí phía sau, Đồng Tiểu ghì cương cho đôi tuần mã dừng lại.

Thục Á Di với con bạch mã, lướt lộn lướt mà phi tới. Nàng ghì dây cương cho ngựa dừng lại.

Nàng nhìn Đồng Tiểu nói:

- Đồng công tử, Á Di muốn đi cùng với Đồng công tử.

Đồng Tiểu tròn mắt nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh nghĩ sao?

Thiệu Ân giả lả đáp lời Đồng Tiểu bằng chằng giọng thật nhạt nhẽo:

- Thục tiểu thư hỏi người chứ đâu có hỏi ta.

Đồng Tiểu nhìn lại Thục Á Di, từ tốn nói:

- Tại sao tiểu thư muốn đi cùng với tại hạ. Tiểu thư biết tại hạ đi đâu không?

Á Di lắc đầu.

- Á Di không cần biết huynh đi đâu.

- Không biết mà muốn đòi theo à. Vậy tiểu thư đòi theo tại hạ với mục đích gì? Hẳn không phải chờ thời cơ để lấy mạng Đồng Tiếu.

Á Di lắc đầu:

- Không... Xét về mặt nào đó thì Đồng huynh đã là...

Nàng bỏ lửng câu nói, lấy mắt nhìn Đồng Tiếu. Đồng Tiếu mỉm cười nói:

- Ý của tiểu thư muốn nói tại hạ đã làm thất tiết tiểu thư.

- Đúng.

- Phải chăng vì thế mà tiểu thư phải theo tại hạ.

- Đồng công tử đi đâu, Á Di đi đó.

Đồng Tiếu giả lả cười:

- Bên cạnh tại hạ còn có mặt Dương huynh.

- Dương công tử không liên can gì đến chuyện của Á Di và Đồng huynh.

Đồng Tiếu ve vãn, nhìn nàng nói:

- Thục trang chủ có cho tiểu thư đi theo tại hạ không?

- Ý lão nhân gia không can.

- Không can ư? Này nhé, tiểu thư về nói với Thục trang chủ trả lại cho Đồng Tiếu những nhân mạng nô nhân Phi Yến thiên trang mà lão đã đóng treo trên các cây thập tự...

nếu lão trả thì Đồng Tiếu sẽ sẵn lòng để tiểu thư đi cùng.

Á Di lấy một sấp ngân phiếu đặt vào tay Đồng Tiếu:

- Số kim lượng hai trăm lạng thuộc về Đồng Tiếu.

Đồng Tiểu nhìn sang Thiệu Ân:

- Dương huynh nghĩ thế nào?
- Ta không can dự vào chuyện này.
- Đồng Tiểu muốn hỏi Dương huynh có cho Thục tiểu thư đi cùng không?
- Quyền của người... bởi vì nàng hỏi người.
- Thế thì tốt quá. Có Thục tiểu thư ngồi chung một cỗ xe thì chẳng khác nào giữa sa mạc có một bông hoa đẹp.

Đồng Tiểu nói rồi cho sắp ngân phiếu vào ngực áo, quay sang nói với Á Di:

- Tại hạ rất phấn khích khi có tiểu thư đi cùng.

Đồng Tiểu nhướn mày hỏi tiếp:

- Nàng qua đây hay đi riêng một con ngựa. Đi riêng thì không được gần...

Bỏ lửng câu nói, Đồng Tiểu toét miệng cười.

Á Di lắc mình, rời yên ngựa thoát qua xe của Đồng Tiểu và Thiệu Ân.

Đồng Tiểu nói:

- Võ công của nàng cao siêu quá.

Vừa nói Đồng Tiểu vừa dịch qua bên để Á Di chen vào ngồi chính giữa.

Đồng Tiểu nhìn sang Thiệu Ân:

- Dương huynh không có gì ngại chứ?
- Ta nói rồi, không can dự gì đến ta.

- Hê... Bình nhật Đồng Tiểu thấy huynh có nụ cười rất hay, sao giờ bỗng làm lì vậy?

Cười lên cho vui chứ.

Thiệu Ân cau mày:

- Người nên lo phận của mình.
- Lúc này Đồng Tiểu cũng biết phận của mình.

Chàng quay lại nhìn con bạch mã của Á Di:

- Hê... người thừa rồi... quay về đi... Tiểu thư của người không cần người nữa.

Đồng Tiểu huyết sáo như thể đuổi con bạch mã rồi giật dây cương cho đôi tuần mã tiếp tục kéo cỗ xe lăn bánh.

Đồng Tiểu vừa giữ dây cương vừa nói với Á Di:

- Sao nàng lại thích đi theo Đồng Tiểu.
- Á Di đã nói rồi.
- Hóa ra Đồng Tiểu cũng là người có sở đào hoa, cũng là mỹ nam tử chẳng thua gì Dương huynh.

Nghe lời nói của Đồng Tiểu, Dương Thiệu Ân nhú mày. Ý miễn cưỡng nói:

- Đồng Tiểu, người đừng kéo ta vào những chuyện của người.
- Chúng ta ba người đi chung một chuyến xe. Bỏ huynh ra làm sao được? Hay huynh nghĩ Thục tiểu thư ngồi quá gần Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nhìn nàng nói:

- Nàng đừng ngại, ta vốn là giới Hắc đạo nên rất thoải mái. Cứ ngồi dịch qua bên ấy một chút cũng không sao mà.

Thiệu Ân buộc phải lên tiếng:

- Ngồi như thế được rồi.

- Vậy là tả hữu bình bình như thế. Sau này huynh không được nói Đồng Tiếu được thế lần lượt huynh đó.

- Ta không bao giờ nói vậy.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Ta có ý như thế này.

- Huynh có ý gì?

- Hãy im lặng đi đến nơi cần đến.

Đồng Tiếu reo lên:

- Hay! Một ý rất hay.

- Người nói phải giữ lời đó.

Nói rồi Thiệu Ân quay mặt về phía trước.

Đồng Tiếu cũng nghiêm mặt không nói lời nào, nhưng thỉnh thoảng quay sang nhìn Thiệu Ân và Á Di. Mỗi lần Đồng Tiếu nhìn sang thì đôi chân mày của Thiệu Ân nhíu lại, biểu lộ sự bất nhẫn trước thái độ của Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu nhìn Á Di ra dấu bằng tay. Chàng hết đưa tay lên rồi lại đưa xuống, sau đó lại vẽ vòng vòng, rồi đập hai bàn tay vào với nhau. Thấy Đồng Tiếu ra dấu lung tung, nhưng Á Di lại chẳng hiểu gì cả mà chỉ thẹn thùng đỏ mặt.

Đồng Tiếu ra dấu một lúc rồi lại cầm lấy dây cương chăm chú điều khiển đôi tuần mã.

Vô tình chàng để lại trong đầu Thiệu Ân lẫn Á Di muôn vàn câu hỏi qua điệu bộ của mình.

Á Di nhìn sang Đồng Tiểu:

- Huynh muốn nói gì?

Đồng Tiểu lại ra dấu nhưng không nói:

Thiệu Ân cau mày:

- Người bị cắt lưỡi rồi sao không nói?

Đồng Tiểu phá lên cười.

Nghe chàng cười, Á Di còn thẹn hơn. Nàng buột miệng hỏi:

- Huynh cười cái gì?

Đồng Tiểu nhướn mày nói:

- Sao hai người không được thông minh vậy.

Nghe chàng thốt ra câu này, cả hai Á Di lẫn Thiệu Ân đều đỏ mặt.

Đồng Tiểu vừa cười vừa nói:

- Đồng Tiểu chỉ làm bộ làm tịch cho hai người mở miệng thôi. Nếu không làm vậy, hai cánh hoa của hai người dính chặt vào với nhau giống như hai cánh hoa tàn, trông xấu lắm.

- Người...

Thiệu Ân thốt ra câu nói đó rồi im bật. Cùng với sự im lặng đó, y bất ngờ vươn hữu thủ thộp tới trước mặt Đồng Tiểu. Hành động bất ngờ của Dương Thiệu Ân khiến Đồng Tiểu giật mình thốt lên:

- Hê...

Đồng Tiểu ngỡ tưởng đâu Thiệu Ân bất ngờ tập kích mình, nhưng khi nhìn lại thấy trên tay Thiệu Ân có một ngọn ám tiễn nhọn hoắc.

Đồng Tiểu giật mình, toàn thân nổi đầy gai ốc.

Thiệu Ân nói:

- Đồng Tiểu, ngươi biết chuyện gì chứ?

Đồng Tiểu ghìim đôi tuần mã.

Hai con tuần mã vừa dừng bước thì dựng hai vó trước lên cất tiếng hí vang dội. Cùng với những tiếng hí vang dội đó, chúng run lẩy bẩy, kéo theo những giọt máu từ cổ họng nhiều xuống đất. Đôi tuần mã cứ run bần bật rồi ngã khụy cả hai vó trước, đến hai vó sau rồi lăn đùng ra chết.

Đồng Tiểu, Thiệu Ân và Á Di nhảy xuống đất.

Đôi tuần mã gãy chân, nằm bất động. Trên cổ chúng là hai ngọn ám tiễn sáng hoắc.

Máu từ cổ chúng vẫn trào ra cùng với làn khói trắng nghi ngút.

Dương Thiệu Ân nhìn sang Đồng Tiểu:

- Đồng Tiểu, ngươi hãy coi chừng Vô Ảnh Phi Tiên.

Đồng Tiểu buột miệng nói:

- Vô Ảnh Phi Tiên là cái con khỉ gì?

Thiệu Ân đặt ngón ám tiễn vào tay Đồng Tiểu:

- Chính ngọn ám tiễn này là Vô Ảnh Phi Tiên. Nó đã được tẩm Vô Ảnh Chi Độc. Chỉ cần ngọn tiễn này xước qua da thịt ngươi thôi thì Vô Ảnh Chi Độc có thể lấy mạng ngươi.

Nhìn ngọn Vô Ảnh Phi Tiên, Đồng Tiểu cau mày hỏi Thiệu Ân:

- Sao Dương huynh biết Vô Ảnh Phi Tiên muốn lấy mạng Đồng Tiểu.

- Vì nó hướng vào ngươi.

- Dương huynh đoán chắc như vậy à?

- Ta đoán chắc điều đó. Nếu như vừa rồi ta không kịp bắt lấy ngọn Vô Ảnh Phi Tiên này thì mạng của ngươi giờ đã dâng nạp cho Diêm Vương lão nhân gia rồi.

Đồng Tiểu nhượng mày:

- Quái lạ thật.

- Ngươi nói quái lạ là quái lạ thế nào?

Đồng Tiểu nhìn sang Thục Á Di.

Thấy Đồng Tiểu nhìn mình, Á Di cau mày. Nàng miễn cưỡng nói:

- Đồng huynh đừng nghĩ Vô Ảnh Phi Tiên là do Thục Á Di phóng tới để lấy mạng huynh.

Chàng gượng cười nói:

- Ta không nghĩ như vậy. Nhưng ta hỏi thật nàng là có biết Vô Ảnh Phi Tiên không?

Á Di lắc đầu:

- Không.

Nhìn lại Thiệu Ân, Đồng Tiểu nói:

- Dương huynh biết Vô Ảnh Phi Tiên?

- Ta không biết chân diện của y, nhưng ngọn ám tiên này đủ chứng Minh chủ nhân của nó là Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

- Âu Trùng Cương?

Đồng Tiểu ve cằm:

- Cái gã Vô Ảnh Phi Tiên này bộ đui mù, điếc đặc sao không biết Đồng Tiểu nhỉ?

- Ngươi chẳng có tiếng tăm gì trên giang hồ. Ngay cả trong giới Hắc

đạo thì người cũng chỉ là một gã thiếu gia tầm thường. Chẳng qua được trọng bởi vì người là con của Thánh Cô Tiên Tử thôi.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Đồng Tiểu không có ý như Dương huynh nghĩ đâu. Đồng Tiểu nói vậy là có ý khác.
- Ý người khác chỗ nào.

Đồng Tiểu quệt mũi:

- Họ Âu này hẳn phải biết Đồng Tiểu đang nhận sứ mạng trọng đại của Thượng tôn võ lâm Minh chủ. Lệnh của võ lâm Minh chủ đã phán ra rồi. Y không biết cái lệnh đó hay sao mà lại muốn lấy mạng Đồng Tiểu chứ?

Thiệu Ân nhếch mép cười mỉm.

Từ lúc rời Phi Yến thiên trang đến giờ Đồng Tiểu mới thấy nụ cười gọi tình, và đầy chất xúc cảm trên miệng Thiệu Ân.

Đồng Tiểu nói:

- Đồng Tiểu nói sai sao Dương huynh cười. Huynh không nghĩ đến gã ôn dịch Vô Ảnh Phi Tiên này dám coi thường lệnh của Thượng tôn Minh chủ ư?
- Người nghĩ thế thì người sai rồi.
- Dương huynh nói vậy thì gã Vô Ảnh Phi Tiên này là người của Hắc đạo sao?
- Đúng! Hắn là người của giới Hắc đạo.
- Có thật như vậy không?
- Người cũng nên tin ta một chút chứ?

Đồng Tiểu lau bầu nói:

- Gã là người của Hắc đạo. Chẳng lẽ Hắc đạo cũng còn những cao thủ chưa biến thành nô nhân của Bạch đạo?

- Người tưởng Hắc đạo ít cao thủ lắm à? Chẳng qua trong tình hình dương thịnh âm suy, thì bọn cao thủ Hắc đạo ẩn tích mai danh chờ thời cơ thôi.

Đồng Tiểu cau mày. Chàng chấp tay sau lưng, lộ vẻ suy tư. Nhìn lại Thiệu Ân, Đồng Tiểu nói:

- Nếu Vô Ảnh Phi Tiên là người của Hắc đạo, sao lại xuống tay sát tử Đồng Tiểu.

Chuyện làm này không lẽ phải là chuyện làm của giới Bạch đạo chứ đâu phải của y.

- Hắn đâu có biết ngươi là ai.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Dương huynh nói vậy là sai rồi. Nếu Vô Ảnh Phi Tiên không biết Đồng Tiểu sao lại dụng ám tiễn lấy mạng sống của Đồng Tiểu. Gã có biết và đã chuẩn bị chờ để lấy mạng Đồng Tiểu. Nếu như gã không biết Đồng Tiểu thì không bao giờ dùng sát chiêu này.

Thiệu Ân nhướng mày nói:

- Người muốn biết đi tìm y mà hỏi.

- Dương huynh không cần nhắc nhở, Đồng Tiểu sẽ tìm gã.

Chàng lắc đầu:

- Sau lưng vụ này còn có ẩn tình gì khác nữa.

- Có thể y không muốn người thực hiện trọng trách của Thượng tôn Minh chủ.

Đồng Tiểu reo lên:

- Huynh nói đúng, có thể y không muốn Đồng Tiểu thực hiện chức

trách mà Thượng tôn Minh chủ giao phó. Dù y không muốn thì Đồng Tiếu cũng phải làm thôi.

- Bởi những vị ở Dị Nhân cốc đang ở trong tay nghĩa phụ ta.

Đồng Tiếu gật đầu:

- Đúng...

Ba người xếp lại hành trang, rồi thả bộ đi. Họ phải bỏ lại cỗ xe vì đầu còn đôi tuần mã để kéo xe nữa. Vừa đi Đồng Tiếu vừa suy nghĩ mong lung.

Lòng chàng cảm thấy nao nao, có cảm giác kỳ lạ, bất bình thường.

Nhìn Thiệu Ân, Đồng Tiếu hỏi:

- Võ công của Dương huynh với Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương, ai hơn ai?

- Ta chưa từng giao thủ với y một lần nào. Nhưng nếu có một cuộc giao đấu giữa Dương Thiệu Ân và Âu Trùng Cương thì phải có một người chết.

- Căng thẳng như vậy à?

- Thiên chức của Dương Thiệu Ân là phải tảo thanh tất cả những cao thủ thuộc giới Hắc đạo. Ta làm vậy vĩnh viễn giới Hắc đạo chẳng thể nào trôi lên được.

Ba người dừng chân trước một thảo điểm ven đường. Mặc dù gọi là thảo điểm nhưng chỉ có một túp lều bằng cỏ tranh, còn bàn thì được dọn ra bên ngoài thảo điểm. Nơi đó có khoảng hơn mười người, họ không để ý đến sự xuất hiện của Đồng Tiếu, Thiệu Ân và Thục Á Di, mà chăm chăm vào bàn trà.

Thiệu Ân nói với Đồng Tiếu:

- Đồng Tiếu, trong những người này hẳn có Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương. Người phải cẩn thận giữ mạng của mình đó.

Đồng Tiểu chau mày nghiêm mặt.

- Dương huynh đoán như thế à?

Dương Thiệu Ân gật đầu:

- Ta nghĩ như vậy.

- Thế thì chúng ta đừng ghé vào đây nữa. Đi tiếp thôi.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Đồng Tiểu, người ta có ý lấy mạng người, người ta ở trong bóng tối, người ở ngoài sáng, người bỏ đi chẳng khác nào tự biến mình thành con mồi. Dù người có trốn ở đâu đi nữa thì người thợ săn kia cũng giết được người. Người biết khôn thì phải biết người thợ săn đang săn người ở đâu để mà còn tìm cách trốn chứ?

- Nhưng...

- Người sợ chết?

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Ai mà không sợ chết, nhưng ở đây là có ý nói Đồng Tiểu không có võ công cao như huynh. Thấy y rồi cũng phải chạy mà thôi. Tránh khỏi mặt mặt mà.

Nói rồi Đồng Tiểu dợm bước đi nhưng Thiệu Ân giữ y lại:

- Đồng Tiểu, bên cạnh người còn có Dương Thiệu Ân kia mà.

Đồng Tiểu giả lả cười, vừa cười chàng vừa nói:

- Đồng Tiểu chỉ chờ nghe câu nói này của Dương huynh thôi.

Ba người chọn lấy chiếc bàn trống. Chẳng biết vô tình hay cố ý mà chiếc bàn Thiệu Ân chọn lại gần với nhóm người đã có mặt trước tại thảo điền này rồi.

Đồng Tiểu nhìn trộm qua những thực khách đang ngồi uống trà. Tất

cả đều không có biểu hiện gì khác thường. Thậm chí họ cũng rất thờ ơ với sự có mặt của chàng, Thiệu Ân và Thục Á Di. Chính giữa những ánh mắt của những gã thực khách khiến Đồng Tiểu chột dạ.

Chàng có cảm tưởng Vô Ảnh Phi Tiên đang nhìn mình nhưng lại không phát hiện được ánh mắt đó của ai. Chính vì cảm nhận đó mà Đồng Tiểu ngỡ tất cả thực khách đang có mặt tại thảo điểm đều là Vô Ảnh Phi Tiên. Xương sống chàng gay lạnh cùng với lớp da ốc nổi lên khắp cả người. Chàng nhìn sang Thiệu Ân:

- Dương huynh...

Thiệu Ân nạt ngang:

- Đừng nói nhiều trong lúc này. Lời của người sẽ khiến ta phân tâm, và người cũng thế.

Sự phân tâm sẽ cướp đi cái mạng của người trong chớp mắt. Ta nói lại một lần nữa, chỉ cần để Vô Ảnh Phi Tiên lướt qua cắt được vào người người, xem như mạng người vong.

Thiệu Ân nói dứt câu thì Đồng Tiểu rùng mình. Chàng cảm nhận rõ mồn một cái chết đang treo lấp lửng ngay trên đầu mình. Cảm giác đó càng lúc càng rõ rệt trong tâm thức của Đồng Tiểu.

Thiệu Ân nói:

- Người biết sợ rồi ư?

- Người ta ở trong bóng tối, còn mình ở ngoài sáng, chẳng lẽ không sợ sao.

- Người càng sợ chừng nào thì cái chết sẽ đến nhanh hơn chừng ấy.

Đồng Tiểu nói:

- Dương huynh có biết người nào trong những người kia là Âu Trùng Cương không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta chẳng biết ai cả.

Đồng Tiểu gượng cười:

- Đồng Tiểu cũng không biết ai. Mà sao cũng lạ thật. Phàm họ là những người Hắc đạo thì phải nhận ra Đồng Tiểu. Không phải Hắc đạo thì Bạch đạo, đã là Bạch đạo thì phải nhận ra Dương huynh. Đằng này trông họ cứ như chẳng thuộc Hắc đạo hay Bạch đạo.

Chàng nhìn qua Thục Á Di:

- Nàng biết họ thuộc về phía nào không?

- Đồng huynh không biết thì sao Á Di biết được.

- Có thể đoán ra được mà.

Thiệu Ân lên tiếng khi gã điểm chủ bưng trà ra:

- Ta nghĩ ngươi nên ngưng lời thì hay hơn.

Gã điểm chủ có hàng ria mép quặt lạ lùng bước đến, đặt bầu trà nóng xuống bàn cùng ba chiếc chén.

Đồng Tiểu ve cằm ngắm lão rồi nói:

- Điểm chủ có hàm râu rất đặc dị, đúng là hàm râu có một không hai. Tại hạ có một chút kiến văn về tướng số. Nếu lão điểm chủ không chê, tại hạ có thể xem cho điểm chủ một quẻ.

Gã điếm chủ nhường mắt nhìn Đồng Tiểu:

- Khách nhân biết xem tướng ư?
- Thiên văn, địa lý, cái gì tại hạ cũng biết cả.

Đồng Tiểu lấy luôn sấp ngân phiếu của Thục Á Di đặt lên bàn rồi nói:

- Nhờ tài thiên văn đoán tướng mà bốn thiếu gia kiếm được bao nhiêu đây ngân lượng.

Có quá nhiều ngân lượng thế này bốn thiếu gia chẳng biết dùng vào đâu.

Gã điếm chủ nhìn sấp ngân phiếu, rồi giả lả ôm quyền cười:

- Công tử quả là kỳ tài. Nhưng tiểu nhân không có ngân lượng để xem tướng.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Hây... Bốn thiếu gia không cần ngân lượng nữa đâu. Bao nhiêu đây, bốn thiếu gia không biết dùng vào đâu rồi. Thậm chí còn muốn tặng cho điếm chủ nữa đây.

Gã điếm chủ ôm quyền xá Đồng Tiểu:

- Đa tạ khách nhân... Đa tạ khách nhân...

Đồng Tiểu chắc lưỡi quệt mũi nói:

- Coi kìa, đừng khách sáo như vậy... đừng khách sáo như vậy. Nếu như bốn thiếu gia đoán sai, nhứt định sẽ tặng cho điếm chủ phân nửa số ngân phiếu này. Ở đây vị chi tại hạ có hai trăm lạng. Nếu như tại hạ nói sai thì sẽ tặng cho điếm chủ phân nửa là một trăm lạng...

Gã điếm chủ cao mày nhìn chàng:

- Khách quan nói thật chứ ạ?
- Hây... Đồng Tiểu đang cao hứng mà. Nếu như không cao hứng,

Đồng Tiểu nói thật nhé... một nén bạc vụn cũng không rơi khỏi túi họ Đồng này.

Gã điếm chủ ve mép râu nhìn Đồng Tiểu nói:

- Hửn hôm nay thần tài đã nhìn tới Cao Nhị này rồi.

Chân diện của gã điếm chủ Cao Nhị lộ rõ nét phần khích tột cùng. Gã cao hứng nói:

- Vậy thì tiểu nhân sẽ đánh cược với thiếu gia. Nếu như thiếu gia nói đúng tiểu nhân xin tặng cho người bữa trà hôm nay ạ.

Đồng Tiểu xoa tay:

-Ồ... Tốt quá... Tốt quá...

Thiệu Ân và Thục Á Di nhìn chàng. Cả hai hoàn toàn không ngờ Đồng Tiểu lại có sự ngông cuồng như vậy. Đem hai trăm lạng bạc chỉ để đánh cược một bầu trà.

Thiệu Ân toan mở miệng nói thì Đồng Tiểu khoát tay:

- Hê... Dương huynh, Đồng Tiểu đang cao hứng mà.

Thiệu Ân thở hắt ra, khẽ lắc đầu.

Cao Nhị hồi hã nói:

- Thiếu gia đoán tương tôi xem có đúng không nào.

Từ từ đứng lên chấp tay sau lưng, Đồng Tiểu nhìn Cao Nhị từ đầu đến chân rồi nói:

- Mẫu thân của điếm chủ có phải là nữ không?

Cao Nhị lộ mắt nhìn chàng:

- Ồ... thì đúng rồi.

Đồng Tiểu cướp lời Cao Nhị:

- Một cái đúng. Phụ thân và mẫu thân của điểm chủ kết hợp với nhau mới tạo ra điểm chủ.

Cao Nhị vuốt râu gật đầu:

- Lẽ thường là như vậy.

Đồng Tiểu nói tiếp không cho Cao Nhị suy nghĩ:

- Đằng sau lưng điểm chủ có một người nữa. Đó là Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Đồng Tiểu nói dứt câu, Cao Nhị thối lui năm bộ. Y vừa thối bộ vừa bất ngờ búng ngón tay.

- Cách...

Âm thanh khô khốc đó đập vào thính nhĩ của Thiệu Ân. Nhanh như chớp, y vươn hữu thủ thộp đến khoảng không trước mặt Đồng Tiểu.

Trên tay của Thiệu Ân có ngay ngọn Vô Ảnh Phi Tiên. Thiệu Ân vừa thộp được ngọn ám tiễn vô ảnh thì Cao Nhị điểm mũi giày thì triển khinh công thoát đi. Trước khi thoát đi, y vung mạnh hữu thủ về phía sau. Một màn chu sa óng ánh chụp tới Đồng Tiểu, Thiệu Ân và Thục Á Di.

Thiệu Ân thét lớn:

- To gan.

Vừa nói vừa phát động phách không chưởng. Hai đạo khí kinh cuộn cuộn phát ra đánh bật tất cả vùng chu sa chưởng mà Cao Nhị tạo ra.

Thiệu Ân toan rượt theo Cao Nhị nhưng mười gã thực khách đồng loạt đứng phắt dậy, án ngữ chặn đường y.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Các ngươi muốn chết.

Cùng với lời nói đó thì mười chiếc ám khí hình sao thoát ra cùng một

lúc chẳng khác nào tinh sa băng xuống khuấy động cả không gian. Mười gã thuộc hạ của Cao Nhị cùng bị trúng ám tiễn hình cánh sao ngay tam tinh. Họ đổ xuống như những thân chuối bị lóc dữ cuốn qua. Hai gã còn lại thất sắc, quay lưng bỏ chạy. Nhưng Thiệu Ân như cơn gió lốc lướt qua giữ hai gã đó.

Đồng Tiếu không nhận ra Thiệu Ân dùng chiêu thức gì. Khi y dừng bước thì hai gã ỉa chạy thêm một đoạn nữa rồi cũng bổ nhào xuống, hồn lìa khỏi xác.

Đồng Tiếu cứ ngây mặt ra nhìn Thiệu Ân với ánh mắt sờ sững.

Thiệu Ân mở cuộc huyết sát nhưng cuối cùng Cao Nhị vẫn đào thoát được.

Quay lại trước mặt Đồng Tiếu, Thiệu Ân nhìn chàng. Đồng Tiếu cứ nhìn Thiệu Ân. Y nói:

- Ngươi làm sao vậy.

Như thể đã quen tay, Đồng Tiếu lại quệt mũi mình. Chàng khẽ lắc đầu nói:

- Sao... Sao Dương huynh lại hung tợn vậy?

- Ngươi nói ta hung tợn là sao?

- Giết một lúc bao nhiêu người. Huynh không chùn tay sao?

Thiệu Ân cau mày lộ vẻ bất nhẫn:

- Ta quen rồi.

Đồng Tiếu buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Người huynh đáng ra phải giết thì lại để cho y chạy thoát. Còn kẻ nô nhân không đáng chết thì lại giết sạch sành sanh.

Sắc diện Thiệu Ân không khỏi sượng sùng khi nghe Đồng Tiếu thốt ra câu này. Y làu bàu nói:

- Biết thế ta không can dự vào, nếu ta không can dự vào, để xem người còn đứng đây trách móc ta không nào?

Đồng Tiểu gượng cười:

- Nói thế thôi chứ Đồng Tiểu đâu dám trách móc gì Dương huynh. Hạ đẳng nhân thì không được trách Thượng đẳng nhân. Nếu như thế thì phạm thượng lắm đó. Nhưng nếu Dương huynh chỉ cảnh cáo bọn kia rồi để cho họ sống thì hay biết mấy. Trong những kẻ đã chết bất đắc kỳ tử này hẳn có kẻ còn thê tử... Vô tình...

Thiệu Ân khoát tay:

- Người đừng nói nữa được không. Nghe người lái nhải ta không chịu nổi.

Đồng Tiểu ve cằm, gãi đầu:

- Ô... Thì không nói nữa...

Á Di lên tiếng hỏi Đồng Tiểu:

- Đồng huynh sao lại biết gã điếm chủ Cao Nhị là Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Đồng Tiểu tròn mắt nhìn nàng:

- Có biết cái gì đâu.

Vừa nói Đồng Tiểu vừa cúi xuống bưng chén trà, nhưng Á Di hất chén trà khỏi tay chàng. Đồng Tiểu cau mày, bực tức nói:

- Sao vậy?

Á Di nói:

- Trong trà có độc thì sao?

Mặt Đồng Tiểu nghếch ra như thể vừa nghe được một câu nói ngớ ngẩn. Chàng nhìn Á Di một lúc rồi nói.

- Nàng lo cho ta à?

Vừa nói Đồng Tiểu vừa liếc qua Thiệu Ân.

Á Di lắc đầu:

- Á Di không muốn huynh chết vô lý thôi. Huynh nói huynh không biết, sao lại nói ngay Cao Nhị là Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Đồng Tiểu nhìn sang Thiệu Ân:

- Dương huynh trả lời dùm Đồng Tiểu được không?

Thiệu Ân bối rối nói:

- Người làm... người biết, sao lại bảo ta trả lời dùm người.

- Thế thì vừa đi, Đồng Tiểu vừa nói cho hai người biết. Ở lại đây thấy mấy cái xác này, sao mà ớn xương sống quá.

Ba người thả bước chậm rãi đi tiếp. Đồng Tiểu vừa đi vừa ve vãn nói:

- Á Di thắc mắc vì sao Đồng Tiểu biết Cao nhị là Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương ư?

Á Di gật đầu, quay sang Đồng Tiểu nói:

- Hửn Đồng huynh biết Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương nên mới nhận ra y?

Đồng Tiểu mỉm cười lắc đầu:

- Dương huynh còn không biết thì làm sao Đồng Tiểu này biết được. Ta tưởng đâu huynh có thể trả lời câu hỏi của nàng, nhưng rất tiếc Dương huynh không trả lời được. Đã vậy, huynh ấy còn quá chậm chạp để cho gã Vô Ảnh Phi Tiên đó tẩu thoát. Phải chi không hề được gã thì Đồng Tiểu không cần phải trả lời câu hỏi này.

Nhường mày nhìn qua Dương Thiệu Ân:

- Dương huynh có đồng ý với Đồng Tiểu không?

- Người lại trách ta đó à?
- Không dám... Không dám.
- Thế sao bất cứ chuyện gì, người cũng ráng kéo ta vào thế nhỉ.
- Bởi vì Dương huynh là người dám giám sát Đồng Tiếu.
- Ta giám sát người chứ không phải là mẫu thân của người.
- Hê... làm sao Dương huynh có thể làm bảo mẫu của Đồng Tiếu được. Huynh là... là nam nhân mà.

Thiệu Ân cau mày:

- Ta không thích nghe những lời nói nhảm nói cuội này.

Á Di lên tiếng:

- Đồng huynh chưa trả lời câu hỏi của Á Di.
- Ta sắp trả lời đây.

Đồng Tiếu xoa trán, suy nghĩ nói:

- Ta biết phải trả lời thế nào nhỉ? À... Nàng có thể hiểu một điều là Đồng Tiếu phát hiện ra Âu Trùng Cương chẳng qua là nói bừa, nói cuội thế thôi.

Á Di tròn mắt nhìn Đồng Tiếu:

- Cái gì nói bừa và nói cuội. Nói bừa mà lại phát hiện ra ngay Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.
- Hây... Có những chuyện hôm nay mới khẳng định câu nói của người xưa là đúng: Có tật thì giật mình.

Nhìn qua Thiệu Ân, Đồng Tiếu nói:

- Khi nghe Dương huynh nói trong những khách điểm có Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương, Đồng Tiếu mới đánh đổ quán chủ. Đồng Tiếu

đem số ngân lượng để dụ hắn để có thể khiến hắn thổ lộ Âu Trùng Cương là ai trong nhóm người kia.

Á Di nói:

- Đồng huynh không sợ mất số ngân lượng to lớn đó à?
- Làm sao mà mất được.
- Nếu huynh đoán sai.
- Làm sao sai được. Ta nói phụ thân của gã là nam nhân, mẫu thân là nữ nhân. Những chuyện hiển nhiên như vậy, chẳng lẽ nàng cũng không biết rõ? À... sau cùng ta phán cho một câu “Sau lưng gã có Âu Trùng Cương”. Không ngờ Cao Nhị có tật nên lòi ngay cái đuôi Âu Trùng Cương ra ngay. Chỉ tiếc...

Thiệu Ân cướp lời Đồng Tiểu:

- Người đừng trách móc nữa.

Đồng Tiểu lại hỏi:

- Không biết những người đó có phải là đồng bọn của Âu Trùng Cương không nhỉ?

Thiệu Ân đáp:

- Người thấy rồi đó
- Những người chết là đồng bọn của Vô Ảnh Phi Tiên ư?
- Còn phải nói nữa.
- Đồng Tiểu lại nghĩ khác.
- Người nghĩ thế nào.
- Chỉ cần một chút xúu thông minh thôi, sẽ nhận ra ngay những gã đó không phải là đồng bọn của Vô Ảnh Phi Tiên.

- Người tự thị mình thông minh.
- Không dám... Tự thị thông minh hơn huynh, nhưng có thể nói mò được.
- Ta muốn nghe người nói mò như thế nào?
- Vô Ảnh Phi Tiên là người dùng phi tiên nhưng không thể nhận được diện dung. Nếu y có đồng đảng thì còn gì là vô ảnh nữa. Âu Trùng Cương sử dụng ám tiên nhưng lại ẩn trong bóng tối ra tay. Nếu y có đồng bọn thì tất có người biết chân diện của y, thì còn gì là vô ảnh nữa. Đúng không nào?

Đồng Tiểu nhưng mày nói tiếp:

- Để mình trở thành Vô Ảnh Phi Tiên, gã phải hành động độc lập. Nên Đồng Tiểu nghĩ những người Dương huynh lấy mạng là những kẻ vô can, chỉ vì hám lợi, hay một cái gì đó mà mới tự nguyện giúp hã.

Đồng Tiểu cau mày nhìn sang Á Di.

Á Di đỏ mặt:

- Huynh nghĩ...
- Ta chỉ nhìn nàng thôi, đừng có tạt giạt mình đó. Có thể Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương nói với những người đó rằng trong người của Đồng Tiểu có số bạc rất lớn, nên mới giở thủ đoạn cướp đường đó mà. Họ không biết bên cạnh Đồng Tiểu còn có Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân.

Buông một tiếng thở dài, Đồng Tiểu nói:

- Xét cho cùng cũng tội nghiệp cho những người đó.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu nói:

- Bọn Hắc đạo như ngươi đều là những kẻ có thủ đoạn cả.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Hê... Dương huynh nói câu này nghe đau lòng lắm đó nha... Đau lắm đó

- Từ trước đến nay đã như vậy rồi. Hôm nay Âu Trùng Cương đã minh chứng cho điều đó.

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương là Hắc đạo nhưng chỉ hành sự giết người Hắc đạo thôi. Người đó lại chính là Đồng Tiểu. Còn huynh...

Đồng Tiểu cười khẩy:

- Huynh giết lung tung.

Thiệu Ân đỏ mặt.

Đồng Tiểu gượng cười giả lả nói:

- Nói như thế nhưng huynh phải đề mắt dòm chừng Vô Ảnh Phi Tiên đó.

- Sao ta phải dòm chừng y?

- Huynh không chú ý đến hắn thì hắn sẽ có cơ hội sát tử Đồng Tiểu.

- Người chết chứ ta đâu có chết.

- Huynh là người giám sát Đồng Tiểu, sao lại có thể thốt ra những lời nói như vậy.

Đồng Tiểu dừng bước.

Á Di nhìn chàng.

Đồng Tiểu nói:

- Á Di và Dương huynh có nghe tiếng gì không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Không phát hiện được gì cả. Chẳng lẽ người phát hiện ra hành tung của Vô Ảnh Phi Tiên.

- Dương huynh võ công cao cường, còn không phát hiện được, huống chi là Đồng Tiểu.

Á Di hỏi:

- Thế huynh nghe gì nào?

- Tiếng nước chảy róc rách.

Thiệu Ân nheo mày:

- Tiếng nước chảy thì có gì lạ nào.

- Tất nhiên phải có rồi. Dương huynh theo Đồng Tiểu.

- Thế còn Á Di?

Đồng Tiểu nhìn lại nàng:

- Nếu nàng thích.

Thiệu Ân hỏi:

- Người định làm gì nữa đây.

- Thiên cơ bất khả tiết lộ. Nếu huynh muốn đối mắt với Vô Ảnh Phi Tiên.

Thiệu Ân khẽ gật đầu:

- Được, ta đi theo người.

Á Di chen vào:

- Á Di cùng theo nữa.

Đồng Tiểu nhìn nàng lưỡng lự:

- Thật lòng nàng muốn theo à?

- Chẳng lẽ Đồng huynh muốn Á Di ở lại đây một mình giữa chốn vắng vẻ này à?

Á Di cau mày nói tiếp:

- Vẫn còn một gã Hắc đạo Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

- Nói như thế thì thiếu. Còn những hai gã. Một là Đồng Tiểu, hai là Vô Ảnh Phi Tiên.

Đó là tạm nói nhé, chứ còn nhiều lắm. Thôi được... nàng đã muốn đi theo thì theo, nhưng nhớ đừng la toáng lên đấy nhé.

- Á Di không phải là kẻ nhút nhát như Đồng huynh tưởng.

- Ta biết nàng đâu phải là kẻ nhút nhát. Nếu nhút nhát thì đã không mò đến biệt phòng của Đồng Tiểu. Với nàng thì phải nói là kẻ liều mạng mới đúng, có phải không?

Sắc diện Á Di đỏ bừng.

Nàng thở hắt ra miễn cưỡng nói:

- Huynh nghĩ Á Di sao cũng được. Miễn sao Á Di không hỗ thẹn với việc làm của mình là được rồi. Sau này huynh sẽ biết thôi.

Đồng Tiểu mỉm cười.

Thấy nụ cười trên miệng Đồng Tiểu, Á Di đỏ bừng mặt hơn. Nàng ngượng ngùng hỏi:

- Đồng huynh cười gì?

- Ta có ý nghĩ lạ trong đầu.

- Ý nghĩ lạ gì?

- Ô... nữ nhân mà không biết hỗ thẹn thì đâu phải là nữ nhân. Cũng như hoa không biết khoe hương khoa sắc thì đâu phải là hoa. Vậy nàng là nữ hay là giống gì?

Á Di sượng chín cả người. Nàng buột miệng thốt:

- Người...

Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhìn Á Di nói:

- Nàng đừng nghe những lời của gã nữa. Những lời gã nói cứ xem như nước chảy ngoài tai.

Đồng Tiểu nói:

- Đâu cần phải khôn khở như vậy. Nếu không muốn nghe thì cứ quay về... thế là không còn phải nghe nữa.

Á Di lắc đầu:

- Đồng huynh đi đâu, Á Di đi theo đó.

- Thủy chung... Thủy chung... Thủy chung. Đáng ngưỡng mộ. Không ngờ một tiểu tử Hắc đạo, vô danh tiểu tốt như Đồng Tiểu này lại may mắn có được một người như nàng theo hầu. Thế thì còn gì bằng nữa.

Nói dứt câu Đồng Tiểu xăm xăm đi thẳng vào trong bìa rừng. Á di và Thiệu Ân sóng vai bước theo sau cùng. Cả hai cùng có một ý niệm trong đầu:

- “Gã này còn giờ trò gì nữa đây?”

Sắc tử

Đến bên bờ suối, Á Di lẫn Thiệu Ân còn đang suy diễn những hành động kế tiếp của Đồng Tiểu, đã thấy Đồng Tiểu đứng bên bờ suối, miệng nở nụ cười tươi.

Thiệu Ân chau mày. Y buột miệng hỏi:

- Người định làm gì với dòng suối này.
- Khó nói quá.
- Dòng suối này có gì khiến người khó nói.
- Dương huynh và Á Di nhìn Đồng Tiểu như vậy, Đồng Tiểu còn làm gì được.

Á Di chen chen vào:

- Đồng huynh muốn làm gì thì cứ làm.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tốt tốt. Nàng đã mở lời ta mới dám thực hiện ý muốn của mình.

Nói dứt câu, Đồng Tiểu tự cởi bỏ phục trang của mình.

Á Di đỏ mặt, nói:

- Huynh làm gì vậy?
- Còn làm gì khác hơn là đi tắm.

Á Di quay mặt chỗ khác, làu bàu nói:

- Đúng là không biết hổ thẹn, trơ trẽn và bỉ ổi.

Đồng Tiểu nói với Thiệu Ân:

- Dương huynh, nghe tiếng suối chảy, Đồng Tiểu muốn rủ huynh đi tắm, nhưng Á Di nằng nặc đòi theo. Có lẽ nàng ấy muốn tắm chung với Đồng Tiểu và huynh.

Đồng Tiểu vừa nói vừa cởi hết trang phục của mình. Chàng như một con tằm chui ra khỏi xác. Thiệu Ân cau mày khi thấy hình xăm nửa thân trên của một con rồng bên ngực trái của chàng.

Thấy Thiệu Ân nhìn mình chằm chằm, Đồng Tiểu nói:

- Hê... Đồng Tiểu đâu có phải là nhi nữ mà Dương huynh nhìn dử vậy? Nhi nữ đang đứng bên cạnh Dương huynh đó.

Thiệu Ân thở ra, quay mặt lại với Á Di. Trong khi đó Đồng Tiểu lội xuống dòng suối, trùm mình, vỗ nước bắn tung tóe.

Á Di lau bàu nói:

- Dương huynh, còn ai dê tiện như gã này không?

Thiệu Ân im lặng không đáp lời nàng. Trong tâm tưởng của Thiệu Ân hiện rõ hình xăm nửa phần trên của con giao long. Không nghe Thiệu Ân đáp lời, Á Di liếc qua ngay:

Vẻ mặt của Thiệu Ân có những nét suy tư lạ lùng. Đôi uy nhân như thể chìm vào cõi hư vô nào đó.

Á Di hỏi:

- Huynh đang nghĩ gì vậy?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không nghĩ gì cả.

- Huynh có nghe muội nói không?

- Á Di nói gì?

- Đồng Tiểu có phải là một gã dê tiện và trơ tráo không?

Thiệu Ân nhìn qua nàng:

- Nàng nghĩ Đồng Tiểu là kẻ đê tiện và trơ tráo?

Á Di gật đầu:

- Hành động của gã huynh thấy đó.

- Thế tại sao nàng đòi theo Đồng Tiểu. Đáng ra nàng không nên theo y, khi biết y là kẻ đê tiện và trơ tráo.

Á Di im lặng.

Đồng Tiểu từ dưới suối lên tiếng nói:

- Hê... Hai người không xuống tắm mà đứng đó rù rì gì vậy? Nước suối mát lắm. Tắm rất thoải mái.

Thiệu Ân không nhìn lại, mà lên tiếng nói:

- Người cứ tự nhiên.

- Dương huynh không tắm, không cảm thấy khó chịu sao?

- Ta quen rồi.

- Hóa ra giới Bạch đạo Thượng đẳng nhân ở dơ quen rồi phải không?

- Người đừng nói càn rỡ nữa được không?

- Thì Đồng Tiểu nghĩ sao nói vậy thôi.

Đồng Tiểu tăng hắng nói tiếp:

- Thực Á Di, cũng không tắm luôn à?

Á Di bặm môi, đỏ mặt. Vô tình nàng quay lại thấy Thiệu Ân liếc nhìn mình. Nàng sượng chín cả người, nhưng vẫn miễn cưỡng nói:

- Á Di không quen tắm chung với nam nhân.

- Nàng với ta có quen với không quen gì nữa. Nàng đã từng vào thư

phòng của ta kia mà. Giờ tắm chung thì đúng ý của nàng rồi.

Á Di thở ra. Nàng nhủ thầm trong đầu:

- “Trên đời này sao lại có một gã trơ tráo, mặt dạn mày dày như vậy nhỉ?”

Ý niệm đó trôi qua tâm thức nàng, Á Di nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương huynh, muội không thể đứng ở đây được nữa.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Nàng nên chấp nhận sự bực tức khi đã quyết định đi theo với Đồng Tiếu.

- Nhưng hắn càng lúc càng...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng, rồi nói:

- Muội không thích đứng ở đây để làm cái đích cho hắn bêu rếu.

Á Di buông tiếng thở ra, chỉ về phía táng cây đại thụ xa xa, nói:

- Huynh và muội đến đó đi.

Thiệu Ân lúng túng nói:

- Để Đồng Tiếu ở đây một mình à?... Ta sợ...

Á Di hỏi:

- Huynh sợ gì?

- Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Á Di gắt giọng nói:

- Tự Đồng Tiếu chuốc lấy cái khổ cho hắn. Hắn biết Dương huynh chú nhãn đến hắn, bảo hộ cho hắn, nên càng lúc hắn càng làm tới. Huynh hãy để im, mặc hắn, tự khắc hắn sẽ có sự thay đổi trong lối

hành xử, kính trọng huynh hơn.

- Thiệu Ân sợ Vô Ảnh Phi Tiên...

- Huynh đừng quá lo lắng cho hắn có được không? Dù sao thì Đồng Tiểu cũng chỉ là Hắc đạo vô sỉ, không đáng để Dương huynh quan tâm.

Đồng Tiểu từ dưới suối nói vọng lên:

- Hê... Hai người nói rù rì gì vậy? Bộ hai người đang bàn thảo với nhau về nhân dạng của Đồng Tiểu à? Á Di, nếu như muốn bàn thảo thì phải chiêm ngưỡng dung mạo, thể pháp của Đồng Tiểu trước đã chứ. Nàng đâu có thấy mà bàn thảo với Dương huynh.

Á Di gắt giọng nói:

- Á Di và Dương huynh không bàn gì đến Đồng huynh cả.

- Ta nghe rõ hai người nói đến ta... Hê... Nàng đừng có bắt chước Dương huynh đó. Dương huynh ở dơ thì còn có thể chịu nổi còn nàng...

Đồng Tiểu chắt lưỡi:

- Còn nàng... nếu không tắm... không chùng lại biến thành đôi giày của Đồng Tiểu lắm đấy.

Á Di nhìn Thiệu Ân, gắt giọng nói:

- Á Di không thể nghe những lời nhơ nhuốc của Đồng huynh.

Nàng nói rồi nắm tay Thiệu Ân kéo đi về phía táng cây đại thụ. Thiệu Ân hơi miễn cưỡng, nhưng rồi cũng bước theo chân Á Di.

Đồng Tiểu nói:

- Hê... Hai người định bỏ ta ở đây một mình à?

Mặc cho Đồng Tiểu nói, Á Di vẫn lôi Thiệu Ân về phía táng cây đại thụ để không phải nghe những lời của Đồng Tiểu. Hai người đó đi rồi,

Đồng Tiểu mới dựa lưng vào một tảng đá, khoanh tay trước ngực như thể chờ đợi ai đó.

Đồng Tiểu không phải chờ đợi lâu.

Vô Ảnh Phi Tiên từ sau một hốc đá bước ra. Y tiến đến trước mặt Đồng Tiểu, nhìn chàng 1 lượt, nói:

- Thiếu gia biết mình phải chết chứ?

Đồng Tiểu nhìn Vô Ảnh Phi Tiên. Hàm râu quặp của gã đập vào mắt chàng.

Đồng Tiểu từ tốn nói:

- Tất nhiên Đồng Tiểu biết mình chắc chắn sẽ phải chết rồi. Nhưng trước khi chết thì cần giải quyết những thắc mắc trong đầu mình.

Đồng Tiểu mỉm cười nói tiếp:

- Âu tôn giá biết vì sao Đồng Tiểu chọn dòng suối này để tắm, và nói nhảm nói cuội để đuổi Dương Thiệu Ân và Thục Á Di đi chứ? Chẳng qua Đồng Tiểu chỉ chờ Âu tôn giá đến lấy mạng thôi.

Vô Ảnh Phi Tiên cau mày:

- Thiếu gia chờ Âu mỗ đến lấy mạng à?

- Không chờ thì làm gì ở đây. Bộ tôn giá nghĩ Đồng Tiểu thích tắm trong dòng suối lạnh này lắm à?

- Được, Âu mỗ sẽ chịu theo ý người.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Khoan! Trước khi Âu tôn giá lấy mạng Đồng Tiểu thì hãy cho Đồng Tiểu biết một vài điều.

- Âu mỗ sẽ trả lời tất cả những câu hỏi của thiếu gia.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Tốt! Câu hỏi thứ nhất của Đồng Tiểu là Âu tôn giá hử biết Đồng Tiểu là con của Thánh Cô Tiên Tử chứ?

Trùng Cương gật đầu:

- Biết...

- Chính vì biết Đồng Tiểu là con của Thánh Cô Tiên Tử nên tôn giá mới gọi Đồng Tiểu là thiếu gia. Điều đó chứng tỏ tôn giá rất trọng mẫu thân.

- Âu mỗi lúc nào cũng trọng Thánh Cô Tiên Tử.

- Còn trọng thất tôn giá còn tự nhận mình là người của Hắc đạo, giới hạ nhân trong con mắt của những Thượng đẳng nhân Bạch đạo.

Âu Trùng Cương im lặng.

Đồng Tiểu nhìn y.

Âu Trùng Cương ve hàm râu quặp. Y buông tiếng thở dài hỏi:

- Thiếu gia còn hỏi gì nữa không?

- Còn.

Đồng Tiểu nhìn thẳng vào mắt Âu Trùng Cương. Chàng nghiêm giọng nói:

- Nếu thật Âu tôn giá còn nghĩ đến Thánh Cô Tiên Tử, hãy trả lời thật cho Đồng Tiểu biết điều này.

- Thiếu gia cứ hỏi, Âu mỗi rất thành thật với thiếu gia.

Đồng Tiểu rút một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực rồi từ tốn nói:

- Âu tôn giá tự ý truy sát Đồng Tiểu hay vì nguyên do nào khác?

Âu Trùng Cương lúng túng. Y miễn cưỡng nói:

- Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương đúng là không có ý truy sát thiếu gia.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Đồng Tiểu tin như vậy. Chắc chắn có một nguyên nhân khác buộc tôn giá phải lấy mạng Đồng Tiểu.

Âu Trùng Cương gật đầu.

Đồng Tiểu thở dài rồi nói:

- Âu tôn giá đã bán mình.

Âu Trùng Cương sượng sùng.

Đồng Tiểu nói tiếp:

- Vậy ai phải tôn giá truy sát Đồng Tiểu.

Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương lưỡng lự. Y buông tiếng thở dài, nhìn Đồng Tiểu, rồi từ từ thở ra như thể muốn bộc bạch với chàng qua tiếng thở dài đó. Nhưng tiếng thở ra của Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương còn đọng trên cửa miệng thì bất thành lình một ánh chớp bạc lướt vụt qua cổ họ Âu.

Ánh chớp bạc làm Đồng Tiểu lóa mắt. Khi chàng nhìn lại thì Vô Ảnh Phi Tiên vẫn đứng sững trên ghềnh đá nhưng cổ y xuất hiện một đường chỉ máu.

Đồng Tiểu ngập ngừng nói:

- Vô Ảnh Phi Tiên tôn giá...

Lời của chàng như đánh động đến thần thức của Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương, khiến y rùng mình. Liền sau cái rùng mình đó thì thủ cấp của y cũng rơi tòm xuống dòng suối lạnh. Thủ cấp rơi xuống đất mà thân ảnh họ Âu vẫn đứng sững trên ghềnh đá như thể chôn chân xuống đất.

Máu từ cổ y trào ra chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ trang phục, rồi tuông xuống dòng suối lạnh.

Cái chết của Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương khiến Đồng Tiểu thừa người ra.

Mãi một lúc sau, chàng mới lấy được tinh thần, bước lên bờ vội vã vận lại trang phục.

Chàng nhìn về phía tảng cây đại thụ, thấy Thiệu Ân và Thục Á Di vẫn còn đứng đó.

Đồng Tiểu nhìn quanh nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy bóng người nào. Sát chiêu của kẻ đầu mặt đã sát tử Vô Ảnh Phi Tiên quả là có một không hai.

Một thứ sát chiêu mà Đồng Tiểu không thể nào tin được vào mắt mình, cho dù chàng là người chứng kiến.

Đồng Tiểu thét gọi Thiệu Ân:

- Dương huynh... Á Di...

Hai người quay lại bên bờ suối. Thiệu Ân nhìn xác Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương, rồi nhìn Đồng Tiểu hỏi:

- Chuyện gì vừa xảy ra?

Thiệu Ân chỉ Âu Trùng Cương:

- Y đã bị mất đầu. Ai đã giết Âu Trùng Cương?

- Còn ai vào đây nữa.

Đồng Tiểu nói rồi chỉ xuống suối:

- Đồng Tiểu phiền huynh xuống dưới suối lấy thủ cấp của Vô Ảnh Phi Tiên lên dùm được không?

Thiệu Ân lưỡng lự:

- Sao ngươi lại không đi lấy.
- Việc lớn Đồng Tiểu đã làm. Việc nhỏ là Dương huynh chứ?

Đồng Tiểu nhướn mày.

Thiệu Ân miễn cưỡng bước xuống suối nhặt lấy thủ cấp của Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Đặt thủ cấp xuống ngay dưới chân xác Âu Trùng Cương, Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu nói:

- Thủ pháp giết người của ngươi quả là lợi hại. Thế mà ta không nhận ra.

Đồng Tiểu kéo Dương Thiệu Ân đến bãi đất gần đó. Chàng chỉ bãi đất, nói:

- Chúng ta cùng hợp lực đào một cái huyệt nhé.
- Sao lại đào huyệt?
- Thì Đồng Tiểu là như vậy đó.

Nói rồi Đồng Tiểu tự tay bới một mộ huyệt cho Âu Trùng Cương.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu bới đất nói:

- Ngươi quái lạ thật.

Đồng Tiểu ngẩng lên nhìn Thiệu Ân:

- Có gì là quái lạ?
- Nếu ta là ngươi, ta không làm chuyện rồi hoi này.
- Đồng Tiểu thích những chuyện rồi hoi.

Thiệu Ân thở ra rồi cùng với Đồng Tiểu đào huyệt.

Bới xong một lỗ huyệt đủ để lấp xác Âu Trùng Cương, Đồng Tiểu

mới chôn xác họ Âu.

Chôn xong, chàng nhìn Thiệu Ân nói:

- Có làm như vậy thì người chết hoan hỷ và sẽ phù hộ cho người sống.
- Ý nghĩ xa vời.
- Nhưng lại rất gần đôi với những Hạ đẳng nhân.

Hai người quay lại bên Thục Á Di.

Á Di nhìn Đồng Tiếu.

Thiệu Ân hỏi:

- Người đã dùng sát chiêu gì để lấy mạng Vô Ảnh Phi Tiên.

Đồng Tiếu chỉ vào miệng mình:

- Cô nhân có câu, ngôn phong có kiếm đao. Chỉ cần Đồng Tiếu nói một hai câu thì Vô Ảnh Phi Tiên tự cắt ngay cái thủ cấp của mình.

Á Di lắc đầu:

- Thật là khó tin.
- Tin hay không tin thì sự thật vẫn hiển nhiên trước mắt Dương huynh và Á Di rồi.

Nói dứt câu, Đồng Tiếu buông tiếng thở dài:

Á Di quan sát chân diện chàng, từ tốn hỏi:

- Đồng huynh đã nói cái gì... mà khiến cho Âu Trùng Cương phải tự cắt đầu mình, huynh khỏi phải ra tay?
- Nói gì à?

Á Di gật đầu.

Thiệu Ân nhìn chàng:

- Người đã nói gì?

Đồng Tiểu ve cảm:

- Hai người muốn nghe không?

Thiệu Ân nhìn qua Á Di. Y khẽ lắc đầu.

Nhìn lại Đồng Tiểu, y nói:

- Thôi được rồi, người không cần phải giải trình, ta không muốn nghe đâu.

Đồng Tiểu nhìn lại Á Di:

- Còn Á Di.

Nàng lưỡng lự rồi lắc đầu:

- Á Di cũng không muốn nghe.

Đồng Tiểu mỉm cười, từ tốn nói:

- Thế mới tốt, những kẻ ngoại cuộc thì không nên tò mò nghe chuyện của người khác.

Thiệu Ân nói:

- Ta không phải là kẻ ngoại cuộc.

Đồng Tiểu quay sang nhìn Thiệu Ân, gượng cười nói:

- Hai người đã bỏ rơi Đồng Tiểu.

Nói rồi Đồng Tiểu chấp tay sau lưng, thả bước đi. Thiệu Ân kịp nghe tiếng thở dài của chàng.

Y vội vã bước theo Đồng Tiểu, gọi:

- Đồng Tiểu...

Quay đầu nhìn lại Thiệu Ân, Đồng Tiểu hỏi:

- Huynh muốn nói gì?
- Ta bỏ đi như thế là có lỗi với ngươi.
- Huynh không có lỗi gì đâu.
- Ta đã để ngươi một mình đối mặt với Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Đồng Tiểu gật đầu.

Thiệu Ân hỏi:

- Ngươi biết Vô Ảnh Phi Tiên sẽ tìm đến giết ngươi à?
- Thì y đã có ý truy sát Đồng Tiểu cơ mà.
- Ngươi thật là khó hiểu.
- Có những chuyện còn khó hiểu hơn nữa.

Thiệu Ân chau mày hỏi:

- Ví như nửa hình xâm phần đầu của thiên long trên ngực trái của ngươi.
- Hình xâm đó à? Ngay từ nhỏ Đồng Tiểu đã có rồi. Có lẽ mẫu thân hay phụ thân xâm cho Đồng Tiểu, gợi ý sau này Đồng Tiểu sẽ là rồng, hay là võ lâm Minh chủ đó.

Thiệu Ân nhú mày nhìn Đồng Tiểu:

- Ta cũng có nhưng thắc mắc tò mò về hình xâm đó.
- Vậy ư? Nó có gì khiến Dương huynh thắc mắc nào?
- Sao lại chỉ xâm có nửa con rồng. Lại chỉ có phần đầu mà thôi.
- Có gì mà thắc mắc... long ẩn, long hiện đấy mà. Hoặc ngực của Đồng Tiểu không đủ chỗ để xâm cả một con long.

- Ai cũng có thể nói được như người. Thế người có nghĩ rằng còn nửa phần đuôi của con rồng ở đâu không?

Đồng Tiểu nhú mày:

- Ở... nửa phần đuôi à...

Thiệu Ân gật đầu.

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Nửa phần đuôi rồng... có lẽ mẫu thân hay phụ thân quên xâm mất rồi. Hoặc có tồn tại đâu đó trong ký ức của Đồng Tiểu.

Chàng nhìn Thiệu Ân, hóm hỉnh cười, nói:

- Nếu như huynh thất mất nửa phần đuôi đó ở đâu thì thử đi tìm dùm Đồng Tiểu xem.

Chắc nó tồn tại đâu đó trong cuộc đời này.

- Ta không nghĩ như người. Nếu nửa phần đuôi của con rồng chỉ có trong ký ức thì nó vĩnh viễn không tồn tại trong cõi đời này... Vĩnh viễn không tồn tại.

Giọng nói của Thiệu Ân vừa khe khẽ vừa lạnh lùng khiến Đồng Tiểu phải sửng sốt, buột miệng hỏi:

- Dương huynh sao vậy?

Thiệu Ân khoát tay:

- Ta không có gì cả.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Giờ thì chúng ta sẽ đi đâu.

- Đến nơi cần phải đến... cũng không xa nơi này đâu.

Cuồng phong dị nộ

Đồng Tiểu bước đến trước cửa tòa thạch lâu bằng đá với màu đen hắc ám.

Một tiếng quạ kêu cất lên khi Đồng Tiểu vừa ôm quyền toan lên tiếng. Tiếng quạ kêu buộc chàng phải đảo mắt nhìn quanh, rồi quay lại nhìn sau lưng mình.

Thiệu Ân và Á Di vẫn đứng sau lưng chàng.

Đồng Tiểu quay lại:

- Hai người không sợ chứ?

Thiệu Ân nói:

- Chẳng có gì để sợ cả. Ngọc Diện Tử Sát không biết sợ.

- Dương huynh biết đây là tòa lâu gì không?

- Hắc lâu.

- Hắc lâu... tòa lâu của một Hắc đạo ma nhân đã từng là Sát nhân vương đó. Huynh không sợ à?

- Ta thích có một đối thủ như người nói.

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Trước đây có thể Mục Nhân Sử Khiển là đối thủ của Dương huynh... Nhưng bây giờ thì không rồi.

- Tại sao bây giờ lão không phải là đối thủ của ta.

- Võ công đã bị phế bỏ thì đâu còn là cao thủ Hắc đạo để giao thủ với Dương huynh.

Nói như thế để Dương huynh biết, đừng có giở thói... ơ... đừng có thương căng tay, hạ căng chân, giở sát chiêu giết lão làm gì. Huynh hiểu ý Đồng Tiểu nói chứ?

Đồng Tiểu nhìn lại Hắc lâu, ôm quyền lớn tiếng nói:

- Mục tiền bối, có Đồng Tiểu, hậu nhân của Thánh Cô Tiên Tử đến tham kiến người.

Ô cửa tò vò dịch mở, một bộ mặt xương xẩu nhô ra:

- Người nói người là người của Thánh Cô Tiên Tử à?

- Nếu không phải là hậu nhân của Thánh Cô Tiên Tử thì văn bối đâu tìm đến đây.

- Lời nói của tiểu tử có gì chứng minh không?

- Tất nhiên là có rồi.

Đồng Tiểu cầm lấy sợi dây có mặt ngọc thạch chìa đến trước mặt Mục Nhân Sử Khiển:

- Tiền bối nhận ra sợi dây có mặt ngọc thạch này chứ.

Ngay lập tức thạch môn dịch chuyển. Đồng Tiểu dậm bước qua thạch môn thì Thiệu Ân cản lại:

- Ta đi với người.

Đồng Tiểu nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh lo cho tiểu đệ à?

- Ta không muốn để người một mình nữa.

- Đây là hắc lâu, tòa lâu này của một cao nhân Hắc đạo.

- Người Hắc đạo cũng có thể giết người.

- Thịnh tâm của Dương huynh lo lắng cho Đồng Tiểu khiến Đồng

Tiểu xúc động quá.

Không biết Mục Nhân Sử Khiển có đồng ý cho Dương huynh vào không?

- Lão không thể cản được khi ta đã muốn.

- Được, để Đồng Tiểu hỏi lão xem.

Đồng Tiểu lớn tiếng nói:

- Sử tiên bối, Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân muốn cùng vân bối vào tham kiến tiên bối.

Mục Nhân Sử Khiển rống lên:

- Không... Không... lão phu chỉ tiếp một mình ngươi thôi. Không ai được vào đây cả.

Đồng Tiểu nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương huynh nghe lão tiên bối hét rồi chứ?

Thiệu Ân bước đến ngang với Đồng Tiểu:

- Lão cản Dương mỗ được không?

Lời còn đọng trên miệng Thiệu Ân thì thạch môn từ từ dịch chuyển toan đóng lại.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Sử tiên bối khoan đóng cửa.

Thạch môn ngừng dịch chuyển.

Đồng Tiểu nhìn lại Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Lão tiên bối đã không muốn tiếp Dương huynh thì Dương huynh cũng đừng ép người ta.

Nếu biết kính bá nhân một bước thì bá nhân sẽ nhường lại Dương huynh một trượng.

Đồng Tiểu mỉm cười nói:

- Huynh không nên để Thục Á Di ở đây một mình. Nữ nhân dần bước vào chốn giang hồ bụi bặm, chẳng tốt chút nào.

Nói rồi Đồng Tiểu đi thẳng đến Thạch môn. Chàng hơi chần chừ một chút rồi bước vào Hắc lâu. Thạch môn đóng ngay lại khi Đồng Tiểu bước vào trong.

Thiệu Ân đứng bên ngoài Hắc lâu mà cảm thấy bồn chồn, bất an.

Á Di bước đến bên y:

- Dương huynh lo cho hấn à?

- Một mình Đồng Tiểu đi vào Hắc lâu, ta không yên lòng.

- Có gì huynh lại lo lắng cho hấn. Nếu hấn tự đi tìm cái chết thì tự lo cho bản thân mình.

Thiệu Ân nhìn Á Di:

- Nàng đừng nói với ta những lời như vậy.

Giọng nói của Thiệu Ân có vẻ nhạt nhẽo, khiến cho Thục Á Di không khỏi sượng sùng.

Nàng im lặng khoanh tay trước ngực.

Thiệu Ân không màng đến vẻ mặt sượng sùng của Thục Á Di, nhìn về phía Thạch môn Hắc lâu với vẻ bồn chồn lo lắng chờ đợi.

Hai tai Thiệu Ân chợt giật nhẹ một cái. Y từ từ quay mặt nhìn lại sau lưng mình như thể vừa phát hiện điều gì đó. Đôi thần nhãn của Thiệu Ân rọi vào bóng tối, nơi có cây nhân thọ khổng lồ.

Y trầm giọng nói:

- Các hạ sao lại ẩn núp nơi đó làm gì? Hãy bước ra đây.

Từ trên táng cây nhân thọ khổng lồ, một người vận bạch y, che mặt cũng bằng vuông lụa trắng, với khinh thuật tựa như cánh én, lướt đến bên Thiệu Ân.

Hai đạo phách không chuông do bạch y nhân phát tán chia làm hai đường thượng và hạ công thẳng đến Thiệu Ân. Đối phương bất ngờ tập kích, nhưng Thiệu Ân vẫn không một chút nao núng, hay dè chừng, mà dựng song thủ đỡ thẳng lấy hai đạo phách không chuông của bạch y nhân.

Chuông đối chuông tạo ra một thứ âm thanh như sấm động ngay trước tòa Hắc lâu.

- Âm...

Đón thẳng một chuông của bạch y nhân, Thiệu Ân không hề tỏ ra yếu thế mà ngược lại còn hơn hẳn đối phương nhiều bậc. Y chỉ hơi thối về sau nửa bộ, trong khi bạch y nhân phải bật ngược trở lại. Nhưng bằng một thế “Hoài Long Hoán Bộ”, bạch y nhân lộn một vòng.

Hai đạo ám tiễn thoát ra từ hai ống tay áo của bạch y nhân, bắn xẹt đến tâm tinh của Thiệu Ân.

Thiệu Ân gắt giọng nói:

- Người chưa phải là đối thủ của Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân.

Vừa nói Thiệu Ân vừa phóng hai đạo chỉ khí phá công hai chiếc ám tiễn của đối phương.

- Chát... Chát...

Hai chiếc ám tiễn cắm vào hai đạo chỉ khí của Thiệu Ân bị bắn ngược trở lại bạch y nhân. Bạch y nhân không dám bắt lại hai chiếc ám tiễn đó, như thể y đã biết đối phương của mình không phải tầm thường. Bạch y nhân lạng người, bằng một bộ pháp thần kỳ né tránh hai đạo ám tiễn do mình phóng ra.

Vừa tránh được hai đạo ám tiễn của Thiệu Ân, bạch y nhân đảo bộ toan thoát đi.

Thiệu Ân đoán ngay được ý của đối phương, liền thi triển khinh công kỳ tuyệt băng qua đầu của bạch y nhân, án ngữ chặn đường y. Thiệu Ân giang rộng hai tay chắn ngang đường tẩu thoát của bạch y nhân, gần giọng nói:

- Người là ai?

Bạch y nhân đứng thừ ra rọi đôi mắt hần học vào Thiệu Ân.

Thiệu Ân lập lại lần nữa:

- Người là ai?

Đến lúc này bạch y nhân mới lên tiếng:

- Người không cần biết.

- Người có thể dùng chiếc khăn lụa mỏng manh đó mà che được mắt của bốn thiếu gia sao. Bốn thiếu gia sẽ lột chiếc khăn lụa để xem người là ai.

Thiệu Ân vừa nói vừa lắc vai lướt đến. Y vồ thẳng một trảo vào mặt bạch y nhân.

Chớp thấy trảo công của Thiệu Ân, bạch y nhân bèn sà bộ né tránh.

Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Người tiêu rồi.

Cùng với lời nói đó, Thiệu Ân bất ngờ chuyển trảo qua chưởng phạt ngang qua ngực bạch y nhân.

Bạch y nhân hốt hoảng thối lùi nửa bộ. Y chưa kịp trụ chân thì nhận ngay một cước của Thiệu Ân vào vùng thượng đẳng.

- Bình.

Hứng trọn một cước của Dương Thiệu Ân, bạch y nhân bắn ngược về sau những bốn trượng, ngã xuống đất.

Thiệu Ân lắc đầu.

Bạch y nhân bất ngờ đứng phắt dậy, dựng chưởng vô tới Thiệu Ân bất kể đến sự an nguy của mình. Sự cứng rắn và quyết liệt của bạch y nhân khiến Thiệu Ân thoát lúng túng, nhưng rồi cũng dễ dàng né tránh chưởng kinh của đối phương.

Thiệu Ân nói:

- Người muốn chết.

Cùng với lời nói đó một ánh chớp bạc sáng ngời vụt thoát ra ngay trên hữu thủ của Dương Thiệu Ân. Ánh chớp bạc chẳng khác nào một lưỡi tầm sét cắt tiện đôi tay của bạch y nhân ra khỏi thể pháp y.

Bạch y nhân loạng choạng tháo lui kéo theo hai vòi máu rưới đỏ thẫm mặt đất.

Thiệu Ân dịch bước đến hai bộ, trao công nhanh như cắt vươn ra trộm lấy chiếc khăn lụa che mặt của bạch y nhân. Chân diện của Đồng Chư lộ lộ đập vào mắt Thiệu Ân.

Thiệu Ân cau mày:

- Là lão à?

Sắc diện của Đồng Chư tái nhợt, tái nhợt. Mồ hôi rịn ra khắp người lão. Lão nhìn Thiệu Ân gần như không chớp mắt.

Thiệu Ân hỏi:

- Sao lão có thể thoát khỏi Quỷ cốc Mộc Nhai.

Đồng Chư rít giọng nói với Thiệu Ân:

- Ngọc Diện Tử Sát, ta tiếc không giết được ngươi. Nhưng nếu ngươi gặp Đồng Tiểu thì hãy nói với gã... gã hãy tự kết liễu mình đi. Đồng

Tiểu phải chết.

Nói dứt câu Đồng Chư dậm mạnh hai chân, thể pháp như cánh chim én lao thẳng vào vách Hắc lâu.

- Bốp...

Đầu của lão Đồng vỡ toang. Lão rơi xuống đất chẳng khác nào một trái chín bị rụng khỏi cành.

Thiệu Ân toan bước đến bên xác Đồng Chư thì Thạch môn mở ra. Đồng Tiểu từ trong Hắc lâu, khoan thai bước ra ngoài. Chàng vừa bước ra vừa nói:

- Chúng ta sẽ lại đi tiếp thôi.

Bất chợt Đồng Tiểu đứng lại, chàng sững sờ khi thấy hiện trạng trước mắt. Chàng nhìn Thiệu Ân nói:

- Có chuyện gì vậy? Có người hành thích Dương huynh à?

Á Di lên tiếng:

- Một lão già tự đi tìm cái chết.

Thiệu Ân miễn cưỡng nói:

- Người không nên biết lão già đó là ai thì hay hơn.

Đồng Tiểu chau mày, tiến về phía thi thể của Đồng Chư.

Thiệu Ân gọi giật lại:

- Đồng Tiểu, ta nghĩ người không nên biết người này.

Lời của Thiệu Ân càng khiến Đồng Tiểu thêm tò mò. Chàng bước nhanh đến bên thi thể của lão Đồng. Chân diện đau đớn với những nét khổ sở của Đồng Chư đập vào mắt Đồng Tiểu. Hai vai cụt lẳng chẳng còn tay của lão khiến Đồng Tiểu mất cả thần thức, đứng lạng người. Mãi một lúc, chàng mới có thể nói được:

- Đồng thúc phụ... Đồng thúc phụ.

Đồng Tiểu quỳ sụp xuống bên xác Đồng Chư. Chàng ôm cứng lấy cả thi thể còn chút hơi ấm của lão:

- Đồng thúc phụ, sao lại thế này? Thúc phụ, sao thúc phụ lại chết thảm như thế này? Ai đã giết thúc phụ? Tại sao thúc phụ phải chết đau đớn quá vậy?

Nỗi đau càng lúc càng dâng tràn lên che mất cả thần thức lẫn suy tư của Đồng Tiểu.

Chàng ngẩng mặt lên gào lớn:

- Trời ơi...

Tiếng thét của chàng lồng lộng như muốn xé toạt cả màn đêm yên tĩnh và rờn rợn của tòa Hắc lâu. Tiếng thét của Đồng Tiểu đập vào tai của Thiệu Ân lẫn Thục Á Di khiến hai người phải giật mình thót ruột.

Đồng Tiểu đứng lên từ từ nhìn lại Thiệu Ân:

- Người...

Thiệu Ân bặm môi thở ra nhìn Đồng Tiểu.

Thiệu Ân miễn cưỡng nói:

- Ta không có ý giết lão.

- Chính ngươi đã xuống tay giết thúc phụ của ta.

- Ta đã chặt hai tay của lão, nhưng ta không có ý giết lão Đồng của ngươi đâu.

Mặc cho Thiệu Ân phân bua, giải bày, cơn cuồng nộ của Đồng Tiểu vẫn cứ sôi sùng sục trong kinh mạch chàng. Hai mắt Đồng Tiểu đỏ au, thậm chí hình như khói muốn tỏa ra bởi cơn cuồng nộ dữ dội trong tâm thức chàng. Đồng Tiểu gào lên:

- Thiệu Ân, Đồng Tiểu này không lấy mạng ngươi tế cho thúc phụ thì

sao có thể sống được trên cõi đời này.

Đồng Tiếu vừa thét vừa lao thẳng đến Dương Thiệu Ân bất kể bản thân chàng không phải là đối thủ của y. Trước sự cuồng nộ điên loạn của Đồng Tiếu, Thiệu Ân chỉ biết né tránh những chiêu thức loạn xạ chẳng ra chiêu ra thức của Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu tấn công không ngừng, hết chiêu, rồi quyền, hết quyền đến cước, thậm chí nhảy xổ vào Thiệu Ân, nhưng tuyệt nhiên chẳng thể nào chạm được vào chéo áo của đối phương.

Khi thấy Đồng Tiếu xuất thủ, lúc đầu Thiệu Ân còn lo lắng và hồi hộp, nhưng lần hồi nhận ra đối phương chẳng có chút chiêu công nào. Thậm chí như một kẻ đánh bừa, chỉ biết đánh mà chẳng hề biết vận chuyển nội lực.

Dương Thiệu Ân vươn trao thộp lấy hõ khẩu của Đồng Tiếu.

Sắc diện Đồng Tiếu tái nhợt tái nhợt, thở hồng hộc, với mồ hôi tuông ướt đầm mặt, nhưng vẫn toát ra sức mạnh hùng hục của sự căm hờn. Đồng Tiếu rít giọng nói:

- Ta không giết người không là người.

Lời vừa dứt trên môi Đồng Tiếu thì Thiệu Ân tát ngay một cái thật mạnh vào mặt Đồng Tiếu.

- Bốp.

Lãnh trọn một cái tát của Dương Thiệu Ân, mắt Đồng Tiếu nảy đom đóm, thậm chí mũi cũng chảy máu.

Thiệu Ân gần giọng nói:

- Người đừng nói càn. Bôn thiếu gia muốn giết người lúc nào cũng được. Lấy mạng người ta nghĩ còn dễ hơn trở bàn tay. Muốn lấy mạng người đâu phải dễ, mà phải tự lượng vào sức của mình.

Á Di lên tiếng:

- Dương huynh hãy để Đồng Tiếu cho Á Di.

Thiệu Ân gầm mặt lên như hổ dữ trong cơn cuồng nộ:

- Im...

Sự phẫn nộ bất ngờ của Thiệu Ân khiến Á Di sượng sùng đứng thừ ra với vẻ mặt đỏ bừng.

Thiệu Ân nhìn lại Đồng Tiếu:

- Người còn muốn lấy mạng Dương Thiệu Ân này không.

- Đồng Tiếu thề sẽ giết người.

- Bốp...

Nhận thêm một cái tát thẳng tay của Dương Thiệu Ân, Đồng Tiếu té ngã ra sau. Chàng ngồi thừ ra dưới mặt đất chẳng thể nào gượng dậy nổi. Mặc dù không gượng đứng lên nổi, nhưng Đồng Tiếu vẫn không mất đi sắc nét phẫn nộ đầy sát khí trên gương mặt mình.

Đồng Tiếu gằn giọng nói:

- Người giết thúc phụ của ta.

Thiệu Ân hừ nhạt rồi nói:

- Đúng! Ta giết thúc phụ của người. Nhưng người muốn giết ta trả thù thì phải tự lượng sức mình chứ. Bản thân người như vậy đâu phải là đối thủ của Dương Thiệu Ân này. Muốn giết ta, người phải khổ công rèn luyện võ công, nhưng e rằng kiếp này người chẳng có cơ hội thực hiện được điều đó, ngược lại chỉ có Thiệu Ân giết người mà thôi.

Thở ra như muốn trút những u uẩn trong lòng mình, Dương Thiệu Ân nói tiếp:

- Người nên giữ thân phận mình trước khi quá muộn để nhận ra thân phận hạ nhân thấp hèn của mình.

Thiệu Ân noi rồi vung tay một cái. Từ ống tay áo Thiệu Ân, một món

ám tiền hình sao, cắt ra nhanh tợ ánh tinh xa ghim thẳng vào búi tóc của Đồng Tiếu.

- Phụng...

Thiệu Ân nói:

- Ta cảnh cáo ngươi... nếu lần sau ngươi còn ngông cuồng, bất kể đến bản thân vô dụng và thấp kém của mình thì chiếc ám tiền tinh sa sẽ xuyên thẳng vào tam tinh ngươi.

Hai cánh môi và hai hàm răng của Đồng Tiếu nghiến chặt lại như thể nén lại, nuốt từng lời của Thiệu Ân vào trong tâm tưởng mình, đang biến nó thành ngọn lửa căm hờn.

Thiệu Ân thả bước đến bên Đồng Tiếu.

Y chìa tay đến trước mặt Đồng Tiếu:

- Ta kéo ngươi đứng lên.

Đồng Tiếu gượng cười giả lả nói:

- Dương huynh kéo Đồng Tiếu đứng lên à?

- Hay ngươi tự đứng lên một mình.

- Tất nhiên Đồng Tiếu rất cần sự giúp đỡ của Dương huynh.

Vừa nói Đồng Tiếu vừa nhóm người lên, tay từ từ đưa đến trước. Đồng Tiếu nhìn Thiệu Ân gần như không chớp mắt. Bất thành lình Đồng Tiếu chồm tới, ôm ghì lấy chân Thiệu Ân.

Vừa ôm chân Thiệu Ân, Đồng Tiếu vừa áp miệng mình vào bắp vế của y ngoạm chặt.

Thiệu Ân rống lên một tiếng:

- A...

Cùng với tiếng rống đó, Thiệu Ân vỗ chưởng xuống lưng Đồng Tiếu.

- Bình...

Nhận trọn một chương của Thiệu Ân, Đồng Tiểu nằm duỗi dài ngay xuống đất như một cái xác không hồn. Thiệu Ân ôm lấy bắp đùi rít lên:

- Người dám cắn ta... Tên hạ nhân thúi tha này.

Vừa nói Thiệu Ân vừa toan vỗ tiếp một chương vào ót Đồng Tiểu, nhưng chợt dừng lại.

Đồng Tiểu chỗi tay từ từ ngồi lên, hai bên khóe miệng xuất hiện hai vết máu đỏ ửng.

Sắc mặt tái nhợt tái nhợt như người sắp chết, nhưng uy nhân vẫn toát ra sắc thần hùng hực.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu. Hai người đối nhãn nhìn nhau, nhưng lần này kẻ phải rợn người gai cột sống chính là Thiệu Ân.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Người còn trò nào hạ lưu hơn nữa không?

- Người có đau lắm không?

- Người như con chó điên cắn bừa. Nếu ta không nghĩ đến chút tình đối với người thì người đã tán mạng rồi.

- Thế tại sao người không xuống tay lấy mạng ta đi.

- Người đừng nghĩ đang mang trọng trách của nghĩa phụ là ta không giết người. Thật ra ta có quyền lấy mạng người bất cứ lúc nào và nghĩa phụ sẽ không quở trách ta đâu.

Hừ lạnh một tiếng, Thiệu Ân nói:

- Đồng Tiểu, người có hận ta thì cũng phải trui rèn bản lĩnh võ công của mình như một đại cao thủ đỉnh thiên lập địa, rồi cùng ta giao thủ một trận sinh tử. Chứ có đâu lại dụng đến trò hạ lưu như chó cắn càn

vậy.

- Ta đánh không lại ngươi, thì ta cắn ngươi. Dù sao Đồng Tiểu cũng để lại cho ngươi một cái dấu, tổng tiến thúc phục của ta.

Đồng Tiểu từ từ đứng lên. Chàng nhìn Thiệu Ân, nói:

- Ngươi muốn ra tay giết ta ư?... Xin mời cứ tự nhiên.

- Chưa đến lúc ngươi phải chết. Ngươi nên nhớ, ngoài lão Đồng thúc phụ của ngươi thì còn nhiều người khác đang ngóng chờ ngươi đó. Họ sẽ còn chết thê thảm hơn, một khi ngươi không thực hiện được sứ mạng nghĩa phụ giao cho ngươi.

Đồng Tiểu bóp hai bàn tay lại, tạo ra những âm thanh canh cách. Âm thanh đó đập vào thính nhĩ của Thiệu Ân khiến y phải cau mày nói:

- Muốn trả thù hãy trả thù như một anh hùng hảo hán.

Nói dứt lời, y quay bước trở lại bên Thục Á Di.

Đồng Tiểu cắn răng vào môi dưới đến tóe máu. Chàng nhìn Thiệu Ân và Á Di như muốn nuốt trọn vào hai con ngươi của mình rồi mới bỏ đi đến bên xác của Đồng Chư.

Đồng Tiểu quỳ xuống bên xác lão, khẩn nhỏ:

- Đồng thúc phụ! Hãy đi đi... hiền diệt sẽ tiếp nhận cái chết của thúc phụ như ngọn bão lửa hung đúc mình đi tiếp con đường phải đi. Đi đến cùng, và có thể đi bằng máu bằng thịt.

Hồi thứ mười bảy

Hành xử bí ẩn

Ngồi trong Lưu gia tửu điểm, Đồng Tiểu nhìn qua bên Nam Sơn tửu gia. Bên đó thật nhộn nhịp với không khí phát chân khuynh nào.

Kể từ lúc rời Hắc lâu đến Hàng Châu, chàng không hề thốt nửa lời với Thiệu Ân và Á Di. Đồng Tiểu gần như cắt rời với hai người đó bằng sự im lặng lạnh lùng của mình.

Đồng Tiểu đứng lên gọi gã điểm chủ.

Gã điểm chủ hỏi hạ bước đến:

- Công tử có điều chi chỉ giáo cho tiểu nhân.
- Văn bồi nào dám chỉ giáo điểm chủ, mà chỉ mạn phép hỏi người tổ chức buổi phát chân bên Nam Sơn tửu gia là ai vậy?

Gã điểm chủ khúm núm nói:

- Dạ... công tử chắc ở xa mới đến.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Đúng rồi, tại hạ từ xa đến.

Gã răn một nụ cười sỏi lời rồi nói:

- Cuộc phát chân bên Nam Sơn tửu gia là Lưu Tuyết Liên tiểu thư ạ. Cứ đúng ngày rằm là tiểu thư mở cuộc phát chân ở đây.
- Lưu tiểu thư là người rộng lượng như vậy à? Hắc tiểu thư là một thiên kim lá ngọc cành vàng.
- Ở Hàng Châu ai cũng biết Lưu tiểu thư. Nhất là những kẻ thất cơ lỡ vận.

Đồng Tiểu đứng lên ôm quyền nói:

- Đa tạ điểm chủ đã chỉ giáo.

- Không có chi... không có chi...

Gã điểm chủ đi vào trong. Đồng Tiểu toan bỏ đi thì Thiệu Ân gọi lại:

- Người đi đâu?

Đồng Tiểu nhún vai:

- Đồng Tiểu này biết... người không cần phải phô trương. Ta cũng không bỏ trốn đâu mà người sợ. Trong tay giới Bạch đạo các người còn giữ những vị đại thúc của ta mà.

Đồng Tiểu rời Lưu gia tử điểm đi thẳng qua bên kia đường. Thiệu Ân miễn cưỡng bước theo chàng. Hai người vừa nhập vào dòng người đông đúc đứng trước cửa Nam Sơn tử gia thì một gã đồng tử len vào giữa hai người.

Gã đồng tử len vào hai người, rồi lại len nhanh vào đám đông mất dạng.

Thiệu Ân như thể có linh cảm điều gì đó vừa xảy ra, vội đặt tay vào thắt lưng mình. Y phát hiện chiếc hấu bao ngân lượng đã không cánh mà bay từ bao giờ.

Thiệu Ân buột miệng nói:

- Y...

Tiếng thốt của Thiệu Ân buộc Đồng Tiểu nhìn sang:

- Người nói cái gì vậy?

- Ta bị kẻ gian lấy mất hấu bao rồi.

Đồng Tiểu nhướng mày:

- Thế ư? Kẻ gian nào đó cũng biết nhìn người đó.

Thiệu Ân chau mày nhìn Đồng Tiểu.

Y suy nghĩ rồi nói:

- Đích thị là tên tiểu tử vừa mới chạm vào ta.
- Ở Hàng Châu này tiểu tử nhiều lắm, người đừng tìm kiếm mắc công.

Đồng Tiểu nói rồi len qua đám đông. Thiệu Ân buông tiếng thở dài đi theo chàng. Hai người đến được cửa tòa Nam Sơn tửu gia gặp hai gã gia nô lực lưỡng chặn đường.

Một gã nói:

- Nhị vị công tử cần phát chẩn thì hãy xếp hàng chờ đến lượt mình.

Đồng Tiểu nói:

- Vị đại ca đây cần phát chẩn chứ tại hạ thì không.

Chàng vừa nói vừa lấy xấp ngân phiếu hai trăm lạng kim lượng ra.

Đồng Tiểu vừa phe phẩy xấp ngân phiếu vừa nói:

- Bỏn thiếu gia muốn vào gặp Lưu tiểu thư.

Vừa nói Đồng Tiểu vừa nhìn qua vai hai gã gia nô. Chàng chau mày sững sờ khi thấy một thiếu nữ với nhan sắc cực kỳ xinh đẹp đập vào mắt mình.

Trong bộ bạch y, trông nàng chẳng khác nào một tiên nữ giáng trần.

Đồng Tiểu reo lên:

- Hê... Lưu tiểu thư.

Vừa nói chàng vừa lách qua hai gã gia nô đi thẳng vào tòa Nam Sơn tửu điểm.

Thiệu Ân cũng bước theo Đồng Tiểu vào trong. Hai người đi thẳng một mạch đến trước mặt Lưu Tuyết Liên.

Đồng Tiểu mỉm cười ôm quyền nói:

- Tại hạ là Đồng Tiểu, được biết tiểu thư là người rộng lượng, thường hay phát chẩn cứu tế những người thất cơ lỡ vận nên tìm đến gặp tiểu thư.

Lưu Tuyết Liên nhìn chàng, từ tốn nói:

- Việc làm của Tuyết Liên là việc nhỏ, không đáng để công tử quan tâm

- Tiểu thư nói vậy chứ, người ta chỉ bo bo giữ của, khó ai có được tấm lòng bao dung quảng đại như tiểu thư Đồng Tiểu chỉ qua Thiệu Ân:

- Vị đại gia này đây là bậc Thượng đẳng nhân, kim lượng biết bao nhiêu mà kể. Nên có ý thỉnh nhờ tại hạ dẫn qua để trao cho tiểu thư chút kim lượng đăng cầu phúc.

Tuyết Liên nhìn qua Thiệu Ân:

- Công tử có lòng như thế, Tuyết Liên thay mặt mọi người tiếp nhận lòng thành của công tử.

Thiệu Ân bối rối:

- Ồ...

Đồng Tiểu nói:

- Dương huynh sao lại đứng ngăn ra như vậy. Huynh nói qua đây để đóng góp với Lưu tiểu thư mà. Hay huynh lại tiếc kim lượng.

- Ta...

Đồng Tiểu chắc lưỡi:

- Thế mà cũng nói mình là bậc quảng đại, rộng lượng.

Đồng Tiểu nhìn lại Lưu Tuyết Liên:

- Tiểu thư, đừng nói với y nữa. Tại hạ biết rồi, y không muốn làm chuyện đại hỷ, công đức này đâu. Phàm những công tử mặt hoa da phấn, Thượng đẳng nhân thì bủn xỉn như vậy đó.

Nghe Đồng Tiểu nói, sắc diện của Thiệu Ân đỏ rần. Y những tưởng như là có một gáo nước sôi tạt vào mặt mình.

Tuyết Liên nói:

- Dương công tử đây có tấm lòng là tốt rồi.

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Tiểu thư nói rất đúng. Dương huynh của tại hạ có tấm lòng nhưng lại chẳng muốn mất kim lượng.

Chàng lấy xấp ngân phiếu của Phi Yến thiên trang đặt lên bàn:

- Tại hạ thay Dương huynh gửi tiểu thư số ngân phiếu hai trăm lượng, mong tiểu thư giúp dùm cho tại hạ.

- Công tử muốn Tuyết Liên giúp gì.

- Phát chẩn cầu siêu dùm cho tại hạ. Tại hạ dùng hai trăm lượng này để phát chẩn tạo đại phúc cầu siêu cho vong hồn của Đồng thúc phụ vừa bị người ta tống tiễn qua cõi hư vô.

Mong tiểu thư nhận lấy.

Tuyết Liên nhìn sững Đồng Tiểu:

- Công tử trao những hai trăm lượng.

- Số ngân lượng chẳng đáng đâu. Tại hạ chỉ có hai trăm lượng nhưng còn huynh đây thì có cả kho tàng, nhưng...

Thiệu Ân bặm môi, muốn nói nhưng lại không nói được.

Tuyết Liên nhu nhã nói:

- Công tử, Tuyết Liên xin nhận số ngân lượng này để phát chẩn cho mọi người.

- Đa tạ tiểu thư.

- Nếu công tử có thời gian thư thả, Tuyết Liên thỉnh công tử đến Đào hoa viên, để Tuyết Liên có dịp bồi tiếp.

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Tại hạ rất sẵn lòng, nhưng lúc này chưa tiện. Khi nào rảnh tại hạ sẽ đến thăm tiểu thư.

Cáo từ.

Đồng Tiểu mỉm cười với nàng rồi quay bước đi trở ra. Thiệu Ân buộc phải theo chân Đồng Tiểu.

Hai người quay trở lại Lưu gia tửu điểm. Vừa ngồi xuống bàn Thiệu Ân từ từ nói:

- Người biết ta đã bị mất hầu bao, còn nói ta hùn hạp phát chẩn để làm gì chứ.

Đồng Tiểu nhìn Thiệu Ân:

- Thế người có thấy Tuyết Liên là trang gia nhân tuyệt sắc không?

Thiệu Ân im lặng.

Đồng Tiểu nói:

- Im lặng là thừa nhận. Làm gì người không nhận ra Lưu Tuyết Liên là trang gia nhân tuyệt sắc, sắc nước hương trời.

Quệt mũi Đồng Tiểu nói tiếp:

- Lưu tiểu thư vừa đẹp, vừa độ lượng bao dung, lại có ngôn phong đức hạnh. Đúng là một trang mỹ nữ vẹn toàn với bốn chữ công dung ngôn hạnh.

Phàm những nữ nhân như Lưu tiểu thư thì bất cứ nam nhân nào cũng phải tơ tưởng đến.

Đồng Tiểu niễn mặt nhìn Thiệu Ân:

- Người là một trang nam tử, vừa đẹp vừa có võ công, ta muốn người có cơ hội đến với nàng đó.

- Tại sao là ta mà không là người.

- Hê... Ta có lòng tốt với người mà.

Á Di nhìn Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nhìn qua Á Di.

- Thục cô nương cũng nên giúp Dương Thiệu Ân nhé.

Á Di nhìn qua Thiệu Ân. Nụ cười mỉm hiện lên môi Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu gọi gã điểm chủ.

Gã điểm chủ vội vã bước đến:

- Công tử cần sai tiểu nhân à?

- Tất nhiên cần tới điểm chủ rồi.

Chàng chỉ bàn thức ăn và hảo tửu:

- Điểm chủ tính đi, bao nhiêu tất cả.

- Dạ tính hết à?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Phân nửa ta tính, phân nửa của Dương công tử và Thục cô nương đây thì để hai người tự lo liệu.

Thiệu Ân cau mày:

- Đồng Tiểu, người biết mà...

- Dương huynh nói Đồng Tiểu biết gì?

- Hầu bao của ta đã bị người ta lấy rồi.

Đồng Tiểu nhướng mày:

- Chuyện đó thì ai biết được huynh có mất hay không. Còn kim lượng của Đồng Tiểu là kim lượng của giới Hắc đạo, nó như nhuốc lằm, không thể trả cho Dương huynh được. Hê...

Ngồi bên huynh còn có thiên kim tiểu thư của Phi Yến thiên trang mà.

Á Di đở mặt.

- Á Di... Á Di... không đem theo kim lượng.

Đồng Tiểu buông một câu:

- Thế thì tốt quá.

Đồng Tiểu quệt mũi nói với điểm chủ:

- Chỉ một lạng thôi à.

Đồng Tiểu lấy một nén bạc đặt vào tay gã điểm chủ, rồi nói:

- Phần Đồng Tiểu, Đồng Tiểu tính. Còn nhị vị đây, điểm chủ cứ tính họ.

Gã điểm chủ nhìn lại Thiệu Ân.

Bắt gặp ánh mắt của gã điểm chủ Lưu gia điểm, Thiệu Ân không khỏi sượng sùng.

Gã điểm chủ cũng bối rối.

Thiệu Ân nói:

- Đồng Tiểu, xem như ta nợ ngươi vậy.

Đồng Tiểu nhìn thẳng vào mắt Thiệu Ân:

- Ngươi nợ ta rất nhiều. Có những món nợ ngươi trả không nổi đâu. Thôi được, ta cho ngươi nợ thêm một lần nữa.

Đồng Tiểu lấy thêm một nén bạc đặt vào tay gã điếm chủ.

Gã điếm chủ giả lả nói:

- Công tử thật hào phóng.
- Những gã Hắc đạo như Đồng Tiểu hào phóng hơn những gã Bạch đạo hung tàn.

Chàng nói rồi đứng lên đi thẳng ra cửa Lưu gia điếm. Thiệu Ân buông tiếng thở dài. Y cùng với Á Di miễn cưỡng theo Đồng Tiểu.

Thiệu Ân hỏi:

- Bây giờ ngươi đi đâu?

Đồng Tiểu nhìn Thiệu Ân:

- Ta sợ chỗ này ngươi không thể đến được.
- Chỗ nào mà ta không đến được.
- Hàng Châu đệ nhất lâu.

Thiệu Ân cau mày:

- Tại sao lại đến đó?
- Tại sao ư? Tại vì người ta không có kim lượng. Đồng Tiểu nói cho ngươi biết, ở Hàng Châu đệ nhất lâu, tất cả mọi thứ đều đắt lắm. Tại đó còn có những gã vệ sĩ võ công cao cường vô cùng. Nếu không có kim lượng thì đừng theo Đồng Tiểu. Nhưng nếu ngươi không theo thì sao biết được Đồng Tiểu làm gì... cần gì ở đó.
- Ngươi muốn trả thù ta thì hãy hành sự như một anh hùng hảo hán.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Không có kim lượng thì đâu phải là anh hùng hảo hán.

Đồng Tiểu nhướn mày:

- Dương huynh đi cùng với Đồng Tiểu chứ?

Thiệu Ân lưỡng lự rồi nói:

- Được, ta sẽ đi cùng với người.

Đồng Tiểu nhìn qua Á Di:

- Còn Thục tiểu thư?

- Dương huynh đi đâu, Á Di đi đó.

Đồng Tiểu nhìn nàng chặc lưỡi:

- Hiếm có... Hiếm có.

Chàng nói rồi không màn đến thái độ bối rối của Thiệu Ân và Á Di, đi luôn một mạch đến Hàng Châu đệ nhất lầu. Thiệu Ân và Á Di lưỡng lự không bước vào, còn Đồng Tiểu thì xăm xăm đi vào cứ như đây là tòa lầu của mình.

Một ả kỹ nữ bước đến đón Đồng Tiểu, nũng nịu nói:

- Thiếu gia tìm Thy Thy phải không?

Đồng Tiểu choàng tay qua vai nàng, ghé miệng vào tai Thy Thy:

- Ta muốn tìm Cát ma ma. Gặp Cát ma ma rồi ta sẽ gặp nàng sau.

Thy Thy chỉ gian thư phòng của Cát ma ma cho Đồng Tiểu rồi quay bỏ đi. Bỏ đi thẳng một mạch đến thư phòng của Cát ma ma.

Đồng Tiểu lần vào trong.

Thiệu Ân và Á Di cứ đứng ngoài chờ chàng. Hai người vô cùng đắn đo và bối rối không biết có nên vào tòa kỹ lầu nổi tiếng Hàng Châu này hay không.

Hai người còn đang lưỡng lự thì cửa phòng của Cát ma ma mở ra. Một trung phụ với dáng người đầy đà, bệ vệ, bộ mặt núc na núc ních, hai gò má chảy xệ xuống trông thật quái gở.

Mụ đi thẳng ra ngoài cửa Hàng Châu đệ nhất lâu, tiến đến bên Thiệu Ân và Á Di. Mụ toét miệng cười. Thà mụ đừng cười, trông còn đỡ hơn, nhưng khi mụ cười thì khuôn mặt trông thật gian trá.

Mụ nắm tay Á Di:

- Cô nương sao còn đứng đây làm gì nữa. Vào trong đi.

Á Di nhìn sang Thiệu Ân.

Thiệu Ân hỏi:

- Nương nương, sao tại hạ không thấy Đồng Tiểu quay ra.

- Đồng công tử đang uống rượu trong phòng ma ma, ma ma chưa từng thấy ai hào phóng như Đồng công tử. Đồng công tử đúng là một người tốt không thể nào chê vào đâu được.

Mụ sỏi lời:

- Dương công tử, Thục cô nương... vào trong đi.

Mụ đưa Thiệu Ân và Á Di vào trong Hàng Châu đệ nhất lâu. Đến gian biệt phòng đóng cửa im ỉm, Cát ma ma nói:

- Đây là thư phòng của Dương công tử.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đa tạ Cát ma ma, nhưng tại hạ nói trước... nhất thời tại hạ không đem theo...

Cát ma ma khoát tay:

- Không sao... không sao... Đồng công tử đã nói với ma ma... Công tử cứ tự nhiên.

- Đồng Tiểu đã nói với ma ma?

- Nói tất cả rồi. Cứ ngủ qua đêm nay... ma ma bồi tiếp cho mọi người mà.

Mụ nhìn Thiệu Ân mỉm cười, liếc chàng:

- Nếu có điều chi sơ xuất, thì cứ trách Cát ma ma này.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đa tạ Cát ma ma.

Cát ma ma mở cửa thư phòng nhìn Thiệu Ân nói:

- Vào đi, đừng ngại nhé. Có gì thì cứ gọi ma ma.

Á Di toan bước vào thư phòng thì ma ma cản lại:

- Hây... Phòng của cô là phòng khác cơ.

Á Di đỏ mặt.

Thiệu Ân nhìn nàng gật đầu.

Cát ma ma phản kích:

- Á Di cô nương đâu thể ở chung phòng với Dương công tử được. Nam nữ thọ thọ bất tương thân mà.

Cát ma ma đẩy Thiệu Ân vào phòng rồi đóng sập cửa lại. Mụ dẫn Á Di đến một gian thượng khách, phòng biệt lập.

Mụ đẩy cửa dẫn Á Di vào:

- Gian phòng này vừa ý cô nương không?

Á Di nhìn quanh. Tất cả mọi vật dụng trong thư phòng này đều bằng bạc. Cách bày trí giống như một loan phòng đêm hoa chúc, vừa ấm cúng vừa lộng lẫy.

Cát ma ma nói:

- Á Di thích gian phòng này chứ?

Á Di gật đầu:

- Á Di làm phiền Cát ma ma quá.

- Á Di cô nương đừng nói vậy. Ma ma phải có trách nhiệm lo cho cô nương mà.

Mụ chỉ về phía tấm bình phong:

- Sau bức bình phong đó, ma ma đã chuẩn bị sẵn nước nóng có pha hoa tươi, và cả bộ đồ đẹp nhất Hàng Châu nữa đó. Á Di cô nương tắm rửa rồi nghỉ ngơi nhé.

- Ma ma cứ để Á Di tự nhiên.

Mụ vuốt má nàng:

- Á Di cô nương đẹp lắm đó. Rất hiếm có thiếu nữ nào được nhan sắc như Á Di.

Bị Cát ma ma vuốt má, Á Di đỏ ửng mặt, then thùng.

Cát ma ma nói:

- Con tự nhiên nhé.

Nói rồi Cát ma ma quay ra, đóng sập cửa phòng lại. Á Di đi quanh một vòng rồi quay lại bên cửa. Nàng suy nghĩ:

- “Không biết giờ Dương huynh đang làm gì?”

Ý niệm đó trôi qua, Á Di nheo mày nghĩ tiếp:

- “Bỗng nhiên Đồng Tiếu lại tốt với mình và Dương huynh như vậy sao?”

Á Di lắc đầu:

- Nhứt định hẳn bày trò gì nữa đây. Y đang giận Dương huynh và mình, bỗng dưng đổi ý, bảo Cát ma ma lo lắng cho mình và Dương huynh. Y quá bí ẩn không thể nào hiểu nổi.

Á Di suy nghĩ một lúc rồi quyết định tìm Thiệu Ân. Nàng đặt tay vào

cửa gian biệt phòng mới phát hiện đã bị chốt bên ngoài không sao mở được.

Á Di lo lắng, nheo mày:

- Sao lại khóa cửa bên ngoài.

Mặc dù Á Di lo lắng nhưng vẫn tự khích lệ mình:

- “Dù sao đi nữa thì mình là tiểu thư của Phi Yến thiên trang. Hửn mụ ma ma này chẳng dám làm gì mình.”

Bụi giang hồ, oán tha nhân

Giọng nói nhão nhè, nũng nịu từ sau tấm rèm hồng vọng ra lọt vào thính nhĩ của Thiệu Ân:

- Chàng đến với thiếp đi.

Thiệu Ân vừa bung tỉnh rượu, liền đặt xuống bàn ngay, quay đầu nhìn lại tròng kỷ.

Y hỏi:

- Cô nương là ai?

Tấm rèm được vén lên. Một khuôn mặt với lớp phấn son lờ lợc đập vào mắt Thiệu Ân. Ả kỹ nữ nằm dài trên tròng kỷ trong một tư thế nửa nằm nửa ngồi, vừa khiêu gợi vừa gợi tình. Thân thể của nàng ta như chỉ he hờ bằng một chiếc áo choàng mỏng, bên trong là chiếc yếm hồng nhỏ xíu, như thể dùng để tôn tóa phần thượng đẳng với đôi nhũ hoa ngồn ngộn.

Nàng ta chỉ chỗi tay ngồi lên thả chân xuống tròng kỷ. Vừa đứng lên, nàng ta vừa nói:

- Thiếp là Quyên Quyên. Thiếp sẽ hầu hạ cho chàng.

Như trở thành thói quen khi đối diện với nữ nhân, nụ cười mỉm cầu tình lại hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân.

Thấy nụ cười mỉm của Thiệu Ân, ả Quyên Quyên càng làm dáng hơn. Làm sao ả không làm dáng được khi nhận ra người đối diện với ả, người mà ả phải hầu hạ, nuông chiều lại là một trang mỹ nam tử khôi ngô tuấn tú.

Một trang nam tử mà Quyên Quyên có năm mơ cũng không tưởng tượng được mình sẽ gặp được trong tòa Hàng Châu đệ nhất lâu này.

Quyên Quyên liếc mắt đưa tình rồi bước lại trước mặt Thiệu Ân. Nàng dùng tay vuốt má gã:

- Chàng đẹp quá. Thiếp không ngờ người mình hầu hạ lại là chàng. Người trong mộng của thiếp.

Nói rồi Quyên Quyên bá tay vòng qua cổ Thiệu Ân. Nàng ta nũng nịu nói:

- Chàng có thích Quyên Quyên không?

- Đã là nam nhân thì ai cũng thích nữ nhân. Nhưng cô nương chỉ biết tại hạ có bấy nhiêu đó thôi à?

- Lần đầu tiên Quyên Quyên biết được chàng. Đâu còn biết gì hơn nữa.

Ả buông tay khỏi cổ Thiệu Ân:

- Để Quyên Quyên hầu rượu cho chàng nghe.

Thiệu Ân gật đầu.

Quyên Quyên dìu Thiệu Ân đến tràng kỷ, ép y ngồi xuống rồi mới quay lại bàn để tịnh rượu. Mỗi bước chân của Quyên Quyên như nhún nhảy, đông đưa đôi mông tròn lẳng để phơi bày những đường nét cho Thiệu Ân ngắm nhìn. Cầm lấy tịnh rượu, Quyên Quyên vắn người, tạo một dáng cách khiêu khích gợi tình.

Bưng tịnh rượu đến đứng ngay trước mặt Thiệu Ân, Quyên Quyên cố tình để chiếc áo khoác dạt ra hai bên, đặt cho Thiệu Ân thấy thân thể của mình. Tấm thân chỉ che hờ bằng mỗi một chiếc yếm nhỏ xíu không đủ để che hết phần nhũ hoa ngồn ngộn, những tưởng muốn xé toạt chiếc yếm đó.

Ả chuốc rượu vào chén, nói:

- Để Quyên Quyên mớm cho chàng.

Ả vừa nói vừa dựa vào Thiệu Ân, rồi áp miệng chén rượu vào miệng

y. Mùi xạ hương nồng nồng từ cơ thể nàng phả ra xông vào mũi Dương Thiệu Ân. Y uống cạn chén rượu.

Quyên Quyên bung tỉnh rượu, ngồi hẳn lên chân Thiệu Ân, nhỏ nhẹ nói:

- Quyên Quyên may mắn quá.

Thiệu Ân hỏi:

- Nàng có may mắn gì?

Nàng ngửa mặt nhìn lên. Hai cánh môi đỏ chúm chím tạo nụ cười gợi tình nhưng lại chẳng có một chút tình, Quyên Quyên nhỏ nhẹ nói:

- Quyên Quyên may mắn được hầu tiếp một trang mỹ nam tử như chàng.

Vừa nói Quyên Quyên vừa đặt tỉnh rượu xuống tràng kỷ, rồi cầm lấy tay Thiệu Ân đặt lên vùng nhũ hoa của mình. Ả liếc mắt đưa tình:

- Chàng thích thiếp không? Quyên Quyên có hạp nhãn chàng không?

Thiệu Ân mỉm cười.

Nụ cười của gã khiến Quyên Quyên ngây ngất.

Ả nhỏ nhẹ nói:

- Hẳn có nhiều nữ nhân chết bởi nụ cười của chàng.

- Thế nàng có chết bởi nụ cười của ta không?

- Quyên Quyên đã say đắm chàng rồi đó.

Vừa nói, Quyên Quyên vừa hơi ưỡn ngực như thể muốn bàn tay của Thiệu Ân thọc sâu vào vùng nhũ hoa của mình.

Ả nhỏ nhẹ nói:

- Chẳng có thê tử chưa?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta chưa lập gia thất.

Quyên Quyên mở to mắt nhìn Thiệu Ân:

- Chàng chưa lập gia thất à?

Thiệu Ân gật đầu.

Quyên Quyên nói:

- Nếu Quyên Quyên tự nguyện hầu hạ chàng suốt đời, chàng có nhận không.

Ả vừa nói vừa vòng tay bá lấy cổ Thiệu Ân. Ả rướn người lên áp đôi cánh môi đỏ ối vào má gã. Nàng hôn Thiệu Ân bằng tất cả sự đam mê của mình. Nhìn Quyên Quyên hôn, Thiệu Ân cứ ngỡ nàng đang nâng niu một báu vật riêng của mình.

Thiệu Ân mỉm cười nói:

- Ta còn có nhiều việc phải làm, không thể lập gia thất trong lúc này được. Ta cũng không muốn kẻ khác chờ đợi mình.

Quyên Quyên nguyền Thiệu Ân:

- Quyên Quyên biết ngay chàng sẽ nói câu này mà.

- Nàng biết là sao?

- Một trang nam tử khôi ngô anh tuấn như chàng thì sao chấp nhận một kỹ nữ lầu xanh như thiếp, nhưng Quyên Quyên cũng không ép chàng phải thành thân với Quyên Quyên đâu.

Chỉ cần chàng nhớ đến Quyên Quyên thì Quyên Quyên đã mãn nguyện rồi. Chỉ sợ chàng...

Thiệu Ân cướp lời Quyên Quyên:

- Nàng sợ gì?

- Quyên Quyên chỉ sợ chàng đến rồi lại đi... Đi mà không bao giờ trở lại Hàng Châu đệ nhất lâu một lần nữa. Quyên Quyên chỉ như một chiếc bóng mờ trôi qua trong cuộc đời chàng.

- Nàng nghĩ như vậy à?

Quyên Quyên gật đầu:

- Quyên Quyên sợ như vậy.

Thiệu Ân mỉm cười nói:

- Ta sẽ không quên nàng, nếu như nàng thỏa mãn những điều ta muốn biết.

- Quyên Quyên sẽ thỏa mãn ý chàng.

Nói rồi Quyên Quyên chỗi tay đứng lên. Ắ quay lưng với Thiệu Ân. Lần lượt từ chiếc áo khoác hồ bên vai cho đến cái yếm bên rong cuối cùng là tấm váy rời khỏi thân thể. Ắ tự trút bỏ y phục mình rồi ngã vào lòng Thiệu Ân.

Y tiếp nhận thể pháp của Quyên Quyên bằng một thái độ không vồn vã, cũng không dừng dưng.

Quyên Quyên vòng tay qua cổ Dương Thiệu Ân, phoir đôi nhũ hoa ngồn ngộn dục tính và làn da trắng nõn ra trước mặt hắn. Ắ nhỏ nhẹ nói:

- Thiếp yêu chàng quá.

- Mới gặp lần đầu sao nàng lại yêu ta.

- Chàng là ý trung nhân mà Quyên Quyên đi tìm trong giấc mộng. Đã từ lâu rồi Quyên Quyên đều mong ước có được ngày hôm nay.

Vừa nói Quyên Quyên vừa thọc tay vào ve vuốt vùng thượng đẳng của Dương Thiệu Ân.

Ắ vừa vuốt vừa nói:

- Chàng hãy ôm siết Quyên Quyên đi. Quyên Quyên đang háo hức chờ đợi chàng đây.

Thiệu Ân cau mày nhưng lại mỉm cười:

- Ta sẽ ôm nàng thật chắc, nhưng trước khi ta ôm, ta muốn biết vài điều.

- Chàng muốn biết về thiếp phải không?

Quyên Quyên nắm tay Thiệu Ân nắn nót, rồi đặt lên đôi nhũ hoa, sau đó khẽ nhắm hờ hai mí mắt như thể chờ đợi sự chiếm hữu của y.

Đề yên tay mình trên đôi nhũ hoa của Quyên Quyên, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Nàng đang hiện hữu trước mắt ta. Ta còn tìm hiểu gì nữa chứ. Ta chỉ muốn biết một người.

- Chàng muốn biết ai?

- Cát ma ma có quan hệ thế nào với Đồng Tiểu.

Quyên Quyên tròn mắt nhìn Thiệu Ân, nàng ta khẽ lắc đầu:

- Chàng muốn nói đến Đồng Tiểu nào?

- Gã công tử đã cùng đi chung với ta đó!

Quyên Quyên lắc đầu:

- Quyên Quyên không biết Đồng Tiểu nào cả.

- Vậy còn Cát ma ma.

- Ma ma ư? Sao chàng lại quan tâm đến ma ma... Hãy quên ma ma đi. Giờ chỉ có Quyên Quyên bên cạnh chàng thôi. Chúng ta sẽ hòa hợp với nhau cả thể xác lẫn tâm hồn.

Thiệu Ân cau mày:

- Nàng không biết gì về Đồng Tiểu hay sao?

- Quyên Quyên biết gì đâu. Sao chàng quan tâm đến cái gã Đồng Tiểu đó chứ?

Thiệu Ân bối rối:

- Ta nghĩ gã họ Đồng kia đang giở trò gì đó. Nhưng không biết y giở trò gì. Những gì y làm gần như ngoài sự tiên liệu của ta.

Quyên Quyên nũng nịu nói:

- Quyên Quyên hồng chịu đâu, ở bên Quyên Quyên mà chàng cứ nghĩ đến cái gã Đồng Tiểu nào đó không hà. Gã có giở trò gì thì cũng đã nó Quyên Quyên bên cạnh chàng rồi.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Nàng không hiểu đâu.

Quyên Quyên giãy nảy, vùng vằng hai chân nói:

- Thiếp không biết đâu. Cũng không cần hiểu gì cả. Quyên Quyên chỉ biết có mình chàng thôi... biết một mình chàng là đủ rồi.

Quyên Quyên vừa nói vừa nhóm lên, đẩy Thiệu Ân nằm xuống tràng kỷ. Thiệu Ân không khỏi lúng túng trước hành động của ả. Y đẩy Quyên Quyên lên nhưng ả vẫn trườn tới như thể cô đè Thiệu Ân xuống tràng kỷ.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Ta muốn nói chuyện với nàng một chút.

Mặt Quyên Quyên phụng phịu. ả ta vùng vằng nói:

- Hồng... Thiếp hồng muốn chàng nhắc đến ai khác, ngoài mỗi mình thiếp.

Thiệu Ân gật đầu:

- Ta sẽ không nhắc đến ai khác.

Quyên Quyên rướn người lên, áp môi vào má Thiệu Ân:

- Chàng hứa đó.

- Ta hứa.

Ả nhòm lên ngời trở lại.

Thiệu Ân chỏi tay ngời lên, bất thành lình Thiệu Ân đẩy Quyên Quyên ra, buột miệng nói:

- Đồng Tiểu... có thể nguoi làm cả chuyện này.

Quyên Quyên sững sờ trước thái độ của Thiệu Ân:

- Chàng nói gì?

- Có bao giờ Đồng Tiểu đem bán Á Di cho Hàng Châu đệ nhất lâu không?

- Chuyện đó thì thường xảy ra ở đây. Sao chàng quan tâm đến chuyện đó.

- Ta nghi ngờ Đồng Tiểu đã bán Á Di, nên Cát ma ma mới có thái độ vồn vã như vậy.

Hắn có thể làm tất cả mọi chuyện bỉ ổi nhất trên đời này mà.

- Có Quyên Quyên... chàng còn nhắc đến Á Di làm gì nữa.

- Không thể được, Thiệu Ân sẽ nói thế nào với Phi Yến thiên trang chủ.

Thiệu Ân gạt Quyên Quyên qua bên:

- Không đề chuyện này xảy ra được.

Vừa nói Thiệu Ân vừa xăm xăm bước về phía cửa.

Quyên Quyên nói theo Thiệu Ân:

- Chàng... Chàng bỏ đi đâu vậy?... Chàng bỏ đi đâu vậy?

Á Di ngồi trên tràng kỷ. Cửa gian phòng khách dịch mở.

Nàng bật đứng lên. Một gã công tử có bộ mặt như chiếc lưỡi cày, dài ngoẳn bước vào.

Y nhanh chóng đóng cửa lại.

Á Di cau mày nói:

- Người là ai?

Gã nhìn lại nàng, toét miệng cười, phơì cả hàm răng hô hốc trông thật gớm ghiếc. Gã nói:

- Mỹ nhân! Ta là Thang Hữu Thung. Hẳn mỹ nhân đã nghe tiếng Thang trại chủ. Cả Hàng Châu này đều biết tiếng của Thang trại chủ.

Á Di lắc đầu:

- Bỏn cô nương chẳng biết Thang trại chủ nào cả.

Thang Hữu Thung xoa tay:

- Hây... Có nàng không biết thôi...

Y toan bước đến thì Á Di khoát tay:

- Dừng lại!

Nghe giọng nói cáu gắt của nàng, họ Thang sững sờ dừng bước.

Á Di đánh giọng nói:

- Các hạ vào đây làm gì?

Thanh Hữu Thung tròn mắt nhìn nàng. Y toét miệng cười phơì hàm răng hô rồi nói:

- Nàng còn hỏi Thang mỗ làm gì nữa. Nàng tự biết ta làm gì mà. Mỹ nhân giờ đã là của ta rồi.

Á Di cau mày:

- Người vừa nói gì?

- Nàng còn giả vờ không hiểu à?

Thang Hữu Thung vừa nói vừa cười bỏ thất lung của mình.

Á Di quắc mắt quát:

- Người muốn làm gì?

Thang Hữu Thung cau mày. Y tự lột bỏ áo mình nhìn Á Di nói:

- Mỹ nhân, sao lại giận dữ thế. Thang mỗ đã mua nàng những một trăm lạng bạc đó.

- Ai bán cho người?

- Nàng đã được Cát ma ma bán cho ta rồi.

Á Di giận đến biến sắc:

- Ả ma ma này dám làm chuyện càn rỡ với bản cô nương. Ta phải đi tìm mụ Cát ma ma.

Vừa nói Á Di vừa bước về phía cửa. Nhưng khi đi ngang qua Thanh Hữu Thung thì bất ngờ gã ôm lấy tiểu yêu nàng:

- Mỹ nhân đi đâu?

Á Di thét lên:

- Buông tay ra.

- Ta đã mua nàng rồi... Sao buông ra được.

Quá ư tức giận, Á Di vung trảo vỗ vào mặt Thang Hữu Thung. Chộp

lấy trảo công của nàng, Thang Hữu Thung quảng Á Di lại trảng kỷ. Nàng ngã lên trảng kỷ.

Thang Hữu Thung gằn giọng nói:

- Nha đầu hỗn láo dám đánh bọn Trại chủ ư? Bọn Trại chủ đã bỏ ra trăm lạng bạc để mua ngươi rồi đó.

Á Di chỏi tay ngồi lên, nhìn Thang Hữu Thung:

- Bọn cô nương không phải là món hàng để người mua. Nói cho người biết bọn cô nương là tiểu thư của Phi Yến thiên trang đó. Người dám đụng đến ta là đã khiêu khích Phi Yến thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn rồi.

Những tưởng đâu nghe Á Di tự bạch thân phận mình, Thang Hữu Thung sẽ e ngại hoặc chí ít cũng không can rờ với nàng, nhưng không như nàng tưởng, khi nghe nàng thốt ra câu nói đó, Thang Hữu Thung lại phá lên cười khàn khặc phơ cả hàm răng hô trông thật gớm ghiếc. Y vừa cười vừa nhìn Á Di nói:

- Nàng tưởng ta là trẻ nít lên hai, hù dọa như vậy được sao? Phi Yến thiên trang kim lượng chất đầy kho, sao lại để cho ái nữ của mình bán thân vào lầu xanh chứ?

- Á Di bán hồi nào?

- Không bán thân sao nàng lại ở trong gian thượng khách này. Thôi đừng giả vờ nữa.

Đã bán thân phải chịu theo ý của ta chứ.

Gã khoanh tay trước ngực:

- Ta sẽ đưa nàng về làm áp trại phu nhân. Ta cũng thấy nàng đẹp nên mới có ý nghĩ đó.

Biết chịu chuộng bọn trại một chút tất sẽ hưởng được vinh hoa phú quý của bọn Trại chủ.

Thang Hữu Thung vừa nói vừa bước đến tràng kỷ.

Á Di đánh giọng quát:

- Đứng lại... Người đến một bước bốn cô nương sẽ không nể mặt người đâu.

Thang Hữu Thung hừ nhạt:

- Nàng cứng đầu cứng cổ thật. Chẳng lẽ ta bỏ ra trăm lượng bạc lại chẳng được gì sao?

Y vừa nói vừa bước đến tiếp.

Á Di quát lớn một tiếng:

- Người muốn chết mới dám bốn cột với bốn cô nương.

Nàng vừa nói vừa xê mình tới, dựng ngọc thủ vỗ một chương với tám thành công lực, công vào vùng thượng đẳng của Thang Hữu Thung. Thấy ngọc chương của nàng, Thang Hữu Thung trở mặt nói:

- Ý... Hóa ra nàng cũng có võ công... Hay lắm, ta rất thích những mỹ nhân như nàng.

Gã vừa nói vừa dựng chương đỡ lấy chương ảnh của Á Di.

- Chát...

Hổ khẩu Á Di tê rần, mắt nảy đom đóm. Nàng toan thôi bộ thì đã bị Thang Hữu Thung điểm vào tinh huyết. Á Di đứng thừ ra.

Thang Hữu Thung xoa tay:

- Có thể chứ?

Á Di biến sắc. Nàng lập bập nói:

- Người định làm gì ta?

- Còn làm gì khác hơn là chiếm đoạt nàng.

- Người...

Á Di tròn mắt mở to hết cỡ, những tưởng hai con người lọt hẳn ra ngoài.

Thang Hữu Thung nhếch môi đưa hàm răng hô, khinh thị nói:

- Xem kia... Còn làm bộ làm tịch gì nữa. Một trăm lạng bạc của bốn Trại chủ đâu phải là ít.

Gã vừa nói vừa nắm lấy dây lụa thắt lưng của Á Di. Nàng biến sắc:

- Ta cấm người.

- Ô... Sao nàng có thể cấm bốn Trại chủ được.

- Ta là Á Di, ái nữ của Phi Yến thiên trang chủ... Người không sợ ư?

- Nếu giờ nàng có là quận chúa thì bốn Trại chủ cũng không thể bỏ qua món ăn ngon này được.

Gã vừa nói vừa dí cái miệng nhọn hoắc, có hàm răng hô vào má Á Di. Nàng đỏ mặt thét lên:

- Ta cấm người... Ta cấm người.

- Nàng sao cấm Trại chủ ta được.

Cùng với lời nói đó, Thang Hữu Thung giật mạnh sợi dây lụa thắt lưng của Á Di.

Á Di hốt hoảng thét lên:

- Người...

- Người cái gì nữa mà người.

Thang Hữu Thung cầm sợi dây lụa đưa lên trước mặt Á Di. Gã cười hèn hếch trông thật gớm ghiếc. Thấy họ Thang cười, Á Di bủn rủn cả tứ chi.

Nàng lặp bập nói:

- Bỏn cô nương cầm người...
- Nàng càng cầm ta càng thích.

Y vừa nói vừa từ từ đưa tay đến toan cởi trang phục Á Di. Á Di biến sắc thét lên:

- Dương huynh cứu muội với... Dương huynh cứu muội với... Có ai cứu ta với...

Thang Hữu Thung nghe nàng thét, lại phá lên cười với vẻ đắc ý tột cùng.

Gã vừa cười vừa nói:

- Nàng cứ thét cứ la đi, khi nào bể cổ họng cũng chẳng có ai dám vào đây đâu. Chẳng có cái gã Dương huynh nào có thể vào đây được. Ngoại trừ Thang trại chủ mà thôi.

Gã vuốt má Á Di:

- Nàng đẹp lắm. Nàng càng giận dữ bao nhiêu càng xinh đẹp bấy nhiêu, càng khiến cho ta phấn khích.

Sắc diện của Á Di đỏ bừng bởi câu nói của họ Thang. Nàng nhìn gã bằng ánh mắt lăm lét. Vẻ mặt và ánh mắt của nàng khiến cho Thang Hữu Thung khoái trá hơn. Y nhìn Á Di, ôn nhu nói:

- Nữ nhân thì lúc nào cũng vậy. Mới đầu còn đồng đánh, nhưng sau đó thì cứ y như rằng...

Y bỏ lửng câu nói với một ẩn ý mà Á Di có thể đoán ra được.

- Cái ẩn ý trong câu nói bỏ lửng của họ Thang càng khiến cho nàng sượng sùng hơn.

Nàng bất giác gắt giọng quát:

- Ta cầm người xúc phạm đến ta.

- Nàng cầm ta ư?

Nói rồi Thang Hữu Thung phá lên cười. Gã vừa cười vừa nói:

- Nàng cầm ta hay chờ đợi ta bồi tiếp nàng. Hà... hà, nàng cầm ta mà mắt thì cứ ánh lên nét gọi tình, mời mọc Thang Hữu Thung ta.

Gã liếc mắt, vành môi dẫu ra, từ từ vươn tay đến toan đặt vào vùng thượng đẳng có đôi tuyết lê của nàng. Một ý tưởng lóe ra trong đầu Thang Hữu Thung.

Một ý tưởng vừa thô tục vừa bỉ ổi. Y ngồi xuống ngay trước mũi hài của Á Di, trông chẳng khác nào một con cóc. Tay của Hữu Thung đặt vào cổ chân nàng.

Sự đụng chạm đó như thể một luồng khí lạ lẫm chạy dọc lên, khiến cột sống của Á Di gai lạnh, và nhói buốt. Nàng lắp bắp nói:

- Người muốn nói gì?

- Ta muốn cái gì mà nàng đang muốn.

Y vừa nói vừa nắn nót cổ chân Á Di rồi từ từ rà bàn tay lên phía trên. Cảm giác nhột nhạt của họ Thang mang đến không tạo cho nàng sự sướng khoái mà ngược lại còn khiến Á Di rùng mình.

Á Di chỉ muốn thét lên cầu cứu khi đôi bàn tay của họ Thang đã trượt qua khỏi đầu gối nàng. Nàng biết đôi bàn tay nhớp nhúa kia sẽ tìm đến vùng nào trên cơ thể mình. Nàng nghĩ đến thời khắc đôi bàn tay kia chạm đến cái vùng cấm mà bất giác toàn thân nóng bừng, như thể vừa bị ngâm trong bể nước sôi. Hai bên mép của Thang Hữu Thung nhiều nhão nước bọt, trông thật là kinh tởm và nhớp nháp.

Á Di muốn thét lên nhưng cổ họng như có cái gì đó chặn lại không phát được thành lời.

Đôi bàn tay của họ Thang mò đến bắp chân nàng. Nếu không bị điểm huyệt thì có lẽ Á Di đã té quỵ xuống bởi cảm giác nhột nhạt của gã tạo ra.

Bất thành linh tinh huyết của nàng được giải khai bởi một đạo chỉ khí phát ra từ phía cửa gian thượng khách. Nhưng tưởng đâu được giải huyết, Á Di sẽ có phản ứng ngay với hành động quyết liệt để phản ứng lại với Thang Hữu Thung, nhưng đàng này lại quy chân không sao đứng được. Nàng vừa quy xuống thì Thang Hữu Thung cũng kịp nghe tiếng thở dài sau lưng mình.

Gã rút phất tay lại rồi quay mặt nhìn về phía sau thấy Dương Thiệu Ân đang đứng khoanh tay nhìn gã.

Hữu Thung cau mày:

- Tiểu tử, ngươi từ dưới a tỳ chui lên à?
- Ngươi nói đúng rồi đó. Ngươi biết vì sao bốn thiếu gia lên đây không.

Hữu Thung thờ mặt, buột miệng hỏi:

- Vì cái gì chứ?
- Vì bốn thiếu gia muốn đưa xuống a tỳ. Không ngờ một Thang trại chủ của Kỳ Lân trại lại bệ rạc như vậy. Bình thường người nổi tiếng là kẻ đạo mạo trong giới Bạch đạo, sao hôm nay lại quái gở như vậy. Ngươi có đúng là Thang trại chủ không?

Thang Hữu Thung đỏ mặt:

- Ngươi đã biết ta rồi mà còn hỏi. Ngươi từ a tỳ đến thì ta sẽ tiễn ngươi xuống a tỳ.

Thiệu Ân chấp tay sau lưng từ tốn nói:

- Trước khi Trại chủ biến ta trở lại a tỳ cũng nên biết ta là ai chứ.

Thiệu Ân vừa nói dứt câu thì hai gã đại hán lực lưỡng từ ngoài cửa xông vào.

Thấy hai gã đại hán đó, Hữu Thung liền nói:

- Tổng cổ tên tiểu tử này dùm bổn Trại chủ.

Y thốt ra câu nói đó rồi dùng ống tay chùi hai vệt nước bọt còn đọng hai bên mép mình.

Mệnh lệnh của Thang Hữu Thung được hai gã đại hán thực thi ngay lập tức. Cả hai chẳng nói lời nào, xông thẳng đến Thiệu Ân, như thể muốn xé y thành hai mảnh. Hai gã đại hán như hai con đười ươi xô tới chụp lấy Thiệu Ân.

Một ánh chớp nhoáng lên rồi vụt tắt. Ánh chớp bạc làm lóa mắt Thang Hữu Thung. Y không biết chuyện gì vừa xảy ra, và cũng không biết ánh chớp sáng kia là gì. Có một điều hiển nhiên đập vào mắt Thang Hữu Thung là hai gã đại hán lực lưỡng đã bỏ nhào xuống đất, bất động. Cả hai biến thành hai cái xác không hồn.

Hai gã đó đã bị tử chiêu của Thiệu Ân sát tử nhưng Thang Hữu Thung vẫn không thấy được chiếc binh khí mà chàng vừa sử dụng lấy mạng hai gã đại lực vũ sĩ của Hàng Châu đệ nhất lâu.

Thang Hữu Thung sững sờ. Y lục lạo trong trí mình để nghĩ xem trên giang hồ, ai có tử chiêu kinh hồn như gã tiểu tử này. Thang Hữu Thung như thể nhận ra Thiệu Ân là ai. Chân diện của gã từ vẻ bình thường biết qua nét trang trọng, rồi khấn trương, sau đó là đỏ bừng, rồi đến sắc màu tái nhợt.

Thiệu Ân chấp tay sau lưng nhìn Thang Hữu Thung từ tốn nói:

- Trại chủ hẳn đã nhận ra tại hạ chứ?

Thang Hữu Thung ngập ngừng nói:

- Công... công tử là Ngọc Diện Tử Sát... Dương Thiệu Ân...

- Trại chủ đã đoán đúng rồi đó.

Hữu Thung sững sờ ngậy người. Y vội vã ôm quyền, miễn cưỡng nói:

- Dương thiếu gia... Hữu Thung ta có mắt như mù.

Gã chỉ Á Di:

- Hữu Thung ta không có ý làm càn, mà đã mua ả này... Mua ả chứ không phải cưỡng ép ả.

Thấy vẻ bối rối và hốt hoảng lẫn sợ hãi trên mặt Thang Hữu Thung, Thiệu Ân buông tiếng thở dài.

Y ôn nhu nói:

- Thang trại chủ biết nàng ta là ai không?

- Hữu Thung ta nghĩ mình đã bỏ ra trăm lạng bạc. Nên có quyền chiếm hữu ả thôi.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Nàng là ái nữ Phi Yến thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn đó. Thang trại chủ mua nàng rồi không biết có gánh nổi nàng ta không?

Hữu Thung há hốc miệng:

- ả... là ái nữ của Thục trang chủ à?

- Lời nói của ta, Trại chủ không tin ư?

- Ta tin... Quái gở thật. Mụ Cát này muốn hại Thang mồ mạng vắn mà.

Gã lưỡng lự ôm quyền nói:

- Dương thiếu hiệp... cho Thang mồ đi tìm mụ Cát chứ?

- Trại chủ không phải đi tìm mụ Cát, nhưng Trại chủ hãy cho ta biết, Trại chủ có phải là người của giới Bạch đạo không?

- Thiếu hiệp, nếu như Thang mồ không là người giới Bạch đạo thì đâu có được vinh dự phục tùng Minh chủ.

- Là giới Bạch đạo chính phải sao Thang chủ lại có hành động như vừa rồi.

Mặt Thang Hữu Thung sượng sùng. Y miễn cưỡng nói:

- Dương thiếu hiệp, hành động của Thang mỗ đâu có gì là không đúng... Thang mỗ cũng như bao nhiêu người khác. Có lúc cần phải... cần phải xả bớt nội khí trong mình thôi.

Thang Hữu Thung nhăn nhó nói tiếp:

- Bốn Trại chủ đã bỏ ngân lượng chứ không làm càn.

Thiệu Ân nghiêm mặt:

- Đủ rồi! Trại chủ đi đi... kể từ hôm nay đừng tự cho mình là kẻ đạo mạo nữa.

Hữu Thung khẽ gật đầu:

- Thang mỗ biết lỗi rồi... biết rồi.

Y vừa nói vừa cúi gầm mặt, lui nhanh ra ngoài gian thượng khách.

Thang Hữu Thung đi rồi, Dương Thiệu Ân mới buông một tiếng thở dài, nhủ thầm trong đầu:

- “Thung Trại chủ là giới Bạch đạo, nổi tiếng đạo mạo thế mà hành động như một gã Hắc đạo bỉ ổi và trơ trẽn. Hành động của y còn hơn cả tên tiểu tử Hắc đạo Đồng Tiểu.”

Chàng nghĩ đến đây thì Á Di chỗi tay ngồi lên. Nàng nhìn Thiệu Ân với ánh mắt thẹn thùng, e thẹn:

- Dương huynh.

Thiệu Ân bước đến đỡ nàng lên.

Á Di bất giác ôm ghì lấy Thiệu Ân:

- Dương huynh... muội sợ quá!

- Ta biết ai bày ra cái trò quái gở này rồi.

Á Di buột miệng hỏi:

- Đồng Tiểu?

Thiệu Ân gật đầu:

- Hắn đã bán nàng cho Cát ma ma.

- Hắn dám làm như vậy sao? Á Di phải đi hỏi tội hắn.

- Ta cũng có ý đó.

Thiệu Ân dẫn Á Di rời gian thượng khách, đi thẳng một mạch đến thư phòng của Cát ma ma. Y vỗ chuông đẩy tung cánh cửa bước vào nhưng chẳng thấy Đồng Tiểu đâu. Cát ma ma đang ngồi, giật mình quay ngoắc lại.

Á Di găt gỏng quát:

- Đồng Tiểu đâu?

- Đồng công tử đi rồi, và có để lại cho hai người cái tráp này.

Cát ma ma bung tráp đến đặt vào tay Thượng tôn Minh chủ. Y mở tráp, trong đó là một nén bạc với một phong thư. Thiệu Ân mở phong thư ra đọc:

“Dương huynh nhã giám, Đồng Tiểu biết Dương huynh và Thục cô nương không có ngân lượng tiếp tục cuộc hành trình thực thi sứ mạng Thượng tôn Minh chủ giao phó nên nghĩ cách tìm cho Dương huynh một ít ngân lượng làm lộ phí. Nếu Thục tiểu thư là trang giai nhân kiệt xuất thì hẳn có giá hơn, nhưng trong lúc cần thì cái ngàn vàng của Thục tiểu thư chỉ còn đáng có một lạng bạc.

Thôi thì cũng dùng tạm được. Dương huynh cầm nén bạc này nhớ chăm sóc cho Thục tiểu thư.

Đồng Tiểu hạ bút.”

Thiệu Ân vo tròn bức thư của Đồng Tiểu. Y làu bàu nói:

- Bỏ ỏi.

Á Di toan lấy bức thư trên tay Thiệu Ân, nhưng y lắc đầu:

- Nàng đừng xem làm...

Nhìn Cát ma ma, Thiệu Ân nghiêm giọng hỏi:

- Đồng công tử đi đâu? Cát ma ma có biết không?

Mụ Cát gật đầu:

- Dạ biết.

Thiệu Ân tròn vĩa hỏi:

- Y đi đâu.

- Dạ... Đồng công tử có nhắn lại, nếu Dương công tử tìm Đồng công tử thì cứ đến biệt trang của Lưu tiểu thư ạ.

Thiệu Ân nhìn sang Á Di:

- Nàng đi với ta chứ?

- Muội phải tìm tên họ Đồng thôi tha đó.

Nghe nàng thóa mạ Đồng Tiểu, Thiệu Ân không biểu lộ sự hoan hỷ mà ngược lại còn sa sầm mặt.

- Có những gã còn thôi tha hơn Đồng Tiểu.

Y nói rồi quay bước đi thẳng ra cửa bỏ lại sau lưng sự sững sờ của Thục Á Di. Nàng vội bước theo Thiệu Ân, nhỏ giọng hỏi:

- Huynh còn bênh vực cho gã họ Đồng à?

- Nếu như Thiệu Ân không gián tiếp lấy mạng Đồng thúc phụ của hần, hần đã không đối xử với ta và nàng như vậy.

Sát tử kiếm vương

Rời Hàng Châu đệ nhất lâu, dùng một con tuần mã, Đồng Tiểu lợi dụng đêm tối quay lại tòa Hắc lâu của Mục Nhân Sử Khiển. Chàng mở cửa thạch môn đi thẳng vào Hắc lâu. Thắp sáng một chiếc chân đèn, Đồng Tiểu nhận ra Mục Nhân Sử Khiển ngồi trên một phiến đá, hai tay ôm thủ cấp của mình.

Chàng bậm môi bước đến trước thi thể của Mục Nhân Sử Khiển hành đại lễ.

Đồng Tiểu nói:

- Tiểu sinh Đồng Tiểu đến nghe sự chỉ giáo của tiên sinh.

Xác chết thì sao có điều gì để nói với chàng. Nhưng Đồng Tiểu như đã được chỉ giáo từ trước. Chàng nhìn vào thủ cấp của Mục Nhân Sử Khiển, chân diện nhợt nhạt của lão đập vào mắt chàng. Một điểm duy nhất khác thường trên bộ mặt tái đó là nốt ruồi ngay giữa lỗ mũi lão.

Đồng Tiểu ôm quyền hành lễ:

- Tiểu sinh đa tạ tiên sinh đã chỉ giáo. Nhất định Đồng Tiểu sẽ không làm tiên sinh thất vọng.

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài, rồi hành đại lễ một lần nữa trước khi rời Hắc lâu.

Khởi động cơ quan, đóng lại thạch môn, Đồng Tiểu quay bước thì chạm mặt với một vị cao tăng Thiếu Lâm đứng ngay sau lưng, thế mà Đồng Tiểu không phát hiện được, bấy nhiêu đó cũng đủ cho chàng biết vị cao tăng này có bản lĩnh võ công như thế nào rồi.

Vị đại sư lần chuỗi bồ đề, miệng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Bần tăng là Tuệ Thông, thuộc Thiếu Lâm tự. Chúc vị Hành Pháp đường.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh là Đồng Tiểu. Mạn phép hỏi đại sư có điều chi muốn chỉ giáo tiểu sinh.
- A di đà Phật, Đồng thí chủ hẳn đã vào trong Hắc lâu.
- Đây là lần thứ hai vẫn bối quay lại Hắc lâu.
- A di đà Phật. Lão tiên sinh Sử Khiển hẳn đã chết rồi.
- Sử tiên bối đã chết.
- A di đà Phật. Lão nạp có mấy điều muốn hỏi thí chủ.
- Tiểu sinh đang lắng nghe đại sư hỏi.

Tay vẫn lần chuỗi hạt, Tuệ Thông đại sư từ tốn hỏi:

- Hắc đạo và Bạch đạo, Đồng thí chủ thuộc loại nào?

Đồng Tiểu nhú mày suy nghĩ rồi hỏi ngược lại Tuệ Thông đại sư:

- Thế y đại sư, vẫn bối thuộc giới nào trong chốn võ lâm.
- Thí chủ sao lại hỏi ngược bản tăng mà không trả lời bản tăng.
- Tiểu sinh có ý riêng của mình, nên muốn thỉnh giáo cao kiến của đại sư trước.
- A di đà Phật! Thiện tai! Thiện tai!

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Vậy theo đại sư tiểu sinh là Hắc đạo hay Bạch đạo.
- Thánh Cô Tiên Tử trước đây là người của Hắc đạo, nhưng Giang Hồ Kỳ Hiệp lại là người của Bạch đạo. Đồng thí chủ là hậu nhân của Thánh Cô và Giang Hồ Kỳ Hiệp. Là sự kết hợp giữa Bạch đạo và Hắc đạo. Nhưng quyết định vẫn là thí chủ.

Đồng Tiểu nhìn Tuệ Thông đại sư:

- Hiện thời giới võ lâm Bạch đạo cho vẫn bồi là người con duy nhất còn lại của Hắc đạo, chưa chịu kiếp nô nhân. Vậy đại sư có nghĩ tiểu sinh là giới Hắc đạo thôi tha và bỏ ỏi không?

Tiểu sinh có phải thuộc giới của những ma đầu gian ác, giới của những Hạ đẳng nhân phải chịu kiếp nô nhân phục tùng cho Bạch đạo không?

- A di đà Phật! Cửa Phật từ bi không có ý niệm phân cách như người trần tục. Hắc đạo hay Bạch đạo cũng đều là những con người như nhau. Ví như tay trái và tay phải. Bần tăng và các vị chư huynh đệ trong cửa Phật không có sự phân chia như giới tục nhân ngoài võ lâm.

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Đa tạ đại sư đã chỉ giáo.

- A di đà Phật! Đồng thí chủ đã nghiệm ra lời nói của bần tăng. Chẳng có Hắc đạo hay Bạch đạo gì cả mà chỉ có con người Thiện hay là Ác. Hắc đạo và Bạch đạo không có đường ranh nhưng Thiện và Ác thì phải rạch ròi. Hắc đạo và Bạch đạo có thể song hành với nhau, nhưng Thiện và Ác thì không. A di đà Phật! Thiện bao giờ cũng hơn.

- Tiểu sinh đã biết được mình đứng chỗ nào trong giới võ lâm qua lời chỉ giáo của đại sư.

- A di đà Phật! Thiện tai! Thiện tai!

Một tiếng quạ kêu xé tan sự tĩnh lặng của màn đêm khi Tuệ Thông đại sư vừa thốt dứt câu. Nghe tiếng quạ kêu đó Đồng Tiểu phải chau mày, với cảm giác rờn rợn xâm lấn tâm tưởng mình.

Chàng nhìn Tuệ Thông đại sư từ tốn nói:

- Đại sư...

- A di đà Phật! Tiếng quạ kêu đêm là tiếng gọi của tử thần, nhưng bần tăng không nệ hà điều đó. Con người sinh ra còn mang thân xác trần

tục, tất phải chấp nhận nghiệm quả của vòng sinh tử luân hồi. Sống mà làm được những điều thiện mới biết quý cuộc sống này.

Đồng Tiểu nhìn qua vai Tuệ Thông đại sư.

Từ ngoài ngói tam quan, một chiếc đèn lồng xuất hiện đang tiến lần về phía hai người.

Đồng Tiểu hồi hộp nói:

- Đại sư, có người đến.

- A di đà Phật...

Tay vẫn lần xâu chuỗi bồ đề, Tuệ Thông đại sư từ tốn nói:

- Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, Đồng thí chủ không được xen vào. Bần tăng tin một ngày nào đó, võ lâm sẽ có sự thay đổi khi rồng xuất hiện.

Tuệ Thông đại sư nói rồi từ từ quay mặt nhìn lại. Người cầm chiếc đèn lồng là một thiếu nữ vận trang phục xứ Đông đảo Phù Tang. Đi bên cạnh nàng là một gã kiếm thủ cũng vận trang phục Đông đảo. Y có bộ mặt lạnh lùng, băng giá với búi tóc đuôi gà, được cột chải, thả ra phía sau phơi cái trán vồ hoi hói.

Thiếu nữ phù tang cầm đèn lồng bước đến trước mặt Tuệ Thông đại sư. Nàng nhún người, nhỏ nhẹ nói:

- Thập Tử Lang Kiếm chủ Đông đảo tham kiến cao tăng Thiếu Lâm.

- A di đà Phật.

Đồng Tiểu nghe thiếu nữ Đông đảo nói mà như nghe tiếng chim họa mi hót. Chàng không thể nào ngờ được một người tận Đông đảo lại có thể dụng ngôn từ trung thổ thành thạo như vậy. Đồng Tiểu tò mò quan sát thiếu nữ. Nàng có khuôn mặt trái xoan, đôi mắt không to, nhưng toát ra vẻ nhu mì thực nữ. Chiếc miệng hồng nhiên, chúm chím với đôi môi mọng ướm, xinh đẹp, nhưng không thiếu nét nữ tính đầy chất gợi tình.

Thập Tử Lang lúc này mới lên tiếng. Y nói bằng ngôn phong Đông đảo phù tang, thỉnh thoảng lại phát ra những âm thanh xì xì nghe như tiếng rần lục khè. Nghe gã nói mà đôi chân mày Đồng Tiểu nhú lại. Nếu thiếu nữ nói như nghe tiếng chim hót thì giọng của Thập Tử Lang lại tựa tiếng rần khè. Đồng Tiểu cũng chẳng chẳng biết nói gì, nên cứ giương mắt ra nhìn gã.

Thập Tử Lang nói xong, thiếu nữ phù tang mới chuyển ngữ qua tiếng trung thổ nói với Tuệ Thông đại sư:

- Kiếm chủ Thập Tử Lang của tiện nữ từ Đông đảo đến tận trung thổ để kiểm chứng võ công bản thân, Kiếm chủ đã được Phương trượng Thiếu Lâm Chí Thiện trao khẩu dụ đến gặp đại sư để hội chứng. Kiếm chủ rất mong đại sư chỉ giáo.

Nàng vừa nói vừa lấy trong ống tay áo rộng thùng thình ra một miếng tã y có bút tự trên đó. Tuệ Thông đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật...

Nhìn Thập Tử Lang, Tuệ Thông đại sư từ tốn nói:

- Võ học của Phật môn chỉ để cho các cao tăng Thiếu Lâm rèn luyện bồi tiếp tinh thần sáng khoái, thể hình tráng kiện và tự bảo vệ mình tránh phong thổ, chương khí, chứ tuyệt nhiên không có ý thi thố với thiên hạ. Nhưng nay đã có khẩu dụ của Phương trượng, bản tăng sẽ thực thi khẩu dụ đó. A di đà Phật.

Thiếu nữ quay lại nói với Thập Tử Lang bằng tiếng Đông đảo. Gã đáp lời nàng cũng bằng tiếng Đông đảo.

Nàng nhìn lại Tuệ Thông đại sư:

- Đại sư, Kiếm chủ nói võ công của Đông đảo và trung thổ có điểm khác nhau. Nên khi kiểm chứng có điều gì sơ xuất, dẫn đến cái chết, kẻ chết không oán hận, người sống không kiêu ngạo.

- A di đà Phật, bản tăng sẽ có cùng ý tưởng như vị Kiếm chủ này.

Thiếu nữ khom người xuống sá Tuệ Thông đại sư. Mọi thao tác của nàng trông thật nhu mì và nhã nhặn.

- Thay mặt Thập Tử Lang Kiểm chủ, Băng Phương Vũ cảm kích đa tạ đại sư.

Nói rồi nàng trình trọng bày ra đất một tấm lụa đỏ cùng một bầu trà và hai cái chén.

Lui lại hai bộ, Băng Phương Vũ khom người nói với Thập Tử Lang:

- Mời Kiểm chủ.

Thập Tử Lang bước đến ngồi trên hai gót chân mình.

Băng Phương Vũ nhìn Tuệ Thông đại sư:

- Lễ của Đông đảo, Kiểm chủ Thập Tử Lang thỉnh đại sư.

- A di đà Phật.

Lão tăng Thiếu Lâm bước đến ngồi xếp bằng đối diện với Thập Tử Lang.

Chờ cho hai người đã ngồi yên vị rồi, Băng Phương Vũ mới bung bầu trà, ngồi xuống giữa hai người. Nàng trình trọng chuốc ra hai cái chén. Bung lấy một chén trà, nàng nhìn sang Thập Tử Lang. Xoay chiếc chén một vòng trên tay mình, Băng Phương Vũ mới đặt chén xuống trước mặt Tử Lang, rồi chụm đôi bàn tay nhỏ nhắn thanh mảnh, từ từ cúi xuống trông thành thật kính trọng.

Chờ cho Thập Tử Lang tiếp chén trà, cũng xoay một vòng như thế chấp nhận sự thành bái của nàng. Đến lúc đó Băng Phương Vũ mới ngẩng lên bung chén trà thứ hai. Cũng một động tác thành bái như với Thập Tử Lang, nàng dâng trà cho Tuệ Thông đại sư.

Thập Tử Lang đợi cho Tuệ Thông đại sư tiếp chén trà của nàng, rồi bung chén trà nói vài tiếng.

Băng Phương Vũ lập lại lời nói của y bằng tiếng trung thổ:

- Kiếm chủ kính đại sư.

Nhìn Thập Tử Lang, Tuệ Thông đại sư khẽ gật đầu:

- Mời Kiếm chủ tôn giá.

Hai người cùng cạn chén trà.

Đặt chén trà xuống mảnh lụa, Thập Tử Lang áp tay phải vào vùng chấn tâm, khẽ cúi đầu nói.

Băng Phương Vũ lập lại:

- Kiếm chủ thỉnh đại sư kiểm chứng.

- A di đà Phật! Bàn tăng không để Thập Tử Lang tôn giá thất vọng.

Hai người từ từ đứng lên bước ra ngoài. Họ đứng đối mặt nhìn nhau rồi từ từ thối bộ.

Đồng Tiểu bước lại bên Băng Phương Vũ.

Nàng đặt tay vào vùng chấn tâm, cúi đầu.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Băng Phương Vũ cô nương, tại hạ có mấy điều muốn biết.

- Công tử có điều chỉ chỉ giáo?

Đồng Tiểu ôm quyền nhỏ nhẹ nói:

- Sao lại có cuộc tỉ thí võ công kiểm chứng này?

- Kiếm chủ đi tìm sự cao minh của võ học.

Đồng Tiểu ve cằm nhìn Băng Phương Vũ nói:

- Kiếm chủ của cô nương có bình thường không?

- Công tử nói vậy có ý gì?

- Tại hạ muốn biết Kiếm chủ Thập Tử Lang có bình thường không đó mà. Hình như y là kẻ không bình thường.

Mặt hoa của Băng Phương Vũ chau lại:

- Không bình thường là sao?

- Là bị khùng đó.

- Công tử sao lại nói vậy?

- Y tự đi tìm người để kiếm chứng võ công, nói cách nào đó là tự tìm người để thương cảng tay, hạ cảng chân. Xem ra y quá rảnh rồi để xách kiếm đi đánh nhau. Vậy không khùng là gì?

Đôi chân mày của Băng Phương Vũ nhíu lại:

- Công tử không nên nói như vậy. Kẻ học võ là muốn đạt đến đỉnh cao tối thượng của võ học. Đó mới là chân lý kiếm thủ. Kiếm thủ đi tìm chân lý đó.

Nàng nói rồi quay mặt nhìn lại Thập Tử Lang và đại sư Tuệ Thông.

Thấy nàng không màng đến mình, Đồng Tiểu buộc phải vỗ vai nàng:

- Hê...

Băng Phương Vũ giật mình khi tay Đồng Tiểu chạm vào vai mình. Nàng cau mày nhìn lại Đồng Tiểu. Đập ngay vào mắt Băng Phương Vũ là nụ cười giả lả nhưng lại tỏa ra sức hút thần kỳ. Bất giác nàng đỏ mặt thẹn thùng. Băng Phương Vũ nói:

- Công tử nên giữ lễ với Băng Phương Vũ.

Giọng nói của nàng có phần khe khẽ, buộc Đồng Tiểu phải gượng cười.

Chàng giả lả nói:

- Xem chừng cô nương cũng thích võ học.

- Công tử nên chú ý xem chiêu thức của võ công của hai đại cao thủ Phù tang và Trung thổ thì hơn. Đừng làm mất sự tập trung của họ và của Phương Vũ.

Đồng Tiểu giả lả cười rồi nói:

- Thượng cẳng tay, hạ cẳng chân có gì đẹp đâu mà Băng Phương Vũ cô nương phải chú ý chứ? Tại hạ chỉ chú nhãn đến Băng Phương Vũ cô nương thôi.

Nàng sa sầm mặt:

- Sao công tử lại chú ý đến Phương Vũ?

- Thế mà cô nương còn hỏi nữa... Nếu Băng Phương Vũ là xú nữ tại hạ chẳng thèm để mắt đến đâu. Nhưng đằng này cô nương lại là mỹ nữ. Mà còn là mỹ nữ tận Đông đảo phù tang.

Đồng Tiểu ve cằm, từ tốn nói:

- Tại hạ thú thật với Băng Phương Vũ cô nương nhé... Ăn mãi một món lâu quá đâm ra chán... Nên đôi lúc tại hạ cũng muốn đổi khẩu vị. Băng Phương Vũ cô nương chính là món mà tại hạ đang muốn thưởng thức đấy mà.

Đôi lưỡng quyền nàng ửng hồng. Nàng miễn cưỡng nói:

- Công tử nói ta không hiểu.

Băng Phương Vũ nói rồi chú nhãn nhìn lại Thập Tử Lang và Tuệ Thông đại sư.

Tử Lang từ từ rút ngọn trường kiếm có chuôi dài. Y nắm đốc kiếm bằng cả hai tay, hướng mũi lên trời. Phía đối diện Tuệ Thông đại sư cũng chuyển hóa công lực vào song thủ, chuẩn bị đón sát chiêu của đối phương.

Đồng Tiểu thấy trường kiếm của Thập Tử Lang sáng ngời ánh thép, tỏa sát khí ròn rợn.

Màn sát kiếm vô tình tỏa ra từ thanh trường kiếm của gã Kiếm chủ Đông đảo phù tang như lan nhanh trong không khí tạo ra bầu không khí khủng bố nặng nề. Bầu không khí khủng bố chụp xuống Đông Tiểu khiến chàng cũng phải rung mình gai buốt cột sống.

Đông Tiểu nghĩ thầm:

- “Gã này kiếm chứng võ công mà cứ như đang tử đấu với kẻ thù bất đội trời chung.”

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Đông Tiểu thì Thập Tử Lang thét lên một tiếng thét làm xáo động cả không gian tĩnh lặng trước cửa Hắc lâu.

Cùng với tiếng thét đó, chớp kiếm phát ra nhanh hơn cả tia chớp chụp tới Tuệ Thông đại sư.

Chỉ thấy chớp kiếm thôi, Đông Tiểu bủn rủn cả tứ chi. Bất giác chàng không kềm chế được hồi hộp, chụp cả hai tay vào vai Băng Phương Vũ bóp chặt lại.

Cuộc kiếm chứng võ công được diễn ra trong chớp mắt đã phân định kẻ thắng người thua. Có thể nói cuộc tử đấu này chỉ vồn vện trong một tiếng thốt ngắn gọn của Băng Phương Vũ.

Khi Đông Tiểu thộp tay vào vai nàng, Băng Phương Vũ buột miệng thốt:

- Ôi...

Tiếng thốt của nàng chẳng khác nào hiệu lệnh chấm dứt cuộc tử đấu giữa Thập Tử Lang và Tuệ Thông đại sư.

Không ai có thể tin vào điều đó nhưng sự thật thì hiển nhiên xảy ra ngay trước mắt mọi người.

Xâu chuỗi bồ đề của Tuệ Thông đại sư dùng để làm binh khí cản phá kiếm chiêu của Thập Tử Lang bằng những chiêu đầu cân đại pháp đã bị đứt đôi bởi sát kiếm khí do y tạo ra, còn lưỡi trường kiếm đến sau

thì đặt vào ngay giữa đỉnh đầu lão tăng Thiếu Lâm.

Thập Tử Lang đã có thể bỏ đôi thủ cấp của lão tăng Thiếu Lâm ra làm hai, nhưng y đã kịp dừng kiếm chiêu khi lưỡi kiếm chỉ còn cách đỉnh đầu vị cao tăng đúng một sợi tóc. Y dừng kiếm vì nghe tiếng thốt của Băng Phương Vũ.

Hai tay vẫn nắm chặt đốc kiếm, đặt lưỡi kiếm vào đỉnh đầu của Tuệ Thông đại sư, Thập Tử Lang gằn giọng:

- Băng Phương Vũ, làm sao vậy?

Đồng Tiếu hoàn toàn bất ngờ khi nghe Tử Lang thốt ra câu nói đó bằng tiếng Trung thổ.

Đồng Tiếu vội vã lên tiếng:

- Đã phân định ai thắng, ai bại, sai cao, ai thấp rồi, tôn giá sao không rút kiếm lại.

Thập Tử Lang từ từ rút kiếm lại, tra vào vỏ, rồi giắt qua hông mình.

Tuệ Thông đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật!

Nhìn sang Băng Phương Vũ, mặt Tử Lang sa sầm khi thấy tay Đồng Tiếu vẫn đặt trên vai nàng.

Phương Vũ lắc vai, hất tay chàng xuống. Nàng nói với gã bằng tiếng Đông đảo:

- Phương Vũ đã làm kinh động đến kiếm chiêu của Thập Tử Lang.

Thập Tử Lang buông tiếng thở dài:

- Lần sau đừng làm ta phân tâm khi dụng kiếm.

Bước đến trước mặt Đồng Tiếu, rọi đôi uy nhân hùng hực vào Đồng Tiếu, Tử Lang nói:

- Các hạ đã làm gì Băng Phương Vũ?

Giả lả nặn nụ cười gượng, Đồng Tiểu nói:

- Tại hạ thấy kiếm chiêu của tôn giá quá ư cao siêu và khủng khiếp. Chỉ thấy thôi đã không kèm chế được, nên lỡ... lỡ mạo phạm Băng Phương Vũ tiểu thư đây mà...

- Các hạ muốn kiếm chứng kiếm chiêu với ta?

Đồng Tiểu khoát tay nói:

- Không không... các hạ có nghe danh Đồng Tiểu chưa?

- Ta chưa từng nghe tặc danh này!

- Đồng Tiểu chính là tại hạ.

- Đồng các hạ là cao thủ của võ lâm Trung thổ?

Đồng Tiểu ve cằm:

- Nói như các hạ cũng có cái đúng và cũng có cái sai.

Thập Tử Lang chau mày:

- Thế nào là đúng, thế nào là sai?

- Có đúng thì cũng phải có sai chứ! Các hạ là kiếm thủ với kiếm chiêu cao siêu khó lường, nếu so sánh kiếm chiêu thì Đồng Tiểu phải là đom đóm so với vầng thái dương của các hạ. Kiếm chiêu của các hạ phải nói là vô địch thiên hạ. Nhưng Đồng Tiểu có thử võ công mà các hạ chẳng thể nào sánh bằng.

- Hãy thi thố với tại hạ.

- Rất sẵn lòng.

Nghe Đồng Tiểu nói, bất giác Tuệ Thông đại sư lo lắng nhìn chàng. Với lão tăng Thiếu Lâm, võ công đâu phải tầm thường thế mà vẫn không phải là đối thủ của Thập Tử Lang thì Đồng Tiểu đã tự tìm cái

chết khi thách thức hấn.

Tuệ Thông đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Đồng thí chủ.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Đại sư đừng lo.

Chàng nhìn lại Thập Tử Lang, nói:

- Kiếm của các hạ thì Đồng Tiểu thấy rồi. Quả là một kiếm thủ vô địch không ai bì kịp, nhưng không biết các hạ có làm được như Đồng Tiểu không?

Chàng nói rồi dụng luôn “Tục Hóa Cốt”. Thê pháp của Đồng Tiểu mềm nhũn ra như người không có xương. Chàng vắt chân qua cổ, lòn đầu qua, co tròn người lại như một gút dây.

Đồng Tiểu giả lả cười nói:

- Các hạ làm như tại hạ được không? Cứ như giết người mới là võ công tối thượng, mỗi môn công có cái hay riêng.

Đồng Tiểu hóa giải Tục Hóa Cốt từ từ đứng lên:

- Các hạ đã hiểu ra sự huyền diệu vô vi của võ công rồi chứ?

- Ta muốn thăm chứng võ công của các hạ.

Đồng Tiểu giật thót ruột. Chàng gượng cười nói:

- Nếu các hạ thích thì tại hạ rất sẵn lòng nhưng không phải lúc này. Nếu như các hạ thắng tại hạ lúc này thì đâu có ai biết. Ngược lại tại hạ có thắng thì cũng chẳng hay ho gì.

Chờ thời điểm khác vậy nhé.

Thập Tử Lang suy nghĩ rồi khẽ gật đầu:

- Được! Thập Tử Lang ta sẽ chờ các hạ ở Tổng đàn Minh chủ võ lâm của Trung thổ.

- Nếu như Đồng Tiếu không đến?

- Thập Tử Lang ta sẽ đi tìm. Và mỗi ngày lấy mạng của một người thân của các hạ cho đến khi các hạ xuất đầu lộ diện.

Y nhìn lại Băng Phương Vũ:

- Phương Vũ, ghi tên Đồng Tiếu các hạ vào bảng tử kiểm sát.

Phương Vũ cúi đầu thành bái.

- Phương Vũ sẽ ghi tên Đồng công tử.

Phương Vũ thu gom tất cả mọi thứ cho vào hộp cây rồi khoát lên vai. Nàng nhìn lại Tuệ Thông đại sư và Đồng Tiếu, áp tay vào ngực trái, khẽ cúi đầu nói:

- Phương Vũ cáo từ.

Thập Tử Lang áp tay vào ngực trái nói tiếng Đông đảo nhưng thỉnh thoảng lại phát ra những âm thanh xì xì như tiếng rấn lục.

Đồng Tiếu ôm quyền đáp lễ. Chàng nhìn Băng Phương Vũ. Khi nàng ngẩng lên, Đồng Tiếu gượng cười nói:

- Phương Vũ cô nương nhớ lời tại hạ nói chứ?

Đôi lưỡng quyền nàng ửng hồng e lệ.

Đồng Tiếu nói:

- Tại hạ lúc nào cũng muốn gặp lại cô nương. Tại hạ rất thích thưởng thức những món ăn mà mình đang thèm.

Đôi chân mày nàng cau lại.

Thập Tử Lang hỏi Băng Phương Vũ bằng tiếng Đông đảo. Nàng đáp lại gã bằng ngôn ngữ Đông đảo phù tang. Nghe nàng nói, chân diện

Tử Lang càng lúc càng đánh lại, lộ rõ sắc mặt chết chóc và khủng bố.

Y nhìn lại Đồng Tiếu bằng ánh mắt sát thần rồi trang trọng nói:

- Thắng được ta... Các hạ sẽ có Băng Phương Vũ.

Y nói rồi quay bước chậm rãi tiến ra cửa Hắc lâu. Phương Vũ cầm chiếc đèn lồng nổi gót theo sau.

Tuệ Thông đại sư bước lại bên Đồng Tiếu:

- A di đà Phật!

Đồng Tiếu như thể đoán được lão tăng Thiếu Lâm định nói gì, liền ôm quyền xá, rồi giả lả nói:

- Văn bối tự biết có thể dàn xếp được chuyện này. Đại sư đừng lo.

Tuệ Thông đại sư buông tiếng thở dài rồi nói:

- Y là sát tử kiếm vương. Đồng thí chủ không thể là đối thủ của y.

- Hôm nay đại sư nói đúng, nhưng ngày mai chưa hẳn mèo nào cắn mỉu nào.

Đồng Tiếu ôm quyền:

- Đại sư bảo trọng.

Đồng Tiếu rời bước khỏi Hắc lâu, chàng vừa đi vừa nghĩ thầm:

- “Tuệ Thông đại sư còn suýt mất mạng với kiếm của Thập Tử Lang. Mình sao đối phó lại với hắn chứ.”

Chàng nghĩ đến Dương Thiệu Ân, mỉm cười nghĩ tiếp:

- “Hỏi thử Dương Thiệu Ân coi. Hy vọng hắn sẽ giúp mình.”

Bóng tình, oán tình

Chấp tay sau lưng, đứng trong gian thảo xá, Đồng Tiểu đôi mắt nhìn ra hoa viên, ngắm vàng thái dương đang từ từ trôi lên cuối đường chân trời. Ánh bình minh trong thật rực rỡ, tạo ra một sức sống cho một ngày mới. Những giọt sương mai óng ánh như những viên ngọc lưu ly đọng trên những cánh hoa mẫu đơn, không gian như một bức tranh sinh động và hữu tình trong mắt của Đồng Tiểu.

Một đôi bướm với sắc màu rực rỡ chao lượn ngay trước mắt chàng. Đồng Tiểu liên tưởng đến ngày mai, mà sự thay đổi khóa lấp tất cả những gì đang diễn ra trong hiện tại.

Á Di rải những bước chân dài đi thẳng vào gian phòng xá. Biết nàng đến nhưng Đồng Tiểu vẫn thờ ơ đôi mắt nhắm nhìn về phía vàng thái dương đang từ từ trôi lên khỏi đường chân trời như một quả cầu đỏ ối, tỏa ánh sáng ấm áp xua đi cái lạnh của đêm dài.

Á Di thấy Đồng Tiểu không màng đến mình liền gắt giọng nói:

- Đồng Tiểu...

Đồng Tiểu từ từ quay lại nhìn nàng. Nụ cười giả lả hiện lên hai cánh môi chàng.

Đồng Tiểu mỉm cười nói:

- Một đêm hẳn nàng có được những điều thú vị trải qua trong đời mình.

Á Di đỏ mặt. Nàng cúi gắt nói:

- Ngươi...

Chỉ tay vào mặt Đồng Tiểu, Á Di gắt giọng nói:

- Ngươi nói thú vị là thú vị gì? Sao ngươi dám bán Á Di cho Cát ma

ma? Người tưởng Á Di là món hàng trong tay người để cho người đem bán à? Nếu không có...

Đồng Tiểu bật cười thành tiếng.

Á Di quắc mắt:

- Người cười cái gì?

- Sao nàng giận dữ thế? Đúng ra nàng phải mang ơn Đồng Tiểu mới phải chứ? Có đâu lại sùng sộ với ta là sao?

- Mang ơn? Người có gì để ta mang ơn người nào? Người đã làm điều gì để Á Di này mang ơn, hay chỉ gieo cấy phần mà thôi.

Đồng Tiểu nhướn mày, bình nhiên nói:

- Ta gieo sự cấy phần nơi nàng... Lạ thật.

- Ta nói sai ư? Người đã bán ta cho Các ma ma. Người còn nói gì nữa?

- Thế là nàng cấy hồn ta?

- Đúng! Ta hận người.

- Nàng hận thì đã hận ta lâu rồi, có phải bây giờ đâu. Còn ta thì chẳng hận gì nàng, ngược lại còn muốn giúp nàng nữa đó.

Á Di trừng mắt nhìn Đồng Tiểu:

- Người giúp ta à? Người giúp cái gì? Người nói cho ta nghe thử. Nếu người nói đúng, ta sẵn sàng chịu theo ý của người. Còn không đúng ta sẽ giết người.

Đồng Tiểu lắc đầu, chắc lưỡi:

- Thảo nào... Thảo nào...

- Thảo nào cái gì?

- Chưa nghe ta nói đã giận dữ lồng lộn rồi. Nữ nhân mà đánh mất tính thực nữ nhu hòa thì đâu còn là nữ nhân. Nàng cứ như thế thì cái đầu của Dương Thiệu Ân nguội lạnh mất.

Á Di đỏ mặt:

- Người nói cho ta biết, người làm vậy là có ý gì?

Đồng Tiểu ve cầm:

- Ta hỏi nàng nhé.

Á Di gắt giọng nói:

- Người nói đi.

- Nàng có yêu Dương Thiệu Ân không?

Sắc diện Á Di đỏ bừng. Nàng gắt giọng đáp lời chàng:

- Ta yêu hay không yêu, người quan tâm đến làm gì?

- Nàng không muốn trả lời ta ư?

- Ta yêu Dương huynh thì sao nào?

- Một câu trả lời rất thành thật. Một câu trả lời rất đúng theo suy nghĩ của ta.

Á Di gần giọng nói:

- Ta yêu Dương huynh nên người ghen hờn à? Có phải chính vì sự ghen hờn này mà người có hành động bỉ ổi, bán ta cho Cát ma ma?

Đồng Tiểu khoát tay:

- Không đúng! Ta đâu có nữ làm như vậy. Thật tâm của ta là muốn nàng có cơ hội tỏ tình với Dương Thiệu Ân thôi. Phàm nữ nhân khi yêu thì chẳng ai dám tỏ tình cả. Họ yêu nhưng lại cứ ôm khư khư tình yêu đó vào trong mình, chẳng dám tỏ bày cùng ai. Đã vậy nàng còn vờ vịt theo ta. Nàng đi theo Dương Thiệu Ân thì đúng hơn. Phong thái và

dung mạo của Dương Thiệu Ân cũng đáng để cho những trang tiểu thư đeo bám lắm chứ.

Đồng Tiểu nhún vai:

- Ta nói đúng không nào?

- Đúng thì đã sao.

Đồng Tiểu ve cằm nhìn nàng.

Á Di lại nói:

- Người hãy thừa nhận đi. Người ganh ghét với Dương huynh nên mới giở trò hạ lưu đó.

Đồng Tiểu nạt ngang:

- Nói bậy! Nói bậy, nói càn! Phàm những người đang yêu thì hay nói bừa, nếu không thì cũng nói bậy.

Đồng Tiểu nói luôn một hơi, khiến sắc diện của Á Di đỏ như gấc. Nàng then đến chín người, nhưng vẫn miễn cưỡng phản bác chàng:

- Ta nói bừa nói bậy chỗ nào. Chỉ có hạng người Hạ đẳng nhân như ngươi mới nói bừa, nói bậy và hành động tiểu nhân thôi.

- Thực tiểu thư khoan sửng cổ mắng nhiếc đã. Ta biết Thực tiểu thư để mắt đến Dương Thiệu Ân. Tiểu thư không dám nói vì ngại ngùng, chẳng nhận mặt. Ôi cha, chẳng lẽ một trang tiểu thư lá ngọc cành vàng của Phi Yến thiên trang lại tò tò đi theo nam nhân, luôn miệng lải nhải: Dương huynh ơi, muội yêu huynh, huynh có yêu muội không...

Đồng Tiểu ngưng lời, chất lưỡi.

Á Di sượng chín cả người.

Đồng Tiểu nói tiếp:

- Nếu để cho tiểu thư tò tò đi theo rí vào tai gã những lời như vậy. Không chừng Dương Thiệu Ân lại nghĩ...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Á Di rút giọng hỏi:

- Nếu ta nói vậy, Dương huynh sẽ nghĩ gì?

Đồng Tiểu ve cằm nhìn nàng từ đầu đến chân. Chàng ôn nhu nói:

- Theo ta nghĩ, nếu để cho tiểu thư tò tò đi theo Dương Thiệu Ân, và thốt ra những lời đó, không chừng gã họ Dương kia lại nghĩ nàng đã lên tới đầu rồi.

Á Di dặm chân:

- Cái gì lên tới đầu chứ?

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Thì yêu thương hay lên tới đầu đó mà.

Nàng chỉ mặt Đồng Tiểu, dặm chân:

- Người... người đang miệt thị ta.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Không, không... đó chỉ là ngôn phong Hắc đạo không được hoa mỹ thôi. Ý ta nói lên tới đầu là nàng tương tư đó mà. Chính vì sự nàng tương tư nên ta mới phải ra tay giúp cho nàng.

Thở hắt ra một tiếng, Đồng Tiểu nói tiếp:

- Nàng biết nữ nhân mà tương tư thì khổ thế nào không. Nhan sắc sẽ ử rũ, nhan sắc sẽ bơ phờ, không chừng đến lúc đó Thiệu Ân chẳng nhìn đến mặt nàng nữa.

- Người muốn nói gì cũng được à?

- Sao lại nói thế. Nếu như ta muốn làm cái gì cũng được thì đã muốn mình là Minh chủ võ lâm rồi. Nếu ta mà là Minh chủ võ lâm, không chừng Thục trang chủ...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng, mỉm cười giả lả nói:

- Thôi, ta không cần nói chuyện đó nữa.

- Người giúp ta tỏ tình với Dương huynh bằng cách bán ta cho Cát ma ma đó à?

- Nếu như ta bán nàng thì đã lấy một nén bạc của Cát ma ma rồi. Ta không làm chuyện như vậy nên mới trao trả nén bạc kia lại cho Dương Thiệu Ân và nàng. Đồng Tiểu ta giúp hai người hay hại hai người nào? Ta giúp không công mà nàng còn trách ta cái gì nữa?

Thở hắt ra, Đồng Tiểu nói tiếp:

- Hây... Dương Thiệu Ân và nàng vốn đã không còn ngân lượng. Chẳng lẽ hai người lại xòe tay ăn xin kiếm cơm, hoặc sống bám vào Đồng Tiểu này như những con đĩa hút máu à?

Ta đâu có đủ máu cho hai người hút. Nên để giúp hai người, ta nghĩ chỉ còn mỗi một cách duy nhất là bán quách đi cái đáng giá ngàn vàng của nàng cho Cát ma ma.

Á Di đò mặt:

- Người...

Đồng Tiểu nheo mày:

- Hê... Nàng đừng sừng cò lên như vậy, để ta nói hết đã. Ta bán cái ngàn vàng của nàng cốt để lấy kim lượng cho ý trung nhân của nàng là Dương Thiệu Ân để y làm lộ phí đấy chứ.

Đồng Tiểu chắt lưỡi:

- Rất tiếc... Ta muốn bán đến trăm lượng nhưng chẳng biết Cát ma ma nhìn ra sao mà lại đánh giá cái ngàn vàng của tiểu thư Phi Yến thiên trang được có mỗi một lượng bạc. Lượng bạc đó Đồng Tiểu này đã gọi lại cho hai người rồi.

Á Di tái mặt:

- Người...

Đồng Tiểu khoát tay:

- Hây... Ta còn nghĩ xa nữa, là yêu cầu cát ma ma đưa Thang trại chủ, một người cùng giới Bạch đạo chính phái với nàng và Thiệu Ân, một Thượng đẳng nhân có vai vế dưới tướng của võ lâm Minh chủ để nàng có gì thì cũng môn đăng hộ đối, không bị ô uế. Thế nàng còn trách Đồng Tiểu ta cái gì nữa chứ. Hay nàng nói Đồng Tiểu này bớt xén của nàng. Nếu không tin nàng cứ đi hỏi Cát ma ma coi. Ta thề chỉ lấy có mỗi một nén bạc thôi.

Á Di dậm chân:

- Người... Người xem ta là hạng người nào...

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Trong mắt Đồng Tiểu ta, Thục tiểu thư là trang thiên kim lá ngọc cành vàng, nhưng không biết sao Cát ma ma lại xem thường tiểu thư như vậy. Điều này Đồng Tiểu ta cũng thắc mắc. Lạ lắm à.

- Người...

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Tiểu thư cứ ngại ngại hoài. Nếu có điều chi thắc mắc, tiểu thư cứ gặp Dương Thiệu Ân hỏi... Còn ta chỉ có thể giúp đến đó thôi à.

Á Di thét lớn:

- Ê tiện...

Á Di vừa nói vừa toan lao đến Đồng Tiểu, nhưng Thiệu Ân đã lướt đến can nàng lại:

- Á Di...

Thiệu Ân nhìn lại Đồng Tiểu.

Hai luồng uy nhân của Thiệu Ân đập vào mắt Đồng Tiểu, buộc chàng

phải quay mặt đi chỗ khác.

Thiệu Ân trầm giọng nói:

- Người đã có lòng tốt, ta rất cảm kích. Nhưng lòng tốt của người, Dương Thiệu Ân không nhận. Ta mạn phép trả lại cho người nén bạc này. Nhờ người trả lại cho Cát ma ma.

Thiệu Ân nói dứt câu, lắc nhẹ cổ tay một cái. Nén bạc trong tay Thiệu Ân thoát ra như một chiếc ám tiễn hướng thẳng vào tam tinh Đồng Tiểu. Đồng Tiểu đã có sự phòng bị từ trước, khi Thiệu Ân vừa xuất thủ thì chàng cũng thi triển Vạn Tượng di bộ. Mặc dù phản ứng cực nhanh, nhưng nén bạc vẫn đập thẳng vào vai Đồng Tiểu.

- Bốp...

Đồng Tiểu buột miệng thốt:

- Ái cha...

Chàng ôm lấy bờ vai nhìn Thiệu Ân. Không biểu lộ chút gì gọi là giận dữ, hay phẫn nộ, Đồng Tiểu nói:

- Thế mới đúng là một đôi hiền lương lẽ. Hai người ra tay nhanh lắm. Á Di thì cho ta một kiếm, giờ đến lượt Dương Thiệu Ân cho ta một nén bạc.

Đồng Tiểu vừa nói vừa giật lấy nén bạc ghim trên bả vai mình. Chàng đưa nén bạc lên miệng liếm sạch máu dính trên nén bạc rồi cho vào ngực áo.

Nhìn Thiệu Ân, Đồng Tiểu nói:

- Ta sẽ đem giao lại nén bạc này cho Cát ma ma.

Á Di nói:

- Người không thể đi được đâu.

Nàng vừa nói vừa rút trường kiếm. Kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ, Á Di tạo

ra một màn hoa kiếm chụp tới Đồng Tiếu.

- Người phải chết.

Màn kiếm hoa chưa kịp chụp đến Đồng Tiếu thì một mảnh lụa trắng xẹt tới hất ngược mũi kiếm của nàng ra. Uy lực của mảnh lụa khiến cho thanh trường kiếm tuột khỏi tay Á Di rơi xuống sàn phòng xá.

- Keng...

Lưu Tuyết Liên với thân ảnh phiêu bồng như tiên nữ lướt đến bên Đồng Tiếu. Nàng nhìn Thiệu Ân và Á Di:

- Dương công tử, đây là Vô Vi trang, mong Dương công tử và Thục tiểu thư nể mặt Tuyết Liên.

Á Di gất gỏng nói:

- Vô Vi trang là gì mà buộc ta phải nể mặt Vô Vi trang chứ.

- Bất cứ ai được Tuyết Liên thỉnh mời đến Vô Vi trang, thì đều là bằng hữu của Vô Vi trang. Đồng công tử đây là bằng hữu của Vô Vi trang, nếu như tiểu thư muốn lấy mạng Đồng công tử thì phải bước qua Tuyết Liên trước.

- Bỏn cô nương có gì phải sợ người.

Á Di vừa nói vừa toan động thủ, nhưng Thiệu Ân đã cản lại. Y ôm quyền nói với Tuyết Liên:

- Vô Vi trang, tại hạ đã có nghe nói đến. Ngay cả nghĩa phụ Minh chủ còn kính Vô Vi trang một bước. Tại hạ không dám làm trái những ước lệ của tiểu thư.

Y nhìn lại Đồng Tiếu:

- Đồng Tiếu, người có sao không?

Thiệu Ân vừa thốt dứt câu thì Đồng Tiếu lão đảo, dựa lưng vào cột xá. Chàng thở dốc nói:

- Ta không còn đủ sức đứng nổi nữa.

Nói rồi chàng khuyu gối xuống.

Tuyết Liên bối rối, vội đỡ lấy Đồng Tiểu:

- Đồng công tử... Đồng công tử...

Đồng Tiểu nhìn nàng:

- Tiểu thư, đưa tại hạ đi... Tại hạ không muốn nhìn hai người đó. Họ ác lắm.

Đồng Tiểu gục đầu vào vai Lưu Tuyết Liên.

- Đồng công tử...

Thiệu Ân nói:

- Tiểu thư, để ta đưa hấn đi.

Đồng Tiểu ngẩng mặt nhìn Thiệu Ân:

- Người gian ác lắm, ta không muốn gần người. Người chỉ muốn lấy mạng ta để thỏa mãn lòng ghen hờn mà thôi.

Chàng nhìn sang Tuyết Liên:

- Tiểu thư, tại hạ muốn tiểu thư đưa đi.

- Tuyết Liên sẽ đưa công tử vào trong lầu.

- Đa tạ tiểu thư.

Vừa nói chàng vừa vòng tay qua bả lấy vai nàng.

Mặc dù ngượng ngùng, nhưng Tuyết Liên vẫn dìu Đồng Tiểu. Trong hoàn cảnh này, nàng không nỡ khách sáo nệ hà tiểu tiết.

Hơi thở của Đồng Tiểu phả nhẹ vào gáy Tuyết Liên. Cảm giác là lạ từ những làn hơi của Đồng Tiểu đem lại, khiến sắc diện nàng thoáng

thẹn thùng.

- Tiểu thư có phân biệt tại hạ là người của Hắc đạo không?

Tuyết Liên dừng bước:

- Công tử... người không sao chứ?

Tuyết Liên gỡ tay Đồng Tiểu khỏi vai mình.

Đồng Tiểu nhìn nàng nói:

- Nàng không diu tại hạ à?

- Công tử bị thương nơi bờ vai chứ chân đâu có bị thương.

- Ồ... sao Dương Thiệu Ân không làm chân tại hạ bị thương nhỉ. Y lại khiến tại hạ bị thương nơi vai. Đâu có được ít gì.

Tuyết Liên nhìn sững chàng:

- Ô... sao công tử lại muốn bị thương nơi chân.

Đồng Tiểu mỉm cười nói:

- Tại hạ chỉ muốn chặt ngay đôi chân của mình thôi.

- Công tử có thể cho Tuyết Liên biết lý do tại sao người muốn chặt chân mình không?

- Có chặt chân thì tại hạ mới có thể được Lưu tiểu thư lo lắng. Tiểu thư đẹp lắm. Nhan sắc của tiểu thư khiến Đồng Tiểu phải mơ tưởng đến một ngày nào đó... đó...

Sắc diện nàng đỏ lên. Nàng sượng sùng nhìn Đồng Tiểu:

- Đồng công tử.

Đồng Tiểu nheo mắt nhìn nàng:

- Tiểu thư không quở trách tại hạ chứ?

- O...

Đồng Tiểu chận ngang không cho chàng nói:

- Tại hạ không nói ngoa cho tiểu thư đâu. Trên thế gian này đi tìm một mỹ nhân vừa có nhan sắc, vừa đôn hậu, lại hiền thực như tiểu thư chắc có lẽ phải đốt đuốc đi tìm giữa ban ngày.

Phàm nữ nhân nghe những lời này của Đồng Tiểu thì sao có thể giận hơn được chàng, nếu không muốn nói là còn thích thú vì được người ta khen tặng.

- Tuyết Liên nghĩ Đồng công tử không nói thật tâm mình.

Đồng Tiểu chỉ vào mặt mình:

- Nàng nhìn thẳng vào mặt Đồng Tiểu xem. Nếu như Đồng Tiểu ngoa ngôn tất sẽ hiện rõ lên mặt mình. Còn nếu không, cái đó nó không hiện ra.

Tuyết Liên tò mò hỏi:

- Cái gì hiện ra trên mặt công tử.

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Tiểu thư không thấy?

Tuyết Liên lắc đầu:

- Tuyết Liên đâu có thấy gì đâu.

- Nếu tại hạ ngoa ngôn sẽ có ngay chữ “xảo” hiện lên trán tại hạ. Chữ xảo không có, tất là tại hạ nói thật.

Chàng thốt ra câu nói nhưng lại mỉm cười.

Tuyết Liên đưa Đồng Tiểu đến một gian biệt phòng trong tòa mộc lầu.

Nàng nói:

- Công tử hãy để Tuyết Liên xem vết thương của người.
- Tại hạ đang có ý đó.

Đồng Tiểu tự cởi áo của mình.

Vết thương trên bờ vai của chàng vẫn còn rịn máu.

Tuyết Liên dùng thuốc trị thương rắc lên, rồi băng lại. Nàng hỏi.

- Sao Dương công tử và Thục tiểu thư lại muốn giết công tử.
- Chuyện đời thường của con người là như thế mà.

Nàng nheo mày:

- Chuyện đời thường của con người như thế nào? Phải có một nguyên nhân gì chứ?
- Nói ra Lưu tiểu thư hẳn sẽ nực cười về chuyện này.

Đồng Tiểu chỉ bờ vai phải:

- Đây là vết thương vừa mới liền sẹo là Thục Á Di ban cho tại hạ. Còn vết thương mới là của Dương Thiệu Ân. Nếu không có tiểu thư kịp thời ra tay thì không biết còn vết thương nào nữa.
- Tại sao họ lại hành sự như vậy? Hẳn phải có nguyên nhân nào khác chứ?
- Tất nhiên là có. Tóm lại cũng bởi cái tính ích kỷ lãng nhách của con người ta.
- Là sao?

Chàng quệt mũi:

- Thục Á Di yêu tại hạ, nhưng tại hạ không tiếp nhận tình yêu đó. Thế là bị một kiếm.

Đến lượt Dương Thiệu Ân yêu Thục Á Di, y ganh ghét với Đồng

Tiểu. Thêm một vết thương nữa.

Chàng thở hắt ra một tiếng:

- Tiểu thư thấy thật là khó xử phải không?
- Thực Á Di tiểu thư xinh đẹp như vậy, sao công tử lại không đáp tình cho nàng.

Đồng Tiểu tròn mắt:

- Nàng nói cái gì thế?
- Thì Tuyết Liên nói sao công tử không đề tình cho Á Di... Thực cô nương cũng đâu phải là xú nữ.

Đồng Tiểu đứng lên, khoát tay:

- Nàng chẳng biết tí nào về tình yêu cả.

Đồng Tiểu chồm tới nàng:

- Tại hạ nói đúng không nào?
- Tuyết Liên chưa từng đề tâm đến ai.
- Thế nên tại hạ mới nói nàng chẳng biết một chút gì về tình yêu. Phải chi Á Di là Lưu Tuyết Liên tiểu thư, thì Đồng Tiểu này sẽ quì xuống giang rộng hai tay xin một chút tình.

Và sẽ luôn miệng lải nhải “bây giờ muội ở đâu”. Nhưng khôn nổi nàng ta lại là Thực Á Di chứ không phải là Lưu Tuyết Liên.

Sắc hoa của Lưu Tuyết Liên đỏ ửng, thẹn thùng. Mặt nàng nóng bừng như thể có một làn gió nóng vừa thổi qua.

Tuyết Liên nói:

- Đồng công tử chỉ nói thế thôi.
- Hê... Đồng Tiểu này nói thật đó. Tại hạ dọc ngang giang hồ biết rất

nhiều chuyện về tình yêu. Trong tình yêu thì có đủ mọi thứ bướm và hoa, nhiều vô số kể. Ngay cả loài vật cũng có tình yêu kinh khủng, huống chi là con người.

Đồng Tiểu vận lại áo của mình.

Tuyết Liên hỏi:

- Đồng công tử có thể kể cho Tuyết Liên nghe được không?
- Nếu nàng muốn nghe, tại hạ sao ích kỷ không kể cho nàng được. Nhưng tại hạ có một đề nghị như thế này.
- Đề nghị gì?
- Nàng hãy thay đổi cách xưng hô đi. Cứ gọi ta là Đồng huynh được rồi, còn ta gọi nàng là Lưu muội.

Tuyết Liên gật đầu:

- Cũng được.

Đồng Tiểu ngồi xuống chiếc đôn, nhìn Tuyết Liên rồi nói:

- Có một lần huynh đi về hướng bắc và bắt gặp một con gấu. Nó vừa đi vừa phát ra những âm thanh gừ gừ, miệng thì nhiều nước dãi. Mới đầu huynh cứ tưởng con gấu đó điên, nhưng rồi sau đó mới biết được rằng con gấu đó là con gấu đực, nó đang đi tìm con gấu cái theo bản năng đánh mùi của loài gấu. Con gấu đực đã phải vượt qua một quãng đường dài thăm thẳm, nghe nói đâu là vài ngàn dặm gì đó mới tìm được con gấu cái.

Chàng nhăn mặt:

- Lưu muội thấy chưa, loài gấu còn biết đi tìm tình yêu của mình bằng cái lỗ mũi.

Tuyết Liên nheo mày:

- Lạ thật.

- Lạ gì?

- Cách nhau mấy ngàn dặm mà con gấu đực vẫn đánh mùi được con gấu cái. Khứu giác của gấu đầu có thính như vậy.

Đồng Tiểu khoanh tay:

- Lưu muội không biết... không hiểu. Phải có tình yêu thì con gấu đực mới đánh mùi được con gấu cái. Huống chi...

Nàng nhướn mày nhìn Đồng Tiểu vì chàng bỏ lửng câu nói dang dở. Tuyệt Liên hỏi:

- Huống chi gì nào?

- Ồ... Con gấu cái để lại mùi cho con gấu đực bằng cách cứ tè ra trên những con đường mà nó đi qua. Thế là con gấu đực cứ theo cái mùi để lại của con gấu cái mà đi tìm nó. Thế cổ nhân mới có câu, hữu xạ tự nhiên hương. Mùi hương của gấu cái dẫn dụ gấu đực đến với mình đó mà. Nhưng loại gấu thì ngủ được chứ người như huynh thì...

Chàng khịt mũi:

- Huynh ngủ không nổi.

Tuyệt Liên phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe như ngọc lưu ly va vào nhau vừa trong vừa thánh tốt, tạo ra một sự khích lệ trong tâm thức của người nghe. Mà người nghe lại là Đồng Tiểu.

Ngắm nhìn nàng cười, Đồng Tiểu mỉm cười theo. Chờ cho Tuyệt Liên dứt tiếng cười, Đồng Tiểu mới nói:

- Muội biết khi con gấu đực gặp con gấu cái thì chuyện gì xảy ra không?

- Chuyện gì nào?

- Lưu muội sao khờ quá.

- Muội đâu phải là người chứng kiến. Kẻ chứng kiến là Đồng huynh

mà.

- Ồ... Huynh là người chứng kiến nên mới có chuyện nói với muội. Sau khi con gấu đực tìm được con gấu cái thì sẽ có hai con gấu chạy tung tăng trông vui mắt lắm.

Nàng lại phá lên cười khanh khách. Vừa cười Tuyết Liên vừa nói:

- Vậy con người có giống con gấu không?

Đồng Tiểu đặt tay vào vùng chần tâm mình giống với nghi thức mà Băng Phương Vũ làm khi gặp chàng tại Hắc lâu.

Đồng Tiểu từ tốn nói:

- Người không biết giống gấu rồi. Gấu đi tìm tình yêu bằng cái mũi còn người đi tìm tình yêu bằng trái tim. Tim của con người chừng nào còn đập thì còn yêu. Khi nó ngưng đập thì đã thành một xác chết. Xác chết thì không còn biết yêu nữa.

- Thế Đồng huynh đã tìm được tình yêu của mình chưa.

Đồng Tiểu nhướn mày:

- Muội thử đặt tay vào trái tim của huynh xem. Nó sẽ nói với muội có tình yêu chưa đó.

Nàng ngượng ngùng, lắc đầu.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Có gì mà ngại! Muội cứ đặt tay vào thử xem. Nếu chẳng may trái tim nó cắn muội thì huynh sẽ bồi hoàn ngay thôi.

Tuyết Liên đặt tay lên ngực Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu hỏi:

- Muội nghe nó nói gì không?

Tuyết Liên lắc đầu:

- Không.

- Không nghe à? Nếu muội không nghe thì có lẽ huynh nên đi tìm tình yêu bằng hai cái lỗ mũi.

Nói rồi Đồng Tiểu hít mũi khìn khịt.

Nàng nhìn chàng:

- Đồng huynh làm gì vậy?

- Đánh mùi tình yêu đó mà. Cái mùi đó lại ở ngay mũi huynh.

Tuyết Liên đỏ mặt:

- Muội phải về phòng của mình đây.

- Nếu như Tuyết Liên muốn nghe Đồng huynh kể chuyện tình yêu thì...

Đồng Tiểu lưỡng lự.

Tuyết Liên nhìn chàng:

- Thì sao?

- Đúng giờ ngộ đến đây, huynh sẽ kể chuyện cho muội nghe.

- Nửa đêm à?

- Đêm kể chuyện mới hay. Mới lột tả hết những gì huynh muốn nói.

Nàng nguýt chàng:

- Không... muội sẽ không đến đâu.

- Nếu muội không đến, e rằng khó có thể nghe huynh kể chuyện tình yêu đó.

- Tại sao?

- Vì ngày mai huynh sẽ đi vào vùng đất “Tử địa U Minh”.

Nàng tròn mắt nhìn chàng:

- Đồng huynh biết đó là vùng đất gì không? Vùng đất Tử địa U Minh chỉ là dành cho những người đã chết. Người bước vào Tử địa U Minh không trở ra được.

- Huynh biết nhưng vẫn phải vào, nên huynh mới vội vã đi tìm tình yêu của mình đó.

Nàng đỏ mặt:

- Muội...

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Nàng sẽ đến?

- Muội cũng không biết.

Nàng nói rồi quay bước bỏ ra cửa. Đồng Tiểu nhìn theo sau lưng. Nàng bất giác ngừng chân ngay ngưỡng cửa, lưỡng lự một lúc rồi quay lại nhìn Đồng Tiểu:

- Muội sẽ đem thuốc trị thương đến cho huynh.

Nàng nói rồi bỏ đi thẳng ra cửa. Đồng Tiểu mỉm cười nhủ thầm:

- “Nàng sẽ đến. Chuyện mang thuốc trị thương cho ta chỉ là cái cớ để nàng né tránh sự thẹn thùng mà thôi.”

Đồng Tiểu còn đang suy nghĩ bâng quơ thì Thiệu Ân bước vào.

Thiệu Ân bước đến trước mặt Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nói:

- Các hạ đang rình rập tìm cơ hội đó à?

- Không, ta đến để xin người miễn thứ cho hành động của ta.

- Ta chẳng có gì miễn thứ cho các hạ cả.

- Ta đã khiến người bị thương.
- May mắn nên bạc ki không trúng tam tinh của ta.
- Thật ra ta cũng không có ý đó.
- Ta biết, nếu như Dương Thiệu Ân có ý lấy mạng thì Đồng Tiếu ta đâu còn đứng đây được. Vâng... Đồng Tiếu ta sẽ miễn thứ cho các hạ nhưng sẽ đòi nợ. Cái nợ đó không phải đòi lúc này, mà có lúc ta sẽ đòi.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài:

- Ta sẽ chờ đợi thời khắc đó.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Trong ánh mắt của họ là nét căm phẫn, pha trộn nét ngưỡng mộ lẫn nhau.

Thiệu Ân thở ra rồi quay bước xoay lưng lại với Đồng Tiếu. Y vừa đi ra cửa vừa nói:

- Mãi mãi người là người của Hắc đạo, còn ta là người của Bạch đạo. Điều đó không thể nào thay đổi được.

Đường vào U Minh

Ngồi trên ghế xà ích, cầm dây cương, Đồng Tiểu nhìn Lưu Tuyết Liên. Ngồi bên cạnh chàng là Thục Á Di và Dương Thiệu Ân. Không để tâm đến hai người đó, Đồng Tiểu nói với Tuyết Liên:

- Mọii chắc còn nhớ câu chuyện tối hôm qua chứ?

Tuyết Liên ửng má thẹn thùng.

Vẻ thẹn thùng của nàng đập vào mắt Á Di.

Đồng Tiểu nói tiếp:

- Một nụ hồng chớm nở. Sẽ có một đóa hoa hồng trong cõi đời này.

Tuyết Liên nói:

- Đồng huynh bảo trọng.

- Huynh sẽ quay về mà. Đồng Tiểu này sẽ quay về bởi biết có một đóa hoa hồng đang nở. Và đóa hoa đó rất đẹp.

Tuyết Liên khẽ gật đầu.

Thiệu Ân nhìn Á Di:

- Thục cô nương có điều gì nói không?

Á Di lắc đầu:

- Ta không có điều gì nói cả.

Đồng Tiểu nhìn lại Tuyết Liên một lần nữa rồi giật dây cương cho cỗ xe ngựa chậm rãi rời khỏi Vô Vi trang. Chàng ngồi trên ghế xà ích ngoái đầu nhìn lại:

- Tuyết Liên, ta sẽ cố gắng chăm sóc hai con tuấn mã này để đem trả

lại cho nàng.

Nàng nói với theo Đồng Tiểu:

- Đồng huynh đừng lo, chỉ cần huynh bảo trọng là được rồi.

Đôi tuấn mã chậm rãi theo cửa tây rời khỏi trướng Hàng Châu.

Vừa rời trần Hàng Châu, Á Di liền lên tiếng:

- Lưu tiểu thư xem chừng chú ý đến Đồng huynh quá nhiều đó.

Nhìn sang Á Di, Đồng Tiểu đáp lại:

- Ta được may mắn hơn Dương huynh thôi.

Chàng nheo mày:

- Bởi vì người để tâm đến Đồng Tiểu ta, nàng không phải là Thục tiểu thư.

Chân diện Á Di sa sầm. Nàng gắt gỏng nói:

- Chỉ có những nữ nhân có mắt như mù, có tai như điếc, và nhất là không có cái đầu minh mẫn mới tìm đến người.

Đồng Tiểu nhìn sang Thiệu Ân:

- Dương huynh, Thục tiểu thư nói như thế có đúng không nào?

Thiệu Ân im lặng không đáp lời. Chân diện y có vẻ trầm tư như đang suy nghĩ một điều gì đó.

Đồng Tiểu nhìn lại Á Di:

- Huynh ấy không trả lời. Nàng nói nữ nhân nào để tình đến ta là những người không có mắt, không có lỗ tai và nhất là không có cái đầu thông minh phải không?

Á Di gật đầu:

- Đúng!

- Vậy ta hỏi nàng, nữ nhân có cái gì đầu tiên khiến cho nam nhân phải để tâm đến.

- Nhan sắc.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Đúng! Nam nhân luôn là những kẻ háo sắc. Gã nào không háo sắc trước nữ nhân thì gã đó đúng là một kẻ điên, biến thái. Nếu không biến thái thì cũng là hoạn quan. Đã là hoạn quan thì đã bị cắt đứt là hai cái hòng nam nhân rồi. Còn đâu mà để mắt đến nữ nhân.

Á Di đỏ mặt:

- Người ấy nói thô thiển quá.

- Vậy nàng gọi hoạn quan là gì nào?

Á Di sượng sùng:

- Ta không biết.

- Không biết? Ta nói dùm nàng vậy. Hoạn quan là những gã không có hai hòng ngọc hành. Nam nhân mà không có hai hòng ngọc hành thì chẳng còn là nam nhân nữa. Họ có làm cái chuyện đó được đâu mà còn thích thú với nữ nhân. Cho dù nàng có đẹp đến đâu, nếu gặp một gã hoạn quan thì cũng chỉ là một bức tranh không hồn không sức sống.

Chàng nhìn qua Thiệu Ân:

- Hê... Dương huynh, ta nói đúng không?

Thiệu Ân lưỡng lự rồi nói:

- Ta không bàn cãi với người.

Đồng Tiểu cười khẩy rồi nhìn Á Di:

- Ta nói đúng chứ?

- Đó là những kẻ biến thái không thể nào gọi là nam nhân đại trượng phu được. Những gã đó chỉ là hạng tiểu nhân, hám lợi kim ngân thôi.

- Một ý hay. Thế nếu như Dương Thiệu Ân kia bị cắt mất hai cái hòn ấy thì nàng còn để tình cho Dương huynh không?

Thiệu Ân đỏ mặt.

Á Di nhìn sang Đồng Tiểu:

- Ngươi đừng nói càn.

- Hây... Ta đang hỏi tiểu thư, chưa trả lời mà đã nói ta nói càn rồi. Ta kể cho nàng và Dương huynh đây một câu chuyện hi hữu nhất trên đời.

Á Di nói:

- Chuyện gì?

Đồng Tiểu quệt mũi, từ tốn nói:

- Ở Giang Nam, ta đã từng quen biết với một đôi hiền kang lệ. Nàng là một mỹ nữ có thể nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Còn chàng là mỹ nam tử. Có thể nói đó là một cặp uyên ương mỹ tú khó có cặp nào sánh bằng. Họ như hình với bóng, lúc nào cũng sát bên nhau, như nàng với Dương huynh.

Thiệu Ân trang trọng chặn ngang lời Đồng Tiểu:

- Ngươi đừng kéo ta vào.

- Miễn thứ... miễn thứ. Đồng Tiểu này phải đem Dương huynh làm ví dụ bởi vì có như thế mới lột tả được hết dung mạo và phong thái mỹ nam tử của gã đó.

- Sao không lấy ngươi làm ví dụ.

- Dung mạo của Đồng Tiểu này không thể sánh với Dương huynh.

- Người cũng chẳng thua kém gì Dương Thiệu Ân này đâu.
- Nhưng mỹ nam tử cũng vẫn là huynh. Thôi được, bỏ qua cái ví dụ này đi.

Nhìn lại Á Di, Đồng Tiểu nói tiếp:

- Cổ nhân có câu thương nhau lắm cắn nhau đau.

Á Di đáp lời chàng:

- Điều đó ai cũng biết.
- Nàng cũng biết à?
- Không cần Đồng huynh chỉ giáo.

Đồng Tiểu chắt lưỡi, quệt mũi, mỉm cười rồi nói tiếp:

- Mỹ nữ thì cũng như một miếng bánh ngon. Nhưng ngon đến mấy mà ăn hoài một thứ cũng ngán.

Á Di cau mày:

- Đồng huynh nói vậy là có ý gì?
- Thì ta nói ngán ăn đây mà. Nàng đừng có ngắt lời ta. Nghe ta kể tiếp đây.

Á Di lườm chàng.

Đồng Tiểu nhướn mày nói tiếp:

- Vào lúc bình minh của buổi đầu, đôi hiền khanh lệ đó yêu nhau tha thiết, lúc nào cũng ở bên nhau cả. Họ như bóng với hình, nhưng rồi thời gian sau, có lẽ gã mỹ nam tử ăn hoài một miếng bánh cũng ngán. Y chắc ngán đến tận cổ.

Đồng Tiểu vừa nói vừa lia tay qua cổ mình.

- Có lẽ y quá ngán nên mới để tâm đến chuyện học võ công, đăng hy

vọng có ngày lập nghiệp trên giang hồ.

Thiệu Ân buột miệng hỏi:

- Y là ai?

- Đồng Tiểu quên mất cái tên rồi.

Thiệu Ân lườm chàng.

Đồng Tiểu giả lả nói:

- Tất nhiên gã mỹ nam tử đó không phải là Dương huynh rồi.

Chàng mỉm cười.

Thiệu Ân nhìn về phía trước để tránh né ánh mắt của Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Chuyện xảy ra như thế này. Chỉ vì chàng mãi lo rèn luyện võ công, nên vô tình khiến cho tình cảm của chàng bớt đi sự mặn nồng mà ban đầu đến với nàng. Mà nàng thì hay có tính hoài nghi. Nàng vừa hoài nghi vừa sợ hãi một ngày nào đó chàng bỏ rơi tình mình. Nếu chàng bỏ rơi mình thì đâu có danh phu thê hiển khang lệ nữa chứ.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Nàng ta lo sợ cũng đúng thôi. Dù nữ nhân có đẹp đến mấy thì cũng đâu giữ được nhan sắc với năm tháng. Lão già bảy mươi thì còn có thể tìm được nhân tình mười tám đôi mươi, chứ lão bà bảy mươi thì eo ôi, chó gặp cũng không thèm.

Á Di đỏ mặt.

Đồng Tiểu nhìn nàng, toét miệng cười:

- Miễn thứ... miễn thứ, ngôn phong của Hắc đạo thường hay khó nghe, nếu nghe thì cũng khó mà lọt lỗ tai mình. Ta kể tiếp nhé.

Á Di lần Thiệu Ân im lặng buông tiếng thở dài.

Đồng Tiểu mỉm cười nhướn đôi mày nói:

- Sự xa cách của chàng khiến cho nàng hoài nghi. Nên nàng quyết định làm một chuyện mà người khác không thể nào làm được.

Thiệu Ân nói:

- Nàng ta cung hình phu tướng mình chứ gì?

- Cung hình thì còn đỡ. Cung hình thì dù sao cũng còn thấy được hòn ả của y.

- Nàng ta làm gì nào?

- Dương huynh nôn nóng rồi. Từ từ nghe ta kể nó mới hay.

Đồng Tiểu ghì cho đôi tuần mã dừng lại. Chàng nhướn mày nhìn hai người ôn nhu nói:

- Thế là nàng ta quyết định hành động. Nàng chờ một đêm trăng thanh gió mát, hai người giao tình với nhau.

Á Di đỏ mặt.

Đồng Tiểu nhìn Á Di:

- Nàng đừng có e thẹn như vậy. Nàng ta chờ thời cơ và ngoạm ngay lấy cặp ngọc hành của đảng lang quân. Chẳng biết lúc đó chàng ta phản ứng thế nào, mà vô tình lại khiến nàng ấy nuốt trọn cặp ngọc hành vào bụng. Tặng lại cho chàng hai cái răng cửa.

Thiệu Ân và Á Di bật cười thành tiếng.

Chờ hai người cất tràng cười tiểu ngạo. Đồng Tiểu mới nói tiếp:

- Khi chuyện vỡ lở đến nha môn. Huyện đại nhân phán xử, nhưng muốn xử thì phải có nhân chứng vật chứng. Khổ nỗi vật chứng thì đã bị nàng nuốt trọn rồi. Thế là phải chờ...

- Chờ cái gì?

- Thì còn chờ cái gì nữa ngoài chuyện chờ nàng trả lại hai hòn ấy ấy bằng lối cửa sau của mình. Ngay cả cách đó cũng không được bởi nàng trả lại cũng chẳng có được đôi ngọc hành, bởi vì nó đã bị tiêu tan ngay trong bụng nàng rồi.

Thiệu Ân lắc đầu gượng cười. Y miễn cười nói:

- Kết thúc như thế nào?

- Thì không có vật chứng, nhân chứng, cuối cùng huyện đại nhân phán xử hai bên đều huề, đường ai nấy đi. Kể từ đó cho dù chàng có là mỹ nam tử thì cũng chẳng có ả nào để mắt đến. Thậm chí sau vụ đó rồi chàng cũng chẳng để tâm đến nữ nhân, bởi còn đâu mà để mắt đến chứ. Còn nàng thì đã mất hẳn cái sở hữu của mình. Nhưng nữ nhân mà ăn một lần đã khó nhả, huống chi nàng đã từng ăn dài dài, ăn luôn cả cặp ngọc hành của đáng lang quân mình, nên sao có thể nhịn được. Cuối cùng thì nàng trở thành kỹ nữ của lầu xanh.

Đồng Tiểu thở ra:

- Giang Nam chẳng còn một đôi hiên khang lệ nữa.

Đồng Tiểu nhìn sang Á Di, từ tốn nói:

- Ta kể ra câu chuyện này, nàng hiểu ý ta chứ?

Á Di lắc đầu:

- Câu chuyện này thật là khó tin. Khó tin thì sao hiểu được ý của Đồng huynh.

- Tin hay không tin là quyền của nàng, nhưng nàng ắt đã hiểu ý của Đồng Tiểu này qua câu chuyện ta vừa kể.

Á Di lắc đầu:

- Không hiểu.

Nhìn sang Thiệu Ân, Đồng Tiểu hỏi:

- Dương huynh hiểu không?

- Ta không hiểu ẩn ý của ngươi.

Đồng Tiểu lắc đầu, chắt lưỡi:

- Đúng là một đôi uyên ương. Tương lai có thể là một cặp hiền kang lệ, chẳng có tí thông minh nào cả.

Thiệu Ân lần Á Di tròn mắt nhìn chàng.

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Không nói hai người... Không nói hai người.

Chàng quệt mũi rồi nói tiếp:

- Đồng Tiểu kể ra câu chuyện vừa rồi để cho Á Di hiểu, tình yêu khởi sự bằng mắt, bằng tai, bằng cái đầu thì chưa phải là tình yêu đâu.

Á Di buột miệng:

- Thế Đồng huynh nói thử xem. Tình yêu phải khởi đầu bằng cái gì nào?

- Tình yêu thật sự phải khởi đầu bằng mũi. Chính vì thế, cổ thư mới có câu “lia thia quen chậu, vợ chồng quen hơi”. Hay nói cách nào khác là tình yêu phải khởi đầu bằng hai cái lỗ mũi.

Thiệu Ân buột miệng chen vào:

- Chỉ có tình yêu của Đồng Tiểu ngươi mới khởi đầu bằng hai cái lỗ mũi thôi.

Thốt dứt câu như thể trả được cho Đồng Tiểu một chiêu kiếm, Thiệu Ân bật cười thành tiếng.

Trong khi Thiệu Ân cười thì Đồng Tiểu cười già. Giày y vừa được tháo ra thì Á Di bị mũi, Thiệu Ân cũng ngưng cười.

Á Di cau mày:

- Đồng huynh là cái trò gì vậy.
- Ta đang thả mùi của mình để tìm tình yêu đó.

Thiệu Ân nạt ngang:

- Hôi không chịu nổi.
- Dương huynh có phải là ý trung nhân của Đồng Tiểu đầu mày chịu nổi chứ.

Thiệu Ân gắt giọng nói:

- Ta sẽ quăng đôi giày của ngươi đi đấy.
- Đồng Tiểu chỉ còn có mỗi một đôi giày này thôi. Nếu Dương huynh quăng đi thì Đồng Tiểu lấy gì mang. Huống chi Đồng Tiểu đang trên đường đến Tử địa U Minh gặp Vạn Kiến Sư. Mang trọng trách nặng với Thượng tôn Minh chủ mà không mang giày, bĩ mặt Thượng tôn Minh chủ quá.

Chàng chỉ vào thùng xe:

- Hê... Hai người không chịu nổi mùi của Đồng Tiểu thì cứ chui đại vào khoang xe đi.

Đồng Tiểu một mình cầm dây cương được mà.

Á Di vẫn bịt mũi. Nàng nhìn sang Thiệu Ân.

Thiệu Ân khẽ lắc đầu.

Thiệu Ân và Á Di miễn cưỡng chui vào khoang xe. Đồng Tiểu vỗ tay vào thùng xe, ôn nhu nói:

- Dương huynh cẩn thận đấy nhé.

Thiệu Ân hỏi:

- Ngươi nói ta cẩn thận là có ý gì?

- Ý Đồng Tiểu là Dương huynh phải cẩn thận giữ vật chứng, nếu không có chứng có giống thì đừng trình lên Thượng tôn Minh chủ đăng người phán.

- Không ngờ miệng lưỡi người ác độc như vậy.

Đồng Tiểu từ tốn đáp lời:

- Á Di tiểu thư có nghĩ như Dương huynh không?

Á Di im lặng.

Đồng Tiểu phá lên cười, giục ngựa phi nước đại kéo cỗ xe băng băng. Chàng nói:

- Cả hai ở trong chuồng, thì gấu đực chẳng cần lặn lội tìm gấu cái.

Nghe Đồng Tiểu nói, sắc diện Á Di đỏ rần như vừa bị nhúng vào nước sôi. Bất giác nàng nhìn sang Thiệu Ân. Vô tình hai người lại nhìn nhau.

Sắc diện Á Di càng đỏ hơn khi tiếp nhận ánh mắt của y.

Thiệu Ân nhỏ giọng nói:

- Nàng đừng nghĩ đến những lời càn rỡ, bỉ ổi của hắn nữa.

Âm thanh của những loài côn trùng tạo ra vọng vào tai Đồng Tiểu. Thứ âm thanh chỉ ru ngủ người ta, nhưng chàng vẫn không sao dễ được giấc ngủ của mình. Chàng linh cảm có điều gì đó sắp xảy đến với mình.

Chàng nhìn trộm qua Thiệu Ân và Á Di. Chàng nghĩ đến Thiệu Ân, mặc dù vẫn oán hận y, nhưng có một cái gì đó trôi dạt trong Đồng Tiểu. Một thứ tình cảm mơ hồ mà chàng không giải thích được. Chàng liên tưởng đến một thời điểm nào đó, chính tay mình sẽ lấy mạng gã. Ý niệm trôi qua rất nhanh trong tâm tưởng Đồng Tiểu, bất giác ý niệm đó khiến chàng gai lạnh cột sống. Một thứ cảm giác mơ hồ mát mát rất lớn mà không có thứ gì có thể bồi đắp được.

Mồ hôi như luồng tư tưởng kia tuông ra ướt đầm người chàng, mặc dù tiết trời về đêm khá lạnh lẽo, nếu không nói còn buồn buồn bởi những ngọn gió đêm rì rì thổi qua.

Một vì sao đêm vụt lướt qua bầu trời đêm tĩnh lặng, Đồng Tiểu nghĩ thầm:

- “Chẳng biết đó là điều lành hay điềm gở.”

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Đồng Tiểu, thì Á Di nhẹ nhõm người lên.

Nàng rón rén như một tên trộm sợ tạo ra tiếng động có thể đánh thức Thượng tôn Minh chủ. Nàng nhìn qua Đồng Tiểu.

Thấy hành động bí ẩn của nàng, Đồng Tiểu vờ nhắm mắt lại trước khi buông một tiếng ngáy khuấy động sự tĩnh lặng của trời đêm.

Á Di bước trên đầu mũi hài, tiến lần đến Đồng Tiểu. Nàng nhìn chàng như thể quan sát chàng, rồi từ từ cúi xuống.

Nhẹ đặt tay vào mặt ngọc thạch của sợi dây chuyền, Á Di toan cởi sợi dây chuyền ngọc thạch. Đồng Tiểu tất nhiên biết hành động của nàng. Chàng vờ trở mình, rồi nhanh tay chụp lấy tay Á Di, nhưng mắt không mở ra. Á Di nín thở từ từ rút tay lại. Nàng toan gỡ tay Đồng Tiểu ra khỏi sợi dây ngọc thạch thì bất thành lình Đồng Tiểu thét lên một tiếng thật lớn:

- A...

Tiếng thét của chàng đánh động cả Thiệu Ân. Á Di giật mình ngồi thừ ra bên Đồng Tiểu.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Y cau mày khi thấy Á Di ngồi bên Đồng Tiểu.

Á Di miễn cưỡng nói:

- Muội định đánh thức Đồng huynh. Đã đến nửa đêm rồi, chúng ta đã có thể đi vào Tử địa U Minh.

Đồng Tiểu dụi mắt:

- Còn Đồng Tiểu thì nằm mơ thấy ác mộng.

Á Di nhìn Đồng Tiểu:

- Đồng huynh thấy ác mộng gì?

Thiệu Ân bước đến bên Á Di.

Đồng Tiểu dụi mắt nhìn hai người giả lả cười rồi nói:

- Ta nằm mơ thấy một cơn ác mộng kinh khủng lắm.

Thiệu Ân hỏi:

- Người thấy gì?

- Ta thấy một ả nữ ma đầu mon men đến gần, rồi ngoạm lấy... ngoạm lấy cái chỗ đàn ông của ta đó.

Vừa nói Đồng Tiểu vừa thả tay ôm lấy vùng kín:

- May quá, nó vẫn còn.

Á Di đỏ rần mặt.

Thiệu Ân cũng sượng sùng nhìn Á Di.

Á Di đứng bật lên chỉ Đồng Tiểu:

- Người...

Đồng Tiểu nhăn nhó nói:

- Hê, ta đâu có ám chỉ nàng. Chuyện ta kể với hai người ban chiều cứ lớn vồn trong đầu nên ta luôn bị ám ảnh, mỗi khi chớp mắt là lại thấy nó.

Á Di thở hắt ra.

Đồng Tiếu đứng lên, nhìn sang Thiệu Ân:

- Đã đến lúc chúng ta vào Tử địa U Minh rồi.

Nhìn lại Á Di, Đồng Tiếu nói:

- Nếu không có nàng đánh thức, chắc Đồng Tiếu ta ngủ quên trong cơn ác mộng đó mà không vào Tử địa U Minh được. Không chừng dám bị người trong ác mộng ngọam mất cặp ngọc hành quý giá của ta.

Á Di bậm răng trên vào môi dưới.

Nhìn Thiệu Ân, Đồng Tiếu nói:

- Chúng ta sẽ vào Tử địa U Minh để gặp một người. Đồng Tiếu ta nói ra người này, Dương huynh sẽ biết ngay. Y chính là Vạn Kiến Sư Gang Hào.

- Ta có nghe tiếng của Vạn Kiến Sư Giang Hào, nhưng chưa từng thấy mặt lão.

Đồng Tiếu giả lả cười:

- Ngay cả Thượng tôn Minh chủ cũng không biết mặt. Nhưng chỉ cần Vạn Kiến Sư nhìn thấy sợi dây ngọc thạch của ta, sẽ xuất đầu lộ diện ngay.

- Nghĩa phụ muốn người gặp Vạn Kiến Sư?

Đồng Tiếu gật đầu.

- Đúng!

- Người gặp Vạn Kiến Sư với mục đích gì?

- Dương huynh có thể quay về hỏi Thượng tôn Minh chủ.

- Người không nói được sao?

- Ta không có quyền nói trước khi gặp Vạn Kiến Sư.

Đồng Tiểu gã đầu:

- Dương huynh biết vì sao Thượng tôn Minh chủ phái huynh theo Đồng Tiểu không?

- Vì sao?

- Bởi vì huynh là kẻ mở đường cho Đồng Tiểu vào Tử địa U Minh đó.

- Nghĩa phụ không nói với tại hạ điều đó.

- Ai mà nói, nhưng ẩn ý của Thượng tôn Minh chủ là như vậy. Dương huynh có võ công cao thâm nhất trong ba người. Chẳng lẽ huynh lại đi sau.

- Người không cần nhắc nhở. Ta sẽ đi trước.

Ba người rời tán cây đại thụ theo độc đạo đi sâu vào cánh rừng tùm. Đi được ba dặm trong bóng tối, họ đến khu mộ địa khổng lồ. Ngay lối vào khu mộ địa là một nấm mồ to bằng một cái nhà. Trước nấm mồ đó có một ngọn đuốc lớn.

Đồng Tiểu đánh đá lửa, mời vào cây đuối rồi nhìn sang Thiệu Ân:

- Huynh có nghe nói đến Tử địa U Minh bao giờ chưa.

- Có.

- Dương huynh nghe nói vậy có sợ không. Chứ chỉ nghe nói đến Tử địa U Minh, Đồng Tiểu đã muốn rụng rời tứ chi rồi. Nghe nói nó là vùng đất của những người chết. Bất cứ kẻ nào sống bước vào thì cũng đều phải chết.

- Người sợ sao vẫn cứ nhận lời nghĩa phụ mà đến đây.

- Hê... Nếu ta không đến thì ai đến. Huynh đừng quên Thượng tôn Minh chủ còn nắm sinh mạng của những vị thúc thúc ở Dị Nhân cốc ư?

Đồng Tiểu xoa tay:

- Dương huynh biết vì sao Thượng tôn Minh chủ phái ta đến Tử địa U Minh không?

- Ta không biết ý của nghĩa phụ.

- Có gì mà không biết. Thượng tôn Minh chủ là chủ nhân của võ lâm nhưng lại sợ Tử địa U Minh, không dám đến, chẳng qua vì nghĩa phụ của Dương huynh cũng là người chết nhất.

Đồng Tiểu ve cằm:

- Chết nhất nhưng lại tham lam.

Thiệu Ân nạt ngang:

- Im! Ta không muốn người xúc phạm đến trưởng bối.

Đồng Tiểu rút cổ lại:

- Không dám, không dám.

Chàng giả lả cười:

- Nếu như gặp ma nhân, Dương huynh sẽ làm gì?

- Ta không phải là người sợ ma sợ quỷ.

Đồng Tiểu cướp lời Thiệu Ân:

- Cũng không phải là kẻ tham sinh quý tử.

- Đúng.

- Vậy là xem như Đồng Tiểu có quý nhân phù hộ rồi. Đâu còn sợ gì nữa. Tiến vào Tử địa U Minh thôi.

Thiệu Ân đi trước, Đồng Tiểu cầm đuốc đi giữa, sau cùng là Á Di.

Một luồng gió đêm se lạnh, mang theo âm hưởng của chốn a tỳ địa

ngực thổi qua ba người. Luồng gió đêm đó khiến Đồng Tiểu không khỏi rung mình liên tưởng đến những oan hồn vất vưởng đang trôi theo từng bước chân của mọi người. Có một thứ âm thanh sôi sùng sục từ trong lòng đất phát ra.

Đồng Tiểu nói:

- Bọn quỷ dữ dưới a tỳ sắp trời lên rồi đó.

Lời còn đọng trên miệng Đồng Tiểu, thì chàng thấy một luồng khí trắng tuông tràn ra từ hai nắm mộ. Từ trong hai luồng khói trắng đó, hai bóng người vận bạch y thùng thình. Đúng là những con ma đang vận trang phục thùng thình bằng vải gấm.

Đồng Tiểu nắm cứng cây đuốc nói:

- Đúng là ma rồi.

Thiệu Ân đứng án ngữ trước Đồng Tiểu và Á Di. Y từ tốn nói:

- Người đừng có hốt hoảng quá. Ma sợ người chứ người không sợ ma.

Thiệu Ân vừa nói vừa dẫn đến hai bộ. Y nhìn hai bóng ma đang lướt về phía mình:

- Đừng đem cái trò hù ma nhát quỷ ra hù dọa Ngọc Diện Tử Sát. Các người sẽ hối hận đó.

Mặc cho Thiệu Ân nói, hai bóng ma vẫn vùn vụt lướt đến y. Đôi tay khẳng khiu vươn ra, với những ngón tay xám ngoét muốn chụp tới, xé y làm nhiều mảnh.

Thiệu Ân đánh giọng nói:

- Các người muốn chết, bọn thiếu gia sẽ sẵn lòng đưa các người quay lại a tỳ.

Y vừa nói vừa phát động hai chiếc ám khí hình cánh sao. Hai chiếc ám tiễn hình cánh sao thoát ra chẳng khác nào tinh sa, chụp tới tam tinh hai bóng ma.

Thiệu Ân thấy rõ ràng hai chiếc ám tiễn của mình đập thẳng vào tam tinh hai bóng ma đó nhưng chẳng có tác dụng gì, giống như đánh vào một khoảng không hư vô, và hai bóng ma cũng chẳng có phản ứng gì.

Thấy hai ngọn ám tiễn của mình chẳng có hiệu lực, Thiệu Ân liền dụng đến tử chiêu của mình. Y giang rộng hai tay, hơi khom đến trước. Hai ánh chớp bạc sáng ngời hình cung phát ra, cắt ngang vùng trung đẳng của hai bóng ma. Nhưng một lần nữa sát chiêu của Thiệu Ân vẫn chẳng làm gì được hai bóng ma đó.

Điều đó khiến Thiệu Ân bối rối. Y toan thôi bộ, nhưng Đồng Tiểu đã thét lên:

- Dừng... Ma trận.

Tiếng thét của Đồng Tiểu như một lời cảnh báo Thiệu Ân, y nghiêng hai hàm răng vào nhau, cố trụ tắn. Hai bóng ma lướt vụt qua y như một cơn gió thoảng mà chẳng làm hại gì đến y cả.

Thiệu Ân rùng mình, mồ hôi xuất hạn ướt đầm mặt.

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài:

- Dương huynh sợ chứ? Dù huynh có sợ cũng xin đừng thôi bộ.

Thiệu Ân im lặng rồi nói:

- Sao ngươi biết đây là ma trận?

- Đệ biết đây là ma trận vì có Dương huynh mà.

- Có ta?

- Đúng rồi, nhờ Dương huynh nói ma phải sợ người chứ người đâu có sợ ma. Nhưng hai con ma vừa rồi đã không sợ, lại chẳng bị chết bởi sát chiêu của huynh. Đệ nghĩ ngay chúng là ảo ảnh. Ảo ảnh chỉ có trong trận pháp, nên nghĩ là ma trận.

- Nếu như ta thôi bộ thì sao?

- Huynh hãy nhìn xuống chân mình.

Thiệu Ân nhìn xuống.

Y đang dẫm lên một phiến đá, đã được đặt sẵn:

- Người quá thông minh đó.

- Đệ thường cho mình là kẻ thông minh đệ nhất thiên hạ mà.

- Tiếc rằng người lại là người Hắc đạo.

- Hắc đạo cũng là con người.

Thiệu Ân im lặng rồi bước tiếp. Lần này Thiệu Ân bước vào những phiến đá được đặt sẵn trên độc đạo dẫn vào Tử địa U Minh. Đồng Tiểu và Á Di bước theo y. Họ đi một mạch mà chẳng có điều gì khác thường xảy ra, cuối cùng thì đến được trước ngôi nhà mồ âm u lạnh lẽo.

Đứng trước cửa tòa nhà mồ bằng đá, Thiệu Ân có vẻ đắn đo suy nghĩ.

- Dương huynh sợ à?

- Sao người cứ hỏi mãi ta câu hỏi đó.

- Phải hỏi chứ?

- Tại sao phải hỏi?

- Bởi vì có những người chết mới không sợ hãi thôi. Nếu huynh không biết sợ thì e sẽ nhập cùng bọn với lũ quỷ đói trong căn nhà mồ này.

Thiệu Ân thở dài. Y vận công phòng bị, rồi thả bước lên những bậc tam cấp. Cánh cửa nhà mồ từ từ mở ra kéo theo những âm thanh kết kết nghe tựa như tiếng nghiền răng của một con quái vật đang thềm thềm đói ăn.

Hai chiếc đèn đặt cuối nhà mồ hắt ra thứ ánh sáng lung linh, ma quái. Thứ ánh sáng nhập nhoạng, tạo ra những không cảnh rờn rợn đến gai buốt cột sống. Còn ngay giữa nhà mồ là cỗ áo quan trơ trụi.

Đồng Tiểu nhỏ giọng nói:

- Dương huynh nghĩ xem cổ áo quan đó dành cho ai trong ba người chúng ta.

- Tất nhiên dành cho ngươi.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Sai rồi.

- Không dành cho ngươi thì dành cho ai chứ. Cuộc đi này ngươi là người giữ trọng trách lớn.

- Chính vì giữ trọng trách lớn mà đệ nghĩ cổ áo quan đó không dành cho mình. Không dành cho đệ thì chỉ còn dành cho Dương huynh và Á Di thôi. Giữa Dương huynh và Á Di phải có một người được liệm vào trong áo quan kia. Nhưng xét hai người thì người phải chui vào áo quan chẳng ai khác hơn là Dương huynh. Bởi vì cuộc đi này, Thục Á Di là người thừa.

Nàng gia nhập cuộc đi này không vì thứ bảo vật mà đệ muốn tìm mà vì một lý do khác.

Đồng Tiểu quay lại Á Di:

- Ta nói đúng không? Còn nàng vì lý do gì nàng biết rồi. Ta không dám nói ra, sợ sắc diện của nàng lại đỏ bừng nữa đó.

Đồng Tiểu nói dứt câu thì sắc hoa của Thục Á Di lại ửng hồng. Nàng muốn phản bác lời của chàng nhưng lại lắc đầu im lặng. Á Di biết rằng có phản bác lại lời của Đồng Tiểu thì cũng sẽ bị chàng đưa vào chuyện không thể phản bác được.

Thiệu Ân nói:

- Hy vọng cổ áo quan kia dành cho ta.

Y nói rồi bước ngay vào nhà mồ. Vừa bước chân qua khỏi ngưỡng cửa nhà mồ thì một mảnh lưới chụp xuống đầu y nhanh hơn một cái chớp

mắt. Những tưởng đâu mảnh lưới kia sẽ trói cứng Thiệu Ân lại, nhưng một màn chớp bạc xuất hiện bao bọc khắp thể pháp y. Uy lực của màn chớp bạc cắt mảnh lưới thành nhiều mảnh, rơi vãi khắp sàn đá nhà mồ.

- Tiêu tử... giỏi lắm.

Giọng nói đó như thể phát ra từ trong cõi hư vô. Đồng Tiểu đảo dác nhìn quanh nhưng chẳng thấy bóng dáng người nào.

Thiệu Ân nói:

- Đừng nhát ma, nhát quỷ Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân. Nếu là anh hùng hảo hán thì không dụng những tiểu xảo bằng những cạm bẫy đâu. Tôn giá hãy bước ra.

Lời còn đọng trên miệng Thiệu Ân thì vách đá nhà mồ dịch chuyển lộ ra một người đội mũ vô thường có chóp nhọn. Y có khuôn mặt trắng bệch như chiếc mặt nạ được đắp bằng vôi, tạo ra khuôn mặt thật vô hồn vô cảm. Bạch Vô Thường chấp tay sau lưng, không bước nhưng thân ảnh cứ trượt trên sàn gạch nhà mồ.

Đồng Tiểu cứ trợn mắt nhìn bạch y nhân. Chàng chờ cho bạch y nhân dừng bộ rồi mới nói:

- Hê... tôn giá là người hay là Bạch Vô Thường chốn A tỳ.

- Bạch Vô Thường.

Đồng Tiểu có cảm giác giọng nói không phát ra từ cửa miệng của Bạch Vô Thường mà phát ra từ trong chốn hư vô, huyền ảo của cõi địa ngục, vọng đến tai chàng.

Đồng Tiểu nói:

- Bạch Vô Thường tôn giá hẳn biết mục đích của tiểu sinh đến Tử địa U Minh?

- Đồng công tử muốn gặp Vạn Kiến Sư Giang Hào.

- Đúng là cõi a tỳ linh thiên. Tiểu sinh không nói ra mà Bạch Vô Thường tôn giá đã biết mục đích của tiểu sinh. Bái phục! Bái phục!

Vậy Bạch Vô Thường tôn giá có đồng ý cho tiểu sinh gặp Vạn Kiến Sư Giang Hào không?

- Giang Hào đã là người của Vô Minh. Đồng công tử muốn gặp Giang Hào thì phải làm một việc.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tôn giá chỉ giáo.

- Đòi mạng. Đồng công tử muốn gặp Vạn Kiến Sư Giang Hào thì hãy giết Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân thế vào Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Đồng Tiểu cau mày, gãi đầu làu bàu nói:

- Khó lắm... Khó lắm... Chuyện không thể làm được.

Chàng chỉ Thiệu Ân:

- Dương huynh đây chỉ phải tay một cái thì mạng của tiểu sinh đi đời. Tôn giá đặt điều kiện khó quá đối với tiểu sinh. Tiểu sinh có đề nghị khác. Hay là tiểu sinh lấy mạng Thục Á Di tiểu thư thay cho Dương huynh vậy. Điều đó dễ hơn.

- Không được.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Sao lại không được. Bạch Vô Thường tôn giá không thấy Thục Á Di tiểu thư là trang mỹ nhân ư. Nếu nàng ta thế vào chỗ của Dương huynh đây thì cỏi a tỳ chỉ có lợi chứ đâu có hại. Nàng có thể làm rất nhiều việc. Không chừng diêm vương lão nhân gia sẽ khoái chí tử, thích mê nữa đó. Nếu như diêm vương lão nhân gia không còn sức còn lực thì đến lượt tôn giá... Tất cả đều có lợi mà.

Thục Á Di nóng bừng cả mặt khi tai phải nghe những lời nói này của Đồng Tiểu. Nàng gắt giọng nói:

- Người không được nói như vậy.

Đồng Tiểu nhìn lại nàng:

- Hy sinh một chút cho ý lang quân mà cũng không được. Nàng yêu kiều gì vậy. Cho dù người ở dương thế hay cõi A tỳ thì cũng có nam có nữ, có âm có dương. Nàng đừng sợ cõi a tỳ, nam nhân không có...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng, cười hì hì.

Thiệu Ân chau mày. Y gần giọng nói:

- Đồng Tiểu đừng nói bừa nữa.

Y nhìn lại Bạch Vô Thường:

- Tôn giá muốn lấy mạng Dương Thiệu Ân sao không tự ra tay mà phải nhờ đến Đồng Tiểu. Y không đủ bản lĩnh làm chuyện đó đâu. Hay tôn giá sợ mình phải chui xuống cõi a tỳ trở lại nên mới nhờ đến Đồng Tiểu. Mượn dao giết người ư? Có bản lĩnh thì hãy lấy mạng Thiệu Ân này chứ đừng nhờ đến Đồng Tiểu.

- Võ công của ngươi thì đâu thể bì với võ công của cõi địa ngục.

Lời còn đọng trên miệng Bạch Vô Thường thì Dương Thiệu Ân chớp động hữu thủ. Đạo ám tiễn hình cánh sao sáu cánh vụt bắn ra như tia chớp, xẹt đến tam tinh của Bạch Vô Thường.

Y xuất thủ sát chiêu hoàn toàn bất ngờ, nhưng Bạch Vô Thường lại khiến sự bất ngờ đó đổ dồn trở lại Thiệu Ân, bằng một thức thủ pháp dị kỳ, y dụng hai ngón chỉ bắt lấy ngọn ám tiễn dễ hơn lấy đồ trong túi mình. Thủ pháp của Bạch Vô Thường khiến Thiệu Ân giật mình. Y có cảm tưởng Bạch Vô Thường hiểu rõ những đặc điểm của võ công mình.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Thiệu Ân thì Bạch Vô Thường lắc nhẹ cổ tay. Ngọn ám tiễn bắn vụt trở lại. Tiếng xé gió của chiếc ám tiễn khiến Đồng Tiểu nổi da gà.

Chàng buộc miệng nói:

- Cẩn thận.

Cùng với lời cảnh báo của Đồng Tiểu, Thiệu Ân nghiên người thủ bộ, thì Bạch Vô Thường lướt tới.

Thiệu Ân dụng ngay đến sát chiêu. Một màn chớp quang sáng ngời tỏa ra quanh thể pháp y để đón lấy trảo công của đối phương. Đồng Tiểu gần như không tin được khi nhận ra thủ pháp thần kỳ, quái dị của Bạch Vô Thường, gần như y chẳng để cho Thiệu Ân có cơ hội phát triển chiêu công mà luôn bị rơi vào thế bị động.

Chỉ trong chớp mắt, Bạch Vô Thường đã công ra liên tục mười chiêu thức lùi Thiệu Ân, và bất ngờ điểm vào tĩnh huyết của y, trong khi y gần như không kịp có chiêu nào phản kích lại Bạch Vô Thường.

Điểm huyết Thiệu Ân xong, Bạch Vô Thường nhìn lại Đồng Tiểu, sau đó mới lướt người biến vào sau vòm cửa.

Lối hành xử của Bạch Vô Thường khiến Đồng Tiểu, Thiệu Ân phải sửng sờ.

Chàng còn chưa biết mục đích của Bạch Vô Thường, đã điểm huyết được Thiệu Ân nhưng lại không giết y, mà lại bỏ vào vòm cửa nhà mồ.

Từ trong vòm cửa một lão nhân bước ra. Y vận trường y như những thần tướng số. Cháp tay ung dung, rất thư nhàn, lão bước đến trước mặt Đồng Tiểu:

- Đồng thiếu gia, lão phu đã chờ Đồng thiếu gia.

Đồng Tiểu nhìn lão trượng, giả lả vừa cười vừa ôm quyền nói:

- Nếu tiểu sinh đoán không lầm, tiên sinh chính là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

- Giang Hào chính là lão phu.

- Đồng Tiểu tham kiến tiên sinh.

Đồng Tiểu vừa nói vừa ôm quyền xá nhưng không quên quan sát chân diện của Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Chàng giả lả nói:

- Giang tiên sinh, Bạch Vô Thường tôn giá là ai mà võ công cao siêu như vậy?

Vạn Kiến Sư Giang Hào vuốt râu, từ tốn nói:

- Bạch Vô Thường tôn giá là một đại cao thủ Hắc đạo chúng ta. Lão phu phải thân hình thỉnh mời người tái xuất giang hồ.

- Thế thì may mắn cho giới Hắc đạo rồi. Giới Hắc đạo chúng ta đã có người đủ bản lĩnh đối phó với Minh chủ Bạch đạo. Ông trời có mắt mà.

Vạn Kiến Sư vuốt râu nhìn Đồng Tiểu nói:

- Đồng thiếu gia, lão phu chờ Đồng thiếu gia ở đây.

- Sao tiên sinh biết Đồng Tiểu sẽ đến?

- Nhất định thiếu gia sẽ tìm đến đây bởi vì thiếu gia là hậu nhân của Thánh Cô Tiên Tử.

- Nói như vậy, Giang tiên sinh cũng biết mục đích của tiểu sinh tìm đến Tử địa U Minh.

Vạn Kiến Sư Giang Hào gật đầu:

- Biết! Đồng thiếu gia đến Tử địa U Minh để lấy thanh bảo kiếm vô định của Giang Hồ Kỳ Hiệp Lâm Chi Khanh, thân phụ của thiếu gia.

Đồng Tiểu nhướng mày nhìn Giang Hào:

- Hình như mọi chuyện trên thế gian này tiên sinh đều biết như chính những đường chỉ trong lòng bàn tay mình. Tiểu sinh chỉ còn biết bái phục Giang tiên sinh thôi.

Đồng Tiểu vốn vãi nói:

- Giang tiên sinh, tiểu sinh đang rất cần thanh báu kiếm của thân phụ, mau đưa cho tiểu sinh.

- Lão phu biết Đồng thiếu gia rất cần báu kiếm của Lâm Chi Khanh.

Lão buông tiếng thở dài.

Đồng Tiểu nhìn lão:

- Sao tiên sinh lại thở dài? Tiên sinh hẳn biết vì sao tiểu sinh cần thanh bảo kiếm đó chứ.

- Thiếu gia, báu kiếm đó rất cần cho thiếu gia.

Đồng Tiểu gượng cười:

- Vâng, rất cần, bởi vì tiểu sinh phải có có để đổi lấy lại sự tự do cho các vị thúc thúc Dị Nhân cốc.

- Đồng thiếu gia không nghĩ đến sự nghiệp khởi phát Hắc đạo của bản thân ư?

- Hây... Tất nhiên là có nghĩ đến chứ. Nhưng mạng người vẫn quan trọng hơn. Việc khởi phát sự trở lại của Hắc đạo sẽ tính sau. Còn trước mắt phải lấy lại sự tự do cho các vị thúc thúc ở Dị Nhân cốc. Cổ thư có câu, có nhân thì mới có tất cả, vô nhân thì chẳng làm được gì. Giang tiên sinh hiểu ý của tiểu sinh chứ.

Vạn Kiến Sư vuốt râu nói:

- Thôi được, lão phu sẽ trao báu kiếm Vô Minh cho thiếu gia. Nhưng...

- Nhưng còn gì nữa?

Lão buông tiếng thở dài:

- Thiếu gia không biết... Muốn lấy báu kiếm Vô Minh phải có kẻ thế Vô Minh. Người được thế phải là người của Hắc đạo. Không phải kẻ Bạch đạo nào cũng có thể làm vật hiến tế để lấy báu kiếm Vô Minh. Chỉ có hai kẻ làm vật hiến tế Vô Minh, đó là Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt và nghĩa tử của y Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân.

- Ý của tiên sinh, tiểu sinh phải tế Dương Thiệu Ân mới có thể lấy được báu kiếm.

Vạn Kiến Sư Giang Hào gật đầu:

- Nếu Đồng thiếu gia không tế sông gã Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân kia thì chỉ có một cách duy nhất để có được báu kiếm.

- Cách gì nữa à?

Vạn Kiến Sư buông tiếng thở dài. Lão lắc đầu nói:

- Cách này lão phu không muốn chút nào.

- Giang tiên sinh cứ nói đi.

- Dương Thiệu Ân phải tế sông Đồng thiếu gia, sau đó mang báu kiếm về dâng cho Chung Hảo Kiệt. Hắc đạo của chúng ta mãi mãi chìm vào bóng tối không bao giờ chường mặt ra ngoài võ lâm. Vĩnh viễn võ lâm không còn giới Hắc đạo...

Vạn Kiến Sư nói đến đây dùng ống tay áo quạt nước mắt mình.

Đồng Tiểu nhìn lão:

- Tiên sinh khóc đó à?

- Lão nghĩ đến hậu vận của giới Hắc đạo mà chẳng cảm lòng được.

Đồng Tiểu dùng ngón tay chấm vào khóe mắt của Giang Hào. Chàng thè lưỡi liếm ngón tay mình rồi nói:

- Nước mắt bi ai sao mặn quá.

Vạn Kiến Sư Giang Hào lắc đầu nhìn Đồng Tiểu:

- Đồng thiếu gia, thiếu gia nên vì đại nghiệp Thánh Cô mà đừng yếu mềm. Tất cả mọi người đều kỳ vọng vào Đồng thiếu gia.

Đồng Tiểu ve cằm:

- Được rồi, tiên sinh hãy cho tiểu sinh biết báu kiếm đang ở đâu.

Vạn Kiến Sư Giang Hào chỉ cổ quan tài:

- Thiệu gia hãy đặt xác của Thiệu Ân vào cổ áo quan tài, sẽ thấy báu kiếm Vô Minh.

Đồng Tiểu ve cầm gậy đầu:

- Tiểu sinh đã hiểu rồi.

Chàng bước lại bên Dương Thiệu Ân. Chắp tay sau lưng, Đồng Tiểu nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh đã nghe tất cả rồi chứ?

- Ta đã nghe.

- Bây giờ Dương huynh đã tin lời Đồng Tiểu rồi chứ?

- Giới Hắc đạo có những trò quái gở, ta không thể nào ngờ tới được. Nhưng hôm nay, Dương Thiệu Ân đã bị bại với một người của cỗi Vô Minh. Ta chấp nhận cái chết đến với mình. Người ra tay đi.

Đồng Tiểu khẽ lắc đầu:

- Trước khi đệ ra tay giết huynh, để tể Vô Minh, đừng có thanh báu kiếm Vô Minh đem về dâng cho Minh chủ đừng giải thoát các vị đại thúc khỏi cảnh nô nhân, cũng có vài lời nói với Dương huynh.

- Người cứ nói. Rất tiếc ta không có được chén rượu để chia tay người.

- Nói đủ rồi, đâu cần đến rượu. Giới Bạch đạo hờ một chút là dùng rượu để tiện tiến đưa. Vui cũng uống, buồn chàng uống, chia tay cũng uống và không có cái quái gì cũng uống, khiến Đồng Tiểu này những tưởng cả giới Bạch đạo là một lũ sâu rượu. Uống mãi rồi mắt hắt đi sự thông minh vốn có của con người.

Thiệu Ân sa sầm mặt:

- Người tiền ta đi hay miệt thị ta vậy?

- Lãng nhăng với Dương huynh suốt cả thời gian qua, đâm ra Đồng Tiểu này quen miệng. Huynh đi rồi, đệ không biết tìm ai để lãng nhăng nữa.

Nghe Đồng Tiểu nói, Thiệu Ân chỉ muốn bật cười nhưng nén lại kịp.

Đồng Tiểu quệt mũi:

- Bây giờ Dương huynh đã biết cỗ áo quan tài kia dành cho huynh.

- Chẳng lẽ dành cho người.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Đệ không muốn chui vào trong đó. Ghê lắm. Trong đó có hứng thú gì mà chui vào.

Chui vào đó có thú đi nữa, Đồng Tiểu này cũng chỉ muốn chui vào tấm chăn có các nàng kiều nữ đầy sức sống thôi.

- Vậy nói dành cho ta.

- Tất nhiên rồi. Ngoài Dương huynh ra thì đâu có ai làm vật tế nữa. Nghĩ cũng tiếc, một kỳ tài của giới Bạch đạo như huynh mà phải chết yếu.

Đồng Tiểu chắt lưỡi:

- Tiếc nuôi thật.

- Tiếc nuôi cũng thế thôi.

Đồng Tiểu nhìn Thiệu Ân:

- Huynh có nói lời trăng trối gì không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Không...

- Sao lại không?

- Ta chẳng có gì để nói cả. Dù sao thì ta cũng trả được món nợ cho người. Món nợ đã sát tử Đồng thúc phụ của người.

- Vậy cũng được. Nhưng người chết cũng có điều gì để nói với người sống chứ?

- Ta không có gì để nói.

- Sao không có gì để nói? Hay huynh sợ chết mà chẳng còn gì để nói cả ư?

- Người muốn ta nói gì với người nào?

- Thí dụ như Dương huynh gởi gắm cái gì đó. Như gởi gắm cho đệ chăm sóc Thục Á Di. Thục Á Di để tình cho huynh... nay huynh chết bất đắc kỳ tử, tất nhiên nàng sẽ chẳng bao giờ ôm mộng chờ đợi một người chết. Huynh đâu có chui lên được mà... mà...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng, giả lả cười rồi nói tiếp:

- Nhất định nàng sẽ đi tìm người khác. Và ôi thôi chuyện gì xảy ra huynh có thể đoán ra mà. Thê tử, tan nát còn hơn thế nữa. Do đó huynh phải tìm người gởi gắm nàng ấy lại. Mà người huynh gởi có lẽ còn mình Đồng Tiểu mà thôi.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Người đừng nói càn... Ta và Thục Á Di có mối quan hệ nào?

- Nhưng huynh đã biết nàng yêu huynh. Hay là huynh chết vẫn còn tiếc.

Đồng Tiểu chắt lưỡi nói tiếp:

- Nhìn bản mặt trơ trơ của Dương huynh là biết ngay. Đến lúc chết rồi... Đến lúc gần chết rồi mà vẫn còn ích kỷ, nhỏ nhen khư khư giữ lấy cái của để cho mình.

- Người xuống tay đi, đừng nói nữa.

- Sao huynh gấp như vậy?

- Thà người xuống tay giết ta còn hơn phải nghe những lời nói của người. Nghe người nói, ta chắc vỡ mật, vỡ gan mà chết.

Đồng Tiểu phá lên cười. Tràng tiểu ngạo của chàng nghe thật dòn dã.

Vừa cười Đồng Tiểu vừa nói:

- Phải chi Dương huynh chết như thế hay hơn cho Đồng Tiểu.

- Sao lại hay hơn?

Đồng Tiểu xòe tay đến trước mặt Thiệu Ân:

- Tay đệ không bị dơ.

- Dơ thì sao?

- Máu của Dương huynh dính vào tay đệ, không dơ thì sao chứ. Mặc công lại phải đi rửa.

Thiệu Ân thở ra:

- Đồng Tiểu, xuống tay ngay đi, đừng nói nhiều nữa.

- Huynh chưa nói lời trấn trời sau cùng mà.

- Được, người muốn, ta sẽ nói.

Thiệu Ân thở ra từ từ:

- Nếu trước khi chết, ta cắt được cái lưỡi của người.

- Đó đâu phải là lời trấn trời nhấn gỏi mà là ước muốn của huynh.

Thiệu Ân thở hắt ra một lần nữa:

- Thôi được, ta gọi Á Di lại cho người đó.

Đồng Tiểu nhìn lại Á Di:

- Thục cô nương nghe Dương huynh nói chứ? Huynh ấy gởi cô lại cho Đồng Tiểu đó.

Cô nương có chịu không?

Á Di đỏ mặt. Nàng im lặng.

Đồng Tiểu nhìn lại Thiệu Ân:

- Nàng ta im lặng tất không nhận lời. Có lẽ cái giống của Đồng Tiểu không ngon bằng Dương huynh.

Lời nói này của Đồng Tiểu bắt Thiệu Ân phải bật cười.

Đồng Tiểu mỉm cười nói tiếp:

- Thế là Dương huynh đã cười. Huynh cười là được rồi. Có chết thì huynh cũng có gì muộn phiền. Huynh sẽ làm con ma lúc nào cũng nhả cái miệng, toét hai cánh hoa, hê hê...

Đồng Tiểu nói rồi rút ngón trỏ thủ dưới ống giày.

Chàng quay lại nói với Vạn Kiến Sư Giang Hào:

- Giang tiên sinh...

Giang Hào bước đến bên Đồng Tiểu. Chàng từ tốn hỏi lão:

- Theo ý Giang tiên sinh, tiểu sinh sẽ lui vào đâu để Dương huynh đây chết không đau đớn, chết ngay lập tức, chết mà không kịp chớp mắt hoặc trung tiệng một tiếng.

Chẳng biết lời chàng tác động đến Giang Hào thế nào mà lão sượng chảy ra.

Giang Hào miễn cưỡng nói:

- Đồng thiếu gia đâm ngay tim hấn, hoặc ngay yết hầu hấn.

- Tốt! Nhưng trước khi giết Dương huynh, tiểu sinh muốn xem cái chỗ kín của y đã.

Giang Hào chau mày:

- Xem làm gì?

- Hây... Phải xem để còn biết cái ấy của Dương huynh như thế nào mà những trang tiểu thư gặp mặt đã đông đông yêu huynh ấy rồi.

Thiệu Ân bặm môi, rít giọng nói:

- Đồng Tiểu, ngươi đừng làm trò nữa, ra tay đi.

Mặc cho Thiệu Ân nói, Đồng Tiểu vẫn cời thất lung y. Sắc diện Thiệu Ân đỏ rần, với những nét bất nhẫn và hổ thẹn. Thiệu Ân toan cất tiếng thóa mạ thì Đồng Tiểu bất thành linh vung ngọn trủy thủ, nhưng không đâm Thiệu Ân mà ngược lại đâm vào yết hầu của Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vạn Kiến Sư Giang Hào rùng mình phát một tiếng trung tiện, ôm lấy yết hầu đang phun máu, nhìn Đồng Tiểu:

- Ngươi...

Đồng Tiểu nhìn lại Giang Hào:

- Cổ áo quan kia dành cho Giang tiên sinh mới đúng.

Chàng chìa mặt áp vào lỗ tai Giang Hào:

- Còn thiếu một cái mụn ruồi.

Lời Đồng Tiểu dứt thì Vạn Kiến Sư Giang Hào cũng vừa đổ sầm xuống sàn nhà mồ, hôn trút ra khỏi xác. Mắt lão cố mở trừng trừng như muốn hỏi Đồng Tiểu:

- “Mụn ruồi gì?”

Giải huyết cho Thiệu Ân, Đồng Tiểu cùng y mở nắp cổ quan tài. Trong áo quan có thanh kiếm Vô Minh tỏa sắc xanh rờn. Đồng Tiểu

lấy thanh Vô Minh kiếm, không có vỏ bọc, rồi đặt xác của Vạn Kiến Sư Giang Hào vào trong quan tài, sau đó đẩy nắp quan tài lại.

Làm xong tất cả mọi việc, Đồng Tiểu mới gói thanh kiếm Vô Minh khoát lên lưng.

Chàng nhìn lại Thiệu Ân:

- Đã có thể quay về được rồi.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu:

- Tại sao ngươi hành động như vậy?

Đồng Tiểu nhún vai:

- Dương huynh chỉ nên biết một điều, đệ là kẻ thông minh hơn huynh tưởng. Chính sự thông minh đó đã dẫn đệ theo con đường của mình, và không muốn theo sự sắp xếp của người khác.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không biết ngươi đang nghĩ gì và sẽ làm gì.

Đồng Tiểu mỉm cười, ung dung bước ra cửa nhà mồ.

Thiệu Ân nhìn theo sau lưng Đồng Tiểu.

Có cái gì đó khiến y thâm thán phục chàng.

Phán quyết tử thần

Những tảng mây đen khổng lồ trôi trên bầu trời xanh thẳm, che khuất cả vầng nhật quang, tạo nên một thứ không gian âm u, ảm đạm. Ngay trước tòa Tổng đàn võ lâm là khoảng sân rộng trên bốn mẫu, với tám cây cổ thụ bằng đóa hoa cương cao vút, những tường muồn đâm xoạt cả bầu trời phía trên.

Tất cả những vị Chương môn đức cao vọng trọng đều có mặt ở đây. Kể cả Phương trượng Thiếu Lâm Chí Thiện đại sư, Thái Ất chân nhân Chương môn Võ Đang phái. Sự có mặt của hai vị trưởng tôn đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang càng làm cho không gian của đấu trường thêm phần trang trọng, nhưng không thiếu đi vẻ ảm đạm của những cuộc đấu sinh tử.

Người thứ hai mà giới Bạch đạo đang có mặt tái đấu trường phải đề tâm đến chính là Đồng Tiếu. Giới Bạch đạo phải đề tâm đến chàng bởi vì ở đây duy nhất chỉ có Đồng Tiếu là giới Hắc đạo mà lại được ngồi ngay phía dưới khán đài, chỉ cách vị võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt không quá một hàng ghế.

Tất nhiên Đồng Tiếu biết mọi người đang đề mắt đến mình. Chàng mặc nhiên với sự quan tâm của những nhân vật Bạch đạo có vai, có vẻ trong giới Bạch đạo võ lâm. Với vẻ thờ ơ, chàng nhìn về phía Thập Tứ Lang và Băng Phương Vũ.

Đồng Tiếu trầm nghĩ:

- “Cái có gì mà đề tâm đến mình chứ. Các người nên đề mắt đến gã kiếm thủ Đông đảo phù tang kia. Hắn mới đúng là sát tinh của các người.”

Trong đấu trường sinh tử tồn vong, Thập Tứ Lang sau khi uống xong chén trà do Băng Phương Vũ dâng lên bằng tất cả những nghi lễ mà Đồng Tiếu đã biết, rồi từ từ đứng lên.

Chàng nhìn gã nghĩ thầm:

- “Cứ làm trò ra vẻ như thế để làm gì?”

Từ hàng ghế của những Chương môn võ lâm, Môn chủ Kiếm môn Trình Bang cũng bước ra đứng đối diện với Tứ Lang.

Quần hào Bạch đạo đồng loạt xướng lên, thị uy:

- Trình môn chủ giết hấn đi... Trình môn chủ giết hấn đi.

Trình môn chủ ôm quyền xá, rồi trịnh trọng nói:

- Tôn giá đã nghe chư vị bằng hữu võ lâm Trung thổ nói rồi chứ?

Thập Tứ Lang đặt tay vào vùng chấn tâm, khom mình với vẻ thành kính:

- Tại hạ cung kính mời Môn chủ Kiếm môn đã kiểm chứng kiếm chiêu với tại hạ.

Trình Bang gằn giọng nói:

- Dao kiếm vô tình.

Thập Tứ Lang từ tốn đáp lời nhưng lại phát ra âm thanh xì xì như tiếng răn lục kêu:

- Dao kiếm vô tình, Kiếm chủ vô tâm.

- Nếu Trình mỗ lấy mạng tôn giá bằng một chiêu kiếm, tôn giá không ân hận vì đã đặt chân đến Trung thổ chứ?

- Tại hạ không ân hận mà lại hoan hỷ tiếp nhận chiêu kiếm của Môn chủ.

- Được...

Môn chủ Kiếm môn thối lại bốn bộ, đặt tay vào đốc kiếm.

Thập Tứ Lang ra dấu cho Băng Phương Vũ. Nàng trịnh trọng bưng

chén trà đi những bước uyển chuyển tiến đến trước mặt Môn chủ Kiếm môn Trình Bang. Nàng quỳ trước mũi giày họ Trình, xoay chén trà một vòng trên tay mình rồi trịnh trọng dâng lên họ Trình.

Khi Trình Bang tiếp lấy chén trà, thì Băng Phương Vũ khom người xuống với vẻ mặt thành bái, nhu hòa. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Kiếm chủ Thập Tứ Lang kính Môn chủ chén trà của Đông đảo.

Môn chủ Kiếm môn Trình Bang nhìn nàng. Trong đầu y bất giác lóe lên ý niệm:

- “Sao cái gã man di mọi rợ Thập Tứ Lang không kính nàng cho bốn Môn chủ có hay hơn không?”

Y vừa nghĩ vừa dốc chén trà uống cạn rồi trả lại cho Băng Phương Vũ. Trình Bang vừa trả chén trà vừa nói:

- Nếu tiểu thư có lòng ngưỡng mộ bốn Môn chủ, ta rất muốn bồi tiếp cô nương tại Kiếm môn.

Băng Phương Vũ không hề tỏ thái độ bất nhẫn trước lời mời có nhiều ẩn ý của Trình Bang. Nàng từ từ đứng lên, đặt tay phải vào ngực trái, hơi khom về phía trước, ôn nhu nói:

- Đa tạ sự ngưỡng mộ của Môn chủ. Nếu Môn chủ đả bại Thập Tứ Lang Kiếm chủ thì Phương Vũ mới có thể đến Kiếm môn bồi tiếp người.

- Nàng nói phải giữ lời đó. Kiếm chủ của Đông đảo khởi phát từ Trung thổ, ta không tin kiếm chiêu của chủ nhân nàng có thể qua được mười hiệp đầu.

Băng Phương Vũ hơi cúi đầu xuống, rồi thôi bộ di dời những bước chân như bước chân sáo lui về sau.

Nàng lui khỏi đấu trường rồi Kiếm chủ Trình Bang mới định nhãn nhìn lại Thập Tứ Lang.

Y từ từ rút trường kiếm ra khỏi vỏ, hướng mũi kiếm vào mặt Tứ Lang.

Mặc dù Kiếm chủ Kiếm môn đã rút kiếm đâm vào mặt mình nhưng Thập Tứ Lang vẫn chưa rút kiếm. Y chống thanh trường kiếm dài ngoắc, thứ binh khí đặc dị chỉ có thể rèn được ở xứ Phù tang xa xôi, còn tay thì nắm vào đốc kiếm.

Chung Hảo Kiệt ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng, bất ngờ lên tiếng hỏi Đồng Tiểu:

- Đồng tiểu tử, theo ý ngươi, ai sẽ là người thắng.

Đồng Tiểu nhìn lại Chung Hảo Kiệt, ôm quyền khách sáo nói:

- Tôn giá cho tiểu sinh đánh giá chứ?

Chung Hảo Kiệt khẽ gật đầu:

- Bỏn tọa tin vào sự tinh tường của ngươi.

- Nếu tôn giá đã cho tiểu sinh phân định thì tiểu sinh sẽ nói là...

- Tiểu tử nói cho ta nghe thử xem.

Đồng Tiểu giả lả cười, rồi ôn nhu nói:

- Theo tiểu sinh thì Kiếm chủ Kiếm môn sẽ phọt ra tất cả.

Chung Hảo Kiệt cau mày:

- Phọt ra tất cả là như thế nào...

- À đó là ngôn phong của Hắc đạo... Thượng tôn Minh chủ tôn giá mới nghe lần đầu nên không hiểu thôi.

- Tiểu tử có thể giải thích cho bỏn tọa được chứ?

Đồng Tiểu ve cằm:

- Khó nói lắm à. Khi cuộc giao đấu kia bắt đầu, tôn giá sẽ chứng nghiệm ngay lời của tại hạ.

Chung Hảo Kiệt cau mày nhìn chàng. Trong ánh mắt của lão lộ rõ

những nét thắc mắc nhưng chỉ thầm nhủ trong đầu:

- “Phot ra tất cả là cái gì? Gã tiểu tử này ám chỉ cái gì? Y đúng là một con người bí hiểm. Y làm được tất cả nhưng hóa ra lại chẳng có chút gì để đáng gọi là anh hùng hảo hán.

Ngôn phong của y chẳng ra làm sao cả.”

Như thể đoán được những ẩn ý trong đầu vị Thượng tôn Minh chủ, Đồng Tiểu điểm một nụ cười nhiều ẩn ý. Tiếp nhận nụ cười của chàng, Chung Hảo Kiệt cau mày.

Lão đâu ngờ được rằng Đồng Tiểu đang nghĩ: “Mặt của ta đâu có gì lạ đâu mà lão nhìn ta dữ vậy. Đến lượt lão cũng phot ra như y thôi.”

Trở lại cuộc kiểm chứng kiếm chiêu của Thập Tứ Lang và Trình Bang. Trình Bang gằn giọng nói:

- Sao tôn giá còn chưa rút kiếm ra. Hay không đủ dũng lược để rút kiếm.

Thập Tứ Lang cứ như chờ cho Kiếm chủ Kiếm môn thốt ra câu nói này mới từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ. Lưỡi kiếm sáng quắc, một thứ ánh sáng chói lòa, thứ ánh sáng chết chóc mà Trình môn chủ cảm nhận được ngay khi lưỡi kiếm đặc dị xứ Phù tang được Thập Tứ Lang rút ra.

Vừa thấy ánh sáng chớp ngời trên lưỡi kiếm đặc dị của Thập Tứ Lang, bất giác xương sống của Trình môn chủ gai lạnh, bụng dạ y nao nao một thứ cảm giác khó chịu như người sắp buồn nôn. Chưa xuất chiêu mà gã đã buồn nôn nao nao, chứng tỏ gã đã cảm nhận được bóng sắc tử thần. Phàm những ai cảm nhận được bóng sắc tử thần trong một cuộc tử đấu thì kẻ đó biết mình khó mà thoát chết. Ai mà không muốn sống, ai mà không tham sống, nay cảm nhận cái chết chập chờn trước mặt thì ai mà không rợn người. Chính cái cảm nhận kia khiến cho Trình môn chủ bất giác rùng mình.

Mặc dù rùng mình, dù cảm nhận cái chết đang lấp lửng trước mặt mình nhưng Trình môn chủ sao có thể thay đổi được nữa. Tên đã lên

nỏ, và chỉ có một cách duy nhất là bay đi.

Nó trúng đích hay không trúng đích thì Kiếm chủ Kiếm môn làm sao biết được, nhưng điều họ Trình cảm nhận rõ mồn một là cái chết.

Tứ chi của họ Trình như thể có luồng khí lạnh lan vào, cùng với cảm giác mơ hồ, hồi hộp, nhưng y chẳng thể nào dừng được cuộc đấu này. Bên tai y vẫn lờng lờng những tiếng xướng của quần hào Bạch đạo:

- Giết hắn đi... Giết hắn đi.

Y cố tỉnh tâm để chối bỏ những ý tưởng thuộc về cái chết đang dần hiện ra trong tâm thức mình. Y chẳng chối bỏ thì ý niệm về cái chết càng rõ mồn một, và như thể để đáp lại lời cổ vũ của quần hào Bạch đạo đang ủng hộ mình, Môn chủ Kiếm môn Trình Bang phát ra một tiếng trung tiện. Sau khi xả được xú khí trong bụng mình, bất giác y cảm thấy nhẹ tênh.

Trình Bang cảm thấy nhẹ hẫng cả người sau khi xả xú khí. Cảm giác kia còn đọng trong nội thể của y thì một tia sáng chói lòa phát ra từ lưỡi kiếm của Thập Tứ Lang làm y lóa cả mắt.

Gần như theo một phản xạ tự nhiên, Trình Bang vung kiếm ra để ngăn đỡ. Một âm thanh chát chúa đập vào thính nhĩ gã. Thứ âm thanh khô khốc mà họ Trình chẳng muốn nghe một chút nào. Khi tai gã còn u u tiếng âm thanh của hai lưỡi kiếm chạm vào nhau thì tới cảm giác tê buốt phát ra từ hồ khẩu. Hồ khẩu của Kiếm chủ Kiếm môn rách toạc một đường dài, còn thanh trường kiếm lại rơi xuống sàn đá, lăn lông lốc.

- “Chuyện gì vừa xảy ra?”

Y chỉ có thể trả lời được câu hỏi đó khi đã thấy ngay trước mắt mình lưỡi kiếm sáng ngời ánh thép. Thứ ánh sáng chói lòa rờn rợn mà y không muốn nhìn thấy. Thứ ánh sáng buộc Kiếm chủ Kiếm môn nghĩ đến cái chết. Thứ suy nghĩ mà y chẳng bao giờ muốn nghĩ tới.

Y không muốn nghĩ đến nhưng nó hiện hữu ngay trước mặt y.

Mũi kiếm của Thập Tứ Lang như lời kết án của tử thần. Nó chính là bóng sắc tử thần.

Đến lúc này thì Môn chủ Kiếm môn mới biết mình đang đối mặt với một cái chết khủng khiếp nhất, cái chết dành cho những kiếm thủ, cái chết mà y chẳng bao giờ nghĩ tới, nhưng nó lại đến quá đột ngột. Chính vì sự xuất hiện đột ngột của bóng sắc tử thần mà bất giác họ Trình cảm thấy quý cuộc sống này vô cùng. Y chợt hối tiếc tại sao mình lại thuận theo lời của Minh chủ võ lâm Chung Hảo Kiệt, thách thức tỷ kiếm cùng Thập Tứ Lang. Y đã không tự tìm hiểu đối phương của mình mà chỉ cho y là hạng man di, giờ muốn hối cũng đã muộn rồi.

Bản năng sinh tồn càng lúc càng trỗi lên trong tâm tưởng của Trình Bang. Ai mà không vậy. Khi đứng trước cái chết người ta mới thấy quý mạng sống của mình. Nếu bình nhật thì cái mạng của họ đâu có đáng gì, nếu không muốn nói là còn thua cả một nén bạc vụn, hay một nụ hôn của ả kiều nữ trong lầu xanh. Nhưng giờ thì không, Trình Bang muốn sống.

Sống để tiếp tục đảm nhận chức vị Môn chủ Kiếm môn mà Minh chủ đã ban cho y.

Trình Bang mấp máy hai cánh môi toan mở lời van xin nhưng khổ nỗi sức sống đang dần trôi tuột khỏi y, đến nỗi y không thể thốt ra thành lời van cầu đó, để rồi cuối cùng thì hai ống quần của Trình môn chủ ướn dầm ra.

Sao quần của Trình môn chủ lại ướn? Chẳng qua y tiêu cả ra quần. Y thay lời nói van xin bằng hành động đó. Chỉ có tiêu ra quần thì y mới có thể nói hết được ý tưởng muốn sống cho Thập Tứ Lang biết để y có thể cho y sống.

Lời nói của Trình Bang được Thập Tứ Lang tiếp nhận, nhưng y không chấp nhận sự sinh tồn của một kiếm thủ tham sinh quý tử. Nên cái chuyện cuối cùng cũng phải đến.

Ánh chớp bạc sáng quắc bổ thẳng xuống thủ cấp họ Trình, cắt đôi thể

pháp y làm hai mảnh bằng nhau như người ta chẻ một khúc củi. Trình Bang không nhận được sự đau đớn gì mà vẫn tiếp tục tiểu ra quần, nước tiểu của gã lan rộng khắp mặt đá đầu trường. Môn chủ Kiếm môn rời bỏ cõi dương trần bằng một lời nói không có lời. Thứ ngôn phong mà chỉ có y mới giải thích được.

Cục trường im lặng như tờ bởi cái chết khủng bố của Môn chủ Kiếm môn Trình Bang.

Hình như quần hào Bạch đạo đã nuốt lưỡi vào trong bụng nên chẳng qua nghe một tiếng xướng nào. Sự im lặng nặng nề mà người khác có thể nghe tiếng thở náo nê của người bên cạnh. Ai cũng cùng một ý nghĩ: “Mình hẳn còn tệ hơn cả Môn chủ Trình Bang.”

Đồng Tiểu liếc trộm Minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Vô tình hai người lại đối nhãn với nhau.

Đồng Tiểu gượng cười nói:

- Tôn giá giờ hẳn đã hiểu ý của tại hạ... Phọt ra là như thế nào rồi.

Nghe Đồng Tiểu thốt ra câu này, võ lâm Minh chủ muốn cười cũng không cười nổi.

Chung Hảo Kiệt buột miệng hỏi:

- Sao ngươi biết Trình Bang Môn chủ Kiếm môn sẽ phọt ra.

- Tại hạ đã thấy kiếm chiêu của Thập Tứ Lang rồi.

Chàng quệt mũi:

- Không ngờ Minh chủ học cách nói của Hắc đạo nhanh ghê. Theo Minh chủ đến lượt ai sẽ phọt ra đây?

Minh chủ Chung Hảo Kiệt mỉm cười:

- Bồn tọa e đến lượt ngươi.

Đồng Tiểu cau mày, trợn mắt:

- Tại sao lại là tại hạ?

- Bồn tọa nghĩ ngoài người ra chẳng còn ai khác có thể đối phó lại với Thập Tứ Lang.

Hay người muốn để cho võ lâm Trung thổ mang nhục?

- Hây... võ lâm Trung thổ bây giờ chỉ còn có Bạch đạo. Hắc đạo thì đã bị tôn giá biến thành nô nhân hết rồi. Hắc đạo chẳng qua chỉ có mỗi tại hạ, nhưng lại được tôn giá ban ân cho được tự do vì đã lấy được Vô Minh kiếm cho tôn giá.

Chàng lại quệt mũi:

- Đây xem như là chuyện riêng của giới Bạch đạo, tại hạ ở Hắc đạo không dám chen chân vào.

- Bồn tọa nghĩ đây là cơ hội của người đó.

- Ý của tôn giá thì cơ hội là cơ hội gì?

Chung Hảo Kiệt mỉm cười nói:

- Nếu như người thắng được Thập Tứ Lang, bồn tọa hứa sẽ cho người cơ hội đổi đời.

Người từ Hắc đạo, sẽ trở thành người của Bạch đạo. Từ chốn thấp hèn sang thành người được thiên hạ trọng thị.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Không không... tại hạ không có ý là người Thượng đẳng nhân. Bạch đạo hay Hắc đạo đều do tâm của mình. Giờ tại hạ trong mắt tôn giá là Hắc đạo, nhưng có khác gì Bạch đạo đâu.

Chàng chỉ vào mặt mình:

- Tại hạ vẫn có mũi, có mắt, có tai, và tứ chi. Thậm chí còn đem được thanh Vô Minh kiếm về cho Minh chủ nữa đó.

Chung Hảo Kiệt cau mày:

- Bỏ tọa đồng ý là người đã làm được chuyện lớn, nhưng với thân phận của người sẽ không bao giờ và vĩnh viễn không bao giờ trở thành người đỉnh thiên lập địa, ngẩng mặt nhìn thiên hạ.

- Tại hạ không có ý đó, bởi tham quá coi chừng mất mạng như chơi. Huống chi tại hạ biết đút đầu vào Bạch đạo thì phải dòm chừng cây kiếm của Thập Tứ Lang.

Đồng Tiểu le lưỡi nói tiếp:

- Ngay cả Môn chủ Kiếm môn Trình Bang còn phọt ra thì Đồng Tiểu là cái gì chứ.

Chàng khoát tay:

- Tại hạ can tôn giá... can tôn giá. Ai ham nở mặt nở mày, hay ham danh ham phận, còn tại hạ chỉ ham mỗi cái mạng quý hóa của mình thôi.

Chung Hảo Kiệt mỉm cười:

- Người nói nghe rất có lý, nhưng rất tiếc Thập Tứ Lang đã chọn người. Người lại không có sự lựa chọn nào. Thập Tứ Lang tự biến mình thành vũ môn, còn người là kẻ vượt vũ môn.

Đừng chạy trốn số phận mình khi người đã tự chen chân vào cuộc đi tìm chân kiếm của Kiếm chủ Đông đảo.

Chân diện Đồng Tiểu sa sầm. Chàng miễn cưỡng nói:

- Minh chủ nói vậy có ý gì?

Lời còn đọng trên miệng Đồng Tiểu thì đã nghe tiếng Thập Tứ Lang lạnh lạnh cất lên:

- Đồng Tiểu các hạ.

Hắn chỉ mới gọi đến tên thôi, Đồng Tiểu đã giật thót ruột. Cái chết của Môn chủ Kiếm môn Trình Bang khiến quần hào im phăng phắc, làm gì Đồng Tiểu không nghe tiếng nói của Kiếm chủ Thập Tứ Lang.

Chàng nghe nhưng vờ như không nghe, thậm chí còn lảng mắt nhìn Chung Hảo Kiệt.

Chung Hảo Kiệt nói:

- Người có nghe Thập Tứ Lang gọi tên mình không?

Giả lả cười, Đồng Tiểu lắc đầu:

- Thập Tứ Lang có gọi tại hạ đâu.

Tiếng của Thập Tứ Lang lại cất lên:

- Đồng Tiểu các hạ...

Đồng Tiểu vẫn không nhìn lại.

Chung Hảo Kiệt cau mày:

- Hắn gọi người đó.

- Minh chủ hỏi lại xem. Người trùng tên thì nhiều lắm.

Minh chủ Chung Hảo Kiệt hừ trong cuống họng với vẻ bất nhẫn rồi miễn cưỡng đứng lên. Lão từ tốn ôm quyền nói:

- Tôn giá gọi ai vậy?

Lần này Thập Tứ Lang chỉ ngay Đồng Tiểu:

- Chính người đó.

Thấy Thập Tứ Lang chỉ ngay mình, Đồng Tiểu gượng cười ôm quyền xá:

- Chúng ta là bằng hữu với nhau.

Thập Tứ Lang đặt tay vào ngực trái khẽ cúi xuống như một kẻ thành bái trước chàng:

- Lời hứa của Đồng các hạ tại Hắc lâu.

Đồng Tiểu quay đầu miễn cưỡng bước ra, nhìn gã Thập Tứ Lang, nhướn mày nói lớn:

- Ở Hắc lâu ta nói gì với tôn giá nhỉ... Ta quên rồi. Ta biết tôn giá cũng hẳn đã quên lời nói đó.

Thập Tứ Lang lắc đầu:

- Ai có thể quên nhưng Thập Tứ Lang thì không. Đồng Tiểu các hạ đòi xem kiếm chiêu của ta. Bây giờ là lúc các hạ kiểm chứng kiếm chiêu.

Đồng Tiểu trở mắt nhìn gã. Chung Hảo Kiệt ôm quyền xá Thập Tứ Lang:

- Kiếm chủ Đông đảo, bốn tọa có mấy lời muốn nói.

Thập Tứ Lang đặt tay vào ngực trái, hơi khom xuống với vẻ thành kính:

- Mời Thượng tôn Minh chủ.

Chung Hảo Kiệt nhìn lại quần hào Bạch đạo nghiêm giọng nói:

- Các vị anh hùng, Đồng Tiểu là người duy nhất còn lại của Hắc đạo được tự do bởi làm được những chuyện cho chính đạo. Nay Đồng Tiểu các hạ muốn là người vượt vũ môn để thoát khỏi phận Hắc đạo của mình. Bốn tọa đã quyết định, nếu Đồng Tiểu các hạ vượt được vũ môn lần này sẽ chính thức cho y trở thành một con người trong giới Bạch đạo. Các vị đồng ý với bốn tọa chứ.

Quần hùng Bạch đạo nhao nhao hẳn lên:

- Đồng ý... Đồng ý...

Chung Hảo Kiệt nhìn lại Đồng Tiểu:

- Người có cơ hội rồi đó.

Đồng Tiểu thở hắt ra. Chàng nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Có lẽ tại hạ chẳng còn sự lựa chọn nào nữa. Ý của Thượng tôn Minh chủ đã muốn như vậy rồi, tại hạ phải thử thời vận của mình xem có được đúng chung một giống với Thượng tôn Minh chủ không.

Chung Hảo Kiệt nhú mày.

Đồng Tiểu gượng cười nói tiếp:

- Nhưng hôm nay tại hạ chưa chuẩn bị để giao thủ với Thập Tứ Lang tôn giá. Minh chủ hẹn y ngày trăng tròn, nghĩa là còn đúng mười ngày nữa, tại hạ sẽ vượt vũ môn. Hôm nay tại hạ có thắng y, e rằng Thập Tứ Lang tôn giá cũng không phục.

Chung Hảo Kiệt nheo hai mắt suy nghĩ rồi nói:

- Được, bốn tọa sẽ nói với y.

Lão bước đến trước mặt Thập Tứ Lang.

Minh chủ Chung Hảo Kiệt nói vừa đủ cho Thập Tứ Lang nghe. Y không ngừng gật đầu rồi quay lại đặt tay vào ngực trái:

- Thập Tứ Lang chờ Đồng Tiểu các hạ.

Khom người tỏ thái độ thành kính trước Đồng Tiểu, Thập Tứ Lang mới quay bước đi thẳng đến bên Băng Phương Vũ.

Đồng Tiểu nhìn theo chân Thập Tứ Lang, chàng như sực nhớ ra điều gì đó liền lớn tiếng nói:

- Hê... tôn giá...

Thập Tứ Lang quay lại nhìn Đồng Tiểu.

Chàng vừa cười vừa ôm quyền xá rồi chỉ Băng Phương Vũ, từ tốn nói:

- Tôn giá không quên lời của tại hạ, vậy còn nhớ lời của tôn giá không?

- Nếu các hạ vượt qua được thanh kiếm của tại hạ, thì đó là lời giao ước bất di bất dịch của tại hạ.

- Tôn giá nhớ đấy nhé, tại hạ thêm nhỏ nước miếng rồi đó. Nếu tôn giá không muốn mất nữ nhân thì rút lại lời nói của mình.

Băng Phương Vũ nghe chàng nói, mặc dù ý nghĩa lập lòe nhưng vẫn có thể đoán ra ẩn ý trong câu nói đó. Bất giác nàng ửng hồng e thẹn.

Thập Tứ Lang hừ nhạt rồi nói:

- Kiếm của ta gãy mới rút lại lời nói kia.

Y nói dứt câu, quay bước bỏ đi về phía tòa biệt lâu mà Chung Hảo Kiệt dành riêng cho y. Tất nhiên Băng Phương Vũ phải bước theo chân y.

Chung Hảo Kiệt rời khỏi đấu trường. Quần hùng Bạch đạo xâm xì một lúc rồi bỏ đi.

Cuối cùng chỉ còn lại mỗi một mình Đồng Tiếu đứng giữa khoảng không gian mênh mông của đấu trường.

Chàng lầu bầu nói:

- Vượt vũ môn. Ta mà là kẻ vượt vũ môn. Cái lão ôn dịch Thượng tôn Minh chủ hắc ám kia muốn lấy mạng Đồng Tiếu này thì cứ nói thẳng ra. Lão lữ hứa không lấy mạng mình, giờ lại muốn nhờ gã kiếm thủ Đông đảo kia lấy mạng mình, còn bày vẽ nữa.

Đồng Tiếu vò đầu mình:

- Ta mà lại vượt vũ môn...

Chàng nhìn lên trời:

- Ông trời có tin không... Đồng Tiếu này mà thắng được Thập Tứ Lang. Điều này e rằng còn khó hơn vớt trăng dưới nước, mò kim đáy biển. Lão Minh chủ ôn dịch.

Một ánh chớp lóe lên bầu trời, kéo theo một tiếng sấm dữ dội làm rung chuyển cả không gian. Thấy ánh chớp, nghe tiếng sấm, Đồng Tiếu bất giác giật mình.

Chàng nghĩ thầm:

- “Sấm chớp thôi, mình đã giật mình rồi. Còn đâu mà vượt vũ môn.”

Chàng lắc đầu:

- Phải chăng đây là lời cáo chung của Đồng Tiếu?

Đối diện đối tâm

Đứng một mình trên lầu Vọng nguyệt, Đồng Tiểu dỗi mắt nhìn về tòa biệt lầu của Thập Tứ Lang. Dây đèn hoa đăng trước cửa tòa biệt lầu lung lay theo những ngọn gió đêm đập vào mắt chàng.

Đồng Tiểu nghĩ thầm:

- “Chẳng biết lúc này Thập Tứ Lang đang làm gì nhỉ? Chẳng lẽ bây giờ ta lại qua bên tòa lầu của gã, quì xuống van xin.”

Chàng lắc đầu:

- Cái gã mặt lạnh như tiền đó, có van xin thì gã cũng không rút lại lời nói của mình.

Huống chi đến tai Thượng tôn Minh chủ thì ta càng khó xử hơn. Nhưng nếu mình không tìm ra phương cách gì thì...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng mà liên tưởng đến cái chết của Môn chủ Kiếm môn Trình Bang. Toàn thân chàng nổi đầy gai ốc, xương sống lạnh buốt khi cảm nhận đầu mình bị chẻ đôi như một khúc củi.

Nghĩ đến đó, bất giác hạ đẳng chàng căng cứng. Đồng Tiểu buột miệng nói:

- Ta cũng sẽ tè ra cả quần như gã họ Trình kia.

Nói đến đây, Đồng Tiểu nghe tiếng chân. Chàng quay lại. Người phá bình những suy nghĩ viển vông của Đồng Tiểu chẳng phải ai xa lạ mà chính là Thiệu Ân.

Thiệu Ân bước đến bên Đồng Tiểu:

- Người không thể ngủ được à?